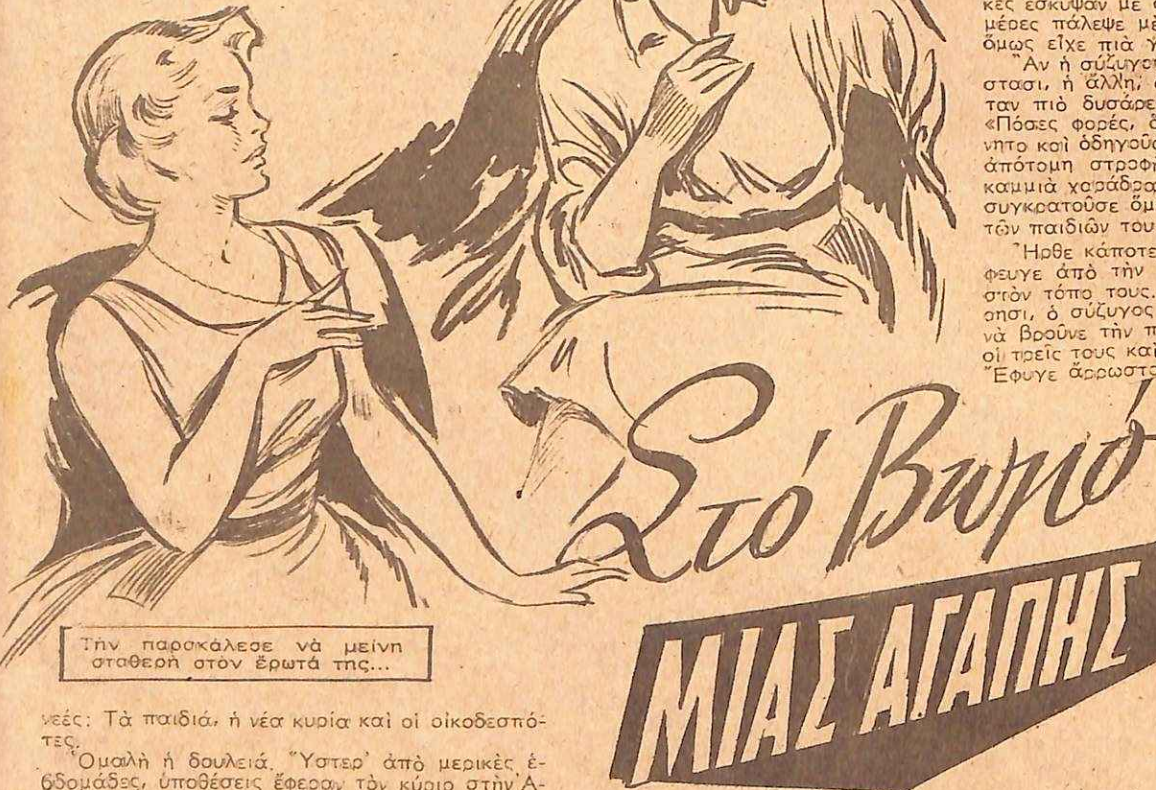

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΙ ακούει κανείς! "Αν το βλέπατε στο θέατρο, ή αν το διαβάσατε σε μυθιστόρημα, θα το αποδίδετε στη φαντασία του συγγραφέα. Ιστορία απίθανη. Έτσι όμως είναι. Τα έργα της ζωής είναι πιο απίθανα από τα έργα της φαντασίας.

Η ιστορία αρχίζει μ' ένα γάμο. Γάμος Έλληνας στο εξωτερικό. Δεν κράτησε παρά σαράντα μέρες. Τους χώρισε ο θάνατος. Συντετριμμένη η νεαρή χήρα. Δε μάς λέει αν είναι ώρα. Μας λέει, ότι είναι είκοσιπέντε ετών. Πάνω στην αυχική της. Επιστρέφει στην Ελλάδα και εγκαθίσταται σε μια επαρχιακή μας πόλη. Ίσως να είναι ο τόπος της γεννησεώς της. Έχει γονείς. Έχει συγγενείς. Ούτε αυτό το ξέρουμε. Ξέρουμε όμως, ότι αισθανθηκε την ανάγκη να εργαστεί για να απασχολήσει τη σκέψη της. Τη βοήθησαν οι γλώσσες που ήξερε και βοήθησε θεία διερμηνέα κουτάς' ένα ξένο κύριο. Ο κύριος είναι πενήντα ετών. Παντρεμένος με ξένη επίσης γυναίκα, ηλικίας ανάλογης με τη δική του. Δύο χαριτωμένα παιδιά ολοκληρώνουν την οικογένεια. Λαμπροί, όπως φαίνεται, άνθρωποι. Τη δέχτηκαν με φιλική διάθεση. με ευγένεια, με την καλή συμπεριφορά που διακρίνει τους ξένους. Της παραχώρησαν ένα δωμάτιο του σπιτιού τους. Έτσι, κάτω από την ίδια στέγη, ζούσαν τρεις γε-

Την παρακάλεσε να μείνει σταθερή στον έρωτά της...

Στο Βυρμό ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

νέες: Τα παιδιά, η νέα κυρία και οι οικοδεσπότες. Ομοιή ή δουλειά. "Υστερ" από μερικές εβδομάδες, υποθέσεις έφεραν τον κύριο στην Αθήνα. Απαραίτητη και η παρουσία της διερμηνέας. Ήρθαν οι δύο τους. «Μάρτυς μου ο Θεός, ότι δε τον παρακάλεσα με κανένα τρόπο». Δική του η πρωτοβουλία. Μέσα στο οικογενειακό του περιβάλλον δεν ταλμούσε. Η γυναίκα, τα παιδιά, η συγκροτημένη ιδιοσυγκρασία του βορείου, εμπόδιζαν τη σκέψη του. «Στην Αθήνα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Η ατύχαια του «Κίνγκ Τζώριζ», κάποια αναγκαστική έκδραση στο Σούνιο, ένα φίλμ σε γλώσσα που δεν καταλάβαινε κι έπρεπε να είμαι κι' εγώ μαζί του, τα φωτάκια του Λυκαβηττού, η φεγγαροσάστρη κορυφή του Παρθενώνα, του έδωσαν το θάρρος, που μοκάρι να μη του το είχαν δώσει, γιατί μου στοίχισε τόσες ντροπές και δάκρυα...».

Νεκρωμένο το συναισθηματικό της κόσμο κούμπιζε η νέα γυναίκα, που ήταν τραυματισμένη από το θάνατο του συντρόφου της. Οι εκδηλώσεις του μεσοήλικα ξένου την έπεισαν, ότι δεν είχαν σώσει μέσα της οι αισθήσεις και τα αισθήματα. Ούτε η διαφορά της ηλικίας — ένα τέταρτο αιώνα — εμπόδιζαν την ανταπόκρισή της. Είχε πια αναπτύχσει το είδύλλιο όταν έπεσαν στην πολιτεία τους. Ο σύζυγος, η σύζυγος και η φίλη. Τα τριών στην κανονική του λειτουργία.

Το μυστικό δεν άργησε να το αποκαλύψει η γυναίκα. Από το σημείο αυτό, αρχίζουν τα άβυσσα που λέγαμε στην αρχή. Τα παθαίνει η γυναίκα και δε δημιουργεί σκηνή, δεν προκαλεί σκάνδαλο, δε φεύγει η ίδια, δεν αποπέμπει την παρειακή. «... Αυτή η γυναίκα δεν ήταν γυναίκα: η αγία ήταν η ηρώδα, η τον αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε να μη βέλη να του φανή δυσάρεστη...». Ίσως ακόμα τη στάσι της να την υπαγόρευε η θρησκεία της — ανήκε σε μια από τις πιο σπάνιες αρέσεις.

Όταν κατάλαβε πόσο μεγάλη ήταν η αγάπη του άντρα της για τη διερμηνέα του, όχι μόνο δεν αντέδρασε, αλλά έκανε ότι μπορούσε για να στερεώσει τον παράνομο σύνδεσμό... Αλήθεια μήπως η αντίληψή της δεν ανταποκρινόταν αρκετά στο αίσθημα

του συζύγου της, την πλησίασε άπαλά, τρυφερά, διακριτικά και με δάκρυα στα μάτια, την παρακάλεσε να μείνει σταθερή στον έρωτά της, να μην είναι γι' αυτήν ο σύνδεσμος ένα φλερτ, μια περιπέτεια, μια απλή ιδιοτροπία. Θα το καταλάβαινε τότε ο άντρας της και θα πονούσε.

Περιττές οι συστάσεις. Η νεαρή χήρα αγαπούσε τον πενήνταχρονο της όσο ποτέ δεν είχε αγαπήσει ως τότε. Η βεβαίωση αυτή καθιστούσε τη σύζυγο. Στην φιλική ένωση τις δυο γυναίκες, που αγαπούσαν, με τον τρόπο της, η καθεμιά, τον ίδιο άντρα.

Κάπου-κάπου η παράνομη μιλούσε στη νόμιμη για τις τύψεις που τη βασάνιζαν, για τον κικεώνα που είχε δημιουργήσει. Η ξένη όμως κυρία της έκλεινε το στόμα και την εύχαιστούσε για τη χαρά που δώριζε στον άντρα της.

Αλλά μια τέτοια κατάσταση δε μπορούσε να κρατήσει και πολύ. Κάποτε το ανθρώπινο επρότεινε στο τρίτο σκέλος να χωρίσει αυτό, για να νομιμοποιηθούν οι παράνομες σχέσεις. Δεν το δέχτηκε η νέα. Κι' έκανε καλά. Έκανε κάτι ακόμα: Επεχείρησε τη διάλυση του συνδέσμου της. Αποφασισμένη να τερματίσει τις σχέσεις, προσποιήθηκε, ένα βράδυ, ότι θάβριζε με κάποιον άλλο. Αλλοίμονο, την ίδια νύχτα, ο έρωτευμένος σύζυγος αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει. Οι δυο γυναίκες έσκυψαν με δόνη στο προσκέφαλό του. Τρεις μέρες πάλεψε με το θάνατο. Δεν πέθανε. Η ζωή όμως είχε πια γίνει δύσκολη.

Αν η σύζυγος ήταν προσαρμοσμένη στη κατάσταση, η άλλη, όσο πονούσε ο καιρός, αίσθανόταν πιο δυσάρεστα. Είχε στιγμές απελπισίας. «Πόσες φορές, όταν ήμουν οι δυο στο αυτοκίνητο και οδηγούσα εγώ, δε σκέφτηκα να κάνω μια απότομη στροφή και να πέσουμε κι' οι δυο σε καμιά χαράδρα κι' έτσι να τελειώναν όλα...». Τη συγκρατούσε όμως η σκέψη της γυναίκας του και των παιδιών του.

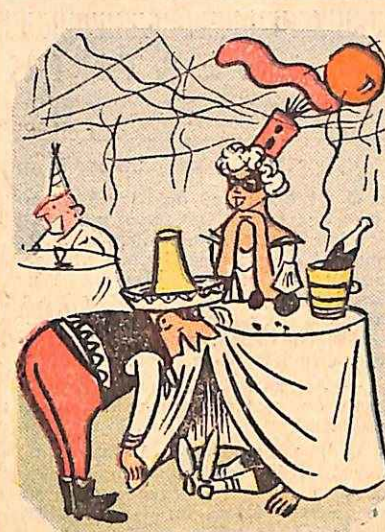
Ήθελε κάποτε ο καιρός, που το ανθρώπινο θαφεί από την Ελλάδα, για να γυρίσουν μόνοι στον τόπο τους. Ένα μήνα πριν από την αναχώρησή, ο σύζυγος αρρώστησε. Αδύνατο οι γιατροί να βρουν την πηγή της αρρώστειας. Την ήξεραν οι τρεις τους και δε μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Έφυγε άρρωστος. Τώρα, στη μακρινή και συννεφιασμένη πατρίδα του, ο άνθρωπος σιγοβυθίζει. «Το ξέρω, γάμπερ». Αλλά και τί μπορεί να κάνει για να εμποδίσει το θάνατο. Είναι πολύ ν' απαιτήσουμε εκ μέρους της τη θυσία. Θυσία της θα είναι η οποιαδήποτε λύση. Θυσία της αν δεν, το διαζύγιο και στέρεση σ' ένα γάμο με τον άνθρωπο που έρωτεύτηκε μεν στα πενήντα του, θα έπαινε όμως να βλέπει σ' αυτόν τον άντρα, όταν θα τον καλύπτουν τα γηρασμένα, ενώ αυτή θα ήταν στην ώρα της ωριμότητάς της. Θυσία, αν εξακολουθούσε τον παράνομο σύνδεσμό. Θα εκπαιριζόταν και θάχαν: τα νεύατά της, για να μείνει στο τέλος μόνη.

Φυσικά, αν έστεργε στη θυσία, θα τη θαυμάζαμε. Τώρα, δε έχουμε δικαίωμα να την κατηγορήσουμε.

Δεν είναι υποχρεωτική η θυσία. Κατηγορείς τον άλλο γιατί παραλείπει το καθήκον. Η θυσία ξεπερνά την εκτέλεση ενός απλού καθήκοντος. Όχι μόνο δε κατακρίνουμε, αλλά και συμπονούμε την κατέλλα που με τόσο σκληρή δουλειά της παρουσιάστηκε η ζωή στο πρώτο ξεκίνημά της.

Τι όμως πρέπει να πούμε για την άλλη, τη σύζυγο. Η αγάπη στο κορυφώμα της. Δεν παίρνει βιτριόλι αυτή. Δεν εκβάλλει από τον κόπο της την τοπιλλίστρια της ευτυχίας της. Κυττάζει στον καθέφθη της, κυττάζει και την άλλη. Είναι τόσο νέα αυτή η άλλη! Τα νεύατα έθέρμαιναν τον κουρασμένο της σύντροφο. Αυτά τον ζωντανεύαν: αυτά εμπνέουν τα ενδιαφέροντά του. Κουράς από τον πόνο, από το ρυθμό τον οποίο έχει από την παραδοχή και από τις κοινωνικές συνθήκες. Δε λέω ότι είναι παρρηγό το καθεστώς αυτό. Λέω το άλλο: ότι πρέπει ναχη γερά κάποια εκείνος που θα βελήσει να το πιάσει στον αέρα. Θα ήταν δε ανατρίχαι στον αέρα, αν λέγαμε, ότι η κάθε σύζυγος και ο κάθε σύζυγος πρέπει ν' ανέχονται και να διεκδικούν τις εξωσυζυγικές σχέσεις των συντρόφων τους. Αντίο κοινωνία τότε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Μου επιτρέπετε, κύριε, να χορεύω ένα χορό με τη γυναίκα σας;

— Μπορώ να μιλήσω δυο λεπτά με τη γυναίκα μου; Είναι μεταμφιεσμένη σε πεταλούδα!

— Μη φοβάσθε, κυρία Κατίνα! Ο διαφημιστής μας ν' εννοεί έτσι, για ρεκλάμα του καταστήματος!

Συνήθως ο κόσμος λέει την καθιερωμένη έκφραση: «Τα παρτίνα σου στο δημαρχείο». Όμως ο δημαρχος Αθηναίων κ. Κατωτάς, που δέχεται τόσα και τόσα παρτίνα για δρόμους, φωτα, πλατείες κτλ. αντιπατάσει τα δικά του τα παρτίνα προς το κράτος.

Προχτές άλλη μια επιτροπή παρουσιάστηκε στο γραφείο του Δημάρχου και επί πολλή ώρα ανέπτυξε τις ανάγκες της συνοικίας.

— Έχουμε πολλά παράπονα κ. Δήμαρχε! Τόνισε ένα απ' τα μέλη της επιτροπής.

— Θα σάς έλεγα, βέβαια,

να κάνετε τα παρτίνα σας στο δημαρχείο, απάντησε ο κ. Κατωτάς, αν δεν ήμουν εγώ ο δημαρχος. Με την ιδιότητά μου αυτή, λοιπόν, σάς λέω: Τα παρτίνα σας στο κράτος!

Κι' όταν ο κ. Δήμαρχος ανέπτυξε στα μέλη της επιτροπής τα τραγικά οικονομικά χάλια του Δήμου Αθηναίων, οι συμπολίτες και ψηφοφόροι του, μελαγχόλησαν.

— Δήμος μπατίρης! μούρμούρισε κάποιος.

Η σκηνή στο πανεπιστημιακό αμφιθέατρο του Λαϊκού Νοσοκομείου. Γίνεται μάθημα ορθοπαιδικής στους φοιτητές από τον επιμελητή του καθήκοντος. Σε μια στιγμή, λοιπόν, ένας φοιτητής ρωτά:

— Με συγχωρείτε, κ. επιμελητή, εάν μια έγκυος γυναίκα σπάσει το πόδι της, τι θα κάνουμε;

— Ό,τι θά' ε κάναμε και εις την μη έγκυον, απάντησε ο επιμελητής.

Ο φοιτητής, όμως, επιμένει:

— Αν η γυναίκα είναι έγ-

κυος οκτώ μηνών και σπάσει την σπινθηλική της στήλην; Τι θα κάνουμε τότε;

— Πού πήγες και βρήκες τη περίπτωση, βρε παιδί μου; Απάντησε εύθουα ο επιμελητής.

— Δεν μπορεί να υπάρξει μια τέτοια περίπτωση;

— Δεν αποκλείεται να υπάρξει, απάντησε με χιούμορ ο επιμελητής. Άλλα ούτε για το σπάσιμο θα είμαι υπεύθυνος εγώ, ούτε και για την έγκυμωση!

Και οι φοιτητές ξεσπούν σε γέλια.

ΣΕ μια «πρένς κόνφερανς» του Αμερικανού Μορφωτικού Ακολουθού στα γραφεία της Αμερικανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, πα-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(ΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΙΑΤΖΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΙ. ΚΛΑΥΘΜΗΝΟΣ) (ΤΗΛ. 36-78) (ΤΗΛ. 6ΡΧ. 6

ρίστανται πολλοί δημοσιογράφοι και συγγραφείς, μεταξύ των οποίων και πασίγνωστος ακαδημαϊκός, ο Αμερικανός ακόλουθος ανακρινόμενος το πρόγραμμα μιας σειράς διαλέξεων που προκειται να γίνουν στην Αθήνα μαζί με τα όνομα των ομιλητών, που είναι γνωστοί Έλληνες συγγραφείς.

Ο κ. ακαδημαϊκός όμως, διαφωνεί κάθε λίγο και λιγάκι με την εκλογη των προσώπων αυτών, όποτε ο Αμερικανός ακόλουθος του παρατηρεί:

— Θα μπορούτε να τιμήσετε τις διαλέξεις αυτές και εάν έχετε ώριμες παρατηρήσεις να τις διατυπώνετε επί τόπου.

— Δηλαδή, ρωτά ο Έλληνας ακαδημαϊκός.

— Να παίξετε τον ρόλο

Εύθυμα ενόστανταν

της... αλογόμυνας, όπως ο σοφός Σωκράτης! Άλλα ο κ. ακαδημαϊκός δήλωσε μειδίων ότι παραιτείται του ρόλου και του λόγου...

ΝΤΟΡΟΣ μεγάλος έγινε στις εφημερίδες με τη περίφημη «θεραπευρία» κ. Μαγουλά που έβγαίνει στο μπαλκόνι του σπιτιού της και σταύρωνε από και τα πλήθη.

Η Αθήνα αναστατώθηκε, κόσμος και ντυνιάς μαζευόταν κάθε μέρα και πολλοί δυστυχισμένοι άρχισαν να καταπλέουν απ' τις επαρχίες για να επιτύχουν την ευλογία της.

— Μα κάνει θαύματα; ρώτησε κάποιος, δυσπιστός.

— Λένε ότι κάνει, απάντησε άλλος.

— Είδε κανείς κανένα θαύμα;

— Λένε ότι είδαν.

Ο δυσπιστός, όμως, επιμένει:

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Συνεχίζονται τα έργα τα γνωστά της Όμοιοις που άρχισαν, νομίζω, πρό σωστής εξομνίας και διεπιστώθη τώρα εις τους μήνες τους εότα πως χρειάζονται, για δαύτα, κι' άλλα... έκτετα (λεφτά!)

Κι' ο ρωμικός που τόση πείρα κι' εξυπνάδα συγ- (κεντρώνει) και τη νύφη των... (έκτακτων) πάντα εκείνος την (πληρώνει,

το κεφάλι του κινεί και με θλίψη αναφωνεί:

— «Δηλαδή της Όμοιοις για να γίνει το... (μετρό), εισφορές δεν θα προφταίνω και χαράτσια να... (μετρώ)! Γ. Θ-ς

— Μα επί τέλους ποιοι είναι αυτοί που λένε ότι είδαν τα θαύματά της;

Κι' ό άλλος χάνοντας την υπομονή του:

— Δεν ήξεραν πως θα τους ρωτούσε ή αφεντί σου, για να σε περιμένουν να σου δώσουν το ραπόρτο τους!

ΚΥΡΙΑ μπαίνει στο γραφείο ενός γιατρού και βλέπει θεάμα συνθημένο μεν κατά τα άλλα, όμως ασυνήθιστο σε ώρες επισκέψεως των ιατρών. Ο δόκτωρ είχε αγκαλιασμένη τρυφερωτάτην υπαρκτήν και την ησπάετο περιπαθώς.

— Ο παρτών! έκανε η κυρία και έκλεισε την πόρτα ταραγμένη.

Σε λίγο η επισκέπτρια έφυγε και ο γιατρός φάνηκε στην πόρτα με χαμόγελο:

— Η σειρά σας κυρία μου. Φυσικά η πελάτις έχοντας ύπ' όψει τα προηγήεντα ε-κοκκίνισε ελαφρά.

— Είστε ο γυναικολόγος κ. Τάδε; ρώτησε τότε τέ-λος.

— Γυναικολόγος είμαι, κυρία μου, αλλά όχι... για-τρος. Είμαι ο δικηγόρος κ. Δείνα. Ο γιατρός που ζη-τάτε μένει στο επάνω!

Και η κυρία βλέποντας το λάθος της ζήτησε συγγνώμη κι' έφυγε μουντουρίζον-τας.

— Εύτυχως το λάθος έγινε γνωστό άρεκα εγκαίρως.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο πρίγκιπας Κωνσταντίνος κι' η όμορφη Ζίγκριντ λίγο μετά το γάμο τους.

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Η "ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ".

Ο πιο ρωμαντικός γάμος του 1957

Ο πιο ρωμαντικός γάμος, που αναφέρονται τα κοσμικά χρονικά της ύφης, στις αρχές του 1957, είναι χωρίς αμφιβολία εκείνος του Γερμανού πρίγκιπα Κωνσταντίνου Ζάουμπουργκ-Λίππε, ηλικίας είκοσιπέντε χρόνων, με την όμορφη και κατά δυο χρόνια μεγαλύτερη του δακτυλογράφο Ζίγκριντ Κνάπε.

Η Ζίγκριντ γνώρισε για πρώτη φορά τον αγαπημένο της εδώ κι' έξη χρόνια, ακριβώς τέτοιο καιρό, σ' ένα χορό καρναβαλιού. Ήταν ντυμένη σαν «Ωραία Ελένη» και σε μία στιγμή, χωρίς να καταλάβει πως βρέθηκε στην άγκαλιά ενός φίλου και κατάξανθου Άρλεκίνου. Από το πρόσωπό του, που το σκέπαζε μία μεταξωτή μάσκα, είδε μονάχα δυο μάτια, που την κύτταξαν με φανερό ενδιαφέρον και της χαμογελούσαν γλυκά.

Οι δημόσιοι χοροί του καρναβαλιού, στη Γερμανία, ετυμολογούνται μέσα σε μία ατμόσφαιρα τρελλής ευθυμίας, που δε συναντιέται σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου. Κατά το τέλος τους δε δημιουργούνται μεταξύ αγνώστων άκοκτα ειδήλια.

Αυτό, λοιπόν, συνέβηκε με τον πρίγκιπα Κωνσταντίνο και τη Ζίγκριντ. Στον πρώτο χορό, που χορεύσαν, μίλησαν λίγο και κατάλαβαν ο ένας από τον άλλο πολλά. Τον πρώτο χορό ακολούθησε δεύτερος, το δεύτερο τρίτος, ώσπου τέλος η Ζίγκριντ είχε πιά ξεχάσει, ολότελα τη φοιτητική παρέα της κι' ο πρίγκιπας τους μεγαλύτερους αδελφούς του, που τον παρακολουθούσαν από το τραπέζι τους.

Όταν ο κόσμος άρχισε να διαλύεται και τα γκασόνια να μαζεύουν τα σπασμένα ποτήρια κάτω από τα τραπέζια, οι δυο νέοι φόρεσαν τα πανωφόρια τους και βγήκαν μαζί έξω στη νύχτα.

Ο Κωνσταντίνος δεν ήταν καθόλου το πριγκιπόπουλο του παραμυθιού, που θα το περίμενε έξω από την πόρτα καμιά πολυτελής λιμουζίνα. Δε διέθετε ούτε ένα απλό σκούτερ! Οι δυο νέοι, λοιπόν, περπάτησαν με τα πόδια, κάτω από τις λεπτές νιφάδες του χιονιού, που συνέχιζαν το... αποκρητικό στροβιλισμό τους. Η νεαρή δακτυλογράφος κατοικούσε στην άκρη του Άννοβερου, σ' ένα μικρό και φτωχικό σπιτάκι. Δεν ήταν ούτε δυο μήνες που είχαν φτάσει στην πόλη, μαζί με τους γονείς της, πρόσφυγες από την ανατολική Γερμανία. Ο πρίγκιπας Κωνσταντίνος τη συνόδευε ως την πόρτα της, κρατώντας την τρυ-

φερά από τη μέση κι' εκεί οι δυο νέοι αποχωρίστηκαν, ανταλλάσσοντας το πρώτο τους φίλι.

Από τότε, συναντιόντουσαν ταχτικά και δεν άργησαν να διαπιστώσουν πως είχαν ερωτευτεί ο ένας τον άλλο παράφορα. Σαν φρόνιμο και προσγειωμένο κορίτσι, η Ζίγκριντ δεν είχε δώσει την καρδιά της στον Κωνσταντίνο, επειδή ήταν πριγκιπόπουλο, αλλά γιατί ήταν όμορφος, είχε καλή καρδιά κι' ο χαρακτήρας του φαινόταν σε όλα εύθης.

Αλλωστε, ο Κωνσταντίνος Ζάουμπουργκ-Λίππε, εκτός από το γαλάζιο αίμα που έφερε στις φλέβες του, δεν είχε τίποτε άλλο που να τον κάνει να διαφέρει από τσόνους νέους της ηλικίας του. Σπούδαζε με αμπαπρές οικονομίες, γεωπόνος στο Πανεπιστήμιο του Άννοβερου και τ' όνειρό του ήταν, όταν θαπαιρνε το διπλώμα, να διοριστεί σε κανένα κρατικό αγρόκτημα.

Οι γονείς του, ο πρίγκιπας Βόλφραμ κι' η πριγκίπισσα Βαθίλδη, ζουν στην Κάτω Σαξωνία, σ' ένα παλιό πύργο τους και δεν έχουν άλλη περιουσία από μερικά στρέμματα γης, που τους απόπειναν. Πάο' όλο που το γερμανικό Σύνταγμα ορίζει τώρα, ότι οι τίτλοι ευγενείας αποτελούν απλά μέρος του ονοματεπωνύμου, οι γονείς του Κωνσταντίνου εξακολουθούν να ζουν μέσα στη φτώχεια τους με τις παλιές ιδέες κι' ο γιός τους ήξερε πολύ καλά πως δε θα ένεναν ποτέ το γάμο τους με μία κοινή θνητή.

Φρόντισε, λοιπόν, να μη μάθουν οι γονείς του τίποτε για το ειδήλιό του κι' άφησε να περάσουν τα χρόνια, ώσπου να πάρη το διπλώμα του. Στο μεταξύ, όμως, η Ζίγκριντ, καταλαβαίνοντας πως οι γονείς του αγαπημένου δε θα τη δέχονταν ποτέ για νύφη τους, θέλησε να ξεκόψει εαφικά από τον Κωνσταντίνο. Του δήλωσε, λοιπόν, μία μέρα, πως θαπαιρνε να χωρίσουν σαν καλοί φίλοι και να πάνουν να βλεπώνται πιά. Ύπαρχουν, όμως, ώρισμα πράγματα, που ανάμεσα στους ερωτευμένους λέγονται μονάχα, αλλά δεν γίνονται ποτέ. Έτσι, ύστερα από ολίγων ημερών χωρισμό, οι δυο νέοι ξανασυναντήθηκαν και μάλιστα αυτή τη φορά πιο ερωτευμένοι από πριν!

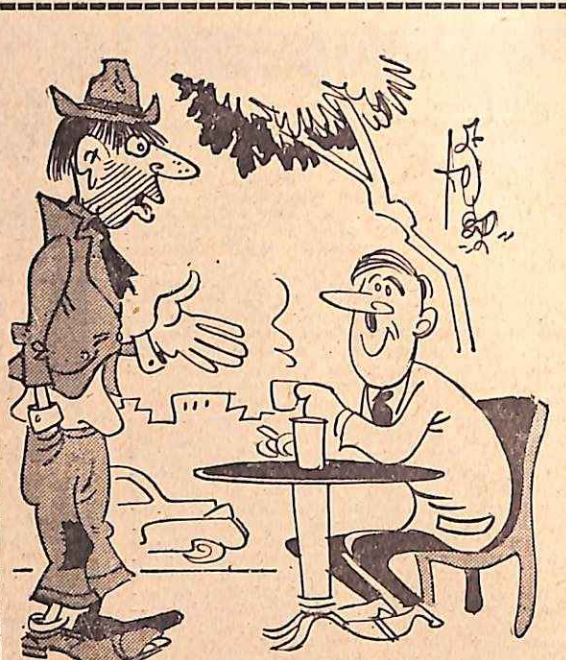
Τον περασμένο Δεκέμβρη, τέλος, ο Κωνσταντίνος πήρε το διπλώμα του, κι' αφού στίς αρχές του Γενάρη διορίστηκε, έδωσε τα χαρτιά και των δυο τους και παντρεύτηκε τη Ζίγκριντ, σ' ένα εακλήσιο. Άφου τελείωσε το μυστήριο, ο γαμπρός έτρεξε σε ένα διπλανό τηλεφώνου, που κατοικεί στη Βόννη.

— Έχω να σου πω ένα νέο, της είπε, χωρίς περιστροφές. Παντρεύτηκε! Η γυναίκα μου λέγεται Ζίγκριντ Κνάπε κι' είναι δακτυλογράφος. Είδοποίησε καταλλήλως, σε παρακαλώ, τους «γέροντες».

Μετά από το ταξίδι του μέλιτος, που έκαναν στην Αυστρία, οι δυο νέοι μπόρεσαν να πάνε στο Άννοβερ. Ο Κωνσταντίνος πήγε να πιάσει δουλειά στη θέση, που τον διόρισαν κι' η Ζίγκριντ γύρισε στο γραφείο της, σε μία εταιρεία καλλυντικών, όπου εργάζεται ως δακτυλογράφος.

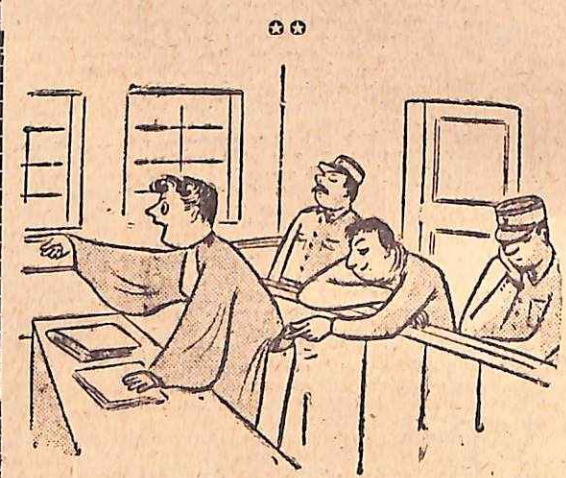
Στο μεταξύ, οι γονείς του πρίγκιπα, ήθελαν δεν ήθελαν, του έδωσαν σιωπηρά τη συγκατάθεσή τους για το γάμο που έκανε, χωρίς όμως ακόμα να δηλώσουν αν επιθυμούν να δεχτούν τη νύφη τους στον πύργο τους.

Όσο για τη Ζίγκριντ, όταν οι δημοσιογράφοι της είπαν πως ο γάμος της με τον πρίγκιπα Κωνσταντίνο υπήρξε ο ρωμαντικότερος απ' όσους έγιναν στον καινούργιο χρόνο, αποκρίθηκε πως δε βλέπει το γιατί. — Ένας πρίγκιπας είναι κι' αυτός άνθρωπος, όπως όλοι οι άλλοι! πρόσθεσε η όμορφη Ζίγκριντ.

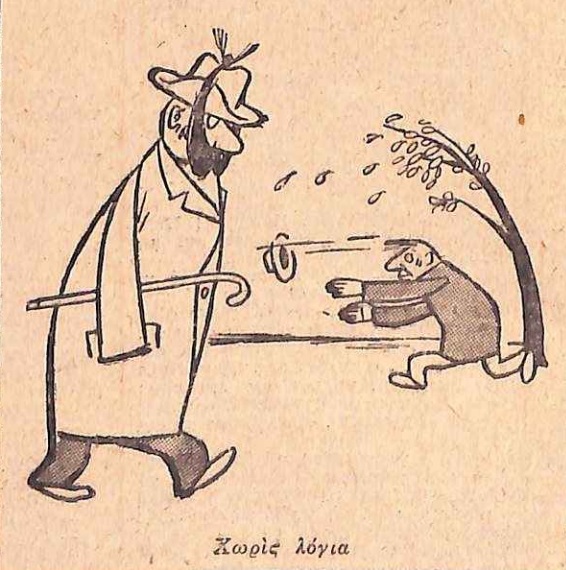
— Εκείνο που μ' εξαγριώνει, ο Φίλιππε, είναι ότι με κατηγορούν ότι την παίρνω για την... προίκα της!...

(Του Άνσελαου)

— Ο κατηγορούμενος κύριοι δικαστάι, μετεμλήθη, για ότι έκανε και είναι αποφασισμένος ν' αρχίσει μία καινούργια, έντιμη ζωή!...

33

Χωρίς λόγια

Η ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΑ μεταφέρεται

ΜΕΤΑΞΥ των νέων έργων που ανακοίνωσε η κυβέρνηση ότι θα εκτελεσθούν το 1957 στην Αθήνα περιλαμβάνεται και η καινούργια λαχαναγορά που θα γίνει στον Άγιο Ιωάννη το Ρέντη, με όλες τις αναγκαίες εγκαταστάσεις για να εξυπηρετήσει την πρωτεύουσα και τον Πειραιά.

Έτσι, αν πραγματοποιηθή η κυβερνητική υπόσχεσι, η παλιά λαχαναγορά, που οι Αθηναίοι είχαν συνθίσει επί μισόν αιώνα να τη βλέπουν στην γωνία της οδού Πειραιώς και της Ιεράς Όδου, θα μδε αφήσει χρόνους... Και θα λείψι από το μέρος εκείνο η άσχημια που παρουσιάζεται σήμερα σε όσους μπαίνουν από την Ιερά Όδο στην πρωτεύουσα.

Έντελως όμως διαφορετικό ήταν το ξεκίνημα της Λαχαναγοράς που θεωρήθηκε, στις αρχές του αιώνα μας ένα από τα καλύτερα έργα της τότε δημοκρατίας. Την εποχή εκείνη ο Δήμος Αθηναίων είχε το προνόμιο και την ευθύνη να εκτελεί τα έργα της πρωτεύουσας και όχι η κυβέρνηση — όπως γίνεται τελευταία — που παραλείπει μάλιστα πολλές φορές να ζητά, έστω και τυπικά, τη γνώμη της αρμοδιότερης για ότι αφορά την πόλη δημοτικής αρχής.

Το ζήτημα, λοιπόν της λαχαναγοράς είχε απασχολήσει όλους τους Αθηναίους δημόχους του περασμένου αιώνα. Το θεωρούσαν ένα από τα άλυτα ζητήματα — για έλλειψι χρημάτων — και η κοινότητα των λαϊκών των λαχανικών και των φρούτων γινόταν από τους παραγωγούς στους μανάβηδες στο... ύπαιθρο. Σε ώριμους ακάλυπτους χώρους — και υπήρχαν αρκετοί τότε στην πρωτεύουσα — έφερναν οι περιολάρηδες από τα χωριά της Αττικής τα λαχανικά και τα φρούτα φορτωμένα σε υποζύγια και σε κάρα και μέναν στο ύπαιθρο, μέρες και νύχτες εκτεθειμένοι στις καιρικές μεταβολές, για να φυλάνε την πραγματεία τους ώσπου να τη πουλήσουν.

Το παλαιότερο λαχανοπάζαρο, που υπήρχε κοντά στο Μοναστηράκι στα χρόνια της σκλαβιάς, είχε εγκαταλειφθή μετά την απελευθέρωσι της Αθήνας. Για το λαχανοπάζαρο αυτό γράφουν με έμβλημα οι ξένοι περιηγητές, που θαυμάζαν ιδιαίτερα τα προϊόντα της αττικής γης και τα ώραία ψάρια του παλιού δόμου. Γιατί τα ψάρια τα πουλούσαν τον καιρό της σκλαβιάς μαζί με τα λαχανικά. Πράγμα που αρχίζει να ξαναγίνεται και σήμερα σε συνικιακούς μανάβηδες, που κάνουν συγχρόνως και το εμπόριο των ψαριών. Και ήταν φημισμένες στα παλαιότερα χρόνια οι γόπες των Τζιτζιφιών, ο ροφός του Άγιου Κοσμά και τα μεγάλα στρείδια του Παλαιού Φαλήρου.

Αλλά το παλαιότερο λαχανοπάζαρο είχε καταρρηθή από την πολιορκία της νέας Αθήνας και η δημιουργία μιας κεντρικής λαχαναγοράς ήταν το μόνιμο αίτημα των παραγωγών και των μανάβηδων του περασμένου αιώνα.

Η πρώτη προσπάθεια για την ανοικοδόμησι λαχαναγοράς έγινε στα 1898 από το δημορχο Λάμπρο Καλλιφρονά. Επειδή όμως τα οικονομικά του Δήμου δεν έπαρκουσαν για ν' αγοράσθι το οικόπεδο, ζητήθηκε από την κυβέρνηση να το παραχωρήσει δωρεάν. Και, πραγματικά, η κυβέρνηση έδωσε τότε στο Δήμο μία έκτασι που άνηκε στο κράτος κοντά στο Θησείο. Ήταν η ίδια έκτασι που προοριζόταν, στα 1834, για να κτισθι σ' αυτή το παλάτι του Όθωνος, πριν να προτιμήσουν το λόφο που χτίστηκε κατόπιν κοντά στην πλατεία του Συντάγματος.

Αλλά η θέσι του Θησείου δεν εκτιμήθηκε, όχι μόνο από το βασιλικό ανάκτορο, αλλά ούτε και από τη... λαχαναγορά. Μανάβηδες και περιολάρηδες της Βρήκαν απόκεντρο και ακατάλληλη και ξεσηκώθηκαν στο ποδόρι διαμαρτυρόμενοι. Και ύστερ' από τις διαμαρτυρίες το Δημόσιο έδωσε ένα άλλο γήπεδο που του άνηκε, στη συνάντησι των δυο δρόμων που πάνε στον Πειραιά και την Έλευσίνα.

Στα 5½ στρέμματα που παραχώρησε το κράτος ο Δήμος πρόσθεσε άλλα 3 στρέμματα, αγοράζοντας αυτά από ιδιώτες, κι' έκτισε επάνω τη λαχαναγορά.

Με τον καινούργιο αιώνα άρχισε η κατασκευή της λαχαναγοράς, που κόστισε 20 χιλιάδες χρυσές λίρες, κι' έγινε με σχέδιο του μηχανικού του Δήμου Ι. Κολλινάτη. Έθεωρήθηκε ένα έργο εξαιρετικά επιτυχημένο, τόσο από αρχιτεκτονικής όσο και από πρακτικής απόψεως, και σπουδαίο για την εποχή του. Εκτός των άλλων εγκαταστάσεων είχε και ξενοδοχείο καθώς και καφενείο για τους συναλλασσόμενους.

Γι' αυτό και τα εγκαίνια της λαχαναγοράς έγιναν με πρωτοφανή

Γο «ντάνσιγκ» και τα «σαντούρια» που έγιναν... λαχανοπάζαρο

τελεσθώσι. Από τη βασιλική απάντησι καταλαβαίνει κανείς, πόσο περιασμένους ήταν οι απαιτήσεις των τότε Αθηναίων, ώστε να θεωρούν ως ακατόρθωτο έργο την κατασκευή μιας συνηθισμένης λαχαναγοράς.

Με τη ραγδαία όμως αύξησι του πληθυσμού της Αθήνας και την εξαπλώσι της πόλεως η λαχαναγορά του 1902 το «εαυθια αυτό του νέου αιώνα», όπως έγραφε ένας υπερειθυσιασμένος δημοσιογράφος στα εγκαίνια της — ήταν πιά ανεπαρκής για να εξυπηρετήσει τη σύγχρονη πρωτεύουσα και, ιδίως μετά την καταστροφή που έπαθε, παρουσιαζόταν άδεια από πάσης απόψεως σε μία περιοχή της Αθήνας που θα είχε αιθερικότερες απαιτήσεις.

Και πραγματικά ειδικά ήταν τα πρώτα χρόνια μετά την απελευθέρωσι της Ελλάδας όλη η σημερινή ακάθαρτη περιή της λαχαναγοράς. Πριν από ένα και πλέον αιώνα περιόδια πλαίσια τον τόμο εκείνο της οδού Πειραιώς και της Ιεράς Όδου, καθώς κι' ένας μεγάλος ελαιώνας από τον οποίο άπαινε για δείγμα η παμπασαία εκείνη έλλα, που αλλοι την ονομάζουν του Περικλέους και άλλοι του Πλάτωνος, πιστεύοντας ότι κάτω από τη σκιά της ο μεγάλος φιλόσοφος έδιδασκε στους μαθητές του τη σωκρατική φιλοσοφία.

Κι' εκεί που βρίσκεται σήμερα η λαχαναγορά είχε άνοιξει το καλοκαίρι του 1834 «εν μέσω εύδους κήπου και ύψλων βέντρων» το πρώτο ντάνσιγκ της νεώτερης Αθήνας. Το δημόσιον ένα ξεδογος Βασιάν, και ήταν το έντεκτιριο των ένων και ελαχίστων Έλλήνων που έζωη-τεριό. Ονομαζόταν το «Πράσινο βενδρι» και καθώς μδε πληροφορο-ρούν οι χρονικογράφοι της εποχής «παριέγτο εξαιρετος ζυθος ευρω-παϊκός, λαμπρόν φαγητόν και μεζεδες εν άφρονισι». Επί πλέον οι Βασι-ροί αξιωματούχοι που έμεναν στην Αθήνα το χρησιμοποιούσαν και ως είδος αθλητικής λέσχης. Έπαζαν σπαθι και διάφορα αθλητικά παιχνίδια. Τις Κυριακές το απόγευμα γινόταν χορός με τη μουσική της φρουράς Αθηνών.

Από τις χορευτικές όμως αυτές συγκεντρώσεις στο «Πράσινο βεν-δρι» έλειπαν οι ντόπιοι Αθηναίοι οι οποίοι, κατά σύγχρονο χρονικο-γράφο, «εύρισκαν ανήθικον και ανυπόφορον αι γυναίκες και θυγατέρες των να παραδίδωνται εις τας άγκάλας ξένων ανδρών». Και πρόσθετε ο χρονικογράφος: «Αλλοίμονον! εάν οι Έλληνες κατέλθωσαν εις τοι-ούτον σημείον εκλίσσεως και διαφθοράς, ώστε να εισαγάγωσιν εις τας συναστρώφας αυτών τους ευρωπαϊκούς χορούς...»

Οι χρονικογράφοι της εποχής δεν αναφέρουν πόσο καιρό διατηρή-θηκε το πρώτο αυτό αθηναϊκό ντάνσιγκ. Μετά σαράντα όμως χρόνια, στη θέσι όπου άλλοτε έχορευαν οι Βασιροί αξιωματούχοι με τις κομ-ψές ζέτες κυρίες της πρώτης αθηναϊκής κοινωνίας, ακούστηκαν και πά-λι «αρθόγιοι μουσικής». Δεν ήταν όμως πλέον η στρατιωτική μάντα που έδινε τον τόνο αλλά... σαντουράκια συνοδευόμενα από «ασματα ανα-τολικά και φωναι μετά πάθους έξερχόμενα από των βαρυτάτων σπλάχ-νων τη συμφωνία μετά του λάρυγγος».

Τα πρώτα αυτά καφέ-σαντούρι της Παλίας Αθήνας, ο πρόδρομος των σημερινών «μουζουκίων» για τα οποία είχαμε γράφει και άλλοτε, κα-τέκτισαν τόσο τους Αθηναίους, ώστε γρήγορα προδιέσκησαν κι' εγ-κατεστάθηκαν σ' ένα κέντρο της... πλατείας του Συντάγματος. Η δια-σταύρωσι της οδού Πειραιώς και της Ιεράς Όδου άφου είδε τις «χο-ρευτικές» και «μουσικές» δόξες, μετεβλήθη σε σκοπιόδινα και σε τόπο όπου έφριχναν τα χώματα από τις ανασκαφές που έκαναν στον Κερα-μεικό. Σ' αυτή λοιπόν, την κατάστασι τη βρήκε ο Δήμος Αθηναίων όταν πριν από μισόν αιώνα έχτισε τη λαχαναγορά.

Είναι καιρός πιά να γίνη κάτι το άσχημο στο δημοτικό εκείνο οικό-πεδο, που να εξωραίσθι την αρκετά άσχημη περιοχή που το περιβάλλει. Στο οικόπεδο του, τουλάχιστον, μπορεί να έχη κάποια πρωτοβουλία ο... Δήμος Αθηναίων.

λαϊκή συγκέντρωσι. Εκτός από την κυ-βέρνησι έπήγε στα εγκαίνια ολόκληρη η βασιλική οικογένεια. Και για να δο-θι λαϊκός χαρακτήρας στη γιορτή ο βασιλιάς έζητησε να μη γίνη καμιά παράταξι και να ξεχασθι για λίγο η εθιμοτυπία. Έτσι ο Γεώργιος Α' ανα-κατώθηκε με τον κόσμο πειράζοντας τους λαχανοπαραγωγούς ότι με την καινούργια αγορά θα τούκαναν μεγα-λύτερη αντίπραξι στα προϊόντα του... κτηματός του, που είχε στο Τατόι.

Και όταν ο τότε Δήμορχος Σπύρος Μερκούρης, που έκανε και το έργο, προσφώνησε το βασιλιά, ο Γεώργιος του απήντησε ότι «είχαρις ιδιαίτερος διότι έδλεπε να εκτελωώνται έργα τα οποία παλαιότερον έθεωρείτο αδύνατον να εκ-τελεσθώσι».

Από τη βασιλική απάντησι καταλαβαίνει κανείς, πόσο πε-ριασμένους ήταν οι απαιτήσεις των τότε Αθηναίων, ώστε να θεωρούν ως ακατόρθωτο έργο την κατασκευή μιας συνηθισμένης λαχαναγοράς.

Με τη ραγδαία όμως αύξησι του πληθυσμού της Αθήνας και την εξαπλώσι της πόλεως η λαχαναγορά του 1902 το «εαυθια αυτό του νέου αιώνα», όπως έγραφε ένας υπερειθυσιασμένος δημοσιογράφος στα εγκαίνια της — ήταν πιά ανεπαρκής για να εξυπηρετήσει τη σύγχρονη πρωτεύουσα και, ιδίως μετά την καταστροφή που έπαθε, παρουσιαζόταν άδεια από πάσης απόψεως σε μία περιοχή της Αθήνας που θα είχε αιθερικότερες απαιτήσεις.

Και πραγματικά ειδικά ήταν τα πρώτα χρόνια μετά την απελευθέρωσι της Ελλάδας όλη η σημερινή ακάθαρτη περιή της λαχαναγοράς. Πριν από ένα και πλέον αιώνα περιόδια πλαίσια τον τόμο εκείνο της οδού Πειραιώς και της Ιεράς Όδου, καθώς κι' ένας μεγάλος ελαιώνας από τον οποίο άπαινε για δείγμα η παμπασαία εκείνη έλλα, που αλλοι την ονομάζουν του Περικλέους και άλλοι του Πλάτωνος, πιστεύοντας ότι κάτω από τη σκιά της ο μεγάλος φιλόσοφος έδιδασκε στους μαθητές του τη σωκρατική φιλοσοφία.

Κι' εκεί που βρίσκεται σήμερα η λαχαναγορά είχε άνοιξει το καλοκαίρι του 1834 «εν μέσω εύδους κήπου και ύψλων βέντρων» το πρώτο ντάνσιγκ της νεώτερης Αθήνας. Το δημόσιον ένα ξεδογος Βασιάν, και ήταν το έντεκτιριο των ένων και ελαχίστων Έλλήνων που έζωη-τεριό. Ονομαζόταν το «Πράσινο βενδρι» και καθώς μδε πληροφορο-ρούν οι χρονικογράφοι της εποχής «παριέγτο εξαιρετος ζυθος ευρω-παϊκός, λαμπρόν φαγητόν και μεζεδες εν άφρονισι». Επί πλέον οι Βασι-ροί αξιωματούχοι που έμεναν στην Αθήνα το χρησιμοποιούσαν και ως είδος αθλητικής λέσχης. Έπαζαν σπαθι και διάφορα αθλητικά παιχνίδια. Τις Κυριακές το απόγευμα γινόταν χορός με τη μουσική της φρουράς Αθηνών.

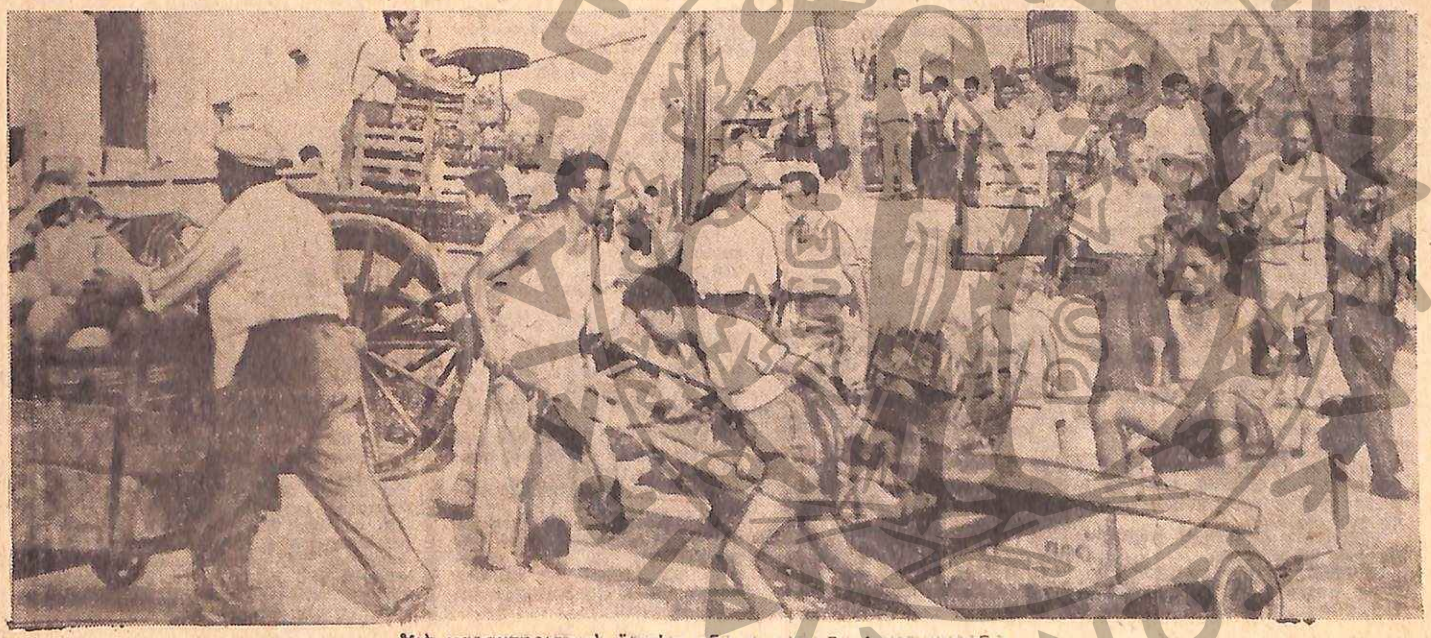
Από τις χορευτικές όμως αυτές συγκεντρώσεις στο «Πράσινο βεν-δρι» έλειπαν οι ντόπιοι Αθηναίοι οι οποίοι, κατά σύγχρονο χρονικο-γράφο, «εύρισκαν ανήθικον και ανυπόφορον αι γυναίκες και θυγατέρες των να παραδίδωνται εις τας άγκάλας ξένων ανδρών». Και πρόσθετε ο χρονικογράφος: «Αλλοίμονον! εάν οι Έλληνες κατέλθωσαν εις τοι-ούτον σημείον εκλίσσεως και διαφθοράς, ώστε να εισαγάγωσιν εις τας συναστρώφας αυτών τους ευρωπαϊκούς χορούς...»

Οι χρονικογράφοι της εποχής δεν αναφέρουν πόσο καιρό διατηρή-θηκε το πρώτο αυτό αθηναϊκό ντάνσιγκ. Μετά σαράντα όμως χρόνια, στη θέσι όπου άλλοτε έχορευαν οι Βασιροί αξιωματούχοι με τις κομ-ψές ζέτες κυρίες της πρώτης αθηναϊκής κοινωνίας, ακούστηκαν και πά-λι «αρθόγιοι μουσικής». Δεν ήταν όμως πλέον η στρατιωτική μάντα που έδινε τον τόνο αλλά... σαντουράκια συνοδευόμενα από «ασματα ανα-τολικά και φωναι μετά πάθους έξερχόμενα από των βαρυτάτων σπλάχ-νων τη συμφωνία μετά του λάρυγγος».

Τα πρώτα αυτά καφέ-σαντούρι της Παλίας Αθήνας, ο πρόδρομος των σημερινών «μουζουκίων» για τα οποία είχαμε γράφει και άλλοτε, κα-τέκτισαν τόσο τους Αθηναίους, ώστε γρήγορα προδιέσκησαν κι' εγ-κατεστάθηκαν σ' ένα κέντρο της... πλατείας του Συντάγματος. Η δια-σταύρωσι της οδού Πειραιώς και της Ιεράς Όδου άφου είδε τις «χο-ρευτικές» και «μουσικές» δόξες, μετεβλήθη σε σκοπιόδινα και σε τόπο όπου έφριχναν τα χώματα από τις ανασκαφές που έκαναν στον Κερα-μεικό. Σ' αυτή λοιπόν, την κατάστασι τη βρήκε ο Δήμος Αθηναίων όταν πριν από μισόν αιώνα έχτισε τη λαχαναγορά.

Είναι καιρός πιά να γίνη κάτι το άσχημο στο δημοτικό εκείνο οικό-πεδο, που να εξωραίσθι την αρκετά άσχημη περιοχή που το περιβάλλει. Στο οικόπεδο του, τουλάχιστον, μπορεί να έχη κάποια πρωτοβουλία ο... Δήμος Αθηναίων.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μία χαρακτηριστική άποψις της σημερινής λαχαναγοράς.

Ημιωμοδιούλα μας

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΝΟΣ ΔΕΛΑΓΡΑΤΑΣ: Σαρανταπεντάρης, κοινός με συμπαθητικός τύπος. Χημικός. Σοφορός και απασχολημένος πολύ με την επιστήμη. **ΣΤΕΛΛΑ:** Γυναίκα του. 26 χρονών. Γοητευτική με όλη τη σημασία της λέξεως. **ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.** ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

ΣΤΕΛΛΑ:... Λοιπόν; Δε θα βγούμε;
ΠΑΝΟΣ (με δυσφορία): Πού να πάμε, τέτοια ώρα Στέλλα μου;

ΣΤΕΛΛΑ: Μά τέτοια ώρα πάει ο κόσμος στον κινηματογράφο. Δεν πείσκει τίποτα το πρωί! Άλλα ξέρω, θέλεις να κάνεις πώς έχεις δουλειά τη νύχτα, να κλειστής στο εργαστήριο σου και μόλις με πάρη ο ύπνος να το σκάσεις κρυφά σαν κλεφτής!

ΠΑΝΟΣ (ταραγμένος): 'Ε-γώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Άλλα ποιάς, έ-γώ; (Ανάγει νευρικά ταίγαρα): Λυπάμαι που θα σου πω πικρά λόγια, αλλά δεν μπορώ πια να συγκρατηθώ. Ξέχασες φανταστικά πως με περιόριζες χρόνια. Ξέχασες πως αν έσου βρίσκεσαι, όπως το λες, πολλές φορές, στο «θρινό» και τραβάς για το «εμπίνα», εγώ άσπλητη μου είμαι στην «α-νοϊκή» και μεθώ με τα μύρα της και με τα χρώματά της.

ΠΑΝΟΣ: Σε τέσσερα χρόνια θα είσαι τριαντάρα.

ΣΤΕΛΛΑ: Άκριδες! Και συ πενήνταρες! Έγώ βρίσκομαι, αν θέλεις, στο τέρας των τελευταίων αναισθητικών ημερών και μπαίνω γεμάτη σφρίγος και λαχτάρα στο θερμό «καλοκαίρι» της ζωής.

ΠΑΝΟΣ: Πολύ... ζωηρή σε βλέπω σήμερα.

ΣΤΕΛΛΑ: Έτσι είμαι πάντα. Άλλα έσυ δεν αδειάζεις να με προσέξεις. Είμαι μαζί μου ψυχρός, αδιάφορος και νυσταλέος. Μ' έχεις κλείσει μέσα σ' αυτούς τους τέσσερες τοίχους κι' οι μόνες μου παρέραι είναι ο Μπεουζάκι κι' ο «Θησαυρός».

ΠΑΝΟΣ: Σ' εμποδίζει εγώ να βγεις έξω;

ΣΤΕΛΛΑ: Με ερωτεύεσαι; Πού να πάω; Στο βέταρο; Στον κινηματογράφο; Στο κέντρο; Στην ταβέρνα; Είδες καμιά κυρία... μόνη της;

ΠΑΝΟΣ: Μά δεν ένωθ' εκεί.

ΣΤΕΛΛΑ: Άλλα που ένο-εϊς; Ύποχρεώνομαι να μένω μέσα και να θυμάμαι πως υπάρχει ζωή μόνο από τις εκπαιδευτικές του ραδιοφώνου! Κι' άπομπες του ραδιοφώνου! Κι' άπομπες του ραδιοφώνου! Κι' άπομπες του ραδιοφώνου!

ΠΑΝΟΣ: Μά να με συγχωρήσεις; Σ' αγαπώ.

ΣΤΕΛΛΑ: Βέβαια! "Αν δεν ήταν ύπνο, θα μου τώ-λεγε; Την άλλη μέρα το πρωί θα μου έλεγες «έξερεις, χέρε το βράδυ βγήκα γιατί συνέβη αυτό κι' αυτό»!

ΠΑΝΟΣ: Φοβήθηκα μήπως άρνιπτε τη γκρίνια.

ΣΤΕΛΛΑ: Για πολύ μαρμό μ' έχεις περάσει. Πάνο! Ακόμη και τώρα, μισή ώρα κοιμούνται πάνω σ' αυτό το σφαράγγα θέμα κι' έσυ δεν μπο-

ρείς να βρής μία λέξη για δι-καλολογία.

ΠΑΝΟΣ: Μ' άφου δέ μ' ά-φινεις να μιλήσω;

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι, σ' άφί-νω! Λέγει! Πού πάς τις νύχτες; Ύποφέρεις από ύπνοαπνοές;

ΠΑΝΟΣ: Άπλούστατα. Κά-νουμε με το Νίκο το Λαμπρού-λη μία πολύ ενδιαφέρουσα έ-πιστημονική εργασία και πάω τη νύχτα στο σπίτι του γιατί αυτός έχει πιο καλό εργαστή-ριο.

ΣΤΕΛΛΑ: Κι' ήταν ανάγκη να μου το κρύψεις αυτό;

ΠΑΝΟΣ: Γιατί λες πως έ-λο με το δουλειά μου άπασχο-λούμαι και σε παραμελώ!

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν τ' άφινεις αὐ-τό Πάνο; (Του δείχνει το «α-παρτί»): Τηλεφώνησε τώρα στο Νίκο ότι δεν θα πάς από-ψε γιατί κάτι σου τύχει!

ΠΑΝΟΣ: Μά... άφου έχου-με συνεννοηθ' να πάω; Κι' εί-ναι κρίσιμος βραδυά;

ΣΤΕΛΛΑ: Ούτε καν να τά-χης κανονίσεις με το Νίκο δεν έχεις την πρόβλεψη! Πες του πως θα πάς λίγο αργότερα! Πες του κάτι για να πιστώ!

ΠΑΝΟΣ: Θέλεις τώρα να ρεζιλεύω;

ΣΤΕΛΛΑ (τρέμει από βουρ-καμένο νεύρο): Θα ρεζιλεύ-ω της πολύ περισσότερο! Θα δής έγω τί θα σου κάνω! Έκμε-ταλλεύεσαι που είμ' ερημη στο κόσμο και δεν έχω λεπτά για να μου φέρεσαι όπως δέ φέρνω-ναι σ' ένα σκυλί. Τί λέω έγω; (Κλαίει). Τά σκυλιά τ' άγα-πούν και τ' άπροσέχουν...

ΠΑΝΟΣ: Μά Στέλλα... (ζυ-γώνει)... παραλογίζεσαι, άγά-πη μου!

ΣΤΕΛΛΑ: Μή μ' άγγίζεις! Έγώ έχω πάρει την απόφασή μου. Θ' αυτοκτονήσω! Θ' αυτοκτονήσω και θ' άφισω γορμ-μω πως έσυ με τον άπάνθρωπο κι' άνήτικο τρόπο σου μ' έ-σπρωξες στο θάνατο! (Λυγ-μω).

ΠΑΝΟΣ (που τάχει χρειά-στη): Στέλλα μου, μαρμό μου, μή σ' άνοησίες! Έλα, θα σου πω όλη την αλήθεια! Δεν σπαύνω στο Νίκο. Πηγαίνω στη Λέσχη και παίζω χαρτιά!

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν τ' άκούω γώ αυτό. Όπως έλεγες ψέμματα και για το Νίκο, θα λες και για τη Λέσχη! Είμαι βέβαιη πως έχεις φίλενάδα!

ΠΑΝΟΣ: Έγώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, ναί! Και θ' αυτοκτονήσω! Τάχω πάρει απόφαση, στο είπα.

ΠΑΝΟΣ (σε άπόγνωση):... Πάμε μαζί να βρούμε τους φί-λους μου για να πειστή;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν πάω πουθενά. Γιατί... θέλεις άκουα και να σε πιστέψω; Δέ μου πηρες το γονίνο παλτό, δεν έφαρμα ού-τε μία βραδυνη τουαλέτα... για να μπορώ να πάω έστω μό-νη μου σε μία δεξίωση... δεν μου πηρες το δαχτυλίδι που σου ζήτησα κι' έσυ πάς και χάνεις τα λεπτά στα χαρτιά.

ΠΑΝΟΣ (λίγο ντροπιασμέ-νος): Δυστυχώς, ναι...

ΣΤΕΛΛΑ: Ωραία! Έ, λοι-πόν, κι' έγω θ' αυτοκτονήσω.

ΠΑΝΟΣ: Μά δέ θα ξανα-παίζω άλλη φορά, σου τ' άρ-κίζει;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη. Οι άθλοκοκοί μ'

οι χαρτοπαίκτες όλο υποσχέ-σεις δίνουν! Έγώ θ' αυτο-κτονήσω γά ημεώρα.

ΠΑΝΟΣ: Πάλι τ' άτσια;

ΣΤΕΛΛΑ: Θα τ' άτσια!

ΣΚΗΝΗ 2η
(Την έπομένη στο εργαστή-ριο του σπιτιού).

ΠΑΝΟΣ (στο βοηθό του): Χρήστο, έχε υπ όφει σου ότι σ' όλα τα μπουκαλάκια που γράφουν «Προσοχή, δηλητηρί-ον» έχω βάλει μέσα ζάχαρη και άλάτι, φασάμα... την κα-μαριέρα που την έγκατέλειψε ο μητροπός της.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έν τάξει, κύ-ριε Δελαγράτα.

ΣΚΗΝΗ 3η
(Το ίδιο βράδυ, στην κρεβα-τοκάμαρα. Ο Πάνος μπαίνει και βρίσκει τη Στέλλα στο κρεβάτι).

ΠΑΝΟΣ: Τι συμβαίνει; Ά-διαθέτηες άσφαι;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Και πο-λύ κύριε Γι' αυτό σάς τηλε-φώνησα.

ΣΤΕΛΛΑ: Άσασ! Άσασ! ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Φώναζε το γιατρό, τον κύριο Καλημετρέ.

ΠΑΝΟΣ: Έκανες πολύ κα-λά. (Κιττάζει έξω). Γιατί εί-ναι φωτισμένη η πόρτα του ε-ργαστηρίου; (Δήθεν έντρομος). Μήπως έκανες καμιά άνη-σία;

ΣΤΕΛΛΑ: Άσασ! Άχ!... Δέ θέλω να πεθάνω!

ΠΑΝΟΣ (παίζει άριστα το ρόλο του): Μά τρελλάθηκες, λοιπόν; Τί έκανες; Θα πέσω άπ' το μπαλκόνι.

ΣΤΕΛΛΑ: Άσασ! Όχι! Νά με σώσης! Δέ θέλω να πε-θάνω!

ΓΙΑΤΡΟΣ (μπαίνει): Μιά ώρα χτυπούσα! Έπί τέλους μ' άνοιξε η μαγείρσση. Τί συμβαίνει;

ΠΑΝΟΣ: Κάτι τραγικό! Πήρε δηλητήριο... (Στ' αυτί του γιατρού): Νομίζει ότι πη-ρε! Γιατί έγω είχα βάλει στα μπουκαλάκια ζάχαρη και άλά-τι. Άλλά έχει άσθμιοδληθή!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι... (Ήρε-μα). Για να δούμε. Αυτά προ-λαμβάνονται. Πόση ώρα έχει περάσει;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν ξέρω... (Ε-ψυχισμένη): Δέ θυμάμαι...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μας άφινετε μόνους, παρακαλώ; (Ο Πάνος και η καμαριέρα φεύγουν).

Για πείτε μου τί πήρατε; Και πόσο; Πρέπει να με βοηθήσετε.

ΣΤΕΛΛΑ (συνέρχεται ξα-φνικά): Βασίζομαι στο επαγ-γελματικό μουστικό σας! Τιπο-τα δεν πήρα! Πήρα ζάχαρη και άλάτι. Είδα τον άντρα μου που τάβαζε στα μπουκα-λάκια και του σκάρωσα όλη την ιστορία για να τον συγκινήσω. Δεν θα πήτε τί-ποτα;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έν τάξει. Μεί-νετε ήσυχη. Θα σάς γράψω κι' έγω ένα... ζαχαρόνερο και όλα θα πάνε καλά.

ΣΚΗΝΗ 4η
(Στο χώλ).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι, βέβαια, «κόλπο» σούκανε τούτη τη φο-ρά. Άλλά, έχω υπ όφει μου κι' άλλες περιπτώσεις. Ξέρεις κάποτε... αυτές που το με-τα-χειρίζονται για «κόλπο», ύστερ' αυτοκτονούν πραγματικά.

ΠΑΝΟΣ: Μπα! Τι λες; **ΓΙΑΤΡΟΣ:** Βέβαια! Μήν κουνάς ρούτι από κοντά της και κάνε της όλα τα χατήρια.

ΠΑΝΟΣ: Μέχρι γούνας και δαχτυλίδι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Και μέχρι αυ-τοκτονή αν μπορείς.

ΠΑΝΟΣ: Δηλαδή... αυτό που μου συμβαίνει... είναι χει-ρότερο απ' το να είχε αυτο-κτονήσει! Τώρα έχω είμαι δέ-σμιος!

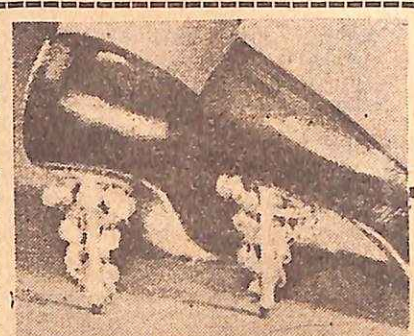
ΓΙΑΤΡΟΣ: Τί να σου κά-νω; Πρέπει ν' άκούς τις συμ-βουλές των γιατρών!

ΠΑΝΟΣ: Τι σχέδι έχεις αυ-τό;

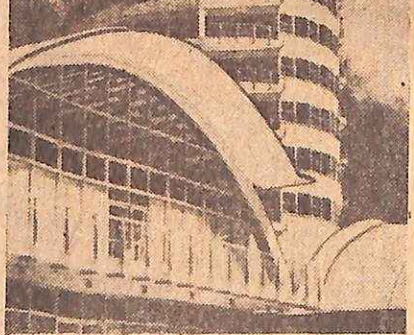
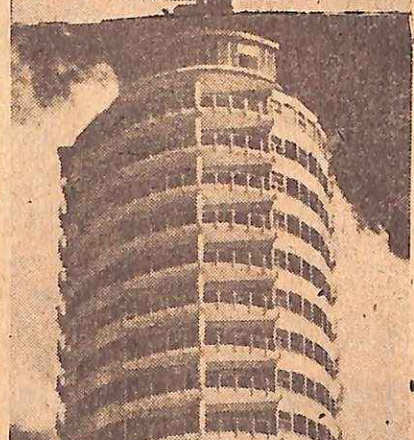
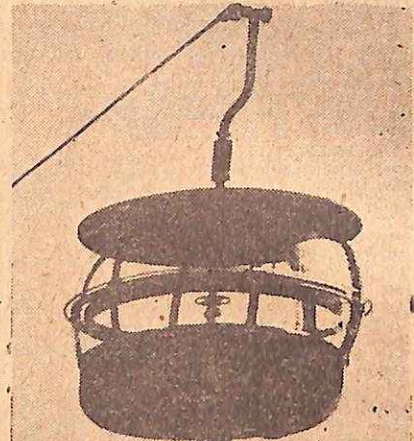
ΓΙΑΤΡΟΣ: Δέ με είχες ρω-τήσει και σου είχα πη να μην παντρευτείς; Έ, δέ μ' άκού-σες! Ήρεθούσα! Θα πω στη Λέσχη ότι... άφρίστησες! Πε-ραστικά σου!

(Αύλια)

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΤΑΚΟΥΝΙΑ ΜΕ ΚΟΥΔΟΥΝΑΚΙΑ
Τά έκκεντροικά αυτά γυναικεία τακούνια, που θα κουνούν με το περπάτημα, δεν θα αφήνουν πια καμιά γυναίκα να περνά άπαρατήρητη. Τα λαμόρια ένας μεγάλος ύποδηματοποιός του Παρισιού, αποτελούται δέ από ένα χοντρό κορμί διακοσμημένο με άστραφτερά κρύσταλλα και κουνουνάκια!

ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΟΠΟΥ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΦΑΝΕΡΟΣ
Αυτή είναι μία από τις καμινίες (άνω) του έναερίου σιδηροδρόμου που θα συν-δεη ένα πρόσπιο του Καράκας με το ξενοδοχείο «Χομμπόλ» που χτίστηκε τε-λευταίως στην κορυφή του όρους Άβί-λα, σε ύψος δηλαδή 2.100 μετρών. Ο έναερίος αυτός σιδηρόδρομος είναι ο τε-λειότερος που υπάρχει σήμερα στον κό-σμο, το δέ ξενοδοχείο, ένα άριστοέργημα αρχιτεκτονικής θα προσφέρει σε όλους τους πελάτες του μία μοναδική θέα πάνω άπ' την πρωτεύουσα της Βενεζουέλας.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

διορθώνονται μόνο τους!

Πώς οι «Λέσχες των Κλειδιών» περιορίζουν την παιδική έγκλη-ματικότητα

Πάμπολλες εκδηλώσεις των παι-διών δημιουργούν την εντύπωση ότι ή διαφθορά σήμερα της νεολαίας έ-χει φτάσει σε επικίνδυνο σημείο. Πα-ράλληλα, όμως, υπάρχουν χαρακτη-ριστικά φαινόμενα, που μόνα τους ά-ποδεικνύουν ότι, όταν αποφασίσουν, τα παιδιά μπορούν να διορθωθούν μοναχά τους και, επί πλέον, να διορ-θώσουν και άλλα παιδιά που παίρ-νουν το στραβά δρόμο.

Πριν από λίγους μήνες, ή άμερι-κανική πόλη Ντάλλας άναστατώθηκε άπό τις άλληπαλληλες επίθεσεις όρ-γανωμένων συμμοριών παιδιών. Οι κεραίες και άλλα εξαρτήματα αυτο-κινητών βρίσκονταν το πρωί κατε-στραμμένα. Οι νεαροί ταραξίες, έφω-δισμένοι με περιστροφή νερού, που τά γέμιζαν μελάνη έκαναν επίθεσεις έναντιον του κόσμου. Έσπαζαν τζά-μια και γενικά έκαναν κάθε είδους ζημιές που περνούσαν άπό τα χέ-ρια τους. Προκάλεσαν μάλιστα και μερικούς τραυματισμούς.

Η άστυνομία προσπάθησε να πε-ριορίση το κακό με τη σύλληψη με-ρικών επικινδύνων νεαρών, με συστά-σεις σε γονείς και δασκάλους, με ά-πειλες στα παιδιά και με συνεχείς περιπολίες. Άλλά τά μέτρα αυτά δεν πέτυχαν να περιορίσουν πολύ τό κακό.

Η κατάσταση φαινόταν άδιόρθω-τη, ως τη στιγμή που τά ίδια τά παιδιά άποφάσισαν μόνα τους να έ-πέμβουν. Συγκεκριμένα, έπρόκειτο για τά μέλη των «Λεσχών των Κλει-διών», που υπάρχουν σχεδόν σε κά-θε πόλη της Άμερικής και άποτε-λούνται άπό μαθητές σχολείων και κολλεγίων. Τά μέλη των Λεσχών αυ-τών του Ντάλλας, λοιπόν, μαζεύντη-καν και άποφάσισαν να υπογράψουν έναν όρκο, σύμφωνα με τον όποιον άναλαμβάνουν την υποχρέωση «να σέ-δωνται την παρουσία των άλλων, να μη λαμβάνουν μέρος σε βανδαλι-σμούς και να προσπαθούν να επι-βάλλουν και σε άλλους συνομηλίκους τους αυτή την υποχρέωση».

Άφου υπέγραψαν τον όρκο, άρχι-σαν να γυρίζουν άπό σχολείο σε σχολείο και άπό σπίτι σε σπίτι, προπαγανδίζοντας την έκστρατεία τους και στα άλλα παιδιά. Στο τέ, λος, έφτασε να υπογράψουν τον όρ-κο τά 95% των μαθητών του Ντάλ-λας. Ύστερα άπό λίγες μέρες, οι επίθεσεις των νεαρών είχαν σταμα-τήσει έντελώς.

Ακόμη και οι άστυνομικοί άνε-γνώρισαν, ότι ο όρκος που υπέγρα-ψαν τά παιδιά ήταν πιο άποτελε-σματικός άπό τη δική τους δράση, στην έξάλειψη του κακού.

Οι «Λέσχες των Κλειδιών» είναι ένας θεσμός που καθιερώθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες άπό τό 1952 και που έχει συνεισφέρει τεράστιες υπηρεσίες στον περιορισμό της παι-δικής έγκληματικότητας. Σήμερα, ύ-παρχουν 1.443 παρόμοιες λέσχες στην Άμερική και άριθμούν 35.000 μέλη. Τό άξιοσημείωτο, σ' αυτή την περίπτωση, είναι ότι όλες οι ένερ-γείες των μελών των Λεσχών προέρ-χονται άπό τά ίδια τά παιδιά, που άποδεικνύουν έτσι ότι μπορούν να διορθωθούν μόνα τους και να διορ-θώσουν και τους άλλους. Βρίσκουν μάλιστα μόνα τους τον τρόπο, για να καταπολεμήσουν τις κακές πρά-ξεις των συνομηλίκων τους και άνα-λαμβάνουν να φέρουν σε πέρας την άποστολή αυτή. Ακόμη και όταν χρειάζονται χρήματα για

της έκστρατείας που αναλαμβάνουν, τά βρίσκουν μόνα τους, κάνοντας διάφορα θελήματα.

Καί, άκριβώς έπειδή προσπαθούν να λύσουν προβλήματα που έχουν σχέση με παιδιά, με τό δικό τους, παιδικό τρόπο, πετυχαίνουν συνήθως αυτό που επιδιώκουν. Στη Λακω-νία, του Νιού Χαμπαίρ, τά μέλη των «Λεσχών των Κλειδιών» άνέλα-βαν να περιορίσουν την παιδική έγ-κληματικότητα και όργάνωσαν την έκστρατεία τους με τρόπο που θά τον ζήλευαν και μεγάλοι.

Έργαζόμενα πάντοτε μόνα τους, έφτιαξαν προπαγανδιστικές πινα-κίδες και τις τοποθέτησαν σε επί-καιρα σημεία. Έκαναν διαλέξεις πάνω στο θέμα της παιδικής έγκλη-ματικότητας στο ραδιόφωνο και στα σχολεία. Ήταν δέ τόσο βέβαια για την επιτυχία τους, ώστε υποσχέθη-καν ότι, αν σε όρισμένο χρονικό διά-στημα δεν είχαν σταματήσει οι πρά-ξεις βανδαλισμού των παιδιών, θά έδωσαν μοναχά τους όποια ζημία δίορθωναν. Κι' όταν πέ-ρασε ή προθεσμία, δεν άναγκάστη-καν να διορθώσουν καμιά!...

Στό Λούιστον τά παιδιά, μέλη των «Λεσχών των Κλειδιών», άπο-φάσισαν να έφαρμόσουν τά ίδια — και να διδάσουν στα άλλα παιδιά — τό σεβασμό προς τους μεγαλύτε-ρους, προς τά σχολεία και γενικά, πρύν την κοινωνία. Άφου υπέγρα-ψαν έναν όρκο, άρχισαν να πηγαί-νουν στα σχολεία με τά καλά τους ρούχα, βοηθώντας όποιον είχε άνάγ-κη, μιλούσαν με ευγένεια και φέ-ρονταν με άψωφο τρόπο στους με-γάλους. Ήταν δέ τόσο μεταδοτική ή συμπεριφορά τους, ώστε σε λίγο καιρό, τά περισσότερα παιδιά της πόλεως, που δεν ήταν μέλη των Λε-σχών, μιμήθηκαν τό παράδειγμά τους.

Την ίδια επιτυχία είχαν και τά μέλη των ίδιων Λεσχών στο Σάν-μπερυ της Πενσυλβανίας, όταν άπο-φάσισαν να άπαλλαγούν άπό τά βί-βλια και περιοδικά με ιστορίες τρό-μου, φρίκης, έγκληματος και άλλα άκατάλληλα για παιδιά αναγνώσι-μα. Χωρίς δυσκολία, φυσικά, έπει-σαν τις άρχες να τά βοηθήσουν. Με-τά έπείσαν τους γονείς τους να στα-ματήσουν σε περίπτερα και βιβλιοπω-λεία όπου βρίσκονταν τά έντυπα αυ-τά και να εκφορδίσουν την αποκοι-μασία τους. Τέλος, άρχισαν και τά ίδια να επισκέπτονται όσους που-λούσαν τά άκατάλληλα έντυπα και προσπάθησαν να τους πείσουν να τά άποφύγουν. Σήμερα, τά έντυπα αυ-τά δεν κυκλοφορούν στην πόλη τους ούτε για δείγμα!...

Στό Γκρίνσμιτ της Άγγλίας, ές άλλου, τό δημοτικό συμβούλιο άπο-φάσισε να μαζέψει τά πιο ζωηρά παιδιά σ' έναν έλεύθερο χώρο, και να τους τόν διαβέτη, για να κάνουν εκεί ό,τι ήθελαν τις ώρες που ήταν έλεύθερα. Άνάμεσα στα παιδιά αυ-τά υπήρχαν πολλά που είχαν κατα-δικαστεί και άλλα που ήταν υπό την επίβλεψη δικαστηρίων άνηλίκων.

Άντι, λοιπόν, να συνεχίσουν τις άγριες εκδηλώσεις τους, με την ά-πείροστη έλευθερία που είχαν, τά παιδιά όργάνωσαν μια ύποδειγμα-τική μικρή κοινωνία. Τώρα περνούν περισσότερο καιρό τους μετα-τρέποντας τό χώρο τους σε μικρό πόλι. Έχουν ήδη φτιάξει μόνα τους ένα σταθμό πρώτων βοηθειών, που τον επανδρώνουν τρία άγόρια και έ-να κορίτσι, μία πυροσβεστική ύπη-ρεσία για τίς έκτακτάσεις τους και ένα νηπιγωγείο, όπου βάζουν τά μαρμά — και τά προσέχουν τά ί-δια τά παιδιά.

Με παρόμοιες πράξεις τά παιδιά άποδεικνύουν ότι, όταν τό άποφάσι-σουν, μπορούν να διορθωθούν μόνα τους, και μάλιστα να διορθώσουν και τους άλλους.

Επίμαχοι δίχλοι

ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΠΑΣΤΡΙΚΑ

"Αν και τ' οικονομικά του τάχη ο Δήμος μας οίκοτρά, δέν τ' άβάει διόλου κάτω και μιλά και για λουτρά,

για χατήρι των όποιων μεριμνά ιδιαίτερος κι' έρευνά να βρη μονάχα τό κατάλληλο τό μέρος!

*

"Αγωνίζεται ο Δήμος δηλαδή πολύ γενναίως, καθαριότητα μεγάλη για να δ' αυτός ο Άθηναίος...

Και δέ βλέπει εδώ πέρα, και καθόλου δέν προσέχει, πώς την σήμερα ήμερα,

ούτε κάρρα ο καυμένος...καθαριότητας δέν έχει!

ΑΛΜΑΤΑ

Της άκριβείας τό τροπάρ-μιά στιγμή δέ σταματά κι' έχει τέτοια φόρα πάρει,

ώστε πάμπολλά μας είδη παίζουν τό...«πετά,πετά»!

*

"Ολα πάνε προς τά ύψη κάθε ώρα και στιγμή κι' ετοιμάζεται για σάλτο και του «κάμποτ» ή τιμή. Έτσι κάθε φτωχάδακι, του λοιπού δέ θα μπορέση ούτε κι' ένα...καμποτένιο ρουχαλάκι να φορέση...

Μ' όλα ταύτα οι σοφοί μας μάς ταραίζουν στις (ειδήσεις) και μάς λένε νύχτα-μέρα πως μοχθούν για... «ε-πενδύσεις»!

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΣΟΦΙΑ

Προς ένίσχυση εν γένει της Παιδείας και των (παιδών) επιτρέπεται στους φίλους και θαμώνες των γηπέ-δων, νομίμως και νομίμως να ποντάρουν στο «φουτ- (μπαλ)» και στοιχήματα να βάζουν για τά σπόρ και για (τά γκολ)!

*

Δηλαδή εύρεθη ως τρόπος ή ποδοσφαιροφιλία για να δ' αυτός ο τόπος περισσότερα σχολεία...

Κι' ή...σοφία, με δυο λέξεις, των συγχρόνων σπον- (δαστών) εξαεργάται άπό τα... πόδια τώρα των φουτ-μπαλι- (στών)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

"Από τό έρχόμενο τεύχος στο «ΘΗΣΑΥΡΟ» άρ-χίζει το νέο συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρη-μα του δημοφιλούς Άμερικανού συγγραφέως

ΤΣΕΙ-ΜΣ ΤΣΕΙ-Ζ

ΤΑ ΚΛΕΜΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Πρόκειται για μία πρωτότυπη και συγκλονιστι-κή έγκληματική ύπόθεση, που άρχίζει με μία λη-στεία μέσα σ' ένα άεροπλάνο! Ποτέ άλλοτε δέν είχε ξαναγίνει μία τέτοια κλοπή. Και όμως ο Χάρ-ρυ Γκρόφιτ άποφασίζει να την επιχειρήσει για ένα φορτίο διαμαντιών, που άξίζει τρία εκατομμύρια δολάρια! Μά σε λίγο βρίσκεται αντίετωπος με τους συντρόφους του και με τη γυναίκα που τον α-γαπάει, γιατί κρατάει όλα τά διαμάντια για τόν εαυτό του. Έτσι άρχίζει ένας έξοντατικός πόλε-μος, γεμάτος αγωνιώδεις περιπέτειες, στυγερά έγ-κληματα, κινηματογραφικές καταδιώξεις άπό άστυ-νομικούς και συνταρακτικές σκηνές έρωτικού πάθους, και σκληρών έκδικήσεων, που συνταράζουν τόν άνα-γνώστη άπό την άρχή ως τό τέλος του άριστοέργη-ματικού αυτού μυθιστορήματος.

Ο ΞΕΦΗΒΟΣ

ΜΕ Τ' ΑΘΑΝΑΤΑ ΜΑΤΙΑ

μάτια κύτταζαν περίεργα τους ξένους.
— Ποιος είναι ο Δημόνικος; ρώτησε.
— Εγώ, παιδί μου, αποκρίθηκε ο Αθηνάιος. Τί θέλεις;
— Η Πυθία, ή 'Αριστόκλεια, σου στέλνει ένα μήνυμα...
— Έμένα; απόρησε ο Δημόνικος.
— Έσένα και του Μεγακλή. Έκεί που θα πάει, λέει, ο Μεγακλής, να είναι μαζί του κι' η Δάφνη.
— Ο Μεγακλής κι' ο Δημόνικος κυττάχτηκαν με απορία.
— Είσαι βέβαιος πως σου είπε αυτά τα λόγια η 'Αριστόκλεια; ρώτησε ο Μεγακλής.
— Αυτό έλειπε. Δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο να το θυμηθώ.

— Ο μικρός χαιρέτησε ευγενικά, ζωγρά, κι' έφυγε χοροπηδώντας, αν και έξω εξακολουθούσε η μπόρα.
— Πολύ παράξενο μου φαίνεται! είπε ο Δημόνικος.
— Κι' έμένα! συμφώνησε ο Μεγακλής. Τί νόημα έχει αυτό το μήνυμα;
— Πρέπει να γίνω όπως το λέει η Πυθία, είπε η Φαιναρέτη πάντα θεοφοβούμενη.

— Μά... τί δουλειά έχει η Δάφνη; επέμεινε ο πατέρας. Πρόκειται να φανερώσει κάποιος το μυστικό της γεννήσεως του Μεγακλή.
— Η Πυθία τα ξέρει όλα, τα μαντεύει όλα, είπε η Φαιναρέτη. Ξέρει ότι θα γίνω γυναίκα του Μεγακλή ή Δάφνη. Γι' αυτό, φαίνεται, πρέπει να ξέρω κι' αυτή...
— Σήκωσε τους ώμους του ο πατέρας.
— Πολύ παράξενο μου φαίνεται αυτό. 'Ας είναι όμως φυσικά, θα υποταχτούμε στην επιθυμία της. Θα πάει η Δάφνη. Θα τη συνοδεύσω όμως κι' εγώ... Δεν ταιριάζει κοπέλα μόνη, να βγεί τα μεσάνυχτα με τον άρραβωνιαστικό της.

— Όπωςδήποτε πρέπει νάρθει κι' εσύ, Δημόνικε, είπε ο Μεγακλής.
— Να πάρετε μαζί σας και κανένα από τους σκλάβους, είπε η Φαιναρέτη.

— Γιατί; γέλασε ο Μεγακλής. Τι φοβάσαι, σεβαστή Φαιναρέτη;
— Κι' εγώ δεν ξέρω. 'Αρχίζω ν' ανησυχώ...
— 'Ας πάρουμε τον Κλεούτα και τον Λυσανία, είπε ο πατέρας. Δε βιάπτε να μας συνοδεύσουν οι δυο πιστοί μας σκλάβοι.
— Ο Νικάνδρος στεκόταν παράμερα. Το πρόσωπό του έδειχνε θανάσιμη θλίψη, αλλά και καστερία.
— Αν ήταν ακόμα δούλος, ο πρώτος, που θα παίρνε μαζί του ο Δημόνικος, θα ήταν αυτός. Τώρα όμως δεν του πρότεινε να πάει μαζί του, ακριβώς για να του δείξει πως δεν ήταν πια στην υπηρεσία του.

— Ο Νικάνδρος δέ μίλησε. Κάθισε μαζί με τους άλλους και περίμεναν όλοι να φανεί το φεγγάρι.
— Κάποια στιγμή σταμάτησε η μπόρα. Οι βροντές άκουστηκαν σαν μακρινά μουγκητό. Έπειτα όλα ήσυχασαν.
— Αφέντη! φωνάζει ο Κλεούτας. Σε λίγο θα προβάλει το φεγγάρι. Είναι ώρα να πηγαίνουμε.
— Ευτυχώς, είπε αποφασιστικά ο πατέρας.

— Η Φαιναρέτη ανήσυχη, τύλιξε την κόρη της με μια γλαυδά, και τους ξεπροβόδισε δίνοντας παραγγελίες.
— Προσέχετε, τα μονοπάτια είναι γλυστερά από τη βροχή... Βάλτε τη Δάφνη στη μέση.
— Ο Μεγακλής γέλασε.
— 'Αχ, Φαιναρέτη. Τόσοι άντρες τη συνοδεύουν. Τί μπορεί να πάθει η μοναχοκόρη σου;
— 'Αρχισαν να προχωρούν. Το σκοτάδι ήταν πηχτό. Η σελήνη παλνε ανάμεσα στα βαρέα σύννεφα. Δεν είχε απομείνει εξ' άλλου τώρα παρά μια λεπτή φέτα, που δεν είχε τη δύναμη να φωτίσει.

— Προχωρούσαν με προφύλαξη, ανάμεσα στα γλυστερά μονοπάτια. Το στίπτι του Κουρίτη ήταν ψηλά, προς το βουνό κι' ο δρόμος ήταν δύσκολος. Κάποια στιγμή που η Δάφνη δυσκολευόταν να ανέβει κάτι βράχια, την άρπαξε ο Μεγακλής στα γέρα του μπράτσου. Τη σήκωσε σαν πούπουλο, γελώντας και πήδησε μαζί της τα βράχια, λέει και ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου.

— Ξαφνιάστηκε στην αρχή η Δάφνη κι' η φυσική σεμνότης της την έκανε ν' αντισταθί.
— Θέλεις να πληγώσης τα τρυφερά σου πόδια; είπε ο νέος κυττάζοντάς την από κοντά, σοβαρά.
— Μέσα στο σκοτάδι που το φώτιζαν αμυδρά οι δάδες που κρατούσαν οι σκλάβοι, το πρόσωπο του παλληκαριού έλαμπε από δύναμη, ύψεια και ομορφιά. Τα μάτια του φωτούσαν στο σκοτάδι σαν άστρα. Τα χείλη του, μισοανοιχτά, σε μιά έκφραση σεμνή μαζί και ήδονική, ήταν κοντά στα δικά της. Η Δάφνη ανατρίχιασε συγκοιμή. Μια ακατανίκητη επιθυμία να τη φιλήσουν αυτά τα χείλη πέρασε βαθειά στην υπέρχρησ.

— Έγειρε το κεφάλι της στον όμο του και του ψιθύρισε:
— Τί δυνατός που είσαι, Μεγακλή!...
— Πρώτη φορά στη ζωή της βρισκόταν έτσι, μέσα σε μιά αντρική αγκαλιά. Όλη της η ύπαρξη έλυωνε. Θάθελε να μη τελειώσει ποτέ αυτή η ανηφορία, θάθελε να μη σιάσει ποτέ ο δρόμος, να μη περάσει το σκοτάδι.
— Αυτή η εύτυχια όμως βάσταξε μονάχα λίγη ώρα. Όταν τελειώσαν τα δύσβατα μέρη, ο Μεγακλής την άκουμπασε κάτω.
— Μπορείς τώρα να περπατήσεις, της είπε σοβαρά.
— Ο Δημόνικος που έρχόταν από πίσω γέλασε.

— 'Αχ, τί είναι τα νεύατα! Στόν καιρό μου κι' εγώ θα μπορούσα να σηκώσω έτσι σαν πούπουλο τη γυναίκα μου, Μεγακλή... 'Αν και δυσολογώ, πως τη δική σου τη δύναμη δεν την είχα.
— Φτάσαμε... είπε εκείνος κι' έδειξε στην παλιά τα ταπεινά σπιτάκι του βοσκού.

— Τον κύτταξε κάμψση ώρα άμιλητη. Το βλέμμα της προκαλούσε δέος. 'Ηταν ένα βλέμμα τρυφερό, αφάνταστα τρυφερό μαζί και πονεμένο.
— Ο νέος αισθάνθηκε στενοχώρια κάτω από την επίμονη αυτή ματιά. Δεν βάσταξε άλλο τη σιωπή.
— Έκανε ένα βήμα μπροστά, και πρόφερε με σεβασμό:
— Σεβαστή μου ιέρεια, παντογνώστρα Πυθία... Βλέπεις, υπήκουσα στην προσταγή σου. 'Ηρθα εδώ, κι' έφερα μαζί μου την άρραβωνιαστική μου, τη Δάφνη. Αυτή είναι η Δάφνη, αυτός είναι ο πατέρας της. Τα λαιπερά, παράξενα μάτια της 'Αριστόκλειας πέρασαν γρήγορα απάνω από το Δημόνικο, και σταλνθώσαν κατόπιν στη Δάφνη. Θάλεγε κανείς πως ήθελε να μελετήσει καλά τη φυσιογνωμία της κοπέλλας αυτής.

— Η φωνή της άκουστηκε σε λίγο γεμάτη πόνο:
— Είσαι ομορφή!... Και θα μπορούσες να είσαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.
— Σαν σιλιετία μπήκαν αυτά τα λόγια στην καρδιά της κοπέλλας.
— Γιατί θα μπορούσα; σκέφτηκε άμεσως. Δεν είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου;
— Η ταραχή της δεν της επέτρεψε ν' αρθρώσει λέξη. Αισθανόταν μονάχα τα μάγουλά της να φλογίζονται κάτω από την επίμονη ματιά της ιέρειας. Της προκαλούσε ένα υπερφυσικό φόβο αυτή η γυναίκα. Είχε την εντύπωση πως έπρεπε να φύγει από μπροστά της να εξαφανιστεί. Είχε την εντύπωση πως κάποιος άοριστος κίνδυνος την κύκλωνε.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

— Τότε, όλα ταιριάζουν, είπε ο Δημόνικος. Κι' αν υπήρχε η ελαχίστη αμφιβολία ακόμη...
— Ο πατέρα!... Ποιά αμφιβολία υπορεί να υπάρχει, όταν το φανερώσε το μαντέιο; είπε η Δάφνη με παράπονο.
— Τώρα πιά πραγματικά δεν υπάρχει αμφιβολία...
— Τώρα μένει να μάθω ποιά είναι η μητέρα μου... είπε με αγωνία ο νέος. 'Αλλά πως θα το μάθω; Πώς είναι δυνατόν να το μάθω;
— Τί να σου πω, γυιέ μου; αποκρίθηκε η Περιάλλα. 'Αν το ήξερα, θα στο είχα πη, δεν θα περίμενα αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...
— Τό ξέρω, καλή μου μάνα...
— Καιρό είχε να τη φωνάζει μάνα, κι' η λέξη ήρθε αυθόρμητη στα χείλη του νέου και μπήκε ίσια στην καρδιά της γυναίκας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα χτύπησε σιγανά. Κυττάχτηκαν όλοι με απορία. Ποιος μπορούσε να είναι τέτοια ώρα, μέσα στην άγρια νύχτα;

— Πήγε ο Κουρίτης, άνοιξε. Και τότε, μπροστά τους παρουσιάστηκε μιά γυναίκα ψηλή, με το πρόσωπο σκεπασμένο με πυκνό πέπλο. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, τράβηξε το πέπλο. Και τότε, μπροστά στο έκθαμβο μάτια τους παρουσιάστηκε η επιβλητική μορφή της Πυθίας 'Αριστόκλειας.

— Τώρα ξάφασε η ώρα να μιλήσω...
— Είπε στο τέλος η 'Αριστόκλεια. Ποιοί είναι οι δυο άντρες που στέκουν παράμερα;
— Δούλα μου, αποκρίθηκε ο Δημόνικος. 'Αν έχω να πω κανένα μυστικό, θα άπομακρυνθώ.
— Κούνησε η 'Αριστόκλεια το κεφάλι της.
— Τό μυστικό που έχω να πω είναι σπουδαίο. 'Αν όμως είναι παληό κι' εμπιστοί δούλοι σου, Δημόνικε, τότε ας μείνουν.
— Είναι παληό κι' εμπιστοί, αποκρίθηκε ο Δημόνικος χωρίς δισταγμό.
— Λοιπόν! αναστέναξε η Πυθία. 'Εφτασε η ώρα να μάθεις το μυστικό, Μεγακλή. 'Εφτασε η ώρα να ξέρεις κι' εσύ την γυναίκα πρέπει να φωνάζεις με τό γλυκό όνομα της υπέρας. Σε προειδοποιώ όμως... Τη γυναίκα αυτήνη θα την περιορίσεις. Δεν είναι μιά καλή γυναίκα, δεν είναι σαν όλες τις υπέρες...
— Τά μάγουλα του νέου φλογίστηκαν. 'Η φωνή του άκουστηκε ανυπόμονη, παλλόμενη:
— Τό ξέρω πως ο γάμος της υπέρας μου με τον τύραννο Γέλωνα δεν ήταν νόμιμος και κανονικός. Τόχα υπ' όψη μου. 'Αλλά δεν προκαλείται γι' αυτό να περιορίζω τη υπέρα μου.
— Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, θυμήθηκε το Νικάνδρο. Κι' αυτός ήξερε πως η υπέρα του είχε αμαρτίες δίνοντας την αγάπη της στο Γέλωνα. Κι' όμως μιλούσε γι' αυτήν με σεβασμό και με απειση τρυφερότητας.
— 'Αν σκέπτεσαι έτσι, θα προχωρήσω με πιο πολύ θάρρος, είπε η Πυθία. Πήρε μιά βαθειά αναπνοή, κι' ενώ όλοι κοίτονταν από τα χείλη της, άρχισε:
— Θα σας διηγηθώ μιά παλιά ιστορία. Θα είμαι σύντομη, μην ανησυχήτε...
— Θέλω να μάθω... την διέκοψε ανυπόμονα ο Μεγακλής...
— Νάχες υπομονή. 'Αν δεν άκούσεις αυτή την παλιά ιστορία δεν θα καταλάβεις. Λοιπόν! Πάνε κάπου είκοσιδύο χρόνια... 'Όπως και τώρα, στους Δελφούς είχαν μαζευτεί απ' όλα τα μέρη της 'Ελλάδος κι' από τα ξένα μέρη, για τους αγώνες. 'Ανάμεσα στους ξένους ο επιφανέστερος ήταν ο τύραννος των Συρακουσών, ο Γέλων. 'Ηταν ένας άντρας στην ακμή της ηλικίας του. Ίσως τριανταπέντε ετών, ψηλός, ώριος, σαν αγάλμα. Όλες οι παρθένες των Δελφών έβγαζαν έξω από τα σπίτια τους να τον δούνε. Τον θαυμάζαν σαν να ήταν ένας θεός. Τον περπατούσε απάνω στη γη. Κι' αυτός, όταν αντίκριζε στο διάβα του καμιά ομορφή κοπέλα, της χαμογελούσε την έκανε να κοκκινίσει. Κι' έδειχνε πως ήθελε να εκτιμήσει την ομορφιά.

— 'Αν, τί είναι τα νεύατα! Στόν καιρό μου κι' εγώ θα μπορούσα να σηκώσω έτσι σαν πούπουλο τη γυναίκα μου, Μεγακλή... 'Αν και δυσολογώ, πως τη δική σου τη δύναμη δεν την είχα.
— Φτάσαμε... είπε εκείνος κι' έδειξε στην παλιά τα ταπεινά σπιτάκι του βοσκού.

— Τον κύτταξε κάμψση ώρα άμιλητη. Το βλέμμα της προκαλούσε δέος. 'Ηταν ένα βλέμμα τρυφερό, αφάνταστα τρυφερό μαζί και πονεμένο.
— Ο νέος αισθάνθηκε στενοχώρια κάτω από την επίμονη αυτή ματιά. Δεν βάσταξε άλλο τη σιωπή.
— Έκανε ένα βήμα μπροστά, και πρόφερε με σεβασμό:
— Σεβαστή μου ιέρεια, παντογνώστρα Πυθία... Βλέπεις, υπήκουσα στην προσταγή σου. 'Ηρθα εδώ, κι' έφερα μαζί μου την άρραβωνιαστική μου, τη Δάφνη. Αυτή είναι η Δάφνη, αυτός είναι ο πατέρας της. Τα λαιπερά, παράξενα μάτια της 'Αριστόκλειας πέρασαν γρήγορα απάνω από το Δημόνικο, και σταλνθώσαν κατόπιν στη Δάφνη. Θάλεγε κανείς πως ήθελε να μελετήσει καλά τη φυσιογνωμία της κοπέλλας αυτής.

— Η φωνή της άκουστηκε σε λίγο γεμάτη πόνο:
— Είσαι ομορφή!... Και θα μπορούσες να είσαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.
— Σαν σιλιετία μπήκαν αυτά τα λόγια στην καρδιά της κοπέλλας.
— Γιατί θα μπορούσα; σκέφτηκε άμεσως. Δεν είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου;
— Η ταραχή της δεν της επέτρεψε ν' αρθρώσει λέξη. Αισθανόταν μονάχα τα μάγουλά της να φλογίζονται κάτω από την επίμονη ματιά της ιέρειας. Της προκαλούσε ένα υπερφυσικό φόβο αυτή η γυναίκα. Είχε την εντύπωση πως έπρεπε να φύγει από μπροστά της να εξαφανιστεί. Είχε την εντύπωση πως κάποιος άοριστος κίνδυνος την κύκλωνε.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

— Τότε, όλα ταιριάζουν, είπε ο Δημόνικος. Κι' αν υπήρχε η ελαχίστη αμφιβολία ακόμη...
— Ο πατέρα!... Ποιά αμφιβολία υπορεί να υπάρχει, όταν το φανερώσε το μαντέιο; είπε η Δάφνη με παράπονο.
— Τώρα πιά πραγματικά δεν υπάρχει αμφιβολία...
— Τώρα μένει να μάθω ποιά είναι η μητέρα μου... είπε με αγωνία ο νέος. 'Αλλά πως θα το μάθω; Πώς είναι δυνατόν να το μάθω;
— Τί να σου πω, γυιέ μου; αποκρίθηκε η Περιάλλα. 'Αν το ήξερα, θα στο είχα πη, δεν θα περίμενα αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...
— Τό ξέρω, καλή μου μάνα...
— Καιρό είχε να τη φωνάζει μάνα, κι' η λέξη ήρθε αυθόρμητη στα χείλη του νέου και μπήκε ίσια στην καρδιά της γυναίκας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα χτύπησε σιγανά. Κυττάχτηκαν όλοι με απορία. Ποιος μπορούσε να είναι τέτοια ώρα, μέσα στην άγρια νύχτα;

— Ξαφνιάστηκε στην αρχή η Δάφνη κι' η φυσική σεμνότης της την έκανε ν' αντισταθί.
— Θέλεις να πληγώσης τα τρυφερά σου πόδια; είπε ο νέος κυττάζοντάς την από κοντά, σοβαρά.
— Μέσα στο σκοτάδι που το φώτιζαν αμυδρά οι δάδες που κρατούσαν οι σκλάβοι, το πρόσωπο του παλληκαριού έλαμπε από δύναμη, ύψεια και ομορφιά. Τα μάτια του φωτούσαν στο σκοτάδι σαν άστρα. Τα χείλη του, μισοανοιχτά, σε μιά έκφραση σεμνή μαζί και ήδονική, ήταν κοντά στα δικά της. Η Δάφνη ανατρίχιασε συγκοιμή. Μια ακατανίκητη επιθυμία να τη φιλήσουν αυτά τα χείλη πέρασε βαθειά στην υπέρχρησ.

— Έγειρε το κεφάλι της στον όμο του και του ψιθύρισε:
— Τί δυνατός που είσαι, Μεγακλή!...
— Πρώτη φορά στη ζωή της βρισκόταν έτσι, μέσα σε μιά αντρική αγκαλιά. Όλη της η ύπαρξη έλυωνε. Θάθελε να μη τελειώσει ποτέ αυτή η ανηφορία, θάθελε να μη σιάσει ποτέ ο δρόμος, να μη περάσει το σκοτάδι.
— Αυτή η εύτυχια όμως βάσταξε μονάχα λίγη ώρα. Όταν τελειώσαν τα δύσβατα μέρη, ο Μεγακλής την άκουμπασε κάτω.
— Μπορείς τώρα να περπατήσεις, της είπε σοβαρά.
— Ο Δημόνικος που έρχόταν από πίσω γέλασε.

— 'Αχ, τί είναι τα νεύατα! Στόν καιρό μου κι' εγώ θα μπορούσα να σηκώσω έτσι σαν πούπουλο τη γυναίκα μου, Μεγακλή... 'Αν και δυσολογώ, πως τη δική σου τη δύναμη δεν την είχα.
— Φτάσαμε... είπε εκείνος κι' έδειξε στην παλιά τα ταπεινά σπιτάκι του βοσκού.

— Τον κύτταξε κάμψση ώρα άμιλητη. Το βλέμμα της προκαλούσε δέος. 'Ηταν ένα βλέμμα τρυφερό, αφάνταστα τρυφερό μαζί και πονεμένο.
— Ο νέος αισθάνθηκε στενοχώρια κάτω από την επίμονη αυτή ματιά. Δεν βάσταξε άλλο τη σιωπή.
— Έκανε ένα βήμα μπροστά, και πρόφερε με σεβασμό:
— Σεβαστή μου ιέρεια, παντογνώστρα Πυθία... Βλέπεις, υπήκουσα στην προσταγή σου. 'Ηρθα εδώ, κι' έφερα μαζί μου την άρραβωνιαστική μου, τη Δάφνη. Αυτή είναι η Δάφνη, αυτός είναι ο πατέρας της. Τα λαιπερά, παράξενα μάτια της 'Αριστόκλειας πέρασαν γρήγορα απάνω από το Δημόνικο, και σταλνθώσαν κατόπιν στη Δάφνη. Θάλεγε κανείς πως ήθελε να μελετήσει καλά τη φυσιογνωμία της κοπέλλας αυτής.

— Η φωνή της άκουστηκε σε λίγο γεμάτη πόνο:
— Είσαι ομορφή!... Και θα μπορούσες να είσαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.
— Σαν σιλιετία μπήκαν αυτά τα λόγια στην καρδιά της κοπέλλας.
— Γιατί θα μπορούσα; σκέφτηκε άμεσως. Δεν είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου;
— Η ταραχή της δεν της επέτρεψε ν' αρθρώσει λέξη. Αισθανόταν μονάχα τα μάγουλά της να φλογίζονται κάτω από την επίμονη ματιά της ιέρειας. Της προκαλούσε ένα υπερφυσικό φόβο αυτή η γυναίκα. Είχε την εντύπωση πως έπρεπε να φύγει από μπροστά της να εξαφανιστεί. Είχε την εντύπωση πως κάποιος άοριστος κίνδυνος την κύκλωνε.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

— Τότε, όλα ταιριάζουν, είπε ο Δημόνικος. Κι' αν υπήρχε η ελαχίστη αμφιβολία ακόμη...
— Ο πατέρα!... Ποιά αμφιβολία υπορεί να υπάρχει, όταν το φανερώσε το μαντέιο; είπε η Δάφνη με παράπονο.
— Τώρα πιά πραγματικά δεν υπάρχει αμφιβολία...
— Τώρα μένει να μάθω ποιά είναι η μητέρα μου... είπε με αγωνία ο νέος. 'Αλλά πως θα το μάθω; Πώς είναι δυνατόν να το μάθω;
— Τί να σου πω, γυιέ μου; αποκρίθηκε η Περιάλλα. 'Αν το ήξερα, θα στο είχα πη, δεν θα περίμενα αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...
— Τό ξέρω, καλή μου μάνα...
— Καιρό είχε να τη φωνάζει μάνα, κι' η λέξη ήρθε αυθόρμητη στα χείλη του νέου και μπήκε ίσια στην καρδιά της γυναίκας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα χτύπησε σιγανά. Κυττάχτηκαν όλοι με απορία. Ποιος μπορούσε να είναι τέτοια ώρα, μέσα στην άγρια νύχτα;

— Πήγε ο Κουρίτης, άνοιξε. Και τότε, μπροστά τους παρουσιάστηκε μιά γυναίκα ψηλή, με το πρόσωπο σκεπασμένο με πυκνό πέπλο. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, τράβηξε το πέπλο. Και τότε, μπροστά στο έκθαμβο μάτια τους παρουσιάστηκε η επιβλητική μορφή της Πυθίας 'Αριστόκλειας.

— Τώρα ξάφασε η ώρα να μιλήσω...
— Είπε στο τέλος η 'Αριστόκλεια. Ποιοί είναι οι δυο άντρες που στέκουν παράμερα;
— Δούλα μου, αποκρίθηκε ο Δημόνικος. 'Αν έχω να πω κανένα μυστικό, θα άπομακρυνθώ.
— Κούνησε η 'Αριστόκλεια το κεφάλι της.
— Τό μυστικό που έχω να πω είναι σπουδαίο. 'Αν όμως είναι παληό κι' εμπιστοί δούλοι σου, Δημόνικε, τότε ας μείνουν.
— Είναι παληό κι' εμπιστοί, αποκρίθηκε ο Δημόνικος χωρίς δισταγμό.
— Λοιπόν! αναστέναξε η Πυθία. 'Εφτασε η ώρα να μάθεις το μυστικό, Μεγακλή. 'Εφτασε η ώρα να ξέρεις κι' εσύ την γυναίκα πρέπει να φωνάζεις με τό γλυκό όνομα της υπέρας. Σε προειδοποιώ όμως... Τη γυναίκα αυτήνη θα την περιορίσεις. Δεν είναι μιά καλή γυναίκα, δεν είναι σαν όλες τις υπέρες...
— Τά μάγουλα του νέου φλογίστηκαν. 'Η φωνή του άκουστηκε ανυπόμονη, παλλόμενη:
— Τό ξέρω πως ο γάμος της υπέρας μου με τον τύραννο Γέλωνα δεν ήταν νόμιμος και κανονικός. Τόχα υπ' όψη μου. 'Αλλά δεν προκαλείται γι' αυτό να περιορίζω τη υπέρα μου.
— Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, θυμήθηκε το Νικάνδρο. Κι' αυτός ήξερε πως η υπέρα του είχε αμαρτίες δίνοντας την αγάπη της στο Γέλωνα. Κι' όμως μιλούσε γι' αυτήν με σεβασμό και με απειση τρυφερότητας.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

— Τότε, όλα ταιριάζουν, είπε ο Δημόνικος. Κι' αν υπήρχε η ελαχίστη αμφιβολία ακόμη...
— Ο πατέρα!... Ποιά αμφιβολία υπορεί να υπάρχει, όταν το φανερώσε το μαντέιο; είπε η Δάφνη με παράπονο.
— Τώρα πιά πραγματικά δεν υπάρχει αμφιβολία...
— Τώρα μένει να μάθω ποιά είναι η μητέρα μου... είπε με αγωνία ο νέος. 'Αλλά πως θα το μάθω; Πώς είναι δυνατόν να το μάθω;
— Τί να σου πω, γυιέ μου; αποκρίθηκε η Περιάλλα. 'Αν το ήξερα, θα στο είχα πη, δεν θα περίμενα αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...
— Τό ξέρω, καλή μου μάνα...
— Καιρό είχε να τη φωνάζει μάνα, κι' η λέξη ήρθε αυθόρμητη στα χείλη του νέου και μπήκε ίσια στην καρδιά της γυναίκας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα χτύπησε σιγανά. Κυττάχτηκαν όλοι με απορία. Ποιος μπορούσε να είναι τέτοια ώρα, μέσα στην άγρια νύχτα;

— Πήγε ο Κουρίτης, άνοιξε. Και τότε, μπροστά τους παρουσιάστηκε μιά γυναίκα ψηλή, με το πρόσωπο σκεπασμένο με πυκνό πέπλο. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, τράβηξε το πέπλο. Και τότε, μπροστά στο έκθαμβο μάτια τους παρουσιάστηκε η επιβλητική μορφή της Πυθίας 'Αριστόκλειας.

— Τώρα ξάφασε η ώρα να μιλήσω...
— Είπε στο τέλος η 'Αριστόκλεια. Ποιοί είναι οι δυο άντρες που στέκουν παράμερα;
— Δούλα μου, αποκρίθηκε ο Δημόνικος. 'Αν έχω να πω κανένα μυστικό, θα άπομακρυνθώ.
— Κούνησε η 'Αριστόκλεια το κεφάλι της.
— Τό μυστικό που έχω να πω είναι σπουδαίο. 'Αν όμως είναι παληό κι' εμπιστοί δούλοι σου, Δημόνικε, τότε ας μείνουν.
— Είναι παληό κι' εμπιστοί, αποκρίθηκε ο Δημόνικος χωρίς δισταγμό.
— Λοιπόν! αναστέναξε η Πυθία. 'Εφτασε η ώρα να μάθεις το μυστικό, Μεγακλή. 'Εφτασε η ώρα να ξέρεις κι' εσύ την γυναίκα πρέπει να φωνάζεις με τό γλυκό όνομα της υπέρας. Σε προειδοποιώ όμως... Τη γυναίκα αυτήνη θα την περιορίσεις. Δεν είναι μιά καλή γυναίκα, δεν είναι σαν όλες τις υπέρες...
— Τά μάγουλα του νέου φλογίστηκαν. 'Η φωνή του άκουστηκε ανυπόμονη, παλλόμενη:
— Τό ξέρω πως ο γάμος της υπέρας μου με τον τύραννο Γέλωνα δεν ήταν νόμιμος και κανονικός. Τόχα υπ' όψη μου. 'Αλλά δεν προκαλείται γι' αυτό να περιορίζω τη υπέρα μου.
— Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, θυμήθηκε το Νικάνδρο. Κι' αυτός ήξερε πως η υπέρα του είχε αμαρτίες δίνοντας την αγάπη της στο Γέλωνα. Κι' όμως μιλούσε γι' αυτήν με σεβασμό και με απειση τρυφερότητας.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

— Τότε, όλα ταιριάζουν, είπε ο Δημόνικος. Κι' αν υπήρχε η ελαχίστη αμφιβολία ακόμη...
— Ο πατέρα!... Ποιά αμφιβολία υπορεί να υπάρχει, όταν το φανερώσε το μαντέιο; είπε η Δάφνη με παράπονο.
— Τώρα πιά πραγματικά δεν υπάρχει αμφιβολία...
— Τώρα μένει να μάθω ποιά είναι η μητέρα μου... είπε με αγωνία ο νέος. 'Αλλά πως θα το μάθω; Πώς είναι δυνατόν να το μάθω;
— Τί να σου πω, γυιέ μου; αποκρίθηκε η Περιάλλα. 'Αν το ήξερα, θα στο είχα πη, δεν θα περίμενα αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...
— Τό ξέρω, καλή μου μάνα...
— Καιρό είχε να τη φωνάζει μάνα, κι' η λέξη ήρθε αυθόρμητη στα χείλη του νέου και μπήκε ίσια στην καρδιά της γυναίκας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα χτύπησε σιγανά. Κυττάχτηκαν όλοι με απορία. Ποιος μπορούσε να είναι τέτοια ώρα, μέσα στην άγρια νύχτα;

— Πήγε ο Κουρίτης, άνοιξε. Και τότε, μπροστά τους παρουσιάστηκε μιά γυναίκα ψηλή, με το πρόσωπο σκεπασμένο με πυκνό πέπλο. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, τράβηξε το πέπλο. Και τότε, μπροστά στο έκθαμβο μάτια τους παρουσιάστηκε η επιβλητική μορφή της Πυθίας 'Αριστόκλειας.

— Τώρα ξάφασε η ώρα να μιλήσω...
— Είπε στο τέλος η 'Αριστόκλεια. Ποιοί είναι οι δυο άντρες που στέκουν παράμερα;
— Δούλα μου, αποκρίθηκε ο Δημόνικος. 'Αν έχω να πω κανένα μυστικό, θα άπομακρυνθώ.
— Κούνησε η 'Αριστόκλεια το κεφάλι της.
— Τό μυστικό που έχω να πω είναι σπουδαίο. 'Αν όμως είναι παληό κι' εμπιστοί δούλοι σου, Δημόνικε, τότε ας μείνουν.
— Είναι παληό κι' εμπιστοί, αποκρίθηκε ο Δημόνικος χωρίς δισταγμό.
— Λοιπόν! αναστέναξε η Πυθία. 'Εφτασε η ώρα να μάθεις το μυστικό, Μεγακλή. 'Εφτασε η ώρα να ξέρεις κι' εσύ την γυναίκα πρέπει να φωνάζεις με τό γλυκό όνομα της υπέρας. Σε προειδοποιώ όμως... Τη γυναίκα αυτήνη θα την περιορίσεις. Δεν είναι μιά καλή γυναίκα, δεν είναι σαν όλες τις υπέρες...
— Τά μάγουλα του νέου φλογίστηκαν. 'Η φωνή του άκουστηκε ανυπόμονη, παλλόμενη:
— Τό ξέρω πως ο γάμος της υπέρας μου με τον τύραννο Γέλωνα δεν ήταν νόμιμος και κανονικός. Τόχα υπ' όψη μου. 'Αλλά δεν προκαλείται γι' αυτό να περιορίζω τη υπέρα μου.
— Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, θυμήθηκε το Νικάνδρο. Κι' αυτός ήξερε πως η υπέρα του είχε αμαρτίες δίνοντας την αγάπη της στο Γέλωνα. Κι' όμως μιλούσε γι' αυτήν με σεβασμό και με απειση τρυφερότητας.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

— Τότε, όλα ταιριάζουν, είπε ο Δημόνικος. Κι' αν υπήρχε η ελαχίστη αμφιβολία ακόμη...
— Ο πατέρα!... Ποιά αμφιβολία υπορεί να υπάρχει, όταν το φανερώσε το μαντέιο; είπε η Δάφνη με παράπονο.
— Τώρα πιά πραγματικά δεν υπάρχει αμφιβολία...
— Τώρα μένει να μάθω ποιά είναι η μητέρα μου... είπε με αγωνία ο νέος. 'Αλλά πως θα το μάθω; Πώς είναι δυνατόν να το μάθω;
— Τί να σου πω, γυιέ μου; αποκρίθηκε η Περιάλλα. 'Αν το ήξερα, θα στο είχα πη, δεν θα περίμενα αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω...
— Τό ξέρω, καλή μου μάνα...
— Καιρό είχε να τη φωνάζει μάνα, κι' η λέξη ήρθε αυθόρμητη στα χείλη του νέου και μπήκε ίσια στην καρδιά της γυναίκας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα χτύπησε σιγανά. Κυττάχτηκαν όλοι με απορία. Ποιος μπορούσε να είναι τέτοια ώρα, μέσα στην άγρια νύχτα;

— Πήγε ο Κουρίτης, άνοιξε. Και τότε, μπροστά τους παρουσιάστηκε μιά γυναίκα ψηλή, με το πρόσωπο σκεπασμένο με πυκνό πέπλο. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, τράβηξε το πέπλο. Και τότε, μπροστά στο έκθαμβο μάτια τους παρουσιάστηκε η επιβλητική μορφή της Πυθίας 'Αριστόκλειας.

— Τώρα ξάφασε η ώρα να μιλήσω...
— Είπε στο τέλος η 'Αριστόκλεια. Ποιοί είναι οι δυο άντρες που στέκουν παράμερα;
— Δούλα μου, αποκρίθηκε ο Δημόνικος. 'Αν έχω να πω κανένα μυστικό, θα άπομακρυνθώ.
— Κούνησε η 'Αριστόκλεια το κεφάλι της.
— Τό μυστικό που έχω να πω είναι σπουδαίο. 'Αν όμως είναι παληό κι' εμπιστοί δούλοι σου, Δημόνικε, τότε ας μείνουν.
— Είναι παληό κι' εμπιστοί, αποκρίθηκε ο Δημόνικος χωρίς δισταγμό.
— Λοιπόν! αναστέναξε η Πυθία. 'Εφτασε η ώρα να μάθεις το μυστικό, Μεγακλή. 'Εφτασε η ώρα να ξέρεις κι' εσύ την γυναίκα πρέπει να φωνάζεις με τό γλυκό όνομα της υπέρας. Σε προειδοποιώ όμως... Τη γυναίκα αυτήνη θα την περιορίσεις. Δεν είναι μιά καλή γυναίκα, δεν είναι σαν όλες τις υπέρες...
— Τά μάγουλα του νέου φλογίστηκαν. 'Η φωνή του άκουστηκε ανυπόμονη, παλλόμενη:
— Τό ξέρω πως ο γάμος της υπέρας μου με τον τύραννο Γέλωνα δεν ήταν νόμιμος και κανονικός. Τόχα υπ' όψη μου. 'Αλλά δεν προκαλείται γι' αυτό να περιορίζω τη υπέρα μου.
— Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, θυμήθηκε το Νικάνδρο. Κι' αυτός ήξερε πως η υπέρα του είχε αμαρτίες δίνοντας την αγάπη της στο Γέλωνα. Κι' όμως μιλούσε γι' αυτήν με σεβασμό και με απειση τρυφερότητας.

— Η 'Αριστόκλεια ωστόσο έριξε μιά ματιά στον Κουρίτη και στην Περιάλλα... Τό πρόσωπό της πήρε μιά πονεμένη έκφραση πάλι.
— Καλοί, αγαθοί άνθρωποι, πρόφερε με βαθειά συγκίνηση. Είθε ο Μεγακλής να ήταν παιδί σας. Θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος.
— Κάθε της λέξη έδειχνε πόνο, κάθε της λέξη ήταν σαν να προμήνυε μιά δυστυχία. Όλοι αισθάνθηκαν μιά ανατριχίλα να περνάει το κορμί τους.

Σ' ένα φτωχικό, αλλά άρχοντικό σπίτι—κι των Δελφών ζούσε μια σεμνή αλλά πολύ όμορφη κοπέλλα. Ήταν όρθρη από πατέρα. Ο πατέρας της ήταν ένας άντρας ευγενικής καταγωγής, που η μοίρα των πολέμων τον είχε κάνει να χάσει την περιουσία του και τη ζωή του. Ή υπτέρα της είχε άπομεινει φτωχική, με μόνο θησαυρό αυτή την κόρη. Έργάζονταν κι' οι δυο τους, έγενναν, μαλλί και ύφαναν μάλλινα υφάσματα, που τα αγόραζαν όλοι με θαυμασμό.

Κανείς δε μπορούσε να καυχηθί πως είχε άγγισι έστω και την άκρη του ματιού της κόρης. Κανένας δε μπορούσε να καυχηθί πως είχε δεχθεί έστω και μια ματιά της. Ήταν τό πιο έναρετο κυρίτσι των Δελφών, όπως μπορούσαν να τ' ομολογήσουν όλοι.

Μια μέρα όμως βγήκε κι' αυτή μαζί με τις φίλες της να ιδή έξω τόν κόσμο, και προπατών τα Γέλων. Παρθένα ήταν κι' η περιέργεια είναι ελάττωμα που τόβαλαν οι θεοί στην καρδιά κάθε γυναίκας.

Πήγε κοντά στο βέατρο, όπου περίμεναν να περάσει ο Γέλων. Πραγματικά, σε λίγο φάνηκε η λαμπρά του ακολουθία.

Ο τύραννος πέρασε άγέρωχος και γελαστός μαζί, με τό κεφάλι υπερήφανα σπητό, με τό μάτια του άστραφτερά να κυτάνε πότε δεξιά, πότε αριστερά.

Κάποια στιγμή τό μάτια του συνάντησαν τό μάτια της άγνης κοπέλλας. Έκείνη χαμήλωσε τη ματιά της κι' έγινε άλικη από τη ντροπή. Έπειτα, τραγμένη πήρε τις φίλες της και γύρισε στο σπίτι της.

Σε λίγο όμως ήρθαν να της άναγγείλουν ότι ο τύραννος των Συρακουσών άκουσε γιά τήν τέχνη της να ύφανη τό πιο ώραία υφάσματα του τόπου και έρχόταν να την έπισκεπθί.

Όπως καταλαβαίνετε, υπτέρα και κόρη ταραχτήκαν. Δεν πρόφτασαν όμως να σκεφτούνε και πολύ. Ο τύραννος έφτασε μ' έναν άντρα μονάχα της ακολουθίας του. Άρχισαν κι' οι δυο, δηλαδή ο Γέλων κι' ο ακόλουθός του να περιεργάζονται τό ύφαντά. Τά θαύμασαν κι' ο Γέλων άγόρασε πολλά κι' έδειξε μεγάλη γενναιοδωρία. Φεύγοντας όμως είπε στη υπτέρα:

—Αυτά που άγοράσαμε θα τό φέρης μόνη σου, μόλις νυχτώσ...

Τής ώρισαν πού θα τό πήγαινε κι' έφυγαν.

Ή υπτέρα κι' η κόρη έμειναν δίχως φωνή. Δεν πίστευαν τήν τύχη τους. Είχαν δε-

χτή πολύ γρήμα. Ο Γέλων είχε πληρώσει πολλές φορές περισσότερο από τήν άξία του κάθε υφάσμα.

—Οι θεοί μας λυπήθηκαν! είπε η υπτέρα. Έτσι άμείδουν τήν άρετή...

Ή κόρη όμως δεν μιλούσε. Μέσα της είχε ανάψει μια φωτιά...

Σταμάτησε η Πυθία. Τό χλωμό, κέρινο πρόσωπό της ήταν τώρα κατακόκκινο.

—Ή καρδιά της χτυπούσε να σπάση, συνέχισε. Μέσα της είχε φουντώσει μια πυρκαγιά, τόσο πού βίαιη, όσο ως τό είκοσι χρόνια της ζωής της είχε ζήσει μακριά από τή σκέψη της άγάπης. Τόμαζε κι' από τις κρυφές ματιές που της είχε ρίξει ο Γέλων. Ήταν άπειρη παρθένα βέβαια, αλλά οι θεοί τήν είχαν προικίσει με μία εύφύα εξαιρετική.

Δε δυσκολεύτηκε να καταλάβη πως οι ματιές του Γέλωνος δεν ήταν αδιάφορες. Ήταν εύγλωττες φλογερές κι' αυτές. Τά χείλη του δε μιλούσαν. Δεν ήταν δυνατόν να της μιλήσει έρωτικά μπροστά στη υπτέρα της. Οι ματιές του όμως της φανέρωναν πως ο έρωας είχε άγγισει και τή δική του τήν καρδιά.

Μιά έρωτική νύχτα

Ήθελε η ώρα πού είχαν όρισει ο Γέλων κι' ο ακόλουθός του στη γυναίκα να πάν τό υφάσματά της. Χαρούμενη αυτή μάζεψε τό πολύτιμα υφάντα, κι' είπε στην κόρη της:

—Δε θ' άργήσω... Πρόσεχε τώρα πού μένεις μόνη...

Έφυγε χαρούμενη, άνυποπτη. Δεν είχε προφτάσει να στρίψει τό δρόμο, όταν χτύπησε ή πόρτα της κοπέλλας. Σιγανά, α-νάλαφρα...

Σε άλλη περίστασι η φρόνιμη παρθένα δε θ' άνοιγε. Τί τήν έσπρωξε ν' άνοιξη; Κι' η ίδια δεν θάφερε να πη. Μιά άνωτέρα δύναμι, λες και της φανέρωσε ποιος ήταν εκείνος που χτυπούσε μέσα στη νύχτα τήν πόρτα της. Ποιν τόν ιδή, κατάλαβε πως ήταν ο Γέλων. Τή στιγμή πού ο τύραννος ώρισε στη υπτέρα της να πού πάη νύχτα τό υφάσματά, κάτι είπε μέσα στην καρδιά της κοπέλλας πως δεν ήταν τυχαία αυτή ή παραγγελία. Ποιν τόν δη, τό μάντευε όλα.

Άνοιξε ώστόσο τήν πόρτα της.

Ο Γέλων μπήκε στο σπίτι κι' έκλεισε πίσω του τήν πόρτα. Άν σας πώ ότι χάρηκε με τό στανιό τήν άγάπη της φρόνιμης

κόρης, τής πιδ έναρετης νέας τών Δελφών, θα είναι ψεύματα.

Σταμάτησε η Πυθία. Μιλούσε άκίνητη, κυττάζοντας ίσια μπροστά της σαν να διάβαζε μάλλον παρά σαν να διηγόταν μία ιστορία. Τά μάτια της ήταν καρφωμένα ίσια μπροστά της, στο κενό, όλο της τό κορμί ήταν άκίνητο, πετρωμένο.

Μαίνα τό χείλη της άναδεδύονταν και φοικισύσαν κάθε τόσο.

Σταμάτησε μία στιγμή κι' έπειτα συνέχισε με τό ίδιο αδιάπεραστο ύφος:

—Αντιστάθηκε, έκανε να φωνάξη. Ο τύραννος όμως τή έκλεισε τό χείλη με τό χείλη του. Και τότε δεν είχε πια τή δύναμη να φωνάξη ή παρθένα...

Ο Γέλων τής ψιθύριζε χίλια γλυκόλογα. Πώς είχε γνωρίσει καλά τόν έρωτα, αλλά πως τέτοια εύτυχία καμμία γυναίκα στον κόσμο δεν είχε σταθή άξια να τού χαρίση.

Ή κόρη τό πίστευε αυτά τό λόγια. Άλλά κι' αν δεν τό πίστευε, δεν είχε σημασία. Τό μόνο πού είχε σημασία ήταν ότι είχε γνωρίσει τήν εύτυχία της άγάπης.

Όταν τελειώσει τό μεθύσι, ο Γέλων έδωσε ένα χρυσό νόμισμα πού έφερε σφραγισμένη τήν εικόνα του, και τής είπε:

—Αυτά να μη τό χάσης ποτέ, θα θυμάσαι τήν άγάπη μας.

Έδωσε έπειτα και τής έδωσε πολλά ακόμη νομίσματα. Έπειτα, τή φίλησε παράφορα και τής είπε:

—Ω, κόρη τών Δελφών, ποτέ να μη λησθής γιά τις στιγμές τής άγάπης πού πέρασε στην άγκαλιά ενός άντρα φλογερού σαν κι' έμένα. Έγώ φεύγω τώρα άμέσως από τούς Δελφούς. Φεύγω με τήν εικόνα της μορφής σου μέσα στην καρδιά μου.

Αυτό ήταν ο άποκαιρητισμός του. Ή κόρη έμεινε σαν άπολιθωμένη. Έπειτα πίστεψε πως είχε δεχθή τήν έπίσκεψη ενός θεού. Τάχα ο Ζεύς δεν έπαινε πολλές φορές τή μορφή ενός θνητού γιά να έπισκεφτή μία κόρη πού τυχνε ν' άγαπήσει; Μήπως κι' οι άλλοι θεοί δεν είχαν όλη τήν εύκολία να κάνουν τό ίδιο;

Μακριά από τούς Δελφούς

Ή υπτέρα της άγνησε να έπιστρέψη. Ήθελε στο σπίτι άνήσυχη, τραγμένη.

—Άργησα! είπε από τήν πόρτα. Με κράτησε ο συνοδός του τυράννου, πολλή ώρα, με διάφορες ερωτήσεις. Κι' έγώ δεν ξέρω γιάτί με κράτησε τόσο, και άνησυχούσα γιά σένα, παιδί μου.

Ή κόρη δε σκέφτηκε να κρύψει από τή υπτέρα της τήν αλήθεια. Ή δυστυχισμένη υπτέρα λίγο έλειψε να πεθάνη από τόν καύσό της.

—Θεοί, φώναζε, ώστε η κόρη μου δεν είναι πια ή πιο έναρετη παρθένα τών Δελφών; Δεν είναι ή πιο φρόνιμη κοπέλλα όλης της Ελλάδος, κι' ή πιο σεμνή;

Ή κόρη τήν παρηγόρησε.

—Είναι όμως ή πιο εύτυχισμένη κόρη της Ελλάδος, επειδή έμαθε τήν άγάπη από ένα ισόθεο...

Κανένας δεν είχε φανταστή αυτό τό περιστατικό. Όλα είχαν γίνει γρήγορα, κρυφά, μέσα στη νύχτα. Μετά λίγον καιρό όμως ήρθε ή πληρωμή της εύτυχίας. Κάθε εύτυχισμένη στιγμή πληρώνεται σ' αυτό τόν κόσμο με πολλές στιγμές θλιβερές. Έτσι και μ' αυτή τήν κοπέλλα. Μετά λίγον καιρό κατάλαβε πως έφερε στα σπλάχνα της τόν καρπό της άγάπης της. Τό είπε στη υπτέρα της. Τότε ή δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα σκέφτηκε πως έπρεπε να φύγουν από αυτό τόν τόπο, να πάνε κάπου άλλου να κρύψουν τή ντροπή της κόρης.

Είπαν σ' όλο τόν κόσμο ότι πάνε στην Κόρινθο, όπου είναι πλούσιος κόσμος, γιά να πουλήσουν τό υφαντά τους. Κανένας δεν είχε λόγο να δυσπιστήσει. Κι' έτσι πήγαν πραγματικά, στην Κόρινθο. Εκεί μέσα στο πλήθος κανείς δε σκέφτηκε να ρωτήσει ποιά είναι αυτή ή νέα γυναίκα πού περιμένει παιδί. Τά θεώρησαν φυσικό. Ή δυστυχισμένη νέα νόμιζε πως τά τελείωναν, γρήγορα τό βάσανά της. Ή υπτέρα της θα τή βοηθούσε να φέρει στον κόσμο τό παιδί της. Κι' έπειτα...

Δεν ήξεραν τί βάσανον έπειτα. Πίστευαν στη βοήθεια του Άπόλλωνα. Κάποιος τρόπος θα βρισκόταν να παρουσιάσουν τό παιδί...

Οι θεοί όμως δεν έξενοούσαν πώς ή νέα πού άμάρτησε μ' αυτό τόν τρόπο, έπρεπε να τιμωρηθί. Λίγον καιρό πριν γεννηθί τό παιδί, πέθανε ή υπτέρα της. Έτσι ξαφνικά, ή καρδιά της σταμάτησε. Κι' ή δύστυχη νέα έμεινε όλομνη στον κόσμο, όλομνη μέσα σε μία ξένη πολυθύρρη πολιτεία.

Όταν ήρθε ή ώρα της, ξένες γυναίκες τή βοήθησαν να έλευθερωθί. Και τό παιδί γεννήθηκε. Ένα ώραίο, γερό αγόρι.

Με σκεπασμένο πρόσωπο

Έμεινε κάμποσες ημέρες ή δύστυχη μικρή μάνα στο φιλόξενο σπίτι πού τή βοήθησε. Έπειτα όμως ήρθε ή στιγμή πού δεν μπορούσε να καταχραστή πια τήν καλωσύνη τών ξένων ανθρώπων. Εύχαρίστησε, πήρε τό παιδί της στην άγκαλιά της κι' έφυγε.

Τής είχαν δώσει τρόφιμα κι' είχε χρήματα. Είχε άφθονα χρήματα από αυτά πού είχε άφήσει ο Γέλων. Στην αρχή άρχισε να ταξιδεύη στην τύχη, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πού βάφτανε. Έπειτα ένα σχέδιο ώριμασε στη σκέψη της!

—Θά γυρίσω στους Δελφούς, σκέφτηκε. Εκεί θα ζήσω έναρετα, όπως πρώτα. Κανένας δε θα σκεφτή ποτέ τήν αλήθεια, κανένας δε θα υποπτευθί πως δεν είμαι ή άγνη παρθένα που γνωρίζαν όλοι. Όσο γιά τό παιδί μου, ξέρω πού θα τό δώσω να τό μεγαλώσουν με άγάπη. Θά είναι κοντά μου. Όάχη τήν εύτυχία να τό βλέπω, κι' άς μη με γνωρίσει ποτέ αυτό τό παιδί...

Θυμήθηκε πως είχε άκούσει να λένε γιά τόν καλό Βοσκό Κυρίτη και γιά τή γυναίκα του, τήν άγαθή Περίλλα, πού έκλαιγε έπειδή δεν είχε παιδί και παρακαλούσε νύχτα μέρα τούς θεούς να τής χαρίσουν αυτή τήν εύτυχία...

Έτσι μία νύχτα ή μητέρα εκείνη έφτασε έδω στους Δελφούς...

Ή ίέρεια σταμάτησε.

Ή Δάφνη κρεμόταν από αυτά τό χείλη, τό ίδιο κι' ο Μεγακλής. Ο Δημόνιος έβριξε μία στιγμή μία ματιά στην Περίλλα και στον Κουρίτη. Από τό ύψος τους κατάλαβε ότι οι δυο αυτοί είχαν κιάλας μαντέψει ποιά ήταν ή μυστηριώδης εκείνη γυναίκα... Ή Περίλλα είχε κρύψει τό πρόσωπό της με τό χέρις της κι' έκλαιγε με σιγανά αναφυλλήτα κι' ο Κουρίτης είχε στρέψει τό πρόσωπό του προς τόν τοίχο κι' είχε σκεπασί το κεφάλι του με τό μανδύα του, λες και ντροπόταν γι' αυτά πού άκούγε.

—Έφτασε έδω... συνέχισε η Πυθία. Κανόνισε να φτάση νύχτα. Στάθηκε μπροστά στο σπίτι του Βοσκού, κι' άκούμπησε τό παιδί. Όταν είδε ότι άνοιξαν από μέσα, παρουσιάστηκε κι' αυτή, έδωσε χρήματα και παρακάλεσε να τό άγαπούνε σαν παιδί τους. Μετά εξαφανίστηκε. Έτρεμε μήπως τήν ακολουθήσουν, μήπως δούν πού θα πήγαινε. Εύτυχώς ο Άπόλλων φώτισε τόν Κουρίτη να μη θελήση να έξακριβώση τήν αλήθεια.

Όταν βρέθηκε μακριά, ή γυναίκα αυτή στάθηκε κι' έκλαψε πολύ...

Ή φωνή της Αριστοκλείας έσβυσε πάλι. Τίποτα δεν πρόδιδε τή συγκίνησή της εκτός από τό ράχιμα της φωνής της.

—Έπειτα, συνέχισε, γύρισε στα βουνα δυο-τρία μερόνυχτα. Δεν έπρεπε να πάν τήν ίδια κιάλας νύχτα στο σπίτι της, μη τυχόν και συνεδύαζε ο Κουρίτης τό περιστατικό. Όταν πια κατάλαβε πως θα πέθαινε από τήν πείνα κι' από τήν κούραση, μία νύχτα, γύρισε σπίτι της. Τό άνοιξε μόνη, έρημη, κι' έκλαψε πάλι εκεί ή δύστυχη μαρούλα της.

Τό πρωί, οι γείτονες χάρηκαν πού τήν ξαναείδαν κι' έκλαψαν μαζί της γιά τή μητέρα της. Όλοι φάνηκαν πρόθυμοι να τή βοηθήσουν να ξαναρχίση τή ζωή της, επειδή όλοι τή σέβονταν και τή συμπαθούσαν. Κι' ή κόρη αυτή, πού δεν ήταν πια κόρη, άρχισε πάλι να ζή έναρετα, να γνήθι τά μαλλιά, να ύφανη. Ζούσε τώρα μόνη. Άρκετες φορές νέοι πού τύχαναν να τή ιδούσε σε κανένα πανηγύρι, έστελναν μεστρες και τής πρότειναν να παντρευθί. Ή νέα άριόνηταν κατηγορηματικά. Δεν ήταν δυνατόν να παντρευθί. Γιά να παντρευθί έπρεπε να όμολογήση τή ντροπή της. Μα πρότιμους να πεθάνη παρά να υποστή μια τέτοια ταπείνωση. Σιγά-σιγά έπαυσαν πια να τή πολιορκούν με προτάσεις. Τήν άφησαν στην ήσυχία της, στη δουλειά της και στη μόνη

χαρά πού της έμενε στη ζωή: Να βλέπη από μακριά τό παιδί της.

Τόβλεπε τό αγόρι της, να τό καμάρωνε πού μεγαλώνε γερό, δυνατό, ψηλό σαν κυπαρίσσι, γενναίο. Τό καμάρωνε πού ήταν τό πιο ζωηρό αγόρι σ' αυτό τόν τόπο και πολλές φορές με κόπο κρατήθηκε, καθώς τόβλεπε να τρέχη μπροστά της, να τό σταματήσει, να τ' άρπάξη στην άγκαλιά της, να τό φιλήση. Δεν τόκανε όμως έπειδή ήφερε πως αυτό θα ήταν καταστροφή και γι' αυτήν, αλλά πιο πολύ γιά τό αγόρι της.

Ή Αριστοκλεία σταμάτησε λαχανιασμένη, σαν να είχε ανέβει ένα σκληρό άνήφορο. Ο Μεγακλής τήν κύτταζε με μάτια πελώρια από τήν άγωνία. Ή Δάφνη αισθανόταν πως έσπαζε ή καρδιά της από τήν περιέργεια και τήν άγωνία.

—Πέρασαν έτσι δεκατέσσερα χρόνια, συνέχισε η Αριστοκλεία. Μία μέρα, είδε τά παιδιά να παλεύουν. Είσε τότε Μεγακλή να νικήσ τόν Τήλεφο. Και τότε παρακολούσησε τή δραματική του φιλονεικία. Άκουσε τόν Τήλεφο να προσβάλλη τόν Μεγακλή, πόντας τον κατά πρόσωπο ότι δεν ξέρει ποιοί είναι οι γονείς του!

Θάβηλε εκείνη τή στιγμή να μαρτυρήση πως τό παλληκάρι αυτό ήταν γιός βασιλιά. Αλλά, τότε βάπρεπε να εξηγήση πως ήταν και δικό της παιδί. Και ή περιφρόνησι του κόσμου βάπρεπε σκληρή κι' άπάνω σ' αυτήν και πιδ πολύ άπάνω στο παιδί της.

Έτσι, όπως είχε άνατραφή ο Μεγακλής νομίζοντας πως ήταν παιδί του Κουρίτη, ήταν φτωχός αλλά εύτυχισμένος. Κι' αν τώρα μάθαινε ο κόσμος όλος αυτό πούλεγε ο Τήλεφος, ότι οι γονείς του ήταν άγνωστοί, πάλι θα μπορούσε να ζήση, όχι εύτυχισμένος, ούτε και πολύ τιμημένος, αλλά τουλάχιστον ήσυχος. Άν όμως ή δύστυχη αυτή μάνα μαρτυρούσε τήν αλήθεια κι' έλεγε πως αυτή είναι ή υπτέρα, τότε κι' η ίδια και τό παιδί της δεν θα ήταν δυνατόν να σταθούν σ' αυτό τόν τόπο. Έπειτα, έτρεμε τήν περιφρόνησι πού ίδιου της τό παιδιού. Προτιμούσε να πεθάνη παρά να ιδή τήν περιφρόνησι στα μάτια του αγόριου πού λάτρευε.

Έτσι σώπασε. Έλπιζε πως ο γιός της δεν θαπαίρνε κατάκαρδα τό πράγμα. Τήν άλλη μέρα όμως δεν τόν είδε, ούτε και τις άλλες ημέρες. Έπειτα έμαθε από τήν ίδια τήν Περίλλα πως ο Μεγακλής είχε φύγει άπελπισμένος από τήν ντροπή του.

Τότε ή δύστυχη αυτή μάνα θέλησε να σκοτωθί. Δεν πραγματοποιήσε όμως τό σκοπό της. Κάποια φωνή άκούστηκε στον ύπνος της, πού τής έλεγε:

«Δεν έχεις τό δικαίωμα να δώσης τέ-

λος μονάχη σου στη ζωή σου. Δεν έχεις αυτό τό δικαίωμα, όχι! Πρέπει να ζήσης και να βαστάξης τό βάρος τών πράξεών σου και τής ζωής σου...

Με τήν καρδιά νεκρή, έζησε ακόμα μερικά χρόνια. Έργαζόταν σκληρά, και ότι κέρδιζε τό έδωσε κατά μέρος.

«Ποιός ξέρει; συλλογίζονταν. Ίσως μία μέρα έρθη πίσω ο γιός μου. Και τότε θα βρώ τόν τρόπο να τού κάνω ένα δώρο».

Πυθία!

Όλοι γύρω της τή σέβονταν και τή θεωρούσαν άγία. Σιγά-σιγά, άνακάλυψε με δέος ή ίδια πως είχε τό δώρο να μαντεύη τό μέλλον. Μία μέρα ήρθαν οι ίερείς και τής έκαναν τήν πιδ τιμητική πρόταση πού μπορεί να γίνη σε μία παρθένα τών Δελφών. Τής είπαν ότι τήν είχαν έκλέξει γιά Πυθία!

Όταν τ' άκουσε ή δύστυχη κοπέλλα, λίγο έλειψε να λιποθυμήση από τήν άγωνία της.

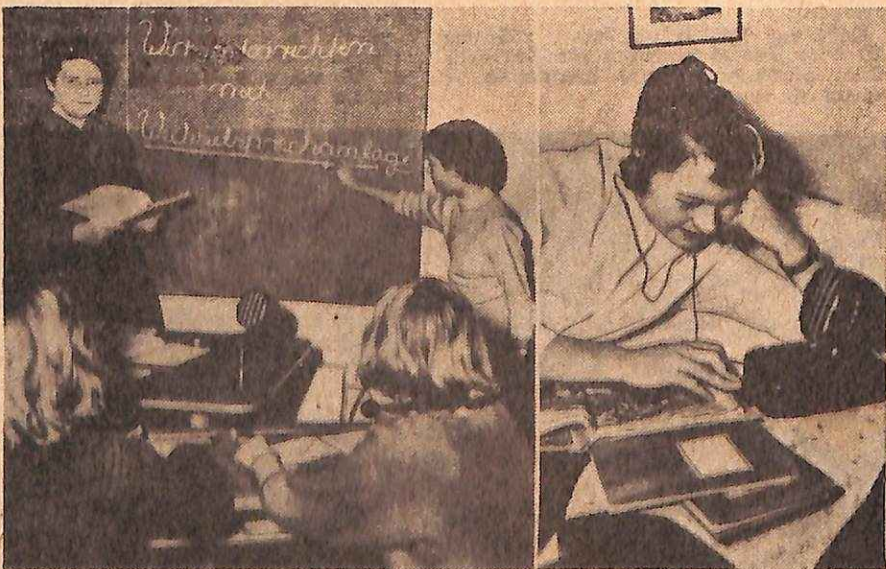
—Όχι! φώναξε... Όχι! Δεν είμαι άξια γι' αυτή τήν τιμή.

Οι ίερείς όμως επέμεναν. Ήταν άνάγκη να δεχτή αυτή τήν τιμή γιά τό καλό τού τόπου.

Δεν υπάρχουν πολλές παρθένες στην ηλικία σου έδω, τής εξήγησαν. Οι περισσότερες γυναίκες, όταν φτάσουν τά σοράνια, είναι κιάλας παντρεμένες, έχουν παιδιά, πολλές φορές κι' εγγόνια. Οι Δελφοί έχουν άπόλυτη άνάγκη από μία Πυθία. Πέθανε ή Πυθία και πλησιάζει ο καιρός τού μαντείου. Τί θα γίνει, αν δεν δεχτής έσύ; Άλλη, πιδ κατάλληλη γι' αυτή τήν τιμή και γι' αυτή τήν ιερή άποστολή δεν υπάρχει. Πρέπει να δεχτής!

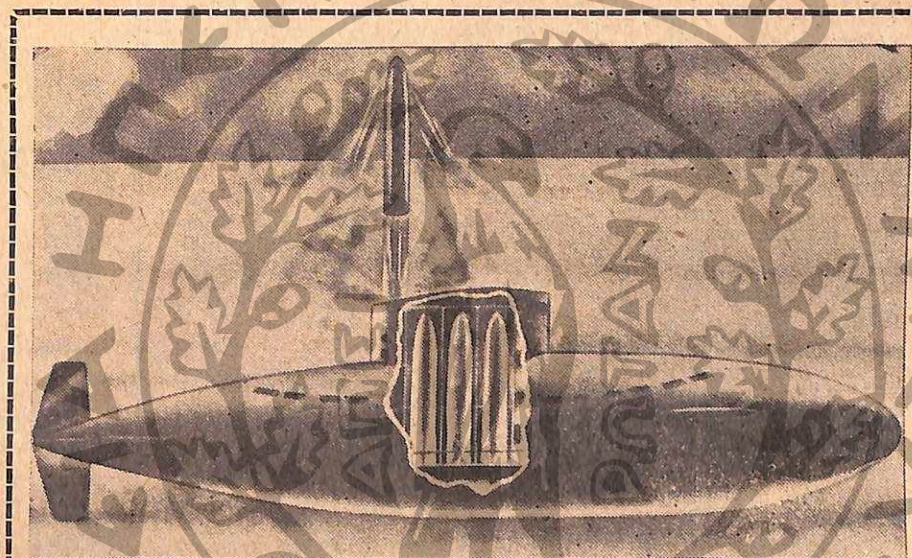
Έκανε ότι μπόρεσε ή δύστυχη κοπέλλα γιά ν' άποφύγη. Τί όπλο όμως διέθετε αυτή μία γυναίκα μόνη, εναντι τώσαν σοφών άνδρων πού είχαν έρθει άποφασισμένοι να τής επιβάλουν τή θέλησί τους;

Μόνο ένα όπλο θα μπορούσε να διαθέση: τήν αλήθεια! Άλλά αν τούς ώμολογούσε τήν αλήθεια, θα ήταν σαν να ήθελε ν' αυτοκτονήση. Δεν θα τού συγχωρούσαν ποτέ, θα τήν τιμωρούσαν σκληρά, με θάνατο. Δεν φοβόταν όμως τόσο τό θάνατο ή γυναίκα αυτή πού ήταν μητέρα, ενώ όλοι τήν θεωρούσαν παρθένα. Όσο συλλογίζονταν πως θάκανε δυστυχισμένο τό Μεγακλή, Σκεπτόταν πως ο γιός της θα γύριζε κάποια μέρα, μοιραία, στους Δελφούς. Τότε θα μάθαινε τήν ντροπή της μητέρας του. Τότε θα άκούγε ότι σκότωσαν τή μητέρα του επειδή δεν στάθηκε άγνη, έπειδή ντροπίασε τό φύλο της και τήν πατρίδα της. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Ή συνέχεια.

ΜΑΘΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΓΙΑ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

Στό Χελιγγκέντσε της Δ. Γερμανίας έγινε ή πρώτη δοκιμή άναμεταδόσεως σχολικού μαθήματος με τό τηλεφώνιο σε άρρωστο μαθητή. Ένα μικρόφωνο τοποθετημένο πάνω στην έδρα τού δασκάλου, τό οποίο συνδέεται απ' ευθείας με τό δωμάτιο τού ασθενούς, έπιδραμεί σ' αυτόν όχι μόνο να παρακολουθή τό μάθημα, αλλά και να υποβάλλη ερωτήσεις στον καθηγητή στην περίπτωση πού θα έχη κάποια άπορία. Ή δοκιμή σημείωσε επιτυχία και πιστεύεται πως με τόν τρόπο αυτό θα μπόρουν στο μέλλον να έξυπηρετηθούν οι μαθηταί πού κάποια άρρώστια τούς άναγκάζει να άπουσιάζουν γιά πολύ από τά θρανία τού σχολείου τους.

ΝΕΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΟΠΛΑ

Άμερικανοί τεχνικοί μελετούν τό νέο τύπου αυτό υποβρύχιο, τό όποιο θα μπόρη να έκσφηνδονή εναντιόν ενός στόχου ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα, χωρίς να υποχρεώνεται να άναδυθί. Έκσφηνδονίζοντας βόμβες άτομικές και ύδρογόνου, τό νέο αυτό φοβερό όπλο θα μπόρη να καταστρέφη μέσα σε λίγα λεπτά χώρες ολόκληρες της ίδιας έκτάσεως με τή Μ. Βρετανία. Τό ίδιο άμερικανικό περιοδικό πού δημοσιεύει τήν είδησι αυτή άποκαλύπτει πως ή Άμερική θα είναι σε θέση να έκσφηνδονή σε λίγο «έλαφρά» βλήματα σε άπόσταση 800 μιλίων.

Η ήρωική μητέρα Άντονιέττα Παλλέσκι με την κορούλα της Τζιάννα.

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ νεαρή μητέρα

Έπεσε μπροστά στις ρόδες ενός φορτηγού για να σώσει το κοριτσάκι της

Την περασμένη βδομάδα, σε μία συγκινητική τελετή, που έγινε στη μεγάλη αίθουσα του δημαρχείου της Ρώμης, δόθηκε στον τυπογράφο Ρομέο Παλλέσκι το χρυσό μετάλλιο ήρωισμού για τη νεκρή γυναίκα του Άντονιέττα, τη νεαρή μητέρα, που έπεσε και σκοτώθηκε κάτω από τις ρόδες ενός φορτηγού αυτοκινήτου για να σώσει το κοριτσάκι της, ηλικίας μόλις τριών χρόνων.

Οι άνθρωποι που έτυχαν μπροστά σ' εκείνη την τρομερή σκηνή, δε μπορούσαν να εξηγήσουν την ετοιμότητα που έδειξε στην ήρωική της πράξη η γυναίκα αυτή, πέφτοντας σαν άστραπη μπροστά στο αυτοκίνητο και σπρώχνοντας με τα άπλωμένα της χέρια μακριά το κοριτσάκι της, που έτσι γλύτωσε το θάνατο. Όπως όμως ανακάλυψε ένας δημοσιογράφος, η άπιθανη αυτή ετοιμότητα της Άντονιέττας Παλλέσκι, δεν ήταν καθόλου ανεξήγητη. Η γυναίκα αυτή, τέσσερα χρόνια πριν, είχε βρεθεί πάλι σε παρόμοια περίπτωση, τη φορά αυτή με το μεγαλύτερο παιδί της, τον Φράνκο, που ήταν τότε δύομισι χρόνων.

Ήταν ένα ηλιόλουστο απόγευμα Κυριακής κι' οι Παλλέσκι, με το μικρό Φράνκο, είχαν βγεί να κάνουν ένα περπάτο. Ο Φράνκο, που περπατούσε πια κι' έτρεχε σαν μεγάλο αγοράκι, ξέφυγε για μία στιγμή από το χέρι της μητέρας του και διέσχισε το δρόμο. Σε μία στιγμή, λοιπόν, από τη γωνία, πρόβαλε ένα αυτοκίνητο και, πριν προλάβουν οι γονείς του να κινηθούν, το παιδάκι βρέθηκε μπροστά στις ρόδες του. Ο οδηγός φρενάρισε απότομα ακριβώς στο τελευταίο δευτερόλεπτο. Ο μικρός Φράνκο, σπρωγμένος από τον προφυλακτήρα του αυτοκινήτου, έπεσε κάτω και το προσωπάκι του γέμισε αίματα. Άλλα αυτό ήταν όλο. Δεν είχε πάθει τίποτ' άλλο.

Το γεγονός εκείνο είχε μείνει, ωστόσο, άσθονο στη μνήμη της Άντονιέττας, που είδε κι' έπαθε κατόπιν να συνέλθει από το νευρικό κλονισμό, που της είχε προκαλέσει. Και, παρ' όλο, που είχε στο μεταξύ περάσει τόσος καιρός, κάθε φορά που άκουε στρίγγιλισμα φρένων, δοκίμαζε μεγάλη ψυχική ταραχή. Φυσικά, όμως, κανείς κι' ούτε κι' η ίδια δε φανταζόταν πως, ύστερα

από τέσσερα χρόνια, το γεγονός εκείνο θα επαναλαμβανόταν στο άλλο της παιδάκι κι' αυτή τη φορά με μοιραίο για την ίδια αποτέλεσμα.

Εδώ και λίγους μήνες, η οικογένεια Παλλέσκι είχε μετακομίσει σε μία άλλη συνοικία της Ρώμης, από τις πιο απομακρυσμένες. Στη συνοικία αυτή δεν είχε φτάσει ακόμα το δίκτυο υδρεύσεως και, κάθε μεσημέρι, έρχοταν ένα υδροφόρο αυτοκίνητο για να μοιράσει νερό στις νοικοκυρές.

Μία μέρα, λοιπόν, όπως γινόταν πάντα, η Άντονιέττα, κρατώντας από το χέρι την κορούλα της Τζιάννα, ηλικίας τριών χρόνων, κατέβηκε μαζί με τις άλλες νοικοκυρές της λαϊκής πολυκατοικίας όπου καθόταν, στο δρόμο, για να πάρει νερό από το αυτοκίνητο, που μόλις είχε φτάσει. Στο άλλο της χέρι κρατούσε ένα τενεκέ κι' ο μικρός Φράνκο, πλάι της, κρατούσε κι' αυτός ένα μπιντόνι.

Η Άντονιέττα μπήκε στην ούρα με τις άλλες γυναίκες και περίμενε τη σειρά της. Στο τέλος, αφού έφτασε μπροστά στο υδροφόρο, γέμισε τα δυο δοχεία. Είπε στο Φράνκο να περιμένει και, κρατώντας το γεμάτο τενεκέ, διέσχισε το δρόμο γυρίζοντας στο σπίτι. Άλλα, σε μία στιγμή, η μικρούλα Τζιάννα της ξέφυγε από το χέρι και τόβαλε στα πόδια, για να φτάσει γρηγορώτερα από τη μητέρα της στο σπίτι. Και τότε, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, συνέβηκε κάτι παρόμοιο με το γεγονός που, πριν τέσσερα χρόνια, είχε κάνει να τρομάξει τόσο η φτωχή γυναίκα. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, μπήκε στο δρόμο, προβάλλοντας από την παρακάτω γωνία, ένα φορτηγό αυτοκίνητο κι' ο οδηγός του, μη βλέποντας καλά μπροστά του από το σταματημένο υδροφόρο, θέλησε να το προσπεράσει.

Ετσι η μικρούλα Τζιάννα βρέθηκε μπροστά στις ρόδες του ξαφνικά, ενώ το μεγάλο αυτό και βαρυφορτωμένο αυτοκίνητο ήταν πια αδύνατο να σταματήσει.

Η Άντονιέττα, ξαναζώντας το τρομερό ξαφνισμό που της είχε επιφύλαξει, η μοίρα κι' άλλοτε, δεν τάχασε τώρα. Στο ύπουσινειδίτη της ήταν προετοιμασμένη για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, που της βασάνιζε τη σκέψη νύχτα και μέρα, τέσσερα δολοκλήρα χρόνια.

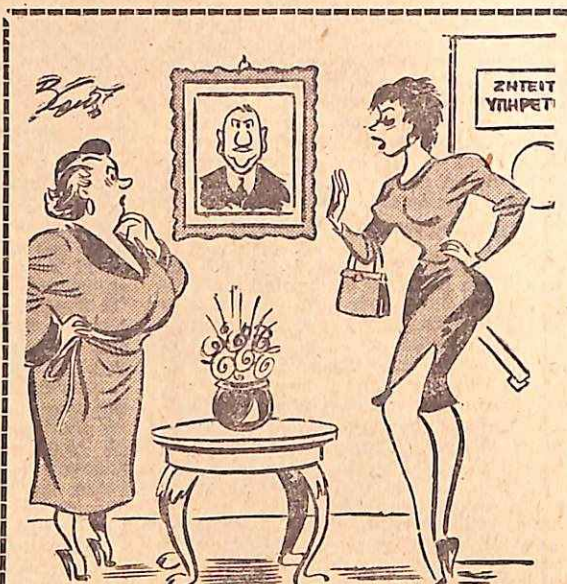
Ετσι δε δίστασε ούτε στιγμή, όπως θα συνέβαινε στον καθένα, που θα βρισκόταν στη θέση της. Με μία άστραπιαία κίνηση, που φάνηκε σ' όλους όσοι παρευρέθηκαν στη φοβερή σκηνή, ανεξήγητη, πέταξε το γεμάτο τενεκέ και ρίχτηκε μπροστά στις ρόδες του αυτοκινήτου, σπρώχνοντας με τα τεντωμένα χέρια της το κοριτσάκι της μπροστά.

Το φορτηγό, παρ' το άποτομο φρενάρισμα του οδηγού, πέρασε από πάνω από την ήρωική μάνα. Οι γυναίκες και μερικοί άντρες που βρέθηκαν μπροστά στο τραγικό γεγονός, έμειναν για αρκετές στιγμές ακίνητοι και σαν πετρωμένοι. Ο μικρός Φράνκο ήταν ο πρώτος που έτρεξε κοντά στη σωριασμένη κατάχαμα μαννούλα του. Προσπάθησε να της αναστήσει το κεφάλι και τη ρωτούσε, κλαίγοντας, αν έπαθε τίποτα.

Άλλα οι ερωτήσεις του φτωχού παιδιού έμειναν αναπάντητες. Η Άντονιέττα είχε μείνει από την πρώτη στιγμή στον τόπο. Μάταια ο Φράνκο τη ρωτούσε και την ξαναρωτούσε με λυγμούς:

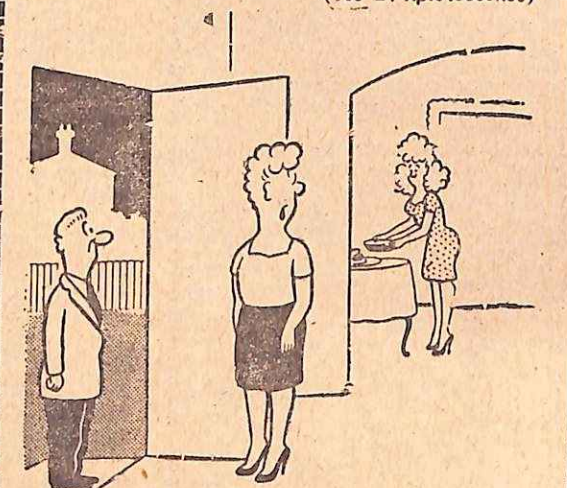
— Μαννούλα, πές μου. Έπαθε τίποτα;

Λίγο πιά περά, κοντά στο πεζο δρόμο, η μικρούλα Τζιάννα, με το προσωπάκι της λασπωμένο από το πέσιμο, με τα χεράκια της γδαρμένα, άλλα σώα, έκλαιγε κι' αυτή άπελτισμένα, χωρίς να καταλαβαίνει τί ακριβώς είχε συμβεί...

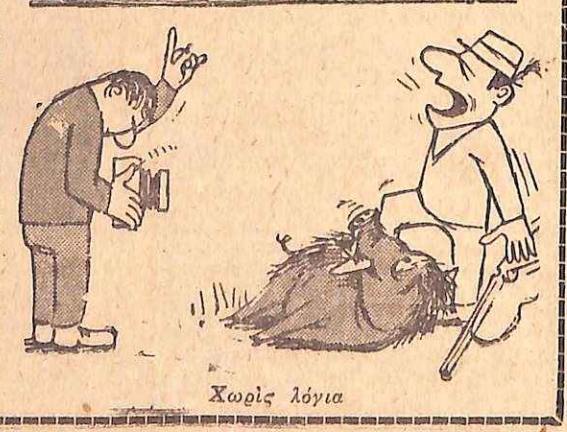
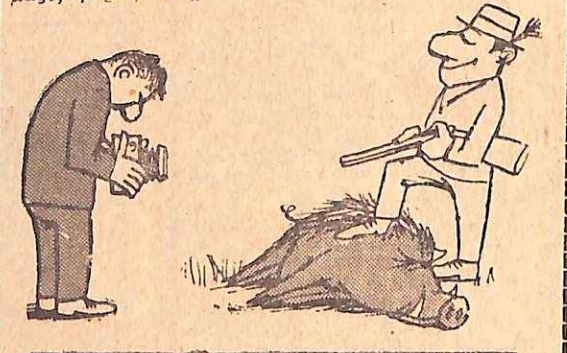

— Δέχομαι, κυρία μου, αλλά για το μισθό, θα περιμένω το σύζυγό σας, να κουβεντιάσουμε μαζί!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

— Καιτούλα! Ήρθε αυτός που όταν βγαίνετε μαζί, φοράς τα χαμηλά τακούνια σου...

Χωρίς λόγια

Οι μεγάλοι μυθεκρίτες της ιστορίας

Ο Θεόκριτος της Χίου

ΕΙΝΑΙ γνωστό, ότι, από αρχαίτατα χρόνια, η Χίος ονομαζόταν «Αἰθρος τοῦ Αἰγαίου». Την συγκάτελεγαν δε ανάμεσα στα πέντε νησιά των Μακάρων «διὰ τὸ εὐκράες αὐτῆς κλίμα καὶ τὴν εὐκαρπλίαν της». Ἀλλὰ τὸ πῶς φημισμένο τῆς προϊόν, ἦταν τὸ περίφημο κρασί της, ποὺ ὄχι μόνο ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Πλίνιος τὸ ἐξυμνοῦν σαν κατὰ θεοπέπιο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Βιργίλιος λέει πῶς ἄλλο δὲ θὰ ἤθελε πρὶν κλείσει γιὰ πάντα τὰ μάτια του, παρὰ ἓνα κύπελλο χιώτικου κρασιού. «Ὑν γενεὶ ἐδεωρεῖτο ὁ οἶνος τῆς Χίου ὡς εὐτροφος καὶ πεπτικός καὶ προσηνής καὶ οὐλγώτερος τῶν ἄλλων μεθυστικός, ἀφελίμος δὲ ὄχι μόνον εἰς πολλὰς ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς συνθεσιν τῶν ἀντιδότων φαρμάκων καὶ τινῶν ἄλλων μεταλλικῶν παρασκευῶν...»

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἓνας τόπος ποὺ ἐγναζε τόσο ἐξαιρετο κρασί, δὲ μπορούσε παρὰ νὰ βγάξη καὶ μεγάλους «κρασοπατέρες». Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Στὴ Χίο «ἠκμασαν» οἱ πρῶτοι φημισμένοι μυεκρίτες τῆς ἀρχαιότητος. Μὰ αὐτοὺς ποὺ κατέλιξε τὰ σκήπτρα, ἦταν ὁ Θεόκριτος, ποὺ ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπυγρῶματων, ἐκ τῶν δ' ὁποίων φαίνεται ἡ ἐξότης τοῦ νοῦς του. Ὅταν ἦταν ἐφηβὸς ἀκόμη, ἔγραψε τὸ πρῶτο του ἐπιγράμμα σὲ κάποιον Μυρτιά, ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπ' τὸ πολὺ πιτό: «Τὸ τέλος σου ἦταν ἄσος, Μυρτιά. Γιατί, ἀφοῦ ἐνοιώσας τὸ θάνατο καὶ σοῦ χτυπᾶ τὴν πόρτα, ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχης ἔτοιμο τὸ κύπελλο νὰ τὸν κερᾶς. Μὲ λίγο χιώτικο κρασί, νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς θὰ τὸν ξεγελοῦσες...»

Οἱ στίχοι αὐτοὶ ἔκαναν τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Θεόκριτος ἐγίνετο πασίγνωστος. Ἔτσι δὲ γινόταν συμπόσιον, ποὺ νὰ μὴ τὸν καλέσουν ἀπὸ τοὺς πρώτους. Σιγά-σιγά, ὁμως, ἄρχισε νὰ πίνει καὶ αὐτός. Κι' ἤρθε καὶ μέρα, ὅπου μπορούσε πιά νὰ συναγωνιστῇ καὶ τοὺς πρῶτους «μυθεκρίτες» τῆς ἐποχῆς του. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ποιητὴς, ποὺ ἤξερε τίς δυνατότητές του, δὲν ἤθελε νὰ πίνει ἀπολύτως ἀκαριαῖα, ποὺ, γιατί ἦταν βέβαιος, ὅτι μποροῦσε νὰ τοὺς νικήσῃ χωρὶς πολλὰ δυσκολία. Κάποτε ὁμως, ἓνας πλούσιος ἐμπορὸς τοῦ νησιοῦ, ὁ Ζήνις, θέλοντας νὰ τὸν πειράξῃ, ἐπειδὴ δὲν εἶπε νύχτα ὅσο καὶ ὅλοι, τοῦ γέμισε τὸ κύπελλό του μὲ μέλι.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε, πῆς τὸ. Τὸ μέλι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ καίλῃ... Ὁ Θεόκριτος χαμογέλασε καὶ, χωρὶς πολλὰ λόγια, τοῦ πρότεινε νὰ διαγωνιστοῦν. Ὁ Ζήνις δέχτηκε. Μὰ, ὅταν ἐμπορὸς ποὺ ἦταν, σκέφτηκε καὶ τὸ συμφέρον του.

— Δέχομαι τὴν πρότασί σου, ἀποκρίθηκε. Ἀν θὰ χάσῃς ὁμως, ποῖο θὰ εἶναι τὸ κέρδος μου; — Ἀν χάσῃς, ἀπάντησε ὁ Θεόκριτος, ὑπόχολομαι νὰ σοῦ γράψω τὴν ὥραιότερη... νεκρολογία, ὅταν θὰ πεθάνῃς! Ἐμπρός, διάλεξε τὸν κρατήρα σου!

Ὁ Ζήνις πήρε τότε ἓνα ἀμφορέα, ποὺ, κατὰ τὸ Στράβωνα, περιεῖχε τοὐλάχιστον τρεῖς ὀκάδες κρασί. Ὁ Θεόκριτος ὁμως ἄρπαξε ἀπ' τὸ πλῆθος ἓνα κἀπο ποὺ περιεῖχε τὸ διπλὸ ἀπ' αὐτό, ποὺ πῆρε ὁ ἀντίπαλός του κι' ἐνῶ οἱ συμποσιαῖοι τῶν χειροκροτοῦσαν, οἱ δύο διαγωνιζόμενοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπνευστὶ τὸν χιῶκον οἶνον. Ἀλλ' ὁ καυχισιάρης ἐμπορὸς δὲν τὰ κατάφερε νὰ πῇ ὡς τὸ τέλος. Πρῶτου καλὰ-καλὰ φάσῃ στὴ μέση τοῦ ἀμφορέα, κόπηκε ἡ ἀνάστα του, θόλωσαν τὰ μάτια του κι' ἔπεσε ἀναίσθητος κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Οἱ συνδαιτηγόμενοι πετάχτηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ σηκώσαν στὰ χέρια τὸ «νικήτη», ποὺ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ νίκη του, παρακάλεσε τοὺς φίλους του νὰ βοηθήσουν τὸ Ζήνι νὰ σηκωθῇ...

Καὶ τώρα τί θὰ μοῦ ζητήσης; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος, μόλις ἀνοιξε τὰ μάτια του. Γιατί, βέβαια, κάποιον κέρδος θὰ θέλῃς νὰ βγάλῃς καὶ σὺ ἀπὸ τὸ στοίχημά μας...

Τὸ μόνο ποὺ θέλω ἀπὸ σένα εἶναι, νὰ μὴν περνᾷς ὅλους σὰν τὸν ἑαυτὸ σου. Μπορεῖ νὰ ἐμπορεύεσαι, ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμα σου, ὄχι ὁμως κι' ὅταν διασκεδάξῃς μαζί μας...

Ὁ Θεόκριτος ἀποστρεφόμενος τὴν πλεονεξία καὶ τὸ ψεῦδος. Ἐλεγε, ὅτι τὰ ἄντρια θηρία τῶν πόλεων ἤσαν οἱ τελῶνα καὶ οἱ συκοφάνται, ὡς τῶν βουνῶν οἱ ἀρκτοὶ καὶ οἱ λέοντες. Ὅταν ἦταν ἐνστικτικὸς ἀπὸ κρασί, ἐγίνετο λόγιος καὶ καυτηρίαζε τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα.

Οἱ χιώτες ἀκούσαν τὸν ἀντιπάλου του. «Ἦτο τόσο φιλόπατρις, ὥστε οὐδὲ τ' ὄνομα εἰς τὸν Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου ὑπέφερε νὰ ἀκούῃ, προέβλεπε τὸν ζυγὸν εἰς τὸν ὅποιον ἔμελλε νὰ ὑποπέσῃ ἡ πατρίς του». Γι' αὐτό, δὲν ἔφρασε τὴν Χίο ἢ φῆμὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ Θεόκριτος καλέσας τοὺς φίλους του σὲ «νεκροδείπνον», ὅπου παρέθεσε τοὺς πρῶτους ἐκλεκτοὺς οἶνους τοῦ νησιοῦ του.

Ὁ Θεόκριτος ἀντιπαθούσε τὸν «κοσμοκράτορα», γιατί πίστευε πῶς οἱ ἐνέργειές του ἦσαν περισσότερο «βαρβαρικῆς» παρὰ ἑλληνικές. Τοῦ ἔκανε πρῶτον πάντως ἐντύπωση πῶς, ὅταν κατέκτησε τοὺς Πέρσες, ὄχι μόνον δὲν ἐπιχείρησε νὰ τοὺς ἐκπολιτίσῃ, σύμφωνα μὲ τὰ μαθήματα ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸ μεγάλο δασκάλό του, τὸν Ἀριστοτέλη, ἀλλὰ καὶ «τρυφήσας καὶ αὐτὸς ὡς Πέρσης, ἤθελε νὰ κάμῃ τρυφήλους καὶ τοὺς στασηγούς καὶ τοὺς φίλους του». Ὁ Ἀλεξάνδρος εἶχε ἀποφασίσει νὰ ντύσῃ ὅλους τοὺς ἄντρες του στὰ κόκκινα, ὅπως ἦταν ντυμένοι καὶ οἱ Πέρσες. Ἐγραψε, λοιπόν, στὴς ἰωνικές πόλεις καὶ ἰδιαίτερα στὴ Χίο, νὰ τοῦ στείλουν πορφύρα. Ὅταν διαβάστηκε τὸ γράμμα του στὴ συνέλευσι τῶν Χίων, ὁ Θεόκριτος φώναξε:

— Μόνο τώρα καταλαβαίνω τί ἐννοεῖ ὁ Ὀμηρὸς, ποὺ ὀνομάζει τὸ θάνατο «πορφύρον»... Ὅταν πληροφορήθηκε τὸ «σκῶμμα» ὁ Ἀλεξάνδρος θυώσας, ἀλλὰ

τοῦ τὸ συγχώρησε γιὰ λόγους... συναδελφικούς. Ὅπως ἦταν μεγάλος «κρασοπατέρας» καὶ ὁ ἴδιος, δὲ μπορούσε παρὰ νὰ παραδέλῃ τὰ πειραχτικά λόγια τοῦ Θεόκριτου. Καὶ εἶπε, σ' αὐτοὺς ποὺ τοῦ ἔφεραν τὴν εἰδησι, ὅτι «ἓνας ἄνθρωπος ποὺ πίνει κρασί σὰν ἡμεῖς, ἔχει δικαίωμα νὰ κατακρίνῃ τοὺς ὁμοίους του». Ἀλλ' ἓνας ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ Ἀντίγονος, δὲ φάνηκε τόσο μακροθύμος. Ἀκούγοντας, ὅτι ὁ Θεόκριτος τὸν ὀνόμαζε «Κύκλωπα», γιατί εἶχε χάσει τὸ ἓνα του μάτι, τοῦ ἔστειλε προεὐχαιρῶν γιὰ νὰ τὸν καλέσῃ σὲ συμπόσιον.

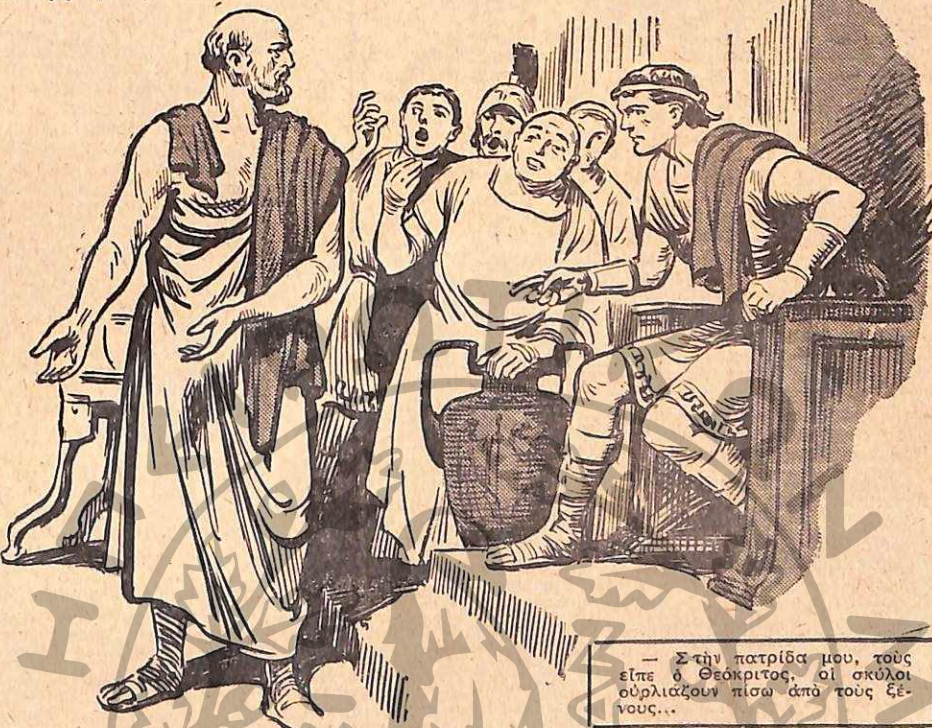
Ὁ βασιλεὺς μας, τοῦ εἶπαν οἱ ἀπεσταλμένοι, ἔμαθε, ὅτι εἶσαι ἄσος τῆς κούπας κι' ὅτι πίνεις ὀκάδες κρασί χωρὶς νὰ μεθύσης. Ἐπειδὴ στὴν αὐλή του ὑπάρχει κάποιος ἀξιωματικὸς Δρίμακος, ποὺ καυχίεται ὅτι κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ, σὲ προσκαλεῖ νὰ διαγωνιστῇ μαζί του...

Ὁ Θεόκριτος, μ' ὅλο ποὺ κατάλαβε, ὅτι ἡ πρόσκλησι αὐτὴ εἶχε ἄλλο σκοπό, ὄχι μόνον δὲ φοβήθηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπάντησε μὲ τὸ σκῶμμα τοῦ πνεύμα:

Εἴμαι ἐτοιμὸς νὰ μὲ παραθέσετε ὡς στὸ συμπόσιον τοῦ Κύκλωπα!... Μόλις ἔφτασε στὴν αὐλή τοῦ Ἀντιγόνου, τὸν ἐκέλεσαν στὴ φυλακή. Ἐκεῖ τὸν ἄφησαν ὑπαιθρὸν τὴν μοῖρα του. Ὄσπου, ἓνα βράδυ, μῆ-κον στὸ κελλὶ τοῦ δύο φρουρῶν τὸν πληροφόρησαν, ὅτι ὁ Ἀντίγονος τὸν περιμένει στὸ δείπνον, ποὺ εἶχε παραθέσει πρὸς τιμὴν του.

Ἡ ὑπόδοχή ποὺ τοῦ ἐγίνε, μόλις παρουσιάστηκε στὴν αἴθουσα, ἦταν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ βωβάρικη. Οἱ προσκαλεσμένοι, θέλοντας νὰ φανούν ἀρεστοὶ στὸ βασιλεῖα, ἄρχισαν νὰ «προγκλίζουν» τὸ φυλακισμένο, ποὺ τοὺς κυττώσε ἀδιάφορος. Κι' ὅταν σταμάτησαν οἱ φωνές, ὁ Θεόκριτος, δίχως νὰ χάσῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἡμέλια του, τοὺς εἶπε:

Στὴν πατρίδα μου, οἱ σκύλοι οὐρλιάζουν πίσω ἀπὸ τοὺς ξένους. Ἀλλὰ, μ' ὅλο ποὺ εἶναι σκύλοι, ὅταν καταλάβουν πῶς οἱ εἶναι αὐτοὶ

— Στὴν πατρίδα μου, τοὺς εἶπε ὁ Θεόκριτος, οἱ σκύλοι οὐρλιάζουν πίσω ἀπὸ τοὺς ξένους...

δὲν εἶναι κοκκοποιοὶ, τοὺς κουνοῦν τὴν οὐρά... Τὰ λόγια του ἔπεσαν σὰν καυτηρίες στὰ πρόσωπα τῶν καλεσμένων. Ὁ Ἀντίγονος ἐγίνετο θυμῶν. Καὶ, μονομιάς, πρόσταξε νὰ παρουσιαστῇ ὁ Δρίμακος καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ ἀγώνισμα τοῦ «κύπελλου». Ὁ Θεόκριτος ὁμως ἀρνήθηκε νὰ διαγωνιστῇ μὲ τὸ «ἓνα μου κι' ἓνα σου». Πρότεινε τριῶν ὀκάδων. Ὁ Θεόκριτος παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσουν ἓνα τὸν... ἔξη! Ὁ Δρίμακος, σήκωσε τὸν ἀμφορέα του κι' ἀφοῦ εἶπε μερικὰ λόγια στοὺς θεούς, σὰν εἶδος βεβαίως, ἄρχισε νὰ πίνει. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Θεόκριτος...

Ἐνῶ ὁμως περιμέναν ὅλοι νὰ δοῦν τὸν τελευταῖο νὰ κατακυλᾷ ἀναίσθητος, εἶδαν ξαφνικὰ τὸ Δρίμακο νὰ πετᾷ μακριὰ τὸν ἀμφορέα του καὶ νὰ φύγῃ ντροπισμένος ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ὁ Θεόκριτος, ἀφοῦ ἤπιε μονορούφι περισσώτερον ἀπὸ τρεῖς ὀκάδες — γιὰ ν' ἀνακηρυχτῇ νικήτης — παρατήρησε τὸ ὑπόλοιπο στὸ τραπέζι, κατὰ τὸν ἔρωτα-κραγὸς τῶν προσκαλεσμένων, ποὺ τοῦ ἀναγνώρισαν τὴν νίκη. Ὁ Ἀντίγονος ὁμως θυώσας τόσο πολὺ, ποὺ πρόσταξε τοὺς ἀνδράποδες του νὰ τὸν πάρουν ἀμέσως ἀπὸ μπροστά του καὶ νὰ πᾶνε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Ὁ Θεόκριτος ξαναπῆρε τότε στὰ χέρια του τὸν ἀμφορέα. — Ἀφοῦ ἔφτασε ἡ τελευταία σταγόνα τὸ μυρωδάτο κρασί τῆς Κιλικίας. Μὲ σταθερὸ βῆμα κατόπιν, ἀκολούθησε τοὺς δημίους του... Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Η πριγκίπισσα Άμριτ Καούρ, ενώ σφίγγει το χέρι του Αμερικανού αρχίατρου δόκτορος Σέλε.

Η μαχαράνη που έγινε ύπουργός

Η 'Ινδή πριγκίπισσα Άμριτ Καούρ, είναι σήμερα μία από τις πιο αξιοθαύμαστες γυναίκες προσωπικότητες της εποχής μας

Το καθεστώς του Νεκρού στις 'Ινδίες στάθηκε, καθώς ξέρομε, αληθινή καταστροφή για τους μαχαράγιαδες. Κατάργησε τους τίτλους τους, δημιούργησε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας τους, τους στέρησε από κάθε έξουσία και ανάγκασε τους περισσότερους, που δε συμβιβάστηκαν με τη νέα κατάσταση των πραγμάτων, να εγκαταλείψουν τη χώρα τους και να ζήσουν στα κοσμοπολιτικά κέντρα της Ευρώπης, την πολυθροονή όσο και ανιαρή ζωή των ξεπεσμένων πριγκίπων. Ωστόσο, μία από τις πιο καθαρόαιμες εκπροσώπους της παλιάς 'Ινδικής αριστοκρατίας, η πριγκίπισσα Άμριτ Καούρ, μαχαράνη της Καπουρτάλα, όχι μόνο δεν έφυγε μακριά από την πατρίδα της, αλλά και κατέχει σήμερα μία από τις σημαντικότερες θέσεις στην κυβέρνηση Νεκρού.

Στη διεθνή κοινή γνώμη, η πριγκίπισσα Άμριτ Καούρ, είναι σχεδόν άγνωστη. Αλλά στις 'Ινδίες οι άνθρωποι όρκίζονται στ' όνομά της!

Μεγαλωμένη μέσα στον πλούτο και στη χλιδή των αναστάσεων του πατέρα της, του μαχαράγια της Καπουρτάλα, στο Λούκνοβ, συνηθισμένη να δίνονται μυθικές γιορτές προς τιμήν της, η νεαρή πριγκίπισσα, δε θα σκεπτόταν ίσως ποτέ να θυσιάσει την παραμυθένια αυτή ζωή για τους σκληρούς αγώνες, αν ο πατέρας της δεν την έστειλε στην 'Οξφόρδη, για να σπουδάσει και δε γυρίσει από εκεί εντελώς μεταμορφωμένη. Επιστρέφοντας στις 'Ινδίες, εγκατέλειψε τον παλιό ναυαγικό ρυθμό της ζωής της, άφωσθησε στα κοινωνικά έργα, αγωνίστηκε μ' όλες τις δυνάμεις της να καλυτερέψει το επίπεδο της ζωής των χωρικών της Καπουρτάλα και, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, προσφέρθηκε να έλγασθι ως νοσοκόμος.

Όταν συναντήθηκε με τον Γκάντι, στα 1919, και

Άμριτ Καούρ, είκοσιεπτά χρόνων τότε, ήταν ώριμη για να κατακτηθεί από τη διδασκαλία του και να ενθουσιαστεί από το κήρυμά του για την εθνική απελευθέρωση των 'Ινδών. Παράλληλα, άφωστίθη και σ' έναν άλλο αγώνα: Τη χειραφέτηση των γυναικών της χώρας της από τα δεσμά της ύποτελειας στον άντρα.

Το 1926, ίδρυσε την Παν-Ινδική 'Ομοσπονδία Γυναικών, που το πρόγραμμά της συνοψιζόταν σ' ένα σύνθημα που έμεινε ιστορικό: «Μονάχα γυναίκες, που θα συμμετέχουν στην κυβέρνηση, θα μπορούν να λύσουν τα προβλήματα, που αφορούν τις γυναίκες».

Με το θάνατο του πατέρα της, στα 1930, τίποτε πια δεν κρατούσε την πριγκίπισσα στα ανάκτορα του Λούκνοβ. Τά παρήγαγε όλα, για να γίνει γραμματέας του Γκάντι, που τον ακολούθησε πιστά. Για δεκάετη ολόκληρη χρονία, ως την ημέρα που ο εθνικός ηγέτης των 'Ινδών έπεσε δολοφονημένος από ανόσια χέρι.

Την εποχή των μεγάλων αντιπαγγελικών εκδηλώσεων, στις αρχές του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, η Άμριτ Καούρ έδειξε αγωνιστικότητα ασυνήθιστη για γυναίκα. Η φήμη της απλώθηκε γρήγορα σ' ολόκληρη τη χώρα. Όταν, ανεβασμένη σε μια εξέδρα ή σ' ένα προχειρο βάθρο, μιλούσε για την εθνική απελευθέρωση στα πλήθη, χιλιάδες κοσμοί ηλεκτρίζονταν από τα λόγια της.

Και, το 1945, λίγους μήνες μετά την αποφυλάκιση της, έφτασε, με το κεφάλι ψηλά, στο Λονδίνο, ως μέλος της 'Ινδικής αντιπροσωπείας για την Ουέσσκο, κερδίζοντας έτσι την ωραιότερη προσωπική ρεβάνς απέναντι στους πρώην δυνάστες της χώρας της!

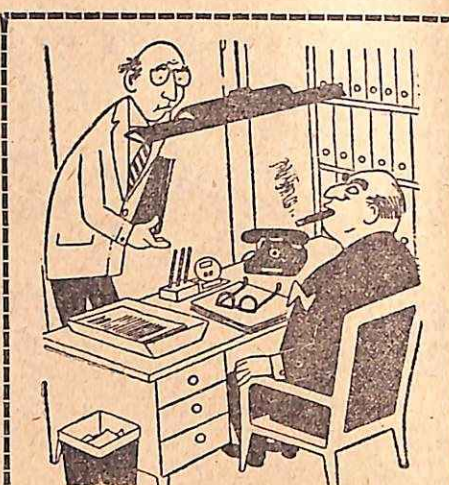
Μετά τη συνδιάσκεψη της Ουέσσκο, η Άμριτ Καούρ αντιπροσώπευσε τη χώρα της στον Ο.Η.Ε. και, το 1947, εκλέχτηκε μέλος του προσωρινού 'Ινδικού Κοινοβουλίου. Τον ίδιο χρόνο, στις 15 Αυγούστου, ο Νεκρού της ανέθετε το υπουργείο της Δημόσιας Υγείνης.

Το τεράστιο έργο, που επέτελεσε σ' αυτό το υπουργείο, είναι κυρίως εκείνο που ανέδειξε την πριγκίπισσα Άμριτ Καούρ σε παγκόσμια προσωπικότητα πρώτης γραμμής. Μέσα σε πέντε χρόνια, είχε κατορθώσει να καταπολεμήσει τόσο αποτελεσματικά τις μολυσματικές ασθένειες και τη θνησιμότητα, ώστε ο μέσος όρος ζωής των 'Ινδών, που ήταν μόλις 27 χρόνια, να ανέβη στα 32! Δεκατέσσερα εκατομμύρια άτομα έμβολιάστηκαν κατά την ίδια περίοδο εναντίον της φυματίωσης, δημιουργήθηκε ένα εργοστάσιο κατασκευής πενικιλίνης και ιδρύθηκαν δεκάοι κτώ νέες ιατρικές σχολές και δύο σχολές νοσοκόμων. Η παιδική θνησιμότητα μειώθηκε σημαντικά και η ελονοσία, που προκαλούσε άλλοτε ένα εκατομμύριο θανάτους το χρόνο, πλησιάζει σήμερα να εξαφανιστεί από τις 'Ινδίες και προβλέπεται πως θα είναι μία εντελώς άγνωστη ασθένεια το 1961!

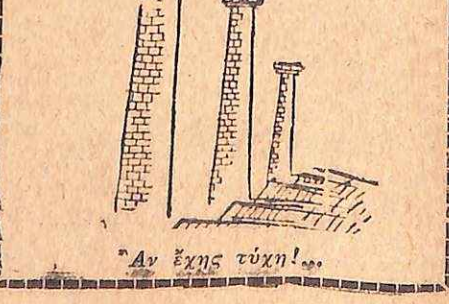
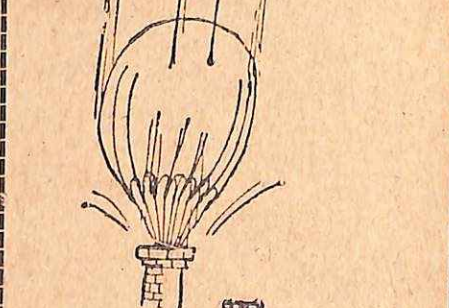
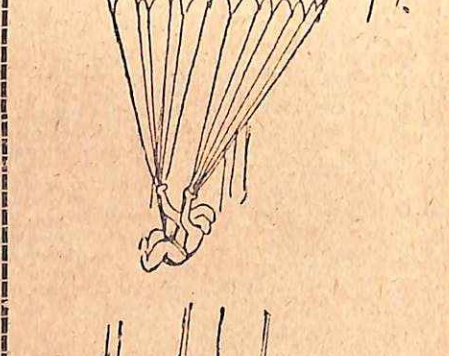
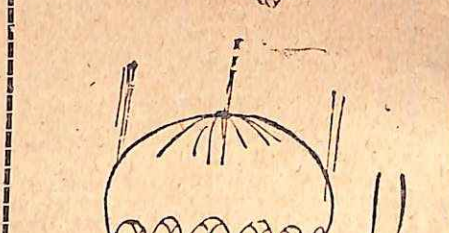
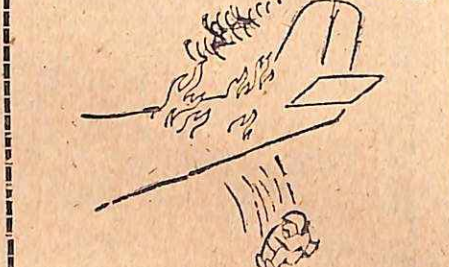
Το καταπληκτικότερο δε στην περίπτωση της πριγκίπισσας-υπουργού, είναι πως πραγματοποιήσε τους μοναδικούς αυτούς αθλους χωρίς να περιοριστεί στα καθήκοντα που της επέβαλε το χαρτοφυλάκιο της Δημόσιας Υγείνης. Από το 1948 ως το 1950, ήταν επίσης κυβερνήτης της Βομβάνης και τα χρόνια 1951 και 1952, μαζι με το υπουργείο της Δημόσιας Υγείνης, είχε και το υπουργείο των Συγκοινωνιών!

Ακόμη και σήμερα, μονότι είναι πια 65 ετών και προσφέρει τις υπηρεσίες της ως υπουργός επί δώδεκα συνεχώς χρόνια, βρίσκει τον καιρό να δημοσιεύει άρθρα, να εκδίδει βιβλία, να κάνει διαλέξεις. Έδώ και λίγες εβδομάδες, προήδρευσε στο 19ο συνέδριο του Διεθνούς 'Ερυθρού Σταυρού, που συνήλθε στο Νέο Δελχί, και ήταν η πρώτη γυναίκα ως τώρα που της έγινε μία τέτοια τιμή.

Οι μόθοι και οι αγώνες μιάς ολόκληρης ζωής δεν έχουν αφήσει, ωστόσο, ούτε την ελάχιστη ρυτίδα στο πρόσωπό της. Η ίδια λέει πως την εκπληκτική αυτή νεανικότητα, την οφείλει στην αυστηρά χορτοφαγική διαίτα της, στην αποχή της από τα οινόπνευμα, καθώς και στο ότι, εκτός από την αγάπη της για τη μουσική, για τα λουλούδια και για τα παιδιά, δεν ένοιωσε κανένα πάθος στη ζωή της.

Και για κείνη την αύξησι που λέγαμε, κύριε διευθυντά; — Θα εξακολουθήσουμε να λέμε!

Αν έχης τύχη!

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ κατακτώνται εύκολα

Δέκα μυστικά που πρέπει να ξέρη κάθε γυναίκα

Η Τζάνις, η κοπέλλα της φωτογραφίας είναι νέα—μόλις 19 ετών—ξανθή, γερονός που τραβάει τους άνδρες, και όμορφη. Θέλεγε λοιπόν κανείς ότι δεν έχει παρά να διαλέξει τον άνδρα που θέλει να συνδεθεί μαζί του και μετά να περιμένει από αυτόν να της εκδηλώσει τα αισθήματά του.

Ωστόσο, σαν λογική κοπέλλα, δε βασίζεται μόνο στην όμορφή της. Ξέρει ότι οι άνδρες κατακτώνται εύκολα και μπορεί ακόμη και μία άσημαντη, καθόλου όμορφη γυναίκα, να κατακτήσει έναν άνδρα που τον θέλει ή ίδια, αν εφαρμόσει την σωστή τακτική. Περισσότερο και από την όμορφη, υπάρχουν ένα σωρό μικρές λεπτομέρειες στο φέρεμά και στην τακτική, που συνήθως δεν τις προσέχουμε, αλλά που ουσιαστικά αυτές κατακτούν τον άνδρα.

Επειδή λοιπόν, είναι πιθανόν ότι και σεις θα θέλετε να κατακτήσετε κάποιον άνδρα, σας παραθέτουμε τα δέκα σημαντικότερα μυστικά που ξέρει και εφαρμόζει η Τζάνις, όταν αποφασίζει να κατακτήσει έναν άνδρα, χωρίς να νοείται να αποκάλυψη τις προθέσεις της.

1) Το ποτό, έστω κι' αν είναι καθαρό νεράκι, δίνει στην Τζάνις την ευκαιρία να δείξει έμμεσως τα αισθήματά της και να βοηθήσει τον άνδρα να εκδηλώσει τα αισθήματά του χωρίς αμφιβολία να έχη άρχεισι να νοιώθι γι' αυτήν. Το πίνει από την άκρη του ποτηριού, με το κεφάλι λίγο σκυτωτό, το μάτι ψηλά και, κυρίως, στραμμένα επάνω του, ανοιχτά και προσηλωμένα.

2) Ο χορός, είναι μία από τις καλύτερες ευκαιρίες που έχει η κάθε γυναίκα—και ο άνδρας βέβαια—να βρεθι κοντά σ' ένα πρόσωπο, που του κινεί το ενδιαφέρον. Έδώ θα γίνουν—και από τις δύο πλευρές—τα σημαντικότερα βήματα για την κατάκτηση. Το πλησιάζει, η κουβέντα, η ατμόσφαιρα, όλ' αυτά και πολλά άλλα, βοηθάν τις καρδιές να μιλήσουν. Πάντως, η Τζάνις δεν τ' αφήνει όλα στην τύχη. Όταν χορεύουν, το κεφάλι της είναι κοντά στο δικό του και το χέρι της στο πίσω μέρος του λαιμού του και έχει μία ονειροπόλα έκφραση—άρκει βέβαια να μην είναι γρήγορος ο χορός.

Όταν τα πράγματα φτάσουν ως εκεί, κανονικά η κατάκτηση του άνδρος πρέπει να έχη προχωρήσει πολύ. "Αν, όμως, τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως τα θέλετε, μην απογοητεύεστε, όπως δεν απογοητεύεται η Τζάνις. Σε μία στιγμή «εγθουσιασμού»—έστω και τυχαίου—δίνει ένα φιλή στον άνδρα, όχι όμως στο στόμα, αλλά στο μάγουλο. Πρόκειται περισσότερο για ένα αγγιγμά που με το μάγουλό της, και ίσως με την άκρη των χειλιών της, που ωστόσο δεν κρατάει πολύ. Η κατάλληλη στιγμή είναι όταν της κάνει ένα μικρό δωράκι, όταν της αναστελλεί κάτι ευχάριστο, όταν έχουν να ιδωθούν αρκετές ημέρες κλπ.

4) Η Τζάνις δείχνει τα πόδια της, όταν της δοθή η ευκαιρία. Αλλά ποτέ δε δείχνει πιδ πάνω από το γόνατο. Αν η φούστα είναι μακριά, φροντίζει ώστε να φαίνεται ένα μέρος από το μεσοφόρι ή το φουφά—που είναι, άλλωστε, και της μόδας. Την ίδια τακτική ακολουθεί και όσον αφορά το στήθος της. Δεν το κρύβει βέβαια εντελώς σαν καλόγρησα, αλλά φροντίζει ώστε η επίδειξι να μην είναι μεγάλη. Γιατί, και στις δύο περιπτώσεις, η επίδειξι φέρνει σε δυσκολη θέση τον άνδρα—εκτός που του βάζει δυσάρεστες και επικίνδυνες σκέψεις στο μυαλό.

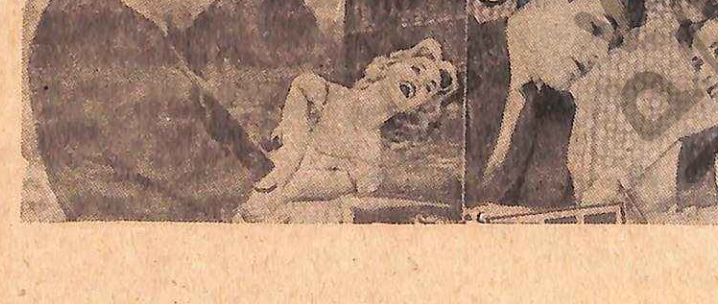
5) Στο γέλιο της, η Τζάνις είναι εξαιρετικά προσεκτική. Αποφεύγει το δυνατό γέλιο, χωρίς ωστόσο να περιορίζεται πάντα σε ένα χαμόγελο. Όταν όμως αποφασίζει να γελάσει, για να δείξει ότι ευχαριστηθηκε με κάτι—κάτι που είπε ή έκανε ο άνδρας—γέρνει πίσω

να έχη προχωρήσει πολύ. "Αν, όμως, τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως τα θέλετε, μην απογοητεύεστε, όπως δεν απογοητεύεται η Τζάνις. Σε μία στιγμή «εγθουσιασμού»—έστω και τυχαίου—δίνει ένα φιλή στον άνδρα, όχι όμως στο στόμα, αλλά στο μάγουλο. Πρόκειται περισσότερο για ένα αγγιγμά που με το μάγουλό της, και ίσως με την άκρη των χειλιών της, που ωστόσο δεν κρατάει πολύ. Η κατάλληλη στιγμή είναι όταν της κάνει ένα μικρό δωράκι, όταν της αναστελλεί κάτι ευχάριστο, όταν έχουν να ιδωθούν αρκετές ημέρες κλπ.

4) Η Τζάνις δείχνει τα πόδια της, όταν της δοθή η ευκαιρία. Αλλά ποτέ δε δείχνει πιδ πάνω από το γόνατο. Αν η φούστα είναι μακριά, φροντίζει ώστε να φαίνεται ένα μέρος από το μεσοφόρι ή το φουφά—που είναι, άλλωστε, και της μόδας. Την ίδια τακτική ακολουθεί και όσον αφορά το στήθος της. Δεν το κρύβει βέβαια εντελώς σαν καλόγρησα, αλλά φροντίζει ώστε η επίδειξι να μην είναι μεγάλη. Γιατί, και στις δύο περιπτώσεις, η επίδειξι φέρνει σε δυσκολη θέση τον άνδρα—εκτός που του βάζει δυσάρεστες και επικίνδυνες σκέψεις στο μυαλό.

5) Στο γέλιο της, η Τζάνις είναι εξαιρετικά προσεκτική. Αποφεύγει το δυνατό γέλιο, χωρίς ωστόσο να περιορίζεται πάντα σε ένα χαμόγελο. Όταν όμως αποφασίζει να γελάσει, για να δείξει ότι ευχαριστηθηκε με κάτι—κάτι που είπε ή έκανε ο άνδρας—γέρνει πίσω

το κεφάλι της, αφήνοντας έτσι να φανή ολόκληρος ο λαιμός της, που ακόμη κι' αν είναι κοντός, με τον τρόπο αυτό, φαίνεται αρκετά μακρύς—και όπωςδήποτε προκλητικός.

6) Όταν της μιλάει, τον κοιτάζει στα μάτια. Και τότε ακούει, έχοντας μισανόχη τα χείλη της. Είναι ίσως περίεργο, αλλά έτσι ο άνδρας βεβαιώνεται, ότι τον ακούει με προσοχή και ο εγωισμός του ικανοποιείται άφάνταστα.

7) Τα κραγιόν και το μακιγιάρισμα μ' αυτό, είναι μία ολόκληρη ιεροτελεστία στα χέρια της Τζάνις, όπως πρέπει να είναι στα χέρια της κάθε γυναίκας. Εκτός από το ότι φροντίζει να βάψει τα χείλη της με τον πιο κατάλληλο τρόπο και όσο πιο προσεκτικά μπορεί, δίνει ολόκληρη προσοχή όταν πρόκειται να χρησιμοποιήσει το όπλο αυτό, δηλαδή το κραγιόν μπροστά στον άνδρα. Και εδώ μισανόχη το στόμα της, όπως όταν τον ακούει. Αποφεύγει επίσης να κάνει οποιονδήποτε μορφασμό, που πάντοτε δημιουργεί κακές εντυπώσεις. Έξ' άλλου, βάζει μία μικρή δόσι από το κραγιόν πάνω στο χέλι της, όσο είναι αρκετό για να τον κάνει να θελήσει να τ' αγγίξι με ένα φιλή.

8) Αφίνει τον άνδρα να την βοηθήσει σε μικροπράγματα—να κρατήσει για λίγο την τσάντα της, να της ανοίξη μία κονσέρβα. Αυτό τον κάνει να νοιώθι δυνατός και εκείνη να φαίνεται ότι εξαρτάται από αυτόν.

9) Προσέχει στα κάπνισμα. Δεν καπνίζει σαν φουφάρο, αλλά δεν αρνείται πάντοτε, όταν της προσφέρει ένα σιγαρέτο. Ένώ εκείνος της δίνει τη φωτιά του, τον κοιτάζει στα μάτια. Τον πιάει μάλιστα και το χέρι με τον άνωπτηρα ή τα σπύρα, δίνον αυθόρμητα. Δεν το κρατάει παρά μόνο όσο χρειάζεται για να ανάψι, αλλά αυτό δημιουργεί ανάμεσα τους την πρώτη σωματική επαφή, που παίζει ρόλο, για την ανάπτυξη σχέσεων.

10. Υστερα από όλα αυτά, αν ο άνδρας δεν έχη γίνει σκλάβος της, ο Τζάνις καταφεύγει στην οικειότητα, που φθάνει μέχρι του σημείου να του διορθώσει τη γραβάτα ή τα μαλλιά, χωρίς, όμως, να τον κάνει να νοιώθι ότι αυτός δεν είναι ικανός να τα καταφέρει.

Τό άλλο απόγεμα, όταν την είδα νύχτα με σκέρτο και χαμόγελο, την κούτασα στα πόδια. Δέ φορούσε τὰ καυνούργια. Τη ρώτησα: — Ξέρεις καμμένο, Γιαννάκη, δέ βρήκα καιρό να βγω τό πρωί για παπούτσια. Θά μου κανείς τη χάρι να με συνοδέψης απόψε; Γιατί έχασες τό κέφι σου; Θά τελειώσω με γρήγορα. Έχω βάλεϊ στο μούτι ένα ζευγάρι σε κάποιο άλλο μαγαζί. Πάμε να μη χάνουμε καιρό. Μου έδειξε στη βιτρίνα τό ζευγάρι που είχε ομπάρεϊ. Ένα καφέ καστόρι, νόστιμο. — Τι νούμερο φοράτε; ρωτάει ο υπάλληλος. — Τριάντα έφτά. — Έφερε τό τριάντα έφτά. Πολύ στενό. — Τριάντα όχτώ φοράτε, ελπε και τούτος. — Ή Στάσα θυμώσε: — Πάλι τὰ ίδια. Άφορ σάς λέω φοράω τριάντα έφτά. Τό πόδι μου δέν ξέρω; — Ο υπάλληλος κουβάλησε τρία ζευγάρια και η Στάσα τὰ δοκίμασε, χωρίς να προσέξη τό νούμερο. Ναι, αυτό της έρχότανε καλά. Όμως άς έκανε και μερικά βήματα να τὰ ιδη και στο περπάτημα. — Ά! Όχι. Τό τακούνι είναι πολύ ψηλό και πολύ λεπτό. — Έτσι είναι της μόδας, ειπε τη γνώμη του ο υπάλληλος. — Την ξέρω τη μόδα! απάντησε επιτιμητικά η Στάσα. Άλλά έχω κι' εγώ τό γούστο μου. Δέν έχετε κανένα ζευγάρι με λίγο χαμηλότερο τακούνι; — Όχι. Άλλά, αν θέλετε να σας φτιάξουμε παραγγελία. — Τις παραγγελίες τις άπεχθάνομαι. Ποτέ δέ μου πέτυχε παπούτσι παραγγελία. Προτιμώ τό έτοιμο.

Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά. — Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

Καμμένο Γιαννάκη, σούφαγα τιάλι τό απόγεμα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Θά ξαναδώσουμε αύριο, σύμφωνα; — Σίγ' ας πάμε. — Σ' αυτό τό μοντέλο δέν έχουμε, δυστυχώς. Δέν κυττάτε κανένα άλλο; Σίγα-σιγα άρχισε να χιτίζεται πάλι τό βουναλάκι. Διάφορα σχέδια, διάφορα χρώματα, διάφορα τακούνια. Και τό ρολόι δούλεψε κι' οι δούλες προχώρησαν κι' έβλεπαν τό μικρό δείκτη να κοινοβούνη στο 8 και τό μεγάλο να τόν ξεπερνά. Τέλος, όχτώ παρά πέντε η Στάσα κατάληξε σ' ένα ζευγάρι. Ο υπάλληλος άναστράσε με άνακούφισι, τελείωναν τὰ βασάνά του, καθώς και τὰ δικά μου. Πλήρωσε η Στάσα —στην άρχή πληρώνει πάντα η γυναίκα— πήραμε τὰ παπούτσια. Ένα ζευγάρι σε χρώμα καφέ και μάλιστα βαρύ γλυκού και βγήκαμε από τό μαγαζί τη στιγμή που κατέβασαν τὰ ρολλά.

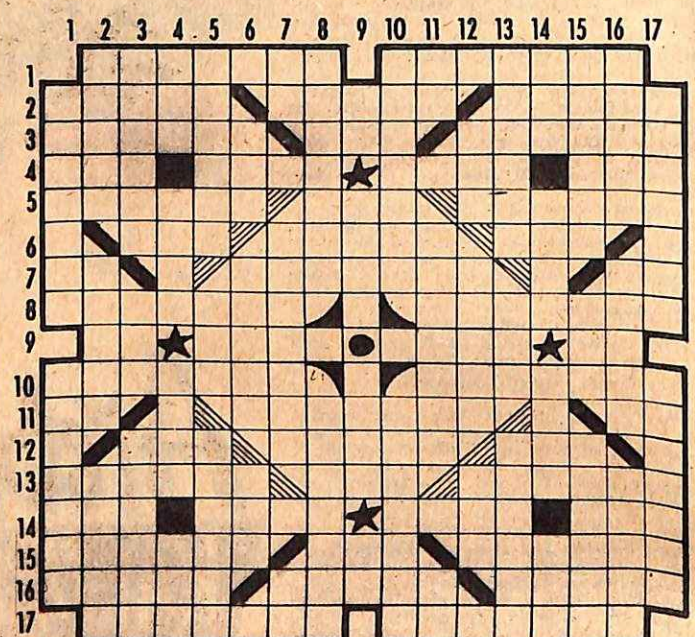
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 629

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Έκει επιτυγχάνεται η τήξιν των μετάλλων. — Πόλις της Άγγλιας, αλλά και Άγγλος πολιτικός.
- 2 Δάν Ζουάν της αρχαιότητας. — Ποιητής και λόγιος, πρωτόπυρος κήρυξ της ιδέας της ελληνικής άπελευθέρωσης. — Συνοδεύουν την ύποδοξη επίσημα.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΙΩΣ

- 1 Χαρακτηρισμός φρούτου (δημοτ.). — Έχουν μικρό πλάτος. — Διαφορετικά στο μέγεθος.
- 2 Πυλεμικά όχηματα. — Τοπικό επίρρημα. — Ψάρι από τὰ πιο φτηνά (καθαρά).
- 3 Μοναδική. — Βούρκος. — Τό μικρό, όνομα περιφήμου κατασκόπου. — Υπερήφανο ζωό.
- 5 Άρχαίον όνομα τού Δουνάβε.

- 3 Προβίδουν τραυματισμό. — Τίτλος ευγενείας. — Στενά συνδεμένα με τη ζωή μας.
- 4 Δέν διαφέρουν μεταξύ τους (οδ.). — Τό μικρό όνομα γνωστής στάς. — Τραμάζει. — Βορράς (έν.).
- 5 Φαγητόν. — Έκφράζει άπορία. — Τοποθεσίες που κινούν τό αισθητικό ενδιαφέρον.
- 6 Όμηρικη θάλασσα. — Έπιτυχία στη σκοποβολή. — Κτητική άντανυμία.
- 7 Άνοφορική άντανυμία. — Ρωμαϊός ποιητής τού Α' π. Χ. αιώνας. — Άπαγορεύει.
- 8 Νερά επικίνδυνα για την υγεία. — Όνομα τεσσάρων αυτοκρατόρων τού Βυζαντίου.
- 9 Άριθμητικών. — Φοβερό μαχαίρι. — Συμβολίζει με την εύτυχία. — Υπαρκτός.
- 10 Άκανόνιστα. — Γείτονές μας.
- 11 Σχηματίζει χρόνον τού ρήματος. — Μία τών τριών Μοιρών της μυθολογίας μας. — Έπώνυμον Άγγλου συγγραφέως.
- 12 Πρόθεσις και δοθορ (δημ.). — Καρπός άκατάλληλος για φάγωμα. — Ξενικό τροπικό επίρρημα.
- 13 Πηγές νερού. — Όρος στο σκάκι. — Έλληνίδα βασίλισσα.
- 14 Πρόθεσις. — Σύνορα. — Μουσικό όργανο. — Τιμητικός τίτλος σε ευρωπαϊκή χώρα.
- 15 Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Νησί τών Κυκλάδων. — Ένα πολύ δυστυχισμένο παιδί.
- 16 Νηοτικό. — Όμιχλη. — Άνδοκος.
- 17 Ρωμαϊός πολιτικός και ρήτωρ, ιδρυτής της πρώτης δημοσίας βιβλιοθήκης της Ρώμης. — Άκίνητος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Όνομα δυό πατριαρχών της Κωνσταντινουπόλεως. — Αιώνια.
- 2 Χαρακτηρισμός φρούτου (δημοτ.). — Έχουν μικρό πλάτος. — Διαφορετικά στο μέγεθος.
- 3 Πυλεμικά όχηματα. — Τοπικό επίρρημα. — Ψάρι από τὰ πιο φτηνά (καθαρά).
- 3 Μοναδική. — Βούρκος. — Τό μικρό, όνομα περιφήμου κατασκόπου. — Υπερήφανο ζωό.
- 5 Άρχαίον όνομα τού Δουνάβε.
- 6 Όμηρικη θάλασσα. — Έπιτυχία στη σκοποβολή. — Κτητική άντανυμία.
- 7 Άνοφορική άντανυμία. — Ρωμαϊός ποιητής τού Α' π. Χ. αιώνας. — Άπαγορεύει.
- 8 Νερά επικίνδυνα για την υγεία. — Όνομα τεσσάρων αυτοκρατόρων τού Βυζαντίου.
- 9 Άριθμητικών. — Φοβερό μαχαίρι. — Συμβολίζει με την εύτυχία. — Υπαρκτός.
- 10 Άκανόνιστα. — Γείτονές μας.
- 11 Σχηματίζει χρόνον τού ρήματος. — Μία τών τριών Μοιρών της μυθολογίας μας. — Έπώνυμον Άγγλου συγγραφέως.
- 12 Πρόθεσις και δοθορ (δημ.). — Καρπός άκατάλληλος για φάγωμα. — Ξενικό τροπικό επίρρημα.
- 13 Πηγές νερού. — Όρος στο σκάκι. — Έλληνίδα βασίλισσα.
- 14 Πρόθεσις. — Σύνορα. — Μουσικό όργανο. — Τιμητικός τίτλος σε ευρωπαϊκή χώρα.
- 15 Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Νησί τών Κυκλάδων. — Ένα πολύ δυστυχισμένο παιδί.
- 16 Νηοτικό. — Όμιχλη. — Άνδοκος.
- 17 Ρωμαϊός πολιτικός και ρήτωρ, ιδρυτής της πρώτης δημοσίας βιβλιοθήκης της Ρώμης. — Άκίνητος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Όνομα δυό πατριαρχών της Κωνσταντινουπόλεως. — Αιώνια.

«Είμαι άντρας και τό κέφι μου θά (κάνω) και θά πιω κι' ένα ποτήρι παρα- (πάνω!)»

— Είπαμε!... Τό... τοιφετελί τέλος!...

— Ο λογαριασμός τού... κυρίου είναι δικός μου!

— Με τό παρντόν, μαντάμ! Δέν... άνεβάξετε λίγο τὰ ρολλά... μη μου χαλάσουνε τό μαγαζί!...

Η λύσις τού 628 στη σελ. 98

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Μπορείτε να γίνετε κάπως... Σοφία Λόρεν!

ΠΟΤΕ ίσως άλλοτε δεν σημείωσε τόσο θρίαμβο το στήθος ως στοιχείο της γυναικείας ομορφιάς, όσο στα λίγα τελευταία χρόνια. Θεωρείται σήμερα το υπ' αριθμόν 1 οματικό προσόν κάθε υποψήφιας στέαρτ του Χόλλυγουντ. 'Αλλά και στον Ιταλικό κινηματογράφο, η Τζίνα Λολουμπρίντζι, τα και η Σοφία Λόρεν όφειλουν την επιτυχία τους, όχι τόσο στο τάλεντό τους ή στη φωτογένειά τους, όσο στο λαχταριστό και προκλητικό στήθος τους! Είναι λοιπόν φυσικό ότι κάθε κοπέλλα ασχολημένη κάπως απ' τη φύση απ' αυτή την άποψη κυριεύεται από ένα συναίσθημα κατωτερότητας κι αναζητεί με αγωνία τον τρόπο να διορθώσει αυτό το μειονέκτημά της.

Ωστόσο, πολλές φορές, δεν έχει δικήν ν' απελπίζεται έτσι. Γιατί η άσκια ενός γυναικείου στήθους δεν βρίσκεται πάντα σ' αναλογία με την περιμέτρώ του σε πόντους.

Πρώτα-πρώτα, το μέτρημά του μ' αυτό τον τρόπο δεν μπορεί να δώσει μια πραγματική εικόνα των διαστάσεών του. Είναι κάτι το απειροστό, γιατί επηρεάζεται απ' το φάρδος της πλάτης και απ' το άνοιγμα του θώρακος. Μπορεί δηλαδή μια κοπέλλα με φαρδιές πλάτες να έχει περιμέτρο στήθους ίδια με της «Μις Υόρκις», κι όμως να ύστερή το στήθος της σε όγκο και σε καμπυλότητες. 'Η αντίθετα, μπορεί μια νέα με ώριμοτατο στήθος να μη μένι ικανοποιημένη όταν μετράν το γύρο του με τη μετροταινία, γιατί συμβαίνει να έχει πλάτες πολύ στενές.

Εκτός απ' αυτό όμως, πρέπει να τονισώ-με ότι η ομορφιά του στήθους δεν εξαρτάται τόσο απ' το μέγεθός του, όσο απ' το σχήμα του. Με λίγες απλές ασκήσεις και με το κατάλληλο σουτιέν κάθε κοπέλλα μπορεί να εξασφαλίσει ένα στήθος πραγματικά ωραίο.

Δεν υπάρχει, δυστυχώς, κανένα τονωτικό φάρμακο για να κάνει πλουσιότερο το στήθος. Το σχήμα του και οι διαστάσεις του εξαρτώνται κυρίως από τους αδενικούς ιστούς, που αποτελούν το κύριο μέρος του. Αυτούς δε μπορείτε να τους αλλάξετε.

Αν όμως φροντίσετε να κερδίσετε γενικά μερικά κιλά, θα αυξηθεί και το στρώμα του λίπους που καλύπτει τον αδενικό στήθος σας, κι έτσι θα γίνουν πλουσιότερες οι καμπύλες του. Αντίθετα, όταν ακολουθήτε μια δίαιτα για ν' αδυνατίσετε, θα μικρύνει μοιραία και το στήθος σας. Δεν υπάρχει όμως τρόπος να αλλάξετε το μέγεθός του ανεξάρτητα και χωριστά από το υπόλοιπο σώμα σας.

Το στήθος ελέγχεται άμεσα από ώριμες ορμόνες, ιδίως των γεννητικών αδένων. Στα πρώτα εφηβικά χρόνια, αρχίζουν να λειτουργούν οι αδένες αυτοί και σχηματίζεται το στήθος. Κατά την εποχή της έμμηνορρυσίας σταματάνε οίγα-οίγα οι εκκρίσεις τους, και το αποτέλεσμα είναι συχνά να μικρύνει το στήθος. 'Η έγκυμοσύνη κι' ο θηλασμός προκαλούν επίσης μεταβολές στο μέγεθος του στήθους. Από τον τρίτο μήνα της έγκυμοσύνης, η γυναίκα πρέπει ν' αρχίσει να φοράει ένα κατάλληλο σουτιέν, νύχτα και μέρα.

Όριμένες κρέμες με ορμόνες διαφημίζονται ως αποτελεσματικές για το μέγεθός του στήθους. Στην πραγματικότητα όμως, δε μπορεί να φέρουν τέτοιο αποτέλεσμα, γιατί οι ορμόνες που περιέχουν είναι ελάχιστες (αν ποσόν περισσότερες, θα προκαλούσαν ίσως επικίνδυνες συνέπειες στον οργανισμό). 'Εξ άλλου, για ν' απορροφηθούν και να επιδράσουν οι κρέμες αυτές, θα χρειάζονταν ένα σχετικά δυνατό μασάζ, που θα έβλαπτε τους ευαίσθητους ιστούς του στήθους και θα προκαλούσε το ανεπανόρθωτο «κρεμάσμα» του. 'Όσο για την εσωτερική χορήγηση ορμονών, κανείς γιατρός δεν θα τολούσε να τη συστήσει, για το μέγεθός του στήθους. Γιατί οι ιατρικές και επικίνδυνες αυτές ουσίες δεν έχουν μελετηθεί ακόμη αρκετά.

Δεν μπορείτε λοιπόν να κάνετε τίποτε, για να γίνετε ωραιότερο

το στήθος σας. Και βέβαια μπορείτε!

Πρώτα απ' όλα, εξελέγξτε το σουτιέν σας. Είναι εκείνο που ταίριαζουν στη διάπλαση του στήθους σας. Τα διαλέξετε με προσοχή, ζητώντας και τη γνώμη ενός ειδικού: 'Αν όχι, μην αμελήσετε να τα αντικαταστήσετε. Μπορείτε σήμερα να βρείτε στο είδικά καταστήματα κάθε είδους σουτιέν, μελετημένα, ωραία και φτηνά, όσο ποτέ άλλοτε.

'Η κοπέλλα πρέπει ν' αρχίσει να φορεί σουτιέν όταν αρχίσει να σχηματίζεται το στήθος της. 'Η σχολική γυμναστική και τα σπορ μπορεί να βλάψουν τους μύς του στήθους, εφόσον δεν έχουν ένα κατάλληλο υποστήριγμα. 'Η βλάβη αυτή δεν εκδηλώνεται άμεσα τότε, συχνά όμως προκαλεί αργότερα το «κρεμάσμα» του στήθους.

Να και δύο ειδικές ασκήσεις, για να «οριζούν» οι μύς του στήθους:

1) Σπλώνετε στην άκρη του κρεβατιού σας, έτσι ώστε ο κορμός σας, από τη μέση και πάνω, να βρίσκεται στο κενό, κι' αρχίζετε να «κολυμπάτε». (Φυσικά, είναι ακόμη ωφέλιμότερο το πραγματικό κολύμπι, στο νερό).

2) Σφίγγετε τις γραθίδες σας και τις χώνετε στις μασχάρες σας. Ύστερα περιστρέφετε τους αγκώνες σας στον αέρα, σαν

Μια εναλλαγή από ζεστές και κρύες κομ-να προσπαθήτε να πετάξετε.

Τα πρέσες ωφελεί τόσο τα μεγάλα όσο και τα μικρά στήθη, γιατί ζυμνεί την κυκλοφορία του αίματος και συνεπώς τονώνει τους μύς. Γεμίζετε μια λεκάνη με νερό κρύο (ακόμα καλύτερα είναι να ρίξετε μέσα κι' ένα κομμάτι πάγο) και μια δεύτερη λεκάνη με νερό πολύ ζεστό. Βουτάτε σε καθεμία τους μια πετσέτα του προσώπου. Και χτυπάτε ελαφρά το στήθος σας, τότε με τη μια πετσέτα και τότε με την άλλη.

Πρέπει να έχετε τώρα υπ' όψιν σας ότι εκείνο που διακρίνει τις στή του Ιταλικού κινηματογράφου, δεν είναι τόσο οι διαστάσεις του στήθους των σε πόντους, όσο ο θαυμάσιος τρόπος που το επιδεικνύουν, με τη στάση του σώματός τους.

Τι σας έμπνιδεί να πάρετε και σεις μια τέτοια τέλεια στάση; Τίποτε άλλο απ' την κακή συνήθεια που έχετε να καμπουριάζε-τε, να φέρνετε τους ώμους σας προς τα εμπρός, να κυρτώνετε τη σπονδυλική στήλη σας ή να ακούβετε το κεφάλι σας. 'Όλα αυτά έχουν σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα να «κρεμάει» το στήθος σας, αντί να ορθώνεται, ελαστικό και λαχταριστό.

Προσπαθήτε, με τη στάση σας, να φέρνε-τε προς τα πάνω το στήθος σας τους ώμους σας προς τα πίσω και το κεφάλι σας κατακόρυφα, θα εκμεταλ-ληθείτε έτσι, στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, το στήθος που σας έχει δώσει η φύσις.

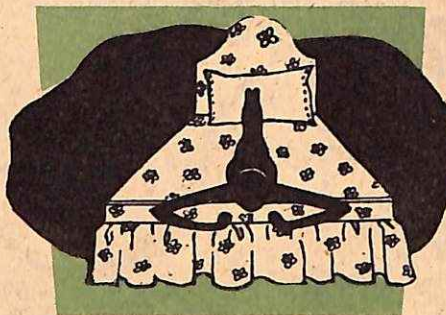
Πρέπει να προσθέσουμε μερικές λέξεις για τις επιτυχίες της πλαστικής χειρουργικής.

Οι ειδικοί χειρουργοί κατορθώνουν σήμερα θαύματα στο «κρε-μασμένο» ή τα υπερτροφικά στήθη, αφαιρώντας το πλεονάσμα του λιπώδους ιστού ή κόβοντας ένα κομμάτι δέρμα του στή-θους, σε μέρος που δεν διακρίνεται, και ράβοντας ύστερα το υπόλοιπο.

Μπορούν έτσι να σας φτιάσουν ένα στήθος ιδεώδες. Και τα ικανοποιητικά αποτελέσματα των χειρουργικών αυτών επεμβά-σεων διατηρούνται αρκετά χρόνια.

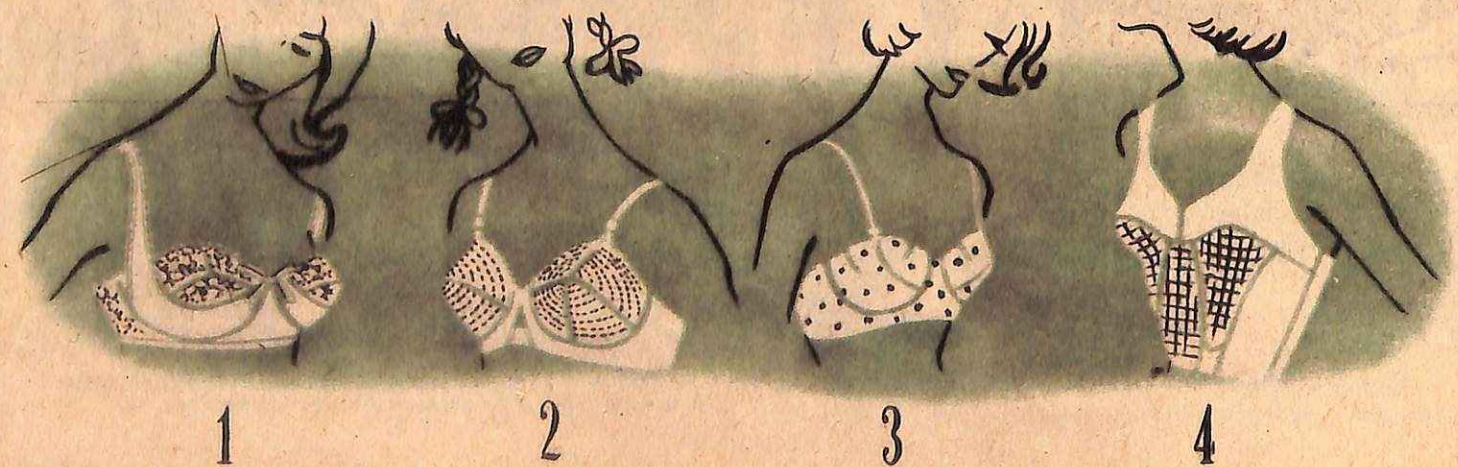
'Αλλά... υπάρχει κι' ένα αλλά! Οι έγχειρήσεις αυτές είναι λεπτές, απαιτούν μεγάλη επιδεξιότητα και γίνονται μονάχα από λίγους ειδικευμένους χειρουργούς. Γι' αυτό και ακριβοπληρώνονται.

'Αν ωστόσο έχετε τη δύναμη να επιβάλετε στον εαυτό σας επί ένα-δύο χρόνια ένα σωρό αστερισμούς για να μπερδέσετε ν' αποκτήσετε ένα ωραίο στήθος... αρχίστε να κάνετε οικονομίες από τώρα!

Για να οριζούν οι μύς του στήθους σας, σπλώνετε μπροστά στην ά-κρη του κρεβατιού σας και «κολυμπά-τε» στον αέρα.

Το σχήμα του σουτιέν ποικίλει να είναι ανάλογο προς τη διαμόρφωση του στήθους. 1) Σουτιέν φαρδύ, από σκληρό σατέν, για ψηλό και στρουγγυλό στήθος. 2) Σουτιέν με «προσθήκη», για στήθος πολύ μικρό. 3) Για μια κοπέλλα 15-16 χρονών, για πολύ κατάλληλο αυτό το σουτιέν, που συγκρατεί το στήθος από κάτω μονάχα. 4) Το είδικό αυτό σουτιέν, με τις φαρδιές μπρε-τελλές, είναι κατάλληλο για ένα στήθος πολύ μεγάλο.

Ερωτική φορολογία

Τα στοιχεία τους να δώσουν πρέπει όλοι γενικά στα δημόσια ταμεία και στα φορολογικά και κατά τα έσοδά τους κι' αναλόγως με τους φόρους, της τρεχούσης της χρονιάς τους θα πληρώνουν τους (φόρους!)

Και μ' αυτή την ευκαιρία, την ιδέα έχω, φίλοι, πως και κάθε μία γυναίκα του αιώνας μας όφειλει τον ανάλογο το φόρο να πληρώνη τακτικά και βελία και κίταπια να τηρή... Ερωτικά!

Κατ' αυτόν, λοιπόν, τον τρόπο, κάθε υπαρκτός άδρής, που μοναχά στον καλό της αποκούμπι έχει βοή και μ' αυτόν μόνο γυνά, ταπεινά, σεμνά κι' αγνά, στο «γυμνά» της έφορίας να πληρώνη κάθε χρόνο κι' όφειλε να καταβάλλη «καθαράς προσόδου» μόνο!

Αν άρχισαν οι γυναίκες να τηρούν κι' αυτές βελία, θα προκύπτει ωρισμένως και χωρίς αμφιβολία πως υπάσκει μέσ' στην πιάτσα κι' η κοπέλλα ή καπάτσα, που τραβάει από τη μνήτη πλείστα δαα θύματά της, με πανθομολογούμενη επιτηδεσιότητά της! Κι' επισημώς τότε πλέον και μ' ενδόσεις ενταλμάτων, θα καλήται να πληρώση «φόρους... επιτηδευμάτων»!

Με το σύστημα εκείνο, των βελίων δηλαδή, ο δημόσιος εισπράτω θα προσέξη και θα δή, πως υπάσκει κι' ωρισμένες παρδαλές κατά το μάλλον, που γυρίζουν νύχτα - μέρα με τον ένα και τον άλλον... Κ' όταν δη πως κάτι τέτοιες για πολλούς ψευδοσυνάδων, κι' έχουν για προορισμό τους... πορτοφόλια να τινάζουν, θα τις πιάνη από το πέτο, μετά πάσης παρηγορίας κι' αθάρει θα τους εισπράττη «φόρον... κύκλου έργα-σίας»!

Εάν υπο-ρεωθούν να πληρώνουν φόρους, πλέον, έλεος οι κατηγορίες των συγγρόνων των θηλέων, θα δοθούν, ανυπερθέτως και δεκάδες νεαρές, που τους άντρες ξετορλαίνουν μ' ερωτισμούς τολμηρές.. Δηλαδή γυναίκες πλείστες, που καθόλου δεν τις μέλλει, αν έκλειναν δημοσία και πολλά κρυφά τους μέλη, κι' ελ' επόμενον, νομίζω, λόγω τέτοιων φερσιμάτων, να υπόκεινται εις φόρον... «δημοσίων θεαμάτων»!

Είνα βέβαιον, επίσης, αναγνώστα έκλεκτέ, πως οι έσοδοί μας όλοι και οι φοροεληγκταί συνεχώς θ' ανακαλύπτουν κι' όλο θα διαπιστώνουν... πως υπάρχουν και γυναίκες που το πάλ αναστατώνουν... 'Ητοι ύποψες καμπόσες, που χωρίς πολλές κουβέντες, σάν...σεισμός ταρακωνάνε και τους πιο γερούς λεβέντες, και δικαίως θα καλούνται να πληρώνουν δίνας οικτον, τας έκτακτους εισφοράς των, τας «πέρ των... σεισμο (πλήτων»!

Κατ' αυτούς, εν συνεχεία, τους πολύ μοντέρνους δρονς, θάγη ο έφορος σονεία για πολλούς... «άδελφους άδρονς»... Και θα έχουν πως υπάσκει άσέτες προσποιητές, που σε κάποιον νερό δείχνουν άσέτες προσποιητές, ενδ' μ' όλη την καρδιά τους αγαπάνε κάποιον μάγκα, που μασάει τω γεράκιον μένει τέραςος τά φράγκα... Ποάγμα που σημαίνει μάλλον και θά πη κατά τδ όντον, πως αυτές θάγουν παρτίδες με τόν- φόρον «πέρ... τόν των»!

Κάθε άρμόδιος, εν τέλει, θάην ενδέλεις σταθερές σχετικές με φόρον... τέλη ή μ' έκτακτους εισφορές... Και, βεβαίως, δε θά γάνη τίς πολυτιμίες του όσος ούτε και θ' απασχολήται με πολλές γεροντοκορές λόγω άρμοδιότητων άλλωνού έφορον μόνον! τού «έφορον... άρμοσιότητων»!

Εισπραφάβας
Ανα Γάββα
Εισπραφάβας
Εισπραφάβας

ΑΥΤΑ τ' αλλεπάλληλα χτυπήματα που δοκίμαζαν οι Γερμανοί τον τελευταίο καιρό, από τους "Ελληνες πατριώτες", έκαναν τις καταδικαστικές τους υπηρεσίες να φρενιάζουν κυριολεκτικά. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές τους να τους βάλουν στο χέρι, στάθηκε αδύνατο. Μετά τη σύλληψη και την εκτέλεση του Νικόλα "Αδάμ", του Βασίλη Θεοφίλου, του Διονύση Γραμμένου, του "Αντώνη "Αρδανίτη", του Μιχαήλ Μακρίδη, του Κώστα Καπουσίδη, των "ακουφάων" να ποίμνη των συμποτέρ, ή Μονάς "3.000" πουχε την εθούνη για κάθε δολιοφθορά που γινόταν, πίστευε πως είχε καταφέρει να τους εξασθενήσει και να τους βγάλει για πάντα από τη μέση. Γελαστική, Γιατί δεν πέφτασε ούτε μήνας, όταν έγινε η ανατίναξη του φορτηγού "εφούρ", αναίχτα στο Σαρωνικό. Το φορτηγό αυτό ήταν το πρώην ελληνικό "Μαρίνα Π.", κάπου 7.000 τόνων κι' ήταν φορτωμένο πυρομαχικά και στρατό...

Κανείς δε σώθηκε, εξόν από τον υποπλοίαρχο "Όττο Ράιν", που βρέθηκε στη θάλασσα σώος κι' άδελφής σχεδόν. Τον περιμάζεψε ένα δικό μας αλιευτικό, που έτυχε να βρίσκεται εκεί κοντά και τον μετέφερε στον Πειραιά για να εισαχθεί άμεσα στο ισοκαμείο. "Ο Ράιν έπεσε πως η καταστροφή οφειλόταν σε συμποτά, γιατί η ανατίναξη έγινε από καζάνια. "Η πληροφορία αυτή ανατάωσε πάλι τους Γερμανούς κι' ο ταγματάρχης φόν Στράτς, αρχηγός της "3.000", πρόταξε να κινηθούν άμεσα τα καλύτερα λογιστικά του. Τού κάκου. "Επειτα από την ανακαλύψη του επιτελικού γραφείου των "Ελλήνων συμποτέρ — στην οδό Κολοκοτρώνη 43 — πουχε πραγματοποιήθη πριν από έξη μήνες περίπου, δεν ήξεραν πια που έπρεπε να τους αναζητήσουν.

Σκυλιάζε ο φόν Στράτς κάθε φορά που άποδεικνύονταν πως αυτόν ή εκείνον που έψαζαν, ήταν άσχετοι με την υπόθεση των συμποτέρ. "Ετσι πληρώναν άλλοι τα σπασμένα, γιατί έπρεπε πάντα κάποιος να πληρώσει. "Η αλήθεια είναι πως οι συμποτέρ έβαλαν κατά νου να εκδικηθούν όπωσδήποτε το χαμό των συντρόφων τους. Την εποχή εκείνη πολλοί πίστευαν πως, όποιος άναλάβαινε συμποτάς, έφερνε στους συνεργάτες του γρουσουζιά. "Ήταν παράξενο, γιατί πραγματικά έλαχαιστοί έπιζήσανε απ' όσους τους βοηθούσαν. Κι' όμως όχι. Κάθε σύλληψη, αν δεν είχε αίτιο την προσδοκία, γινόταν από λάθος. Γεγονός είναι πως οι δοκιμασμένοι συμποτέρ, έκαναν το σφάλμα να ένοιαζόν τους και να μην παρίστανον άφοκτες προφυλάξεις, επειδή κι' ο φοβερότερος κίνδυνος γίνεται με τον καιρό συνήθεια.

"Όταν τα συμποτάς τ' άνάλαβαν άνθρωποι γνωστικοί, ή γρουσουζιά έσπασε κι' όλα άρχισαν να ηγησύνουν ρολόι. Γιατί ήξεραν να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς να μεγαλοπνύνονται. "Ο "Άλκης Δελμούζος, αρχηγός του δικτύου συμποτέρ στον "Απόλλωνα, συγκεντρώνει γύρω του μια πλειάδα παλληκαριών και τους ανέθετε επικινδύνους αποστολές. "Ήταν κι' ο ίδιος παλληκάρι, με στάθηκε προσεκτικός και έξυπνος, για να μη φάη το κεφάλι του και το κεφάλι των συντρόφων του. Οι συνεργάτες του ήταν οι πιο άπειροι τύποι, σαν τον ειρηνικό Γεράσιμο Παλουμπή, πλοιάριο πωλητή όφισμάτων της οδού Αιόλου, που βούλαξε ένα Ιταλικό σκάφος 6.000 τόνων. Το πλοίο ήταν χωρίς όνομα — τόχον πάρει οι Γερμανοί για λογαριασμό τους — έπειτα από την κατάρρευσή του φοισαμού — και φόρτανε κάπου με βδομάδες τώρα στον Πειραιά πυρομαχικά για την Κρήτη.

"Η φόρτωσι άργούσε, γιατί ή δουλειά γινόταν μονάχη τη νύχτα. "Επρεμε ή καρδιά των Γερμανών, από φόβο μην το πάρουν είδησι οι πράκτορες των συμμάχων και οι "Ελληνες πατριώτες, που παρακολουθούσαν άγρυπνα την κίνησι των λιμανιών. Για να τους ξεγελάσουν άναβάναν την ημέρα στο σκάφος τεράστια δέματα με σανό και τ' άφηναν επιδεικτικά πάνω στο κατάστρωμα για να φαίνονται απ' έξω. Αυτό όμως κίνησε την περιέργεια στους "απληροφοριόβυτες" των μυστικών όργανώσεων. Πρώτος μυστήτης την υπόθεσι ο Γιάννης Βλαχάκης, πουχε πλυντήριο στην οδό Καραϊσκού 81 κι' είχε "πάσο" για "ανεδοκατεβάνη" ελεύθερα στα έγχρικά καράβια, επειδή άναλάμβανε τα ρούχα των ναυτών. "Ο Βλαχάκης άηλκε στους "Βύρωνα". Κι' ή όργάνωσι αυτή συνεργαζόταν στενά την εποχή εκείνη με τον "Απόλλωνα", πουχε άρτίωτερο δίκτυο για συμποτάς.

Το Ιταλικό φορτώνει πυρομαχικά, είπε στον άρχηγό του. Κάτω από τα σανά, υπάρχουν κιόβια μικρά και μεγάλα. Είδα με τα μάτια μου δέδες και βόμβες βυθού. Μά είναι τόσο καλά κρυμμένα, ώστε πολύ δύσκολα μπορεί να καταλάβη κανείς την αλήθεια.

— Έσύ πως τα κατάφερες; — "Ήρουν τυχερά. Με φώναξαν πάνω στο πλοίο για να παραλάβω κάτι εφόδους. Το κατάστρωμα ήταν γεμάτο δέματα σανό. Τη στιγμή που έφευγα, από καλή σύμπτωση, ένα από τα δέματα αυτά κατακυλίησε και παρέσυρε και τ' άλλα. Είδα τότε ολόκληρο θησαυρό από κατό. Κοιμήθηκα ώσπου πώς δεν πρόσεξα τίποτε και κατέβηκα από διάφορος, για νάρθω κατ' ευθείαν εδώ...

Από κεί και πέρα τα πράγματα έγιναν με καταπληκτική ταχύτητα. Την υπόθεσι την πήρε πάνω του ο Γεράσιμος Παλουμπής, πουχε παρατήσει το έμποριο κι' είχε πιάσει δουλειά στο λιμάνι. Μία και δύο πήγε κι' έχωσε στα σανά τέσσερες έμπρηστικές βόμβες, που τις κατασκευάσε πρόχειρα ο πλοίαρχος του Β. Ναυτικού Τσασάς, επειδή δεν είχαν γνήσιες. Την ίδια μέρα τ' άπάγαμα, 17 "Οκτωβρίου 1943, το φορτηγό κίνησε από το λιμάνι βέβαιο πως θα φτάση στον προορισμό του. Μά πολύ προτού μπη στα νερά της Κρήτης, ανατινάχτηκε στον άέρα παροξύνοντας στο θάνατο ολόκληρο το πλήρωμά του. Ούτε ένας δε σώθηκε από τους άντρες που το κυβερνούσαν κι' οι Γερμανοί ένοιασαν πως πίσω από την ανατίναξη αυτή, ύπρχε πάλι ο άόλητος των συμποτέρ. Για να βεβαιωθούν, έστειλαν δύτες στο σημείο που βυθίστηκε. Πάνω από δέκα μέρες παιδεύτηκαν για ν' ανακαλύψουν την αλήθεια. Στό τέλος την εξακρίβωσαν με κάθε λεπτομέρεια κι' άρχισαν τις συλλήψεις στο λιμάνι...

Το αποτέλεσμα στάθηκε μνδέν. Κανείς δεν ήξερε τίποτε, κανείς δεν ήταν μπισμένος στην υπόθεσι. Κι' όσπου να καλοσυνέλθουν οι καθ' ύλην υπηρεσίες από το χτύπημα αυτό, μπλέχτηκαν σε καινούργιες φασαρίες. Μόνο σε μία μέρα καταστράφηκαν το γερμανικό ατμόπλοιο "Αλόνμπομπγκ" και τα πετρελαϊκόκητα 93Α και 94Α, το ένα γεμάτο δέδες, το άλλο γεμάτο τρόφιμα. "Η δουλειά έγινε από τον Πόν. Σκληρόδον, ηλικιωμένο μαρμαρολύπη και οικογενειάρχη με παιδιά, που δούλευε κι' αυτός στο λιμάνι από ανάγκη. Καλός πατριώτης καθώς ήταν και τομήρος στο έπακορο, μπήκε με την ψυχή του στο μυστικό πόλεμο κι' έκανε αληθινά θαύματα.

Κάποτε, αλήθεια, πρέπει να γραφή ξεχωριστή ιστορία για τα συμποτάς στην "Ελλάδα, που να περιγράφη τους άφταστους ήρωισμούς των απλόικων ανθρώπων. Γιατί οι απλόικοι αυτοί άνθρωποι στάθηκαν άσυνκροτοι, όσο σε κανένα άλλο μέρος της κατεχόμενης Εύρώπης. Αυτό θα μπορούσε κανείς να το διαπιστώσει εύκολα, αν πάρη στα χέρια του, ένα "Συγκριτικό Πίνακα", που δημοσίευσαν παλαιότερα οι "Άγγλοι. Είναι καταπληκτικός και κανείς άσφαλώς δε θα μπορούσε να φανταστεί το περιεχόμενό του.

"Ο Γιάννης Φαφούτης, έμπορος νοικοκύρης από την Εύβοια, άναδείχτηκε έαφικά μεγάλο ταλέντο συμποτέρ, που κατέπληξε με τη δράσι του κι' αυτούς άκόμη τους συναδέλφους του που βγήκαν από ελδική σχολή. Τον "Απρίλιο του 1942 τινάζε το Ιταλικό "Κάπο Βέντο",

ΕΛΛΗΝΕΣ

5.000 τόνων, έξω από τις Φλέβες. "Ύστερα από δύο μήνες, μαζί με το Γιάννη Ψαράκη που τον ακότωσαν άργότερα οι Γερμανοί, έβαλαν εχθλόνες στο "Φρέζερ", 9.000 τόνων και το βούλαξαν στο κέντρο του λιμανιού. Το Φορτούτ τον έπιασαν οι ναβήδες έπειτα από προσδοσία, γιατί τον είχαν έπικηρύξει κι' ή Γκεστάπο έδινε πολλές χρυσές λίρες για τη σύλληψή του. "Ετσι βρέθηκε ο "Ιούδας, που πήγε και τον κατέδωσε.

Το στρατοδικείο τον καταδίκασε δύο φορές σε θάνατο, αλλά του πρότειναν να του χορίσουν τη ζωή αν δεχόταν να συνεργαστή μαζί τους.

— Τι είδους συνεργασία ζητάτε από μένα; ρώτησε εκείνος. Τι μπορώ να κάνω για να εξαγοράσω το κεφάλι μου και την ελευθερία μου;

"Ο δέξιματικός που του έκανε την πρότασι χαμογέλασε κι' ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

— Είσαι έξυπνος και θ' αντίληφτής ποιά είναι το συμφέρον σου, του είπε. Δε σου ζητάμε πολλά πράγματα. "Ενα δυό όνόματα και τίποτ' άλλο...

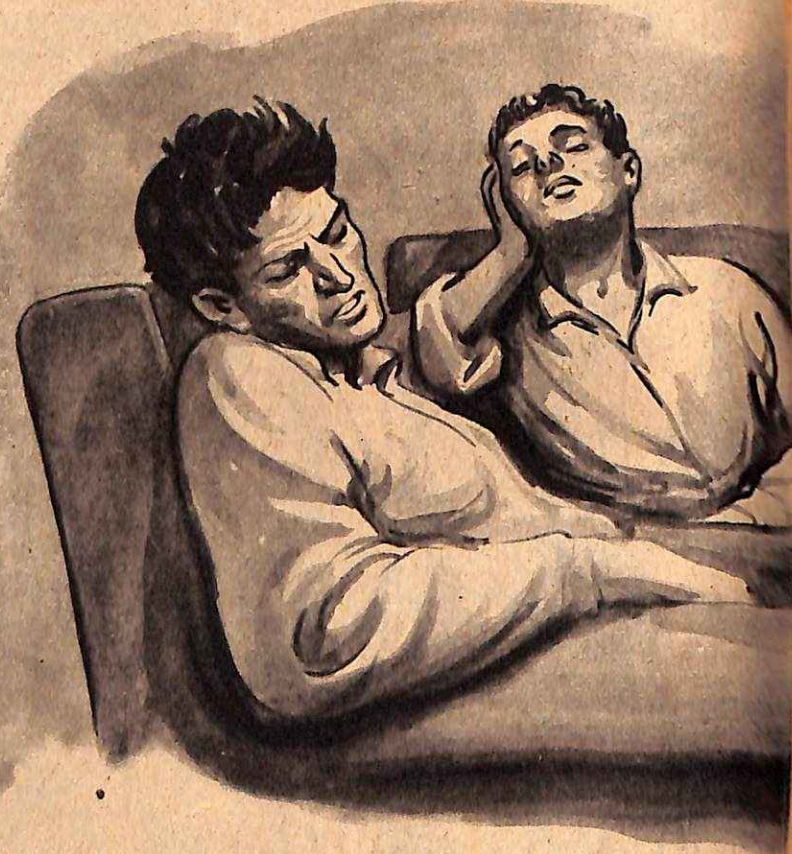
— Δηλαδή; — Νά μάς πής τους συνεργάτες σου κι' από ποιους λάβαινες εντολές...

Γέλασε ο Φαφούτης με την άφέλειά τους κι' έφτυσε στο πλάι, για να μη φτύση πάνω στο Γερμανό απρατοβίχη. Το κατάλαβε αυτό εκείνος και πρόταξε να τον πάνε στα βοσνάρια μπουντρούμια του μέγαρου Λινάρδου. "Εκει μέσα ο συμποτέρ βασανίστηκε με τόση άπάνθρωπη σκληρότητα, ώστε έχασε το φως των ματιών του και παρέλυσε όλο το άρσενό του πλευρό. Τον πήγαν κατόπι στη φυλακή, μά με το σημερά θα τον εκτελέσουν, με το αύριο, τά κατ' έφερε να τον βρή ζωντανό ή άπελευθέρωσι.

"Ο Μακάλης Καζάρογλου πάλι, ήταν πλοίαρχος του "Εμπορικού Ναυτικού. Το πλοίο του έπιταγμένο από τους Γερμανούς, το βύθισε άγγλικό βομβαρδιστικό κι' αυτός πληγώθηκε βαρεια. "Επειδή τόν είχαν καταστρέψει οι σύμμαχοι, φαντάστηκαν οι ναβήδες πως δούλευε πιστά στον "Άξονα. "Ετσι μία μέρα, τον κάλεσαν στο Ναυαρχείο.

— Δέχεται να δουλέψης μαζί μας; — Εξαρτάται. Τι δουλειά θα κάνω; — Θα έπαιθωνής τα πλοία μας με έμπιστους ναύτες...

Χτύπησε χορομένο ή καρδιά του Καζάρογλου, μά δεν το φανέρωσε. Κιωμάθηκε πως σκέφτεται λίγο, άναψε τσιγάρο κι' άέσφανα είπε πως δεχεται την πρότασι και υπάγραψε τη σύμβασι. Μά ο πλοίαρχος ήταν θεμελις πατριώτης κι' είχε το σκοπό του που τόκανε όλ' αυτά. Είχε έπαφή με τον "Άλκη Δελμούζο και πρόσφερε άνυπολόγιστες ύπη-

ρεσιές στον άγώνα. "Άρχισε άμέσως να ναυτολογή αυτούς πούθελε στα έπιτακτα πλοία κι' έδινε ταυτότητες στους συμποτέρ για να κυκλοφορούν ελεύθερα στην άπαγορευμένη ζωή. Μολονότι άνάπηρος με πολλά τραύματα, κατ' έφερε και μόνος του διάφορα συμποτάς, άσπου τον Αύγουστο του 1944 άνακάλυσαν οι Γερμανοί πως τους πρόδινε. "Επειδή δε μπόρεσαν να τον πιάσουν, του κατέστρεψαν ό,τι είχε και δεν είχε. Τώρα έγκατολειμμένοι απ' όλους — ο Φαφούτης άπαιτμος, τυφλός και παράλυτος, χωρίς σύνταξι και χωρίς περίθαλψή, ο Καζάρογλου παντέρμος — οι συμποτέρ κι' οι πατριώτες, νοιάθουν την άδικία να τους βαρύνει την ψυχή...

ΣΑΜΠΟΤΕΡ

Πολλοί απ' αυτούς, όπως οι δύο προαναφερόμενοι, ήταν πλούσιοι άταν άρχισε ο πόλεμος. Είχαν άθλητικά σώματα, που τ' άναζε έσωτερικά ή φλόγα τριών χιλιάδων χρόνων Ελληνικής λεβεντιάς. "Εχασαν όμως τα πάντα και κατέστησαν σκατάρες για την πατρίδα. "Αλλά δεν παραινούνται. Τους βλέπουμε στο βρόμο και κρύβουν μ' ένα χαμόγελο τη φτώχεια τους. Κι' όσπου κάδενας από τους συμποτέρ αυτούς — σύμφωνα με τον "Συγκριτικό Πίνακα" — πρόσφερε μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, περισσότερα απ' όσα πρόσφερε ένα συμπαχικό ύποδρμίο που έβρασε σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. "Υπάρχουν πολλά ύποδρμια, που δεν έχουν καμιά καταξίωσι στο ένεργητικό τους κι' άλλα που έχουν μόνο μία.

Νά όμως ή "δουλειά" ενός μόνο συμποτέρ — του Τάκη Προδατόπουλου — σύμφωνα με τα έπίσημα στοιχεία που βρίσκονται στο Γενικό "Επιτελείο: "Απρίλιος 1944: Ανατίναξη ενός πλωτού Ιταλικού γερανού. "Ολική βύθισι ενός μεγάλου σλεπιού, καθώς και του ρυμουλκού Η.Ρ.13 στα Κερθουνάρικα του Πειραιώς. Μάιος 1944: "Ολική βύθισι του φορτηγού "Τζενεράλε Τζιάκομο" στα Λιβάσματα, όλική άκρήτρεσι πέντε σιδηροδρομικών άτμομηχανών στο μηχανοστάσιό του "Αγίου "Ιωάννη Ρέντη (άρθρι, τών άτμομηχανών 853, 873, 891, 896 και 57307), καταστροφή ολόκληρου σιδηροδρομικού συρμού και σοδαρώτατες βλάβες στο γερμανικό όπλιταγωγό "Σπίλερ".

Κι' όλα αυτά έγιναν μόλις μέσα σε δύο μήνες. Παράλληλα όμως με τα συμποτάς, γινόνοτσαν κι' άλλα ένδιαφέροντα πράγματα που, αν οι "Άγγλοι είχαν ζήτηνες υπηρεσίες διαδίδάσεων στα κατεχόμενα έδάφη, θα μπορούσαν να κάνουν αληθινά θαύματα. "Ετσι μία έφεύρεσι που πέτυχε ο Παναγής Δελμούζος — ήλεκτρομηχανικός, ειδικός στη ραδιόφωσι — θα μπορούσε να χαλάσει κόσμο αν την είχαν π. χ. οι Γερμανοί κατάσκοποι στο Λονδίνο ή κάπου άλλο. "Ο Δελμούζος είχε έφεύρει συσκευή που, άμα συνδεόταν κρυφά με καλώδιο του γερμανοκρατούμενου Ραδ. Σταθμού "Αθηνών, θα μπορούσε να στέλνει μηνύματα με συχνότητα κύματος ύποληπτική, δηλαδή μη άκουστή. Στο Κάιρο όμως μ' ένα άλλο μηχανήμα, που έπίσης έφεύρε ο ίδιος, θα μπορούσε να μετατρέπεται σε συχνότητα άκουστή.

Για να βεβαιωθούν ότι ή σκέψι του Δελμούζου ήταν πραγματοποιήσιμη, ζήτησαν τη γνώμη ενός πανεπιστημιακού και των πλοίαρχων Πεζοπούλου και "Αλεξοπούλου. Οι δύο αυτοί αξιωματικοί βοήθησαν άποτελεσματικά τις δοκιμές. Κι' όταν θεώρησαν πως ή έφεύρεσι ήταν έν τάξει.

Ύστερ από το τρίτο πατήρι, οι δύο πρόδοτες ροχαλίζουν βάρδια.

έμπιστεύτηκαν λεπτομέρειες στο στρατηγό Ρέππα — που έφευγε τις μέρες εκείνες για τη Μέση "Ανατολή — να τις ύποβάλη στους "Άγγλους.

"Από τότε πέρασαν άρκετοί μήνες, χωρίς να λάβουν καμιά άπάντησι.

"Όστόσο ο Δελμούζος με τον ταγματάρχη Γερογιάννη, κάθε φορά που εύρισκαν δυσκολίες στους άσφυμάτους, έαναγύριζαν στην πρώτη τους ιδέα: Τη μυστική τους πολυτιμή έφεύρεσι.

— Μονάχα αυτή θα μας σώση, έλεγαν και ξανάλεγαν. Μονάχα μ' αυτή θα μπορούμε να επικοινωνήμε ακίνδυνα με τους "ατάς". "Αλλά τί κάνουν τόσον καιρό αυτοί οι άνθρωποι, και δε μάς στέλνουν ένα ναι ή ένα όχι;

Τι έκαναν; Οι "Άγγλοι σε παρόμοιες σοδαρώτατες περιπτώσεις, έδειχναν άσυγκρίτη άδιαφορία λές κι' έσπαναν "ελάκας" με τους πατριώτες που αγωνιόσαν κάτω από τα δεσμά. "Ο Δελμούζος όμως και ο Γερογιάννης, που είχαν ανάγκη να κάνουν πρακτικές δοκιμές, πήγαν κι' έξερωτολήθησαν την υπόθεσι στον "Ελληνα διευθυντή του Ραδ. Σταθμού Γιαννόπουλο, άδοστροτο συνταγματάρχη, που άμέσως τους έδωσε ό,τι πρόσθετες πληροφορίες ήθελαν. Καί μία νύχτα ένωσαν τη συσκευή με το ύπογειο καλώδιο που περνούσε την οδό "Αγίου Μελετίου και διαδίδασαν ύποληπτικά κύματα, ενώ ο Γιαννόπουλος παρακολουθούσε από τη διεύθυνσι να δη μήπως έφερναν αυτά τα κύματα διαταραχή στη λειτουργία του ραδιοφωνικού σταθμού. Πότε άπόλυτως δεν παρατηρήθηκε και το σύστημα άποδείχτηκε έφαρμάσιμο. "Εστειλαν τότε για δεύτερη φορά σχέδια κι' έξηγήσεις στο Κάιρο. Δεν έλασαν όμως ποτέ καμιά άπάντησι, έστω κι' άρητική. Λές κι' οι Βρετανοί ίκανοποιόσαν κάποιον σκοτεινό τους ένστικτο, όταν μάθαιναν πως οι άσφυματιστές μάς έπεφταν, ο ένας πίσω από τον άλλον, στα χέρια του έχθρου για να στηθούν στον τοίχο...

Αυτά και άλλα συνέβαιναν στο διάστημα της κατοχής. Μά οι "Ελληνες συμποτέρ δεν έλεγαν να τα βάνουν κάτω. Παλληκαρία διαλεχτά όλοι τους, προτιμούσαν να διακινδυνεύουν χίλιες φορές τη ζωή τους, παρά ν' αλλάζουν άπόφασι. "Ετσι ή ομάδα του λοχαγού Τάσου Κυριακόπουλου, που άναλάβε ν' ανατίναξη το όπλιταγωγό "Σάαρ" — που ήταν άγκυροβολημένο στον όρμο του Κεραταίνιου — έπαίξε ένα μεγάλο παιχνίδι κι' έχασε. Στο "Σάαρ", το πρώην "Κορινθία" δηλαδή, δούλευαν δυό "Ελληνες υπανήτες. Αυτοί, αν ήθελαν, θα μπορούσαν να δώλουν από μία ώρολογιακή βόμβα στα σπλάχνα του όπλιταγωγού και να το ανατίναξουν. "Ο Κυριακόπουλος σκέφτηκε να τους πλανάσει ο ίδιος και να προσπαθήση να τους πάρη με το μέρος του. "Αλλά μόλις γνωρίστηκε μαζί τους, αντί να τους καταφέρει, έπεχέρησαν να τον "επληρώσουν" αυτοί.

— "Ελα να δουλέψης μαζί μας, του είπαν. Οι Γερμανοί πληρώνουν καλά. "Εμεις έχουμε και το πορτοφόλι μας γεμάτο και το στομάχι μάς. Δεν πατάμε ποτέ στο σπίτι μάς. Τρώμε έξω και κοιμόμαστε σε ξενοδοχείο...

— Σε ποιά; — Στο "Ξενοδοχείο των "Αθηνών". "Ελα να μάς συναντήσης αύριο το βράδυ, να πάμε να πιούμε κανένα ποτηράκι. Θα μάς βρής στο δωμάτιο 19...

"Ο Τάσος Κυριακόπουλος κατάλαβε πως είχε να κάνει με πρόδοτες. Σκέφτηκε λοιπόν να τους βγάλουν κατά κάποιον τρόπο από τη μέση και να πάνε κατόπι στους Γερμανούς να ζητήσουν δουλειά. "Ετσι ύπήρχε πιθανότητα να τους στείλουν στο "Σάαρ", που θα είχε άναγκη από υπανήτες, μά και τους δύο δικούς τους άτάς εξασφάλιζαν. "Ο τομήρος λοχαγός άνακοίνωσε την άπόφασι του στους συνεργάτες του, που δέχτηκαν εύχαρίστως να τον βοηθήσουν. Συγχρόνως κατέστρεψαν κι' ένα παράλογο σχέδιο που, αν πήγαινε καλά, θα πετύχαιναν όλα με το παραπάνω.

Την επομένη το βράδυ, ο Κυριακόπουλος πήγε στο ξενοδοχείο. Τον υποδέχτηκαν χορομένοι και του πρόσφεραν καφέ.

"Ήταν και ο ίδιος. Μά ύστερ από ένα τρίτο πατήρι, οι δύο πρόδοτες ροχαλίζουν βαρδια. "Ο λοχαγός τους είχε ρίξει κρυφά στο ποτό τους ένα δραστικό ύπνωτικό.

"Άμέσως είδοποίησε τη διεύθυνσι του ξενοδοχείου πως "κάτι έσπασαν οι ένοικοι" του κι' ο ίδιος έσπευσε στο τηλέφωνο να καλέση τις Πρώτες Βοήθειες.

Το ατύχητο ήρθε σε δύο λεπτά και τους παρέλαβε. Μαζί τους πήγε και ο Κυριακόπουλος. "Αλλά μόλις άπομακρύνθηκαν από τους κεντρικούς δρόμους, ο άδελγός άνοίξε το έσωτερικό παραθυράκι κι' έσκασε στα γέλια.

— Συγχαρητήρια, κύριε λοχαγέ! του είπε. Τα κατάφερες μία χαρά. "Εγώ βέβαια έπειτα απ' αυτό, δε πρέπει να έαναγυρίσω στο νοσοκομείο. Οι Γερμανοί μπορεί να μάθουν πως οι άνθρωποι τους άρρώστησαν και να ζητήσουν πληροφορίες από τον "Ερυθρό Σταυρό. "Ετσι θα μαθεύη πως έχω ήπια τ' ατύχητο, άφου ήμουν της υπηρεσίας, και θ' άρχίσουν τις άνακρίσεις...

Αυτό ήταν σωστό. "Ο Κυριακόπουλος είπε τότε του άδελγού — του Γιάννη Δημητρίου — να πάνε ν' άφήσουν τους δυό υπανήτες στην οδό Δαμάρειας 6, όπου θα τους κρατούσαν φυλακισμένους ώσπου να τους στείλουν στη Μέση "Ανατολή, όπως έγινε κι' άλλες φορές με άλλους συνεργάτες του έχθρου. Μά σκέφτηκε πως οι δύο πρόδοτες είχαν τύχη βουδ. Γιατί έαφικά έπλητσε ο ένας, είδε πως βρισκόταν άνάσκελα μέσα σ' ένα ατύχητο δίπλα στον κοιμισμένο σύντροφό του κι' έμπηξε τις φωνές. Φωνές που ξεσήκωσαν κυριολεκτικά τον κόσμο στο ποδάρ.

Τη στιγμή εκείνη περνούσαν την οδό "Ακαδημίας — στο σημείο άκριβώς που βρίσκεται σήμερα ο κινηματογράφος "Ελλάς — κι' από σατανική σύμπτωση, έπεσαν πάνω σε μία ομάδα πέντε Γερμανών που τους πρόσταξαν να σταματήσουν.

Φυσικά, ο άδελγός δεν ήταν καυτός να σταματήση κι' οι Γερμανοί πυροδότησαν τα λάστιχα του.

"Από τη μία μεριά τότε ο Γιάννης Δημητρίου κι' από την άλλη ο Τάσος Κυριακόπουλος, πήδησαν κάτω και τόδωσαν στα πόδια. "Ο πρώτος, τα κατάφερε να έφευγη και να εξαφανιστή. Μά ο λοχαγός, που είχε κρυπαγήματα από τον "Αλβανικό και δυσκολευόταν να τρέξη, δεν τα κατάφερε να έσφυλοτρήση από του χάρου τα δόντια. Τον κυνήγησαν ως την οδό "Ομήρου.

"Εκεί άκριβώς δυό άπανώτες σφαίρες τον βρήκαν στην πλάτη και τον τραυμάτισαν βαρεια.

Οι Γερμανοί έφεραν φορετο και τον πήραν. Μά ώσπου να τον πάνε στο Πολιτικό Νοσοκομείο, που είναι εκεί κοντά, έκλεισε τα μάτια του για πάντα.

"Ίσως να ήταν καλύτερα αυτό. Γιατί γλύτωσε από τα μαρτύρια που θα τον έρριχναν οι δήμοι.

"Ετσι σώθηκε το "Σάαρ" από τις βόμβες των συμποτέρ και χάθηκε ένα από τα πιο διαλεχτά και άτρόμητα παλληκαρία του μυστικού πολέμου...

Τζέην Μάνοφιλντ

Η καινούργια στάρλετ και πρωταθλήτρια του άργου γδυσίματος...

Ο ξένος που θα παραμείνει στο Χόλλυγουντ και θα θελήσει να μελετήσει με κάποια προσοχή πρόσωπα και πράγματα του αμερικανικού κινηματογράφου, θα διαπιστώσει εκπληκτικό ένα σπουδαίο γεγονός: ότι όλες οι βεντέτες και δεν ακούγονται καθόλου και σ' αυτές που χωρίς καμιά επιτυχία στο ένεργητικό τους είναι πασίγνωστες χάρις στον έντεχνο θόρυβο που δημιουργούν γύρω από το όνομά τους. Στη δεύτερη αυτή κατηγορία ανήκει και η Τζέην Μάνοφιλντ, μια κατάξανα και δημοφιλής νέα ηθοποιός 25 ετών, η οποία αυτοδιαφημιζόμενη ισχυρίζεται ότι είναι... η σωσία της Μαίρβιλιν Μονρόε!

Ίσως αυτό να είναι υπερβολή γιατί από το 1950 μέχρι σήμερα πολλές μιμήθηκαν τη Μαίρβιλιν σε όλα, αλλά καμιά δεν την πλησίασε καν. Αυτό πάντως δε σημαίνει ότι η Μάνοφιλντ δε διαθέτει το κατάλληλο φυσικό προσόντα. Τα διαθέτει και με το παραπάνω! Υψηλή, με έντονα μακιγιαρισμένο, αλλά πάντα ελκυστικό πρόσωπο, με «σπαθό» σώμα κι ένα προκλητικό στήθος που τη προβάλλει παντού και πάντα ως το ωραιότερο στήθος της 'Αμερικής, έχει πολλά κοινά σημεία με την Μονρόε, αλλά κατό τη γνώμη των ειδικών μοιάζει περισσότερο με την Μάε Γουέστ, τη παλιά δόξα του θεάτρου και του κινηματογράφου, η οποία έχει άποψιν πιά, γιατί πλησιάζει τα 60! Άλλα στη Τζέην δεν άρεσει ο τίτλος της «Μάε Γουέστ Νο 2» και προτιμάει να παρουσιάζεται ως μια ακόμη αντίπαλος της Μονρόε, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Περισσότερο με τα μικροσκοπικά και τον θόρυβο και λιγότερο με την ηθοποιία της κατώρθεσε να βγεί από την αφάνεια και να ανέβει τα σκαλοπάτια της φήμης διαφημιζόμενη περισσότερο το περίφημο στήθος της που—ας σημειωθεί χάριν περιεργίας—το έχει ασφαλίσει κατά... παντός κινδύνου σε δυο ασφαλιστικές εταιρίες του Τέξας και της Καλιφορνίας αντί 100.000 δολαρίων!...

Η Τζέην Μάνοφιλντ—το πραγματικό της όνομα είναι Βέρα-Τζέην Πάλμερ—γεννήθηκε στη μικρή πόλη Μπρουν Μάρ της Πολιτείας Πασσάντενς της 'Αμερικής, στις 19 'Απριλίου του 1931 από πατέρα δικηγόρο και μητέρα καλλιτέχνη των βαριετέ. Μεγάλωσε όμως στο Τέξας και απ' εκεί το 1949 ξεκίνησε για να κατακτήσει τον κινηματογράφο και το Χόλλυγουντ «αντί πάσης θυσίας», όπως λέει η ίδια. Και μ' ένα έξυπνο και πρωτότυπο τρόπο σε σύντομο διάστημα κατέκτησε και τα δυο όχυρα.

Το μεγαλύτερο ποσοστό των δημοφών κοριτσιών, που όνειρεύονται το Χόλλυγουντ και τον κινηματογράφο, αρχίζουν τις ενέργειές τους με τον ίδιο στερεότυπο τρόπο: με τη βοήθεια γνωστών και φίλων προσπαθούν να πάρουν συστάσεις για ένα ή περισσότερα στούντιο, ελπίζοντας να διακριθούν με το ταλέντο τους. Η Τζέην, όμως, χαρακτήρας ζωηρός, ανυπότακτος και ανεξάρτητος, θέλησε να πρωτοτυπήσει από τη πρώτη στιγμή και αντί να σταθεί στο Χόλλυγουντ και να ζητήσει φίλους και γνωστούς με «μέσα», πήγε κατ' ευθείαν στο Λας Άντζελες και ζήτησε να παρουσιασθεί στον διευθυντή ενός από τους μεγαλύτερους ιδιωτικούς σταθμούς τηλεόρασης της πόλεως. Όταν με την επιμονή της το κατάφερε και μπήκε στο γραφείο του, ρίχτηκε με νάζι στη πρώτη πολυθρόνα, έβαλε προκλητικά το ένα πόδι επάνω στο άλλο και ανάβοντας ένα αρωματικό τσιγάρο άρχισε να ρεμβάζει μέσα στους καπνούς του, χωρίς να βγαίνει λέξη. Όταν κάποτε αποφάσισε να ξηγήσει στον εκπληκτικό διευθυντή τον σκοπό της επισκέψεώς της, παίρνοντας ύφος «μοιραίας στάρ», του είπε:

— Ασφαλώς θα ενδιαφέρει το σταθμό σας κάτι το πρωτότυπο και τό... συγκινητικό. Είμαι, ξέρετε, ειδική στο «στρήν-τίζ» (το άργυρο γδυσίμα μπροστά στο κοινό) και έκτελώ ποικιλία από σκέτες, όπως της γυναίκας που ετοιμάζεται να κοιμηθεί, να πάρει το μπάνιο στο σπίτι ή στη θάλασσα, να κάνει πρόβες τουαλετών κλπ. Θα ήθελα λοιπόν να με προσλάβετε για μερικές δοκιμαστικές εκπομπές.

Από το... συγκινητικό «στρήν-τίζ», λοιπόν, άρχισε η Τζέην την καλλιτεχνική καριέρα της. Και όπως ήταν έπομένο δεν άργησε να γνωρίσει τη μεγάλη επιτυχία, αλλά και την έντονη αντίδραση. Την επιτυχία, γιατί με τις πρώτες εμφανίσεις της κατάφερε να συγκεντρώσει γύρω της πολλούς θαυμαστές ανάμεσα στους οποίους ήταν και μερικά «λαγωνικά τολώντα» του κινηματογράφου. Την αντίδραση, έπειτα, γιατί με τις προκλητικές εμφανίσεις της από τους δέκτες της τηλεόρασης μετέβαλε άμεσα σε ασπασίδες έχθρες όλες σχεδόν τις παντρεμένες 'Αμερικανίδες, που φοβόταναν για τους άνδρες τους!...

Αποτέλεσμα της διαμάχης που δημιουργήθηκε ήταν να καταργηθεί γρήγορα το «στρήν-τίζ» της Τζέην, αλλά η ίδια είχε ήδη

σημειώσει διπλή νίκη: ένα εύνοϊκό συμβόλαιο με στούντιο για ρόλους «προκλητικούς» κι ένα πλούσιο σύζυγο, τον Πάβλ Μάνοφιλντ, 50 ετών, ιδιοκτήτη πολλών έπιμεριδών και περιοδικών της 'Αμερικής, ο οποίος για χατήρι της εγκατέλειψε σύζυγο και παιδιά και την ακολούθησε! Ο γάμος τους έγινε τον Νοέμβριο του 1950 και διεύθε πέρυσι, έπειτα η Τζέην, κατά τα λεγόμενα του συζύγου, είχε συγκεντρώσει γύρω της πολλούς και... επικίνδυνους θαυμαστές! Εισέπραξε, πάντως, μεγάλη αποζημίωση σε μετρητά και ακίνητα καθώς κι ένα ακριβό αυτοκίνητο για «δώρο αποκαίερισμού»!

Άλλα η Τζέην Μάνοφιλντ δεν ανήκει στη κατηγορία των γυναικών που βυθίζονται στο πένθος έπειτα από ένα πρώτο γάμο τους. Γι' αυτό και σήμερα είναι άρραδωνιασμένη επίσημως με κάποιον Μίκυ Χάρτγκιπ, ενώ παράλληλα δεν αρνείται και την συντροφιά άλλων ανδρών, συναδέλφων της.

Εύτυχός για μένα, λέει συχνά η ίδια, ο χαρακτήρας μου είναι τέτοιος που και τη μεγαλύτερη άτυχία δεν την παίρνω στα σοβαρά. Είμαι πάντοτε αίσιοδοξη και ποτέ δε λυπαυόμην πραγματικά για ό,τι κι αν μου συμβεί. Τα προσόντα μου είναι τόσα, ώστε κι ένας άνδρας αν μείνει στην 'Αμερική, κι αυτόν είμαι ικανή να τον έχω εγώ για σύζυγο!...

O. PENNY

σημειώσει διπλή νίκη: ένα εύνοϊκό συμβόλαιο με στούντιο για ρόλους «προκλητικούς» κι ένα πλούσιο σύζυγο, τον Πάβλ Μάνοφιλντ, 50 ετών, ιδιοκτήτη πολλών έπιμεριδών και περιοδικών της 'Αμερικής, ο οποίος για χατήρι της εγκατέλειψε σύζυγο και παιδιά και την ακολούθησε! Ο γάμος τους έγινε τον Νοέμβριο του 1950 και διεύθε πέρυσι, έπειτα η Τζέην, κατά τα λεγόμενα του συζύγου, είχε συγκεντρώσει γύρω της πολλούς και... επικίνδυνους θαυμαστές! Εισέπραξε, πάντως, μεγάλη αποζημίωση σε μετρητά και ακίνητα καθώς κι ένα ακριβό αυτοκίνητο για «δώρο αποκαίερισμού»!

Η Κατερίνα Βαλέντε

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησούλες

★ Ο Μωρίς Σεβαλιέ, που συμπλήρωσε πρό ολίγου τα 69 χρόνια του, ομολόγησε πως είναι τρελλά ερωτευμένος με την Ντόροθι Ντάντριτζ, την ώραία μαύρη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Κάρμεν Τζόνς». Θα την παντρευτεί άραγε;

★ Ο καρδινάλιος Σπέλμαν, αρχηγός των Καθολικών της 'Αμερικής επέτρεψε σφοδρότατα κατά το Χόλλυγουντ εξ αιτίας της ταινίας «Η φωνή του πόθου» (Μπέμπι Ντόλ) που γύρισε ο Έλια Καζάν, βάσει ενός έργου του Τένεσο Ουίλλιαμς. Ο καρδινάλιος Σπέλμαν απαγόρευσε στους καθολικούς να δουν το έργο και έδηλωσε ότι το Χόλλυγουντ δεν είναι παρά μια εμπορική επιχείρηση ικανή να γυρίσει οποιοδήποτε σκανδαλιστικό έργο προκειμένου να τραβήξει κόσμο που θα γεμίσει με χρήματα τα ταμεία των κινηματογράφων. Η αγανάκτηση του καρδινάλιου οφείλεται, όπως δηλώνει ο ίδιος, στο γεγονός ότι το θέμα του έργου είχε μια αξιοκαταξίτη παράβαση των νόμων της φύσεως.

★ Ο Άντολφ Μανζού έξακολουθεί ν' ασχολείται με την κομψότητα. Έδωσε προ ημερών στη δημοσίτητα τα όνοματά των δέκα κομψών ανδρών της Καλιφορνίας, μέρος της όποιας, ως γνωστόν, είναι και το Χόλλυγουντ:

1) Τσάρλες Τόμας (από το Λος Άντζελες, ανώτερος δημόσιος υπάλληλος) 2) Γκάρντ Κούπερ 3) Ρόμπερτ Γκρόνς (διευθυντής αεροπορικής εταιρείας) 4) Ζάκ Μπερζέρεκ (ηθοποιός και σύζυγος της Τζιντσερ Ρότσερ) 5) Γιάννης Φράνκλιν (σκηνοθέτης) 6) Φρέντ Άσταϊρ 7) Ρόμπερτ Πιττρεν (δημοσιογράφος) 8) Κλάρκ Γκέμπλ 9) Λη Μάτσον (έμπορος) και 10) Ουίλλιαμ Κέκ (διευθυντής εταιρίας πετρελαίου).

«Η κομψότης αυτών των ανθρώπων, λέει ο Άν. Μανζού, αποτελεί μια «ώση» μέσα στην απελπιστική έρημο παντελούς έλλειψως κομψότητας που χαρακτηρίζει σήμερα ολοκληρή την 'Αμερική».

★ Η Κατερίνα Βαλέντε που μεγάλωσε στη Γαλλία και θεωρείται σήμερα η μεγαλύτερη τραγουδίστρια της Γερμανίας, έλαβε στη Νέα Υόρκη το «Όσκαρ» του τραγουδιού, ως καλύτερη τραγουδίστρια της ισπανικής γλώσσας, (χάρη στο δίσκο «Μαλαγκένια»).

★ Μιλώντας για τη γυναίκα του Ζίζι Ζανμπάιρ ο διάσημος Γάλλος χορευτής Ρολάν Πετέ είπε: «Μοιάζει με το κρασί. Όσο γερνά τόσο καλύτερη γίνεται».

★ Περνώντας από τη Νίκαια με

Η στάρ του εξωφύλλου μας
ΝΤΟΥΝ ΑΝΤΑΜΣ

μια θαυμασία «Κάντιλλα» την οποία οδηγεί η ίδια, η «Αδελφότητα» η οποία προέρχεται από την Βαρκελώνη, διέμενε το εϊδύλλιο της με τον Κούρτ Γιούγκενς, τον οποίο όπως δηλώνει ούτε καν γνωρίζει. «Υστερα από λίγες ώρες η «Αδελφότητα» για τη Ρώμη, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Ο ήλιος έξακολουθεί να ανατέλλει» βάσει ενός έργου του Χέμινγουεϊ. Δίπλα της στο αυτοκίνητο καθόταν ο «μνηστήρ» της, ο Ιταλός κομικός Βάλτερ Κιάρρι, ο οποίος είχε έρθει από τη Γένουα για να την προυπαντήσει.

★ Στο Παρίσι, ο Κούρτ Γιούγκενς που ερωτήθηκε σχετικά με τις διαδόσεις που κυκλοφορούν ότι πρόκειται να παντρευτεί την «Αδελφότητα» δεν τις διέψευσε αλλά περιορίστηκε να δηλώσει:

«Αν ξαναπαντρευτώ, θα πάρω αυτή τη φορά μια γυναίκα που θα με κάνει να ζήσω μια έντονη ζωή». (Η «Αδελφότητα» πρέπει).

Εν τω μεταξύ ο Κούρτ περιορίζεται σε μια έντονη καλλιτεχνική δράση. Θα γυρίσει μέσα στο 1957 τα ακόλουθα φιλμ: «Χωρίς να περιμένουμε τον Γκοντ» υπό τη διεύθυνση του Άλλεγκρέ, «Καλημέρα θλίψη» με την Έντνις Φαγιέρ, «Χωρίς έσένα είναι νύχτα» με την πρώην σύζυγό του Εύα Μπάροκ, «Ξημέρωμα» του Καμύ, «Η στρίγγλα που έγινε άρνάκι» με την Τζίνα Λολομπριντζά, «Η γάτα» και ένα άλλο φιλμ με την Φρανσουάζ Άριουλ.

Τέλος, θα γυρίσει στο Χόλλυγουντ το φιλμ «Ο έγχθρος είναι από κάτω», στο οποίο θα υποδυθεί τον κυβερνήτη ενός γεμισμένου υποβρυχίου και θα έξει για αντίπαλο τον Κάρν Γκράντ, κυβερνήτη ενός βρετανικού αντιτορπιλικού.

★ Η Άλνινα Βάλλι, η οποία είναι ένας από τους πιο βασικούς μάρτυρες στην υπόθεση Μοντέζι, υποχρεώθηκε να αναβάλει την αναχώρησή της για την Άνω Ιαπωνία όπου θα γυρίσει το φιλμ «Ο φράγμα του Ειρηνικού». Εν τω μεταξύ το γυρίσμα των εξωτερικών του φιλμ συνεχίζεται στην Γαλιάνη με τις δυο άλλες πρωταγωνίστριες του έργου, τη Σιλβάν Μάνγκανω και τη Τζο Βάν Φλ η τ.

★ Ο Μάριο Λάντσα, ο οποίος οδηγούσε το αυτοκίνητό του με υπερβολική ταχύτητα, συνεκρούσθη στο Λος Άντζελες με ένα ταξί. Ο σωφέρ του τελευταίου που τραυματίστηκε κατά τη σύγκρουση ζητά τώρα από τον διάσημο τεχνό για αποζημίωση 70 χιλιάδες δολάρια.

★ Η Τζέννιφερ Τζόνς έπεισε τον Ρόκ Χάτσον να γίνει ο παρτεναίρ της στο φιλμ «Αντίο στα όπλα».

★ Στο Λας Βέγκας ο Μίκυ Ρούνεϊ, τέως σύζυγος της «Αδελφότητας», έχασε μέσα σ' ένα βράδυ στο χαρτοπαγινό 20 χιλιάδες δολάρια.

★ Το παιδί που περιμένει αποδίδει την Λέσλυ Κάρν να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Ζίζι». Ο παραγωγός του έργου αποφάσισε να αναθέσει το ρόλο στην Πιερράντζελι και προσπαθεί να πείσει τον Μωρίς Σεβαλιέ να γίνει ο παρτεναίρ της.

★ Η Σούζαν Κέιγουαρντ και ο Ήθαν Τσάσκεϊν εινε τρελλά ερωτευμένοι αλλά δεν μπορούν να παντρευτούν. Ο τελευταίος έχει πάρει διαζύγιο (πολιτικό) από την πρώην σύζυγό του, είναι όμως καθολικός και δε μπορεί να ξαναπαντρευτεί (θρησκευτικά).

★ Η Τζέην Γουάιτμαν ανακάλυψε τον άνδρα των ονείρων της. Ονομάζεται Γκέλ Σμιθ και είναι μία από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες της αμερικανικής τηλεόρασης.

★ Ένας από τους πιο μεγάλους κομψούς του Παρισιού αποκάλυψε ότι κατά την παραμονή του στο Παρίσι ο Γιορλ Μπρουννέρ, «ο Δόν Ζουάν με το ευρησμένο κεφάλι» έπρεπε πολλούς Παριζιάνους. Κατά μέσον όρον τρεις πελάτες ημερησίως του ζητούσαν να τους κομψώσει το κεφάλι με την ψιλή μηχανή.

ΓΙΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ διαβατική γνωριμία...

(Νύχτα σε ένα δωμάτιο χορό. Έκείνος, μόνος του, γεμάτος άνια και πλῆξη—άναγκαία και σκληρά παρακολουθήματα της μοναξιάς—πέφτει ξαπνικά πάνω σε 'Εκείνη, που επίσης δε δειχνει ότι συνοδεύεται, και μοιάζει σά να ψάχνει για συντροφιά που θα καλύψει με κάποιο υποφερτό τρόπο το κενό της μοναξιάς—τόσο ανυπόφορο, ιδίως για μια νύχτα γενικού ζευγαρώματος, όπως μια νύχτα καρναβαλιού...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω ότι πάσχουμε και οι δυο από την ίδια έλλειψη...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο που δείχνει ότι το βάρος του δεν την πρόσβαλε κι' ούτε τη θύμωσε): Ποιά; ΕΚΕΙΝΟΣ: Την έλλειψη συντροφιάς...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι δύσκολο να το καταλάβετε αυτό, αφού δε βλέπετε κανέναν καθολικό δίπλα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι σημασία έχει αυτό; Ο καθολικός μπορεί να περιμένη στο τραπέζι σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί να μ' αφήνει έμμενα να κυκλοφορώ ανάμεσα στο εϋδυμο πλήθος μιας αποκρατικής νύχτας; Μά, θάπρεπε ναύαι πολύ καλόδοξος, ή πολύ αδιάφορος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχετε δίκιο. Πάντως, από όλα αυτά βγαίνει το ευχάριστο συμπέρασμα ότι είστε μόνη...

ΕΚΕΙΝΗ: Έντελός... Έξηγηστε μου όμως, σας παρακαλώ, γιατί είναι «ευχάριστο» το συμπέρασμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Μά, δεν είναι δύσκολο να το καταλάβετε:

— Στενοχωρήθηκα πολύ, δεσποινίς 'Αλίκη, γιατί εντός από σάς, φαίνεται πως δε θα έλθω κανένας άλλος από τους προσκαλεσμένους μου...

Θέταν κουτό να τον συνεχίσουμε... Στην
υγεία σου! Στη σύντομη και διαδοτική
γνώριμά μας...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί σύντομη και γιατί
διαδοτική;
ΕΚΕΙΝΗ (με κόπο): Γιατί... θα ήθε-
ρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζεστά): Κι' ύστερα; Άς
εξημερώσω όσο θέλει! Εμείς θα μένουμε
για πάντα γνωστοί...

ΕΚΕΙΝΗ (σα να μη θέλει να τον πι-
κράνει): Καλά... Άς πούμε κι' έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι εές πούμε, έτσι εί-
ναι..." (Παραγγέλνει ένα δεύτερο ούισκο
έπισης διπλό. Με τρυφερή πεποίθηση): Και
την ημέρα, το ίδιο όπως και τη νύχτα, και
τα καλοκαίρια όπως και τους χειμώνες,
θα αγαπιόμαστε!

ΕΚΕΙΝΗ (πλησιάζει στα χείλια της
το δεύτερο πίνερμαν): Θα αγαπιόμαστε;
Πώς προχωρείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδες; Καλάζω!
ΕΚΕΙΝΗ: Και δεν κάνεις καλά, γιατί
μπορεί να σκοντάψης! Έλα, στην υγεία
σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μισομεθυμένος από ού-
ισκο ανακατωμένο με εύτυχία): Στά-
σαι! Πίνουν. Τα βιολιά της άρχουσας
χαιδεύουν απαλά τις νότες ενός γλυκύτα-
του μπλούζ. Έκείνος αφίνει άδειο το πο-
τήρι του): Χορεύουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν σ' ευχαριστή... (Παρα-
δίνουνται πάλι αγκαλιασμένοι σφιχτά στην
εύτυχία ενός δεύτερου χορού... "Υστερα
ένος τρίτου, ενός τέταρτου... Τώρα οι χο-
ροί τους δεν είναι μόνον άρσοι κι' αίσθη-
ματικοί, είναι και θεατρελ्ला βάζ, και
ρομπές, και σάμπες! Τα ξεμερώνεται, έ-
να εκρηκτικό ρόκ εντ ρόλ τους αφίνει νύκ
άουτ!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (λαχανιασμένος την παρα-
σύρει προς το μπαρ και παραγγέλλει πάλι
ούισκο γι' αυτόν, πίνερμαν γι' αυτήν):
Ξανά στην υγεία σου...

ΕΚΕΙΝΗ (έναν μικρό ενοχλητικό βή-
χας της δυσκολεύει τα λόγια): Στην...
υγεία σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δνήσυχος): Τι έχεις;
ΕΚΕΙΝΗ (με κατακόκκινα τα μάγουλά
της, θαναμένα, με τα μάτια της που λάμ-
πούν από πυρετό): Δεν έχω τίποτα...
Μην ανησυχείς... (Ρουράει ως κάτω το πο-
τό της, και τότε την πιάνει ένας βήχας
πολύ δυνατός, επίμονος, που της σκίζει κυ-
ριολεκτικά το στήθος!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμάτος άγνωση, της πιά-
νει τα παγωμένα χέρια): Για το Θεό!
Τι έπαθες, αγαπούλα μου; (Έκείνη, μ'
ένα τελευταίο ξεσπάσμα του φοβερού βή-
χα, πλησιάζει το μαντήλι στα χείλια της
και το βγάζει ματωμένο! Το αίμα υπερ-
βύεται με τις χοροδύμενες κηλίδες μιας
χούφτας κόκκινου κομφοτί που τους πετάει
περνώντας ένας μεθυμένος άρκελιος... "Ε-
κείνος, τρελλός από την άγνωση, την α-
γκαλιάζει, τη σφίγγει...)

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά-σιγά συνέρχεται): Μην
ανησυχείς... "Ηταν φυσικό αυτό... "Έπρε-
πε να το περιμένω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... γιατί;
ΕΚΕΙΝΗ (με θλιμένο χαμόγελο): Είδες
λοιπόν ότι η γνωριμία μας είναι σύντομη
και διαδοτική; (Πιο σιγά): "Η γνωριμία
ένος εύγενικού καβαλιέρου με μία δυστυ-
χησμένη μικρή φυλακική, που δραπέτευσε
για λίγο από το κρεβάτι της για να
ζήσει λίγο καρναβάλι! Τώρα όμως, η νύ-
χτα πέρασε. Ξημερώνει... Πρέπει να σ'
άφισω για να γυρίσω, να θανατωρωθώ στο
παντοτεινό κρεβάτι μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξετρελαμένος από τα δρα-
ματικά της λόγια με τη σπαρτακτική α-
πλότητα): Μά... τι είπ' αυτά που λές;
ΕΚΕΙΝΗ: "Η απλή αλήθεια! Δεν έχω
παρά να σε ευχαριστήσω για την εύτυ-
χημένη νύχτα — μία νύχτα γεμάτη ατα-
πία εύτυχίας — που μου χάρισες και...
να σε καλημερίσω... (Γλιστράει κάτω α-
πό το στραπονταίν, και, με βήμα όχι και
παλύ σταθερό, χάνεται μέσα στο πλή-
θος...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αγάπη μου! (Προσπαθεί
να την κυνηγήσει... Γυρίζει όμως τόσο το
κεφάλι που από το μένος, που, αντί γι'
αυτήν, βρίσκει μίαν άλλη... Βγαίνει έξω
από το κέντρο, ψάχνει παντού, δεν τη βρί-
σκει πουθενά... Ξημερώνει. Μία γκριζα πα-
τωμένη χαράυνη επιλογίζει τη ζεστή α-
ποκρητική νύχτα...)

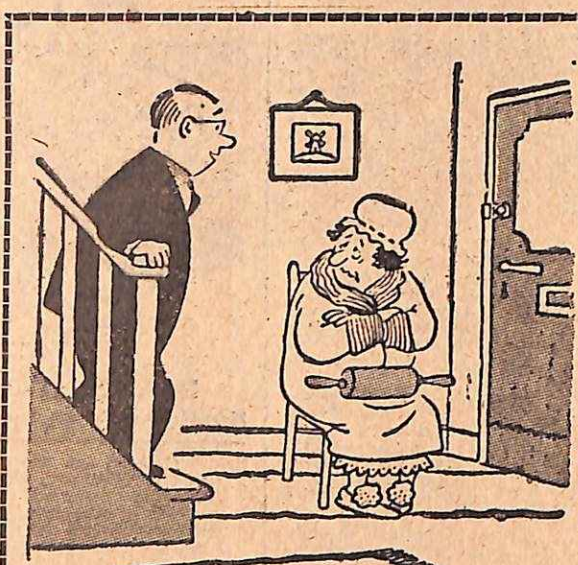
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

© ©

Υπνέτρια με... απαιτήσεις

Στις εφημερίδες της Βαρκελώνης δημο-
σιεύτηκε η κάτωθι αγγελία:

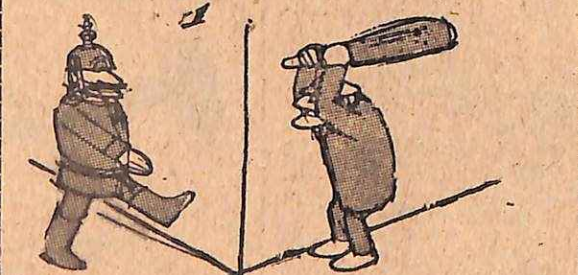
«Νεαρή υπνέτρια ζητεί εργασία σε οι-
κονομία χωρίς παιδιά. Απαραίτητη προϋ-
πόθεση να είναι οι μέλλοντες κύριοι της
βγίτης, εύγενικοί και να έχουν καλό παρου-
σιαστικό. Προτιμάει εργασία σε έπαυλη
που να βρίσκεται σε ύψος 600—800 μέ-
τρων, ανάμεσα σε δάσος από πεύκα. Δέ
μαγειρεύει. Δύο έβδομη την έβδομάδα, με
δικαίωμα να κοιμάται έξω τη μία φορά».

— Καλημέρα, αγαπητή μου, κοιμάσουν τόσο
βαθεία το βράδυ που γύρισα, ώστε δεν ετόλμησα να
σε ξυπνήσω.

— Είστε βέβαιος, κύριε, πως είχατε καπέλλο;

Χωρίς λόγια

Οι αγύρτες και τα θύματα τους

Από την αρχαιότητα μέχρι ση-
μερα

Η παράνομη εξάσκηση της τέχνης
του Άσκησιού και η εκμετάλλευσή της
επιστίας του κοινού είναι τόσο παλιά
όσα και η Ιατρική επιστήμη. Ο "Ιππο-
κράτης μάλιστα στα έργα του κατηνιά-
ζει τους αγύρτες γιατρούς. Στην αρχαι-
ότητα, λοιπόν, αναφέρεται μεταξύ των
άλλων κι' ένας διάσημος αγύρτης, ο Εύ-
δαίμων. Ήταν μονάδης και με διάφο-
ρες μαγείες έδωχνε τα κακά πνεύματα,
και προφύλαγε τον κόσμο από δηλητη-
ριώδη δαγκάματα φιδιών και άλλους α-
πό θανατηφόρες παθήσεις... "Ένας άλ-
λος, ο Χαρίτων, πουλούσε μικρά ασκ-
κούλκια με διάφορα βότανα, με τα ό-
ποια λοχυρίζονταν ότι γιάτρεινε την επι-
ληψία.

Στην Ρωμαϊκή έκτος των άλλων, ο-
πήρχε κι' ένας, άλλοτε δικηγόρος, που
ήταν έγκρατοςμένος στη δημόσια πλα-
τεία και γιάτρεινε με δική του μέθοδο
όλες ανεξαρτήτως τις αρρώστιες...
Τέτοιου είδους αγύρτες υπήρχαν σ' έ-
λες τις εποχές, κυρίως όμως έδρασαν
στον μεσαιώνα. Οι πόν σπουδαίοι αγύρ-
τες έκαναν την εμφάνισή τους στα τέλη
του 16ου αιώνα, στη Γαλλία. Ντύονταν
με παράξενες πολύχρωμες φορεσιές και
με τα συνεργά τους υπό μάλης ταξίδευ-
αν από πόλη σε πόλη κι' από χωριό σε
χωριό. Και μόλις έφταναν στην πλατεία,
για να συγκεντρώσουν τον κόσμο γύρω
τους, έπαιζαν κιθάρες ή άλλα όργανα,
ένω συγχρόνως εκθειάζανε με ωραία και
πομπώδη λόγια, τα θαυματουργά αποτε-
λέσματα του φαρμάκου τους, που πολ-
λές φορές, ως πανάκεια, θέραπευε όλες
τις αρρώστιες! Το ελπίστο πλήθος
φρόντιζε να γεμίσει τις τάσες του α-
γύρτη, που κοροϊβευότανε στην άφελεια
των θυμάτων του, έφηνε γρήγορα για
να συνεχίσει άλλο τό... θεάρεστο έρ-
γο του.

Σήμερα, σε όλο τον κόσμο υπάρχουν
αγύρτες, που προσπαθούν να θεραπεύ-
σουν τους ανθρώπους χωρίς να έχουν
πουδάρει την Ιατρική επιστήμη, και που
είναι πολύ περισσότεροι από τους διπλω-
ματικούς γιατρούς!

Οι αγύρτες, στους οποίους άρρωστοι
άπ' όλες τις κοινωνικές τάξεις έμπιστεύ-
ονται την υγεία και τη ζωή τους, εί-
ναι ως επί το πλείστον άνθρωποι άμυρ-
στοι. Για τη μόρφωσή τους μπορεί κανείς
να πάρη μία ιδέα, όταν μάθη, τι ήταν
πριν ν' αποφασίσουν να εξασκήσουν το
επάγγελμά τους. Κατά μία γαλλική
στατιστική, από τους άντρες τα 60% ή-
ταν εργάτες και χειρωνακτες, από δε
τις γυναίκες τα 58% ήταν ράφτρες και
υπνέτριες, και τα 10% εργάτριες.

Ένας διάσημος αγύρτης του Βερολί-
νου, τον περασμένο αιώνα, ο ευγενιο-
λόγος Γιάκομπ είχε, όπως εξακριβώ-
θηκε, μέσα σε όχτώ μόνο μήνες, 2570
πελάτες!...

Εξ άλλου, το βιβλίο του αγύρτη
Μπάλτε, πουλήθηκε σ' ένα εκατομμύριο
αντίτυπα! Ένός άλλου δε, του Κούν,
μεταφράστηκε σε 48 γλώσσες. Το αγύρ-
τικο περιοδικό ο "Φυσίατρος" είχε 100
χιλιάδες συνδρομητές!

Σύμφωνα με μία στατιστική της δο-
κτορέσσας Λούντβιχ, ο γερμανικός λαός
έδωχε μέσα σε δεκαπέντε χρόνια έ-
κατομμύρια μάρκα για βιβλία που κα-
ταπολεμού την επιστημονική Ιατρική
και διαδίδουν στο κοινό τις καταστρε-
πτικές γνώσεις των αγυρτών.

Για να εξαπατούν ευκολότερα τον κο-
σμό οι αγύρτες αυτοί, που ως γνω-
στόν έχουν και τους εκράχτες τους,
διατυμπανίζουν ότι ακολουθούν νέα συ-
στήματα θεραπείας που καθιστούν άφρα-
γή τη διάγνωση κάθε ασθενούς. "Ετσι
υπάρχουν οι τηλεπαθολόγοι, οι μαγνη-
τολόγοι κλπ., που λοχυρίζονται ότι κά-
νουν διάγνωση των διαφόρων παθήσεων
με τα πόδια απάνω μέσα.

Ένας Πέτρος παπάς, ο "Οττομάν Ζορ
Αντουσέ Χάν Νις επέβησε στους α-
σθενείς του να τρώνε επί μήνες μόνο
φρούτα. Το λεμόνι, κατ' αυτόν ήταν πα-
νάκεια που θέραπευε όλες τις αρρώ-
στιες.

Σύμφωνα με τη θεωρία του "Οττομάν
το κύριο γεύμα του άσθενους έπρεπε ν'
αποτελείται από χυμούς φρούτων και α-
πό αβρόγωνα με κανέλλα. "Αν άκουλο-
θούσε τη θεραπεία αυτή επί μήνες, ο άρ-
ρωστος θα θεραπευόταν και θα ζούσε
150 χρόνια.

"Αλλά κι' εδώ στην Ελλάδα ένας
ακτεροθεραπευτής όπως ανακοινώθηκε
στην "Ιατρική Έταιρεία, μετέδωσε ένα
τρομερό άφροδισίο νόσημα με το μολύ-
σμένο νυστέρι του σε τρεις πελάτες του.

Πρωτότυπο περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό Έμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι Καυάν πολιορκούν τους δύο φυγά-
δες πάνω στο βράχο όπου έχουν καταφύ-
γει. Ο Στιένγκο προσκαλεί τον άρχηγό
τους να μονομαχήσει μαζί του, ελπίζον-
τας ότι θα του δοθεί η ευκαιρία να ριχτεί
στο ποτάμι, για να ζητήσει την ενίσχυση
ένος φίλου του φυλάρχου και να σώσει
το Γεράκι. Βρίσκει, όμως, το θάνατο σ'
αυτή τη μονομαχία. Ο γιατρός πέφτει έ-
τσι στα χέρια των Καυάν. Ο άρχηγός
τους του λέει ότι, μόλις γυρίσουν στην
πατρίδα τους, το Λάος, θα τον πουλήσει
για δούλο.

10ον Οι άλλοι Καυάν, που ήταν κα-
θισμένοι ολόγυρα, παρακολουθού-
σαν με προσοχή το κάπνισμα του
κεφαλιού του Στιένγκο. Τα ύγρα
που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό εξατμίζονταν
σιγά-σιγά, οι ιστοί ξεραίνονταν και το κε-
φάλι μπορούσε τώρα να διατηρηθεί επί
μακρότατα χρονικά διάστημα χωρίς να πά-
θει τίποτα.

Μερικοί Καυάν σηκώθηκαν σε λίγο κι'
άρχισαν να κόβουν σε κομμάτια τον πυθ-
να και να τον γδένουν.

"Τόν έτοιμάζουν σίγουρα για να τον
φάνε!" σκέφτηκε ο γιατρός μ' ένα αίσθημα
άπειροπαπτικής άδηας.

Πραγματικά, οι Καυάν έρριξαν αυτά τα
κομμάτια πάνω στην ανθρώπινη και, μόλις
κοκκίνισαν, λίγο, άρχισαν να τα τρώνε με
μεγάλη όρεξη.

Το φαί αυτό συνεχίστηκε κάμποσο ώ-
ρα. Ο γιατρός αναρωτιόταν πως το στο-
μάχι αυτών των ανθρώπων μπορούσε να
χωρέσει τις τεράστιες ποσότητες μισωψη-
μένου κρέατος που έφαγε ο καθένας. Σύμ-
φωνα με τους υπολογισμούς του, η μερί-
δα του καθενός θάπρεπε να ξεπερνά τα
τέσσερα κιλά.

"Όταν χόρτασαν, τέλος, ξεπλώθηκαν γύ-
ρω στη φωτιά για να κοιμηθούν. Μόνον δυο
απ' αυτούς κατέβηκαν στη βάση του βρά-
χου σαν σκοποί.

"Ήταν εύτυχια ότι οι Καυάν δεν είχαν
προσφέρει από το άδικακτημένο φαγητό τους
στο γιατρό. Το πιθανότερο ήταν ότι τον
είχαν ξεχάσει ή δε νόμισαν πως έπρεπε
ν' ασχοληθούν μ' αυτόν.

Μιά βιαστική φυγή

Πέρασαν δυο ή τρεις ώρες.

Καί, ξαφνικά, άκούστηκε ή φωνή του
τουκάνου:

— Κρά... κρά... κρά...

Ο γιατρός που δεν είχε κοιμηθεί, άπο-
ροφημένος από τις πένθιμες σκέψεις που
στριφογύριζαν στο μυαλό του, πρόσεξε ότι
έλειπε και πάλι το κο.

Ο Καρρούα ξύπνησε άμέσως, μόλις ά-
κουσε αυτές τις φωνές, άπασε το βαρύ
σπαθί του κι' έτρεξε έξω από τη σπηλιά.

"Έπειτα από μερικές στιγμές, ο ένας
από τους δυο σκοπούς, που φρουρούσαν
τη βάση του βράχου, έμφανίστηκε μπρο-
στά του.

— Τι είναι, Κόζι; τον ρώτησε.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, άπάντησε ο Καυάν.

— Με βάρκες;

— Ναί.

— Είναι πολλοί;

— Δεν μπόρεσα να καταλάβω.

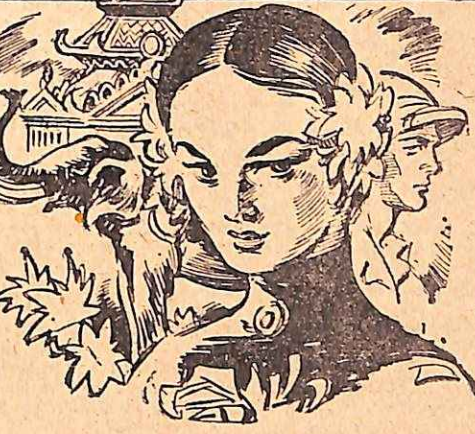
— Μήπως είναι δικοί μας;

— Άκουσα ένα σύνθημα που ήταν δια-
φορετικό από το δικό μας.

— Θα είναι τότε Στιένγκοι, σύντροφοι
αυτού του Τάτσο που σκοτώσαμε, είπε ο
άρχηγός. Πρέπει να ξεαναγνωρίσω μέσα
στο δάσος.

Οι άλλοι Καυάν είχαν σηκωθεί επίσης
κι' είχαν βγεί από τη σπηλιά, περιμένον-
τας τις διαταγές του άρχηγού τους.

Ο γιατρός δεν άγνοούσε τη διάλεκτο
των Λαοτιανών κι' είχε παρακολουθήσει
αυτά τα διαλόγια.

«Μήπως είναι ο Λάκον - Τάι που έρχεται
προς τα εδώ; αναρωτήθηκε. "Αλλά όχι, α-
υτό δε μπορεί να είναι σωστό... Δεν πρέπει
να παρανομιέμαι με μάτιας έλπίδες».

— Πάρτε το λευκό και φέρετε τον μαζί
μας, πρόσταξε ο Καρρούα. "Αν φωνάξη ή
αν προσπαθήσει ν' αντίσταθι, σκοτώστε τον
με μία σπαθιά.

«Δεν είμαι τόσο ήλιθιος, σκέφτηκε ο για-
τρός. "Αν αυτό που έρχονται είναι Στιέν-
γκοι, μπορεί να με ελευθερώσουν».

Τέσσερες Καυάν τον άρπασαν στα χέ-
ρια τους, τον κατέβασαν στη βάση του βρά-
χου και τον έρριξαν μέσα στη βάρκα του
Τάτσο. "Έπειτα μπήκαν κι' αυτοί.

Οι άλλοι Καυάν μπήκαν στα μονόξυλα
που είχαν φτιάξει με τους κορμούς των
δένδρων. "Έπειτα, όλοι μαζί διευθύνθηκαν
προς το μέρος όπου βρίσκονταν οι τρεις
σύντροφοί τους, που είχαν μείνει στην ζη-
ρά κι' όπου έκαινε ακόμη μία μικρή φω-
τιά.

Ο Καρρούα περίμενε να βγούν όλοι οι
άνθρωποι του από τις βάρκες και κατόπιν
πρόσταξε να σβύσουν τη φωτιά.

Ο μικρός δούλος χάθηκε σε λίγο πίσω
από τα δένδρα.

Ο γιατρός περπατούσε ανάμεσα σε
τέσσερες Καυάν, που δεν τον άφηναν από
τα μάτια τους κι' ήταν έτοιμοι να τον σκο-
τώσουν αν επιχειρούσε να φύγη.

"Έπειτα από μία περίπου ώρα, ο α-
ό-

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

χηγός διάταξε να σταματήσουν. Βρίσκον-
ταν σ' ένα άπεραντο δάσος με μεγάλα και
πανύψηλα δένδρα.

Τρεις ή τέσσερις από τους Καυάν είχαν
μείνει πίσω για να παρακολουθήσουν τις
κινήσεις των μυστηριωδών έχθρων τους.

Ο Καρρούα πήγε κοντά στο γιατρό.

— Ποιοί είναι οι άνθρωποι που μας πα-
ρακολουθούν; τον ρώτησε άπειληχτικά.

— Δεν το ξέρω, άπάντησε ο Γεράκις.

— Δε λές αλήθεια.

— Σου λέω άλλη μία φορά πως δεν το
ξέρω, άπάντησε ο Γεράκις, που είχε άο-
χίσει να εκνευρίζεται.

Ο Ιθαγενής άρχηγός μαλάκωσε άμέ-
σως.

— Γιατί ήσωνα μ' αυτό τον Στιένγκο;
ρώτησε με πείη ύφος.

— Τόν είχα βρή τυχαία μέσα στο δάσος
κι' είχε έρθει μαζί μου, άπάντησε ο για-
τρός.

— Φαίνεται πως οι άνθρωποι της φυλής
του μας κυνηγάνε, είπε ο Κερρούα.

— Μπορεί...

— Δεν έχει σημασία, συνέχισε ο άρχη-
γός των Καυάν. Δε θα τους αφήσω να
μας πλησιάζουν.

— Μπορεί, όμως, να είναι περισσότεροι
από σας, είπε ο Γεράκις. Καί, βέβαια,
το βάρος δε λείπει από τους Στιένγκους.

Ο Καρρούα γέλασε.

— "Η φωτιά θα τους σταματήσει, άπάν-
τησε δείχνοντας τα καουτσουκόδεντρα. "Ο-
λα αυτά τα δέντρα θ' αρχίσουν να καίνε
σαν αναμμένα δαυλιά... Σε προειδοποιώ να
μην κάψεις την παραμικρή προσπάθεια για
να φύγης. Γιατί θα μ' αναγκάσεις να σου
κόψω τα κεφάλι και να το στείλω να πάη
να κάμη συντροφιά σ' εκείνο του Στιέν-
γκου.

— Δε θα κάμω καμιά προσπάθεια για
να φύγω, άπάντησε ο γιατρός.

Η πυρκαϊά

Τη στιγμή εκείνη, έβασαν οι άνθρωποι
που είχαν μείνει πίσω για να παρακολου-
θούν τις κινήσεις των έχθρων. Ήταν λα-
χανιασμένοι από το τρέξιμο και μόλις μπο-
ρούσαν να μιλήσουν.

— Έρχονται πίσω μας, είπε με κόπο
ο ένας απ' αυτούς.

Ο Καρρούα σούφρωσε τα πυκνά φού-
δια του.

— Φαίνεται πως κάποιος ανεβαίνουν το
βέυμα του ποταμού, είπε ο Καυάν.

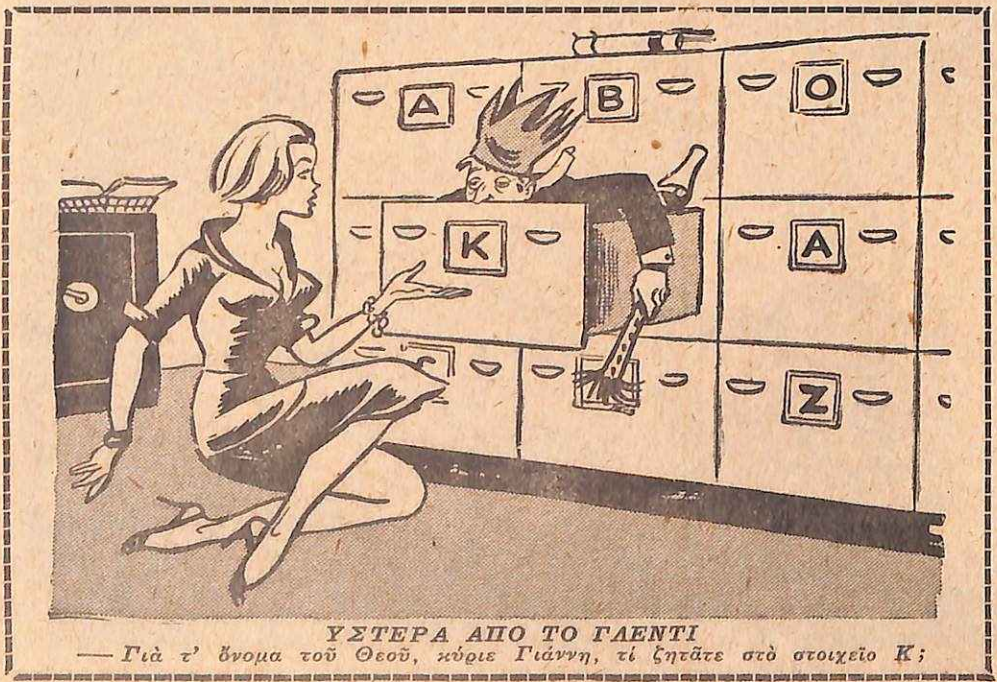
— Πώς ανακαλύψαν τα ίχνη μας; ρώ-
τησε.
— Δεν ξέρω...
— Είναι πολλοί;
— Μέσα στο σκοτάδι δε μπορούσαμε να
τους μετρήσουμε... Μα φαίνεται πως είναι
πολλοί.
— Ετοιμάστε το δαυλὸ καὶ βάλτε φω-
τιά σὲ κάμποσα δέντρα, πρόσταξε ὁ Καρ-
ρούα. Ἡ φωτιά θὰ μεταδοθῇ μόνη της στὰ
ἄλλα.
Οἱ ἄνθρωποι τοῦ συμμορφώθηκαν ἀμέ-
σως μὲ τὴ διαταγὴ του. Ἐπειτα ἀπὸ με-
ρικά λεπτὰ, μεγάλες γλώσσες φωτίζε-
σαν ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ν'
ἀπλώνονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.
— Καὶ τώρα, ἔμπροσθ, εἶπε ὁ Καρρούα.
Ἡ φωτιά θὰ μᾶς προφυλάξῃ τὶς πλάτες
κι' οἱ ἐχθροὶ μας, ἂν δὲ θέλουν νὰ ψηθοῦ-
νε, θὰ σταματήσουν νὰ μᾶς καταδιώκουν.
Οἱ Καυὶν, βέβαιον ὅτι ἡ φωτιά θὰ ὑ-
ψωνε ἕνα ἀδιεπέραστο τεῖχος πίσω τους,
ἄρχισαν νὰ τρέχουν γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν
τὸ συντομότερον ἀπὸ τὰ καίμενα δάσος.
Δυὸ ρομαλέοι Καυὶν εἰχαν πιάσει τὸ
γιατρὸ ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸν τραβοῦ-
σαν μαζί τους στὸ τρελλὸ τρέξιμό τους.
Κάθε φορά, πού, λαχανιασμένοι ἀπὸ τὸ
τρέξιμο, ἔκανε νὰ σταματήσῃ, ἐβγαζαν τὰ
σπαθιά τους καὶ τὸν ἀπειλοῦσαν πῶς θὰ
τὸν σκότωναν ἂν δὲν τοὺς ἀκολουθοῦσε.
Αὐτὸ τὸ τρέξιμο συνεχίστηκε ὡς δυὸ ὄ-
ρες. Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἐκεῖνοι ποὺ ἔτρεχαν
μπροστὰ γύριαν πίσω, βγάζοντας τρομε-
ρὰ οὐρλιάσματα.
— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Καρρούα.
Οἱ πολεμιστὲς τοῦ πήγαν κοντὰ του κι'
ἄρχισαν νὰ τοῦ μιλᾶνε ὅλοι μαζί.
Οἱ γιατροὶ δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τους,
ἀλλ' ἀπὸ τὶς ζωρὲς χειρονομίες τους κα-
τάλαβε ὅτι κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ ἔπρεπε
νὰ συμβαίνει.
Ὁ Καρρούα ἔδωσε κατόπιν μερικὲς σύν-
τομες διαταγές.
Ὅλοι οἱ Καυὶν ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ
κρυφτοῦν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Οἱ δυὸ
δεσμοφύλακες τοῦ ὠδήγησαν ἐκεῖ καὶ τὸ
Γεράκι.
Ὁ Καρρούα ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ἕνα πολεμι-
στὴ στὸν ἄλλο καὶ τοῦ ἔδινε τὶς διαταγές
του.
— Ἐμφανίστηκαν ἐχθροί; τὸν ρώτησε ὁ
γιατρός καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ του.
— Οἱ ἐχθροὶ μας ἔτρεξαν πρὸς γρήγορα
ἀπὸ μᾶς καὶ κατὰφεραν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ
τὴ φωτιά, ἀπάντησε ὁ Καρρούα. Βρίσκον-
ται τώρα μπροστὰ μας.
— Τί ἄνθρωποι εἶναι;
— Φαντάζομαι πῶς πρέπει νὰ εἶναι
Στιένγκοι.
— Πολλοί;
— Δεν ξέρω ἀκόμη.
Κύτταξε τὸ Γεράκι στὰ μάτια κι' ἔπει-
τα πρόσθεσε:
— Ἄν θέλεις τὸ κεφάλι σου, δὲν πρέ-

πει νὰ βγάλῃς μιλιά ἀπὸ τὸ στόμα σου,
τοῦ εἶπε.
Πέρασαν κάμποσα λεπτὰ μέσα στὴ
σιωπῇ.
Καί, ξαφνικά, τὰ βέλη ἄρχισαν νὰ πέ-
φουν σὰν βροχὴ πρὸς τὸ μέρος τῶν
Καυὶν. Ἀκούστηκαν ἔπειτα ἄγριες κραυ-
γὲς καὶ πολλὲς σκιὲς φάνηκαν ἀνάμεσα
στὰ δένδρα.
Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καυὶν κατάλαβε πῶς
ἦταν χαμένοι ἂν ἔμεναν κρυμμένοι πίσω
ἀπὸ τοὺς θάμνους. Γι' αὐτὸ διέταξε τοὺς
ἀνθρώπους του νὰ πετάξουν τὰ τόξα καὶ
νὰ ὀρμήσουν μὲ τὰ σπαθιά τους ἐναντίον
τῶν ἐχθρῶν.
Γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ τόσες ὀ-
ρες, ὁ Γεράκις εἶχε μείνει χωρὶς ἐπιτήρησι.
Τὸ πᾶνι μὲ τὸ ὅποιο τὸν εἶχαν ὀρμε-
νῶν ἀπὸ τὸ τρέξιμό καὶ τὰ τραδήματα τῶν
δυὸ συνοδῶν του, εἶχε ξεφορτωθῇ. Ἐτσι, δὲν
χρειάστηκε νὰ κουραστῇ πολὺ γιὰ νὰ ἐ-
λευθερώσῃ τὰ χέρια του.
Λίγο πρὶν τῆρα, ἕνας ἀπὸ τοὺς Καυὶν
εἶχε πέσει, τρυπημένος ἀπὸ δυὸ ἐχθρικά
βέλη.
Ὁ Γεράκις σύρθηκε ὡς ἐκεῖ καὶ τοῦ πῆ-
ρε τὸ ξίφος του. Ἀπομακρύνθηκε κατόπι-
ν πρὸς τὴν ἀντίθετη διευθύνσι ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ
γινόταν ἡ μάχη.
— Ἄς τοὺς ἀφήσωμε νὰ πετοσκοποῦν
μὲ τὴν ἡσυχία τους, ψιθύρισε.
Μέσα στὸ δάσος
Ἡ μάχη συνεχίζονταν πάντα μὲ τὴν ἴδια
ὀρμή. Ὁ Γεράκις, καθὼς ἀπομακρυνόταν,
ἄκουγε τὶς ἄγριες κραυγὲς τῶν πολεμι-
στῶν καὶ τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ βαρεὰ
σπαθιά τους, χτυπώντας τὸ ἕνα πάνω στὸ
ἄλλο.
Ἡ φωτιά, ἐξ ἄλλου, ἀπλώνονταν ὀλοένα
καὶ πρὶν πολὺ.
Ὁ Γεράκις καταλάβαινε ὅτι δὲν εἶχε
λόγο ν' ἀνησυχῇ γιὰ τοὺς Καυὶν, πού, ἀ-
πασχολημένοι ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴ μάχη,
δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ γιὰ νὰ προσέξουν τὴ
δική του φυγή. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προφυλα-
χθῇ ἀπὸ τὴ φωτιά, γιατί κινδύνευε, ἀπὸ τὴ
μιά στιγμή στὴν ἄλλη, νὰ βρεθῇ ἀνάμεσα
στὶς φλόγες.
Ἐβλεπε τσακάλια, ἀντίλοpes, ἐλάφια,
πιθήκους κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ζῶα νὰ τρέ-
χουν μπροστὰ του, μὲ ὅλη τὴ δύναμι πού
εἶχαν τὰ πόδια τους, γιὰ νὰ μωρέσουν νὰ
σωθοῦν. Ἡ φωτιά τὰ εἶχε διώξει ἀπὸ τὶς
φωλιές τους.
Ἐτρεξε ἔτσι ὡς μισὴ ὥρα, προχωρώντας
ὀλοένα καὶ πρὶν βαθεῖα μέσα στὸ δάσος,
ὅπου ἔφτασε σ' ἕνα μικρὸ ποτάμι.
Σταμάτησε ἐκεῖ λαχανιασμένος, νοιώ-
θοντας πῶς δὲν εἶχε πρὶν δυνάμεις γιὰ νὰ
συνεχίσῃ τὸ τρέξιμό του.
— Δὲ μπορῶ πιά νὰ προχωρήσω, ψι-
θύρισε πέφτοντας στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου.
Στ' αὐτιά του ἔφτασαν κάποιες μακρυ-
νὲς κραυγὲς, πού τοῦ φάνηκε ὅτι προέ-
χονταν ἀπὸ τοὺς Καυὶν. Εἶχαν κατορθώ-
σει ἴσως νὰ σπᾶσουν τὸν κλοιὸ τῶν ἐχθρῶν
τους κι' ἔδωσαν γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴ φω-
τιά. Τὸ μόνο ποὺ ὑπόρθε νὰ καταλάβῃ
ὁ Γεράκις εἶναι ὅτι διευθύνονταν πρὸς τὸ
ἀντίθετο μέρος ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν.
Ἐκεῖνο πού τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα ἦ-
ταν ἡ φωτιά, πού προχωροῦσε ἀπειλητικῇ
ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἀπὸ πούθεν δὲν μπο-
ροῦσε νὰ ξεφύγῃ. Οἱ σπινθῆρες, μεταφερό-
μενοι ἀπὸ τὸν ἄερα, εἶχαν προκαλέσει πυρ-
καϊὲς παντοῦ ὅπου ὑπῆρχαν εὐφλεκτά δέν-
τρα. Ἐτσι, ὁ Γεράκις βρίσκονταν μέσα σὲ
μιά θάλασσα φωτῆς.
— Δὲ θὰ καταφέρω νὰ γλυτώσω. Ψι-
θύρισε ἀπεγνωσμένος. Κρίμα! Δὲν θὰ
μπορέσω πιά νὰ σὲ ξαναῖδω, ἀγαπημένη
μου Λέν-Λάι.
Ἐριξε κατόπιν μιά ματιά ὀλόγυρα γιὰ
νὰ ἰδῇ πού βρίσκονταν.
Καί, ξαφνικά, ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε
τὰ χεῖλιά του. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ
ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε.
Ἡ καλὴ του τύχη τὸν εἶχε ὀδηγήσει σ'
ἕνα μέρος ὅπου βρίσκονταν πυκνὲς λόχμες
ἀπὸ ὑδρόβια φυτὰ. Τὸ ἔδαφος ἦταν μου-
σκεμένο ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ μικρὰ τέλ-
ματα πού περιβάλλονταν ἀπὸ πανύψηλα
δένδρα, σχηματίζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
— Ἡ φωτιά δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἐδῶ,
ψιθύρισε ἐνθουσιασμένος. Τὰ κλαδιά αὐτῶν
τῶν δένδρων εἶναι πολὺ ὑγρὰ καὶ δὲν πιά-
νουν φωτιά. Ἡ καλὴ μου τύχη μ' ἔσωσε
καὶ πάλι. Ὁ ἄερας, ὅμως, θὰ φέρῃ ὡς ἐ-
δῶ τοὺς σπινθῆρες καὶ τὴν πυρακτωμένη
τέφρα καὶ πρέπει νὰ φτιάξω ἕνα κατασφύ-
γιο γιὰ νὰ προφυλαχθῶ.
Πῆρε τὸ σπαθί του κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ
κλαδιά μὲ μεγάλὰ φύλλα ἀπὸ μπανανι-
ες κι' ἄλλα φυτὰ. Ἐσκαψε κατόπιν μιά τρύ-
πα μέσα στὸ ὑγρὸ χώμα, χώθηκε μέσα σ'
αὐτὴν καὶ τὴ σκέπασε ἀπὸ πάνω μὲ τὰ
κλαδιά.
— Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ψυγνῶμαι σὰν
πογνιὸς, ψιθύρισε.
Ἡ πύρινη θύελλα εἶχε φτάσει, στὸ με-
ταξύ, κοντὰ στὸ ποτάμι. Ἐνα σύννεφο ἀ-
πὸ πυκνὸς καπνὸς καὶ σπινθῆρες προπο-
ρευόταν ἀπ' αὐτὴν. Οἱ κορυφὲς τῶν δέν-
δρων λυγίζαν καὶ τὰ κλαδιά τους συστρό-
φονταν μ' ἕνα παράξενο σφύριγμα, ἀλλ'
εὐτυχῶς κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπιασε φω-
τιά. Τὸ νερὸ ἐξατμιζόταν ταυτόχρονα...
Ἐπειτα, ἕνα πυκνὸ δόλωμαρο σύννεφο
σκέπασε τὰ πάντα.
Ὁ Γεράκις φοβήθηκε πῶς θὰ πέθαινε
ἀπὸ ἀσφυξία.
Ἀλλὰ τὸ σύννεφο ἄρχισε νὰ διαλύεται
σιγά - σιγά... Ἡ πύρινη θύελλα εἶχε λοξο-
δρομήσει, ἀφήνοντας ἀνέπαυτη αὐτὴ τὴν
περιοχή.
Ὅταν ὁ ἄερας καθάρισε, ὁ Γεράκις
βγῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα του κι' ἔριξε μιά
ματιά στὴν περιχρὶ ὀλόγυρα. Ἡ πυρκαϊά
εἶχε ἀπομακρυνθῇ πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέ-
ρος. Πρὸς τὸ δυτικὸ, ἡ φωτιά εἶχε κατα-
βροχθῇ σὲ πάντα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καί-
γονταν ἀκόμη μερικοὶ κορμοὶ δένδρων, πού
ἔπεσαν κάθε τόσο μ' ἕναν τρομαχτικὸ θό-
ρυβο, σκορπίζοντας ὀλόγυρα ἕνα σύννεφο
ἀπὸ σπινθῆρες.
Εἶχε ἡμερώσει πιά.
— Τί κατατροφή! ψιθύρισε ὁ γιατρός.
Καὶ ποῖος ἔρεῖ πότε αὐτὴ ἡ πυρκαϊά θὰ
σβύσῃ!... Ἄν μποροῦσα νὰ βρῶ κάτι γιὰ
νὰ φάω, θὰ ἦταν πολὺ καλὸ. Ἐχῶ ἐκσι-
πότες ὥρες νὰ βάλω καὶ τὴν παραμι-
κρὴ τροφὴ στὸ στόμα μου κι' ἔχω ἐξαν-
τληθῇ τελείως.
Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ στὰ δένδρα πού βρί-
σκονταν ὀλόγυρα. Οἱ μπανάνες καὶ τὰ ἄλ-
λα φρούτα πού κρέμονταν ἀπὸ τὰ κλαδιά
τους δὲν εἶχαν πρὶν ἴχνος χυμοῦ. Ἡ πύρινη
θύελλα τὰ εἶχε ξεράνει ἀπὸ τὴ μιά στιγμή
στὴν ἄλλη.
Ὁ Γεράκις δοκίμασε μιά ἢ δυὸ μπανά-
νες, ἀλλ' ἦταν τόσο ἀνούσιες, πού τὶς ἔ-
φτυσε ἀμέσως. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς ἔ-
τρωγε κομμάτια ἀπὸ φρυγμένο ξύλο.
— Αὐτὲς δὲν εἶναι μπανάνες, ἀλλὰ στά-
χτη, ψιθύρισε.
Εἶχε σωθῇ ἀπὸ τοὺς Καυὶν, ἀλλὰ τῶ-
ρα κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα του.
— Πρέπει νὰ ξανακατεβῶ στὶς ὄχθες
τῆς λίμνης, σκέφτηκε. Κι' ἴσως, προσπα-
θώντας νὰ φτάσω στὴ λίμνη, καταφέρω νὰ
βρῶ τὴν παγίδα καὶ τοὺς φίλους μου.
Ξανάβαλε τὸ σπαθί στὴ ζώνη του κι'
ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος ὅπου

φανταζόταν πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἡ
Τούλι - Σάπ.
Διευθύνονταν πρὸς τὸ νότο, κάνοντας τὴ
σκέψι ὅτι ἡ πυρκαϊά δε θὰ εἶχε διαδοθῇ
πρὸς τὰ ἔκρη.
Περπάτησε ὡς μιά ὥρα ἀνάμεσα στὶς
στάχτες, πού ὁ ἄερας εἶχε διασκορπίσει
παντοῦ, ὅπου ἔφτασε σὲ μιά ὑγρὴ πε-
ριοχή, ὅπου μ' ἐκείνη ἀπὸ ὅπου εἶχε φύ-
γει. Κι' ἐδῶ ἐπίσης ἡ ὑγρασία εἶχε ὑψώ-
σει ἕνα φραγμὸ στὴν πύρινη θύελλα. Τὰ
πρῶτα δένδρα εἶχαν κουλουραστῇ, ἀλλ' ἐ-
κείνα πού βρίσκονταν πίσω ἀπ' αὐτὰ δὲν
εἶχαν πάθει τίποτα σχεδόν.
Μερικὲς μπανανιές, πού εἶχαν παραμεί-
νει ἀνέπαφες, τοῦ προμήθευσαν ἕνα πρό-
γευμα, πού ἂν δὲν ἦταν χορταστικὸ, τὸν
ἀνακούφισε ὅμως καὶ τοῦ ξανάδωσε δυνά-
μεις.
Τὸ μέρος αὐτὸ φαινόταν πολὺ ἡρεμὸ κι'
ὁ Γεράκις σκέφτηκε πῶς θὰ ἦταν καλὸ νὰ
ἐξοικουασθῇ λίγο, προτοῦ συνεχίσῃ τὴν πο-
ρεία του. Ξαπλώθηκε, λοιπόν, κάτω ἀπὸ
ἕνα δένδρο κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.
Ἡ τίγρις πού παρκαμενεύει
Ὅταν ξύπνησε, ὁ ἥλιος βρίσκονταν ἄρ-
κετὰ ψηλὰ στὸν ὀρίζοντα κι' οἱ πύθκοι
παχνίδιζαν πάνω στὰ δένδρα, πηδώντας
ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδί στὸ ἄλλο.
Ὁ Γεράκις ἦταν ἐτοιμὸς νὰ σηκωθῇ, ὅ-
ταν, ξαφνικά, τὰ μάτια του διασταυρώθη-
καν μὲ ἐκεῖνα ἑνὸς ζώου, πού βρίσκονταν
σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ πού φαινόταν πῶς
τὸν κατασκοπεύει.
Ἦταν μιά πελώρια τίγρις, ἀπὸ τὶς με-
γαλύτερες πού εἶχε συναντήσει ὡς τότε
στὰ δάση τοῦ Σιάμ καὶ πού θὰ μπορούσε
νὰ παραδελθῇ στὸ μέγεθος μὲ ἐκεῖνες τῶν
Ἰνδιῶν.
— Καταραμένη χώρα! ψιθύρισε ὁ Γερά-
κις. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξοικουασθῇ οὐ-
τε ἕνα λεπτό, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ κα-
ταπαράχθῃ ἀπὸ τὰ θηρία.
Ἀπλῶς κατόπιν τὸ χέρι του, φροντί-
ζοντας νὰ μὴν προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ
θηρίου κι' ἔπιασε τὸ σπαθί του, πού τὸ
εἶχε ἀφήσει πλάι του. Ἀπόφυγε, ὅμως, νὰ
μετακινήθῃ.
Ἡ τίγρις φαινόταν τώρα πῶς τὸν εἶχε
ξεχάσει. Εἶχε καθίσει στὰ πσινα τῆς πό-
δια καὶ χρησιμοποιοῦσε τὰ μπροστινὰ,
πού τὰ φέρνε κάθε τόσο στὸ στόμα της καὶ
τὰ βάζει μὲ τὸ σάβλο της, γιὰ νὰ καθαρί-
σῃ τὸ τρίχωμά της, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν
οἱ γάτες.
Ὁ γιατρός δὲν τομολοῦσε νὰ σηκωθῇ ἀ-
πὸ φόβο μήπως δεχτῇ καμιά κεραυνόβό-
λα ἐπιθεσι. Ἐσφίξε μόνον μὲ τὸ χέρι του
τὸ σπαθί του, γιὰ νὰ ὑπορῇ νὰ τὸ χρη-
σιμοποιήσῃ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.
Μόλις τέλειωσε τὴν τουαλέττα της, ἡ
τίγρις τετῶθηκε κάμποσες φορές κι' ἔπει-
τα σηκώθηκε καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ ἀργὰ
βήματα, σὰν ἡ παρῴσια τοῦ ἀνθρώπου
νὰ τῆς ἦταν ὀλοτέλα ἀδιάφορη.
Ἐπειτα ἀπὸ καμιά δεκαριά μέτρα, γύ-
ρισε τὸ κεφάλι της κι' ἄφησε ἕνα μουγκρη-
τό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προκαλέσῃ ἡ νὰ πε-
ριγελάσῃ τὸ Γεράκι κι' ὑστερα χάθηκε μέ-
σα στὴν πυκνὴ λόχμη πού ἄρχισε λίγο πρὶν
πέρα.
Γιατί δὲν εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἀν-
θρώπου; Δυὸ ἦταν οἱ ἐξηγήσεις πού ἔδω-
σε ὁ Γεράκις: Ἡ ἡ τίγρις εἶχε ἰδῇ τὴν
γυαλιστερὰ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ κι' εἶχε
φοβηθῇ, γιατί ἤξερε τὴν ἀξία τοῦ ἀπὸ ἄλ-
λες προηγούμενες συναντήσεις της μὲ ἀν-
θρώπους, ἡ ἦταν χορτασμένη καὶ δὲν ἤθελε
νὰ κινδυνεύσῃ χωρὶς λόγο.
— Φτὴνὰ τὴν γλύτωσα! ψιθύρισε ὁ Γε-
ράκις.
Ἦταν ἐτοιμὸς νὰ σηκωθῇ, ὅταν μιά σκέ-
ψι πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του.
— Μήπως μὲ περιμένει σὲ κανένα πέ-
ρασμα γιὰ νὰ ριχθῇ ἀφηνιδαστικά πάνω
μου; ψιθύρισε. Τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι πολὺ
ὑπουλά... Ἄς περιμένω λίγο ὥσπου ν' ἀ-
πομακρυνθῇ.
Ἄφησε ἔτσι νὰ περάσῃ ὡς ἕνα τέταρτο.
Σηκώθηκε κατόπιν κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ
προσοχή, κυττάζοντας κάθε τόσο πρὸς τὸ
μέρος τῆς λόχμης ὅπου εἶχε χωθῇ ἡ τίγρις.
Προχώρησε ἔτσι καμιά πενήνταριά μέ-
τρα κι' ἔπειτα σταμάτησε. Τοῦ φάνηκε πῶς
εἶχε ἀκούσει ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο πρὸς τὸ
ἀριστερὸ μέρος.
— Μήπως ἡ τίγρις μὲ παρακολουθεῖ;
ἀναρωτήθηκε μὲ ἀγωνία.

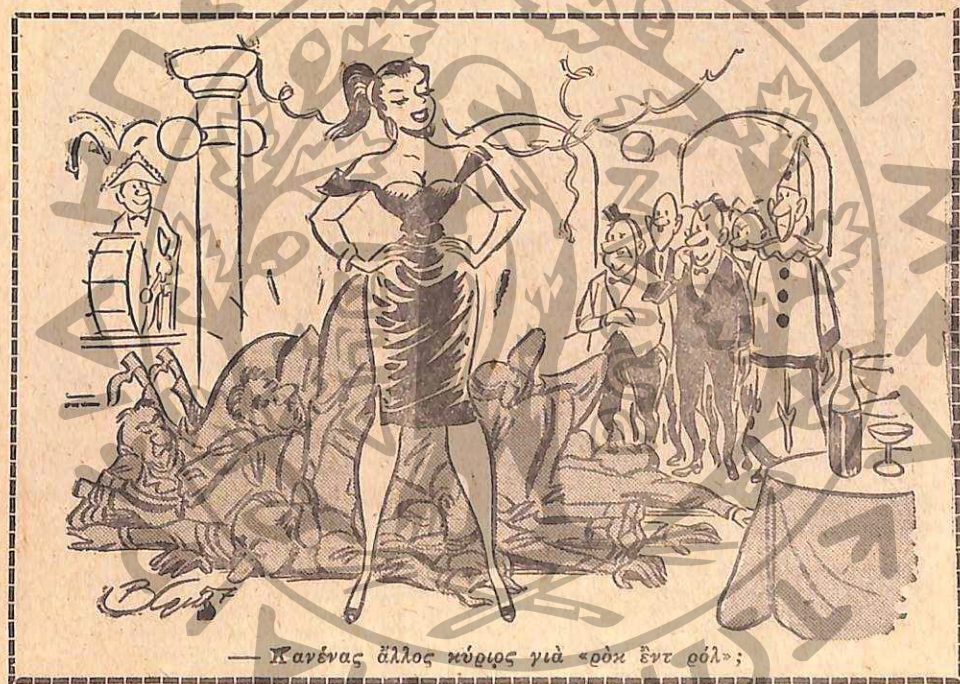
Ἄν τὸ θηρίο ριχνόταν ἀφηνιδαστικά
πάνω του, δε θὰ τοῦ δινόταν ὁ καιρὸς ν'
ἀμυνθῇ.
Εἶχε σταματήσει κάτω ἀπὸ ἕνα «τέκ»,
πὺλ ὁ κορμὸς του δὲν ἦταν πολὺ χοντρός.
Θὰ μπορούσε ν' ἀναρριχθῇ εὐκόλα σ' αὐ-
τόν.
— Οἱ τίγρεις δὲν εἶναι σὰν τοὺς πάν-
θηρες, πού πηδᾶνε πάνω στὰ δένδρα, σκέ-
φτηκε. Νομίζω πῶς τὸ καλύτερο πού ἔχω
νὰ κάμω εἶναι ν' ἀνελθῶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ
δένδρο καὶ νὰ περιμένω ὥσπου ἡ τίγρις
νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή της καὶ νὰ φύγῃ.
Ἐριξε μιά ματιά στὴ γειτονικὴ λόχμη
κι' ἔπειτα πιάστηκε ἀπὸ τὸ δένδρο κι' ἄρ-
χισε νὰ σκαρφαλῶνι ὅσο πρὶν γρήγορα
μπορούσε.
Κόντευε νὰ φτάσῃ στὰ πρῶτα κλαδιά,
ὅταν τὸ θηρίο βγῆκε ἀπὸ τὴ λόχμη κι' ὤρ-
μησε μ' ἕνα τεραστίο πήδημα πάνω πρὸς
τὸ μέρος του. Ἀλλ' ὁ Γεράκις βρίσκονταν
ἀρκετὰ ψηλὰ κι' ἡ τίγρις ξανάπεσε στὸ ἔ-
δαφος μ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φλοιὸ τοῦ
δένδρου ἀνάμεσα στὰ δόντια της.
Δεύτερη ἀπόπειρα δὲν εἶχε καλύτερο ἀ-
ποτέλεσμα. Ὁ Γεράκις, ἄλλωστε, ἦταν ἀ-
σφαλισμένος πρὶν ἀνάμεσα στὰ κλαδιά, ὅ-
που ἡ τίγρις δε θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τὸν
φτάσῃ. Τὸ θηρίο ἄφησε τότε ἕνα ὑ-
πόκωφο μουγκρητό κι' ἔπειτα ξαναχώθηκε
μέσα στὴ λόχμη.
Ὁ Γεράκις τὸ εἶδε ν' ἀπομακρύνεται,
ἀλλ' ἀπὸ τὴν προηγούμενη περιπέτειά του
εἶχε διασχί, πῶς δὲν ἔπρεπε νάχῃ ἐμπι-
στοσύνη σ' αὐτὰ τὰ ζῶα. Γι' αὐτὸ, ἔμεινε
πάνω στὸ δένδρο ὡς τὸ σούρουπο καὶ μό-
νο τότε ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ κα-
ταφύγιό του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία
του πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης.
Ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀναζητήσῃ τὴν
παγίδα, μ' ὅλο πού δὲν ἤξερε πρὸς ποῖο
μέρος βρίσκονταν. Ἡ λίμνη, σκεπτόταν, δὲν
μπορούσε νὰ ἦταν μακριὰ. Ἀκολουθώντας
τὶς ὄχθες της, λοιπόν, θὰ συναντοῦσε ἀνα-
πόφευκτα τὴν παγίδα καὶ πιθανὸν νάβρι-
σκε τοὺς φίλους του ἐκεῖ.
Μὲ τὴ σκέψις αὐτὲς ἄρχισε νὰ προ-
χωρῇ.
Περπάτησε κάμποσες ὥρες μέσα στὸ
σκοτάδι, πού εἶχε ἀπλωθῇ ὀλόγυρα. Χω-
νόταν ὀλοένα καὶ πρὶν βαθεῖα μέσα στὸ
δάσος, ἀλλ' ἦταν βέβαιος ὅτι ἀκολουθοῦ-
σε τὸν καλὸ δρόμο.
Σταμάτησε, τέλος, σ' ἕνα μέρος ὅπου
φύτρωναν ἀφθονὲς μπανανιές, κι' ἔκοψε τοὺς
πρὶν ὀριμους καρποὺς τους, γιὰ νὰ διασκε-
δάσῃ τὴν πείνα του καὶ ν' ἀναζωογονήσῃ
τὶς δυνάμεις του.
Μάζεψε κατόπιν ξερὰ ξύλα κι' ὅπως εἶ-
χε μαζὶ του τὰ ἀπαραίτητα σκεύη, ἔ-
κτισε μιά φωτιά γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὰ θη-
ρία, Ξαπλώθηκε ὑστερα πάνω στὸ χορτάρι
γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἄφου ἔβαλε πλάι του τὸ
σπαθί του, σὲ τρόπο πού νὰ μὴν ἴσῃ νὰ τὸ
παρῇ ἀμέσως, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Ὅταν ξύπνησε, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς
ὥρες, ἐνόησε ρίγῃ σ' ὅλο του τὸ σῶμα.
Τὰ πόδια του τοῦ φαίνονταν σὰν παρὰ
τα κι' αἰσθανόταν πολὺ μεγάλη ἐξάντλησι.
— Ἐκεῖνο πού μοῦ χρειαζόταν ἦταν νὰ
προσδελθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸν τρομερὸ πυρετὸ
τῶν δασῶν, ψιθύρισε μὲ ἀπογοήτευσιν.
Προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ξανάπεσε
ἀμέσως, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν κοπῇ τὰ πόδια.
Ὅλο του τὸ σῶμα ἦταν μουσκεμένο στὸν
ἰδρώτα.
— Εἶμαι χαμένος! εἶπε. Ποῖος θὰ μὲ
περιποιηθῇ τώρα;... Χαῖρος, ἀγαπημένε μου
Λέν-Λάι... Ποσο λίγο κράτησε τὸ δεινὸ
μου!... Ἀλλ' ὄχι, δε θέλω νὰ πεθάνω μό-
νος μου μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος καὶ νὰ
γίνω βορὰ τῶν θηρίων... Πρέπει νὰ κάμω
τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ.
Συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ
κατάφερε νὰ σηκωθῇ. Εἶχε πάρει τὸ σπα-
θί στὰ χεῖρά του.
— Ἐμπρός! εἶπε. Ἄν σταματήσω, εἶ-
μαι χαμένος!
Μ' ὅλο πού αἰσθανόταν μιά πολὺ μεγάλ-
η ἐξάντλησι καὶ τὰ ρίγη συνεχίζονταν
πάντα, ἄρχισε νὰ προχωρῇ μέσα στὸ πυ-
κνὸ σκοτάδι πού τὸν τυλίγε ἀπὸ παντοῦ.
Παραπατοῦσε σὰν μεθυσμένος... Καί, κά-
που - κάπου, σκόνταψε πάνω στὸν κορμὸ
κάποιου δένδρου, πού ὤκωνόταν, ξαφνικά,
μπροστὰ του. Αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη σύγ-
κρουσι τὸν ἔβαλε γιὰ μιά στιγμή. Ἐπει-
τα, συνέχισε τὴν πορεία του.
Πόση ὥρα κράτησε αὐτὴ ἡ νυχτερινὴ πο-
ρεία; Δυὸ ὥρες ἡ περισσότερο; Σὲ κάποια
στιγμὴ, σωριάστηκε μπροῦντά του πάνω σ'
ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ χότοα κι' ἔχασε ἀμέ-
σως τὶς αἰσθήσεις του.
Τὸ ξύπνημα
Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ ξαναγυρίσωμε
στὴν παλαιὰ παγίδα, τὴν τραγικὴ ἐκείνη
νύκτα, πού ὁ ψευτο - Σιδάχ ἡ καλύτερα ὁ
Κοπὸμ ἀπῆλθε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Μιέν-
Μίνγκ τὸ γιατρὸ καὶ τὸν παρέδωσε στοὺς
ἀνθεόπους τοῦ «πουράμ».
Ὅταν ὁ Λάκων - Τάϋ ξύπνησε τὸ ἄλλο
πρωί, εἶδε τὸν Σιδάχ, πού εἰτοίμαζε τὸ
τσαί, ἐνῶ ὁ Φένγκ, τυλιγμένος μὲ τὴν κου-
βέρτα του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζει.
Ὁ στρατηγὸς βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ
καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Σιδάχ.
— Παρατήρησε τίποτα ὑποπτό; τὸν
ρώτησε.
— Ὁχι, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ ψευτο-Σι-
δάχ. Δεν εἶδα κανένα νὰ γυρίζῃ γύρω στὴν
κατασκήνωσι μας.
— Κι' ὁ Φένγκ;
— Ὁ Φένγκ ροχαλίζει ὅλη τὴ νύκτα, ἔ-
φηνε. Δεν ξέρω τί ἤπνε χτὲς τὸ βράδυ
προτοῦ πλαγιάσῃ. Τὸν σκούνηξα κάμπο-
σες φορές, ἀλλὰ δὲν ἀνοίξε τὰ μάτια του.
Μπορεῖ, ὅμως, νὰ κοιμήσῃται πολὺ χτὲς
καὶ γι' αὐτὸ κοιμάται τόσο βαθεῖα.
— Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἤπνε τίποτα εἶπε

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

— Για τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε Γιάννη, τί ζητᾶς στὸ στοιχείο Κ;

— Κανένας ἄλλος κύριος γιὰ «ρόκ εντ ρόκ»;

δ στρατηγός. Δεν του άρεσουν τὰ ποτά.
— Θέλεις νὰ τὸν ξυπνήσω, ἀφέντη;
— Μήπως εἶναι ἀρρωστος; εἶπε ὁ Λάκων-Ταῦ.

Πῆγε κοντὰ στὸν πιστὸ ὑπὸν ὁ στρατηγός. Τὸν τραβήξε τὴν κουδέρα καὶ τὸν τράνταξε δυνατὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους.
— Ἐγὼ εἶναι ὑπὸν ὁ στρατηγός, τοῦ εἶπε. Σὴκα γρήγορα ἐπάνω... Ὁ ἥλιος βρισκεται ψηλά...

Ἄλλ' ὁ νεαρὸς Στιένγκος δὲν ἀνοίξε τὰ μάτια του κι' ἐξακολούθησε νὰ ροχαλίζει. Ἐμοιάζε σαν ἀδρανὴς καὶ ἀψυχος ὄγκος.
Ὁ βαδὺς καὶ ληθαργικὸς ὕπνος του ἔκαμε ἐντύπωση στὸ στρατηγόν.

— Τί μπορεί νὰ ἦπαι; ἀναρωτήθηκε. Ἡ μήπως τὸν δάγκωσε κανένα φίδι;... Ἄλλ' ἀν τὸν εἶχε δάγκωσε φίδι, ὁ ὕπνος του θὰ ἦταν πολὺ παραγμένος κι' ἡ ἀναπνοή του ἀκονισμένη... Ξέχασα, ὅμως, ὅτι ἔχομε ἐδῶ τὸν γιατρό. Αὐτὸς θὰ μᾶς πῇ... Σιδάχ!

— Ἀφέντη.
Πήγαινε νὰ ξυπνήσης τὸν γιατρό. Αὐτὸς μόνον θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς πῇ σὲ τί ὁ φέλλεται αὐτὸς ὁ ἀνεξήγητος ληθαργός τοῦ Φένγκ.

Ἐνα εἰρωνικὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χεῖλη τοῦ ψευτο-Σιδάχ. Ἄλλ' ὁ στρατηγός δὲν προσέθε.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή τοῦ ὁ Λάκων-Ταῦ τοῦ εἶχε δώσει, ὁ Σιδάχ πῆγε στὴ σκηνή τοῦ Γεράκη, ἀνασπώντας τὸ πανί τῆς πόρτας κι' ἔκαμε νὰ χῶσθαι τὸ κεφάλι του. Ἄλλ' ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως ἀφήνοντας μὴ μικρὴ κραυγή.

Ὁ λευκὸς γιατρός δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀφέντη, εἶπε.

Ὁ Λάκων-Ταῦ γλῶτισσε.
— Τυφλώθηκε, λοιπόν; φώναξε στὸν Σιδάχ. Πῶς μπορεί νὰ μὴν εἶναι στὴ σκηνή του;

— Ἐλα νὰ ἴδῃς καὶ μόνος σου, ἀφέντη. ἀπάντησε ὁ Σιδάχ.

Ὁ στρατηγός ἔτρεξε στὴ σκηνή καὶ πιστοποίησε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια ὅτι ὁ Γεράκης δὲ βρισκόταν πιά μέσα στὴ σκηνή του. Μαζὶ τοῦ εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' ἡ καραμπινα του, ποὺ συνήθως τὴν ἔβαζε πλάι στὸ στρώμα ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ κρεβάτι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴν πάρῃ ἀμέσως σὲ περίπτωση ἀνάγκης.

Ὁ στρατηγός ἤρεψε κατὰς βλέποντας ὅτι ἔλειπε κι' ἡ καραμπινα.

Πῆγε ἴσως νὰ κυνηγήσῃ στὴς ὄχθες τῆς λίμνης, εἶπε. Δὲν μού λές, Σιδάχ, εἰσαι βέβαιος ὅτι δὲν κοιμήθηκες καθόλου τὴ νύχτα;

Ὁ Σιδάχ προσποιήθηκε ὅτι ταράχτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση.

— Συχώρεσε με, ἀφέντη, τραύλισε. Ἡ-μουνὰ πολὺ κουρασμένος... κι' ἴσως κοιμή-

ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΨΥΧΗ ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΣΗΣ

Μ' ἐπίσας κορόϊδο ἀπὸ καιρὸ, μούκανες ζημιές ἕνα σωρὸ, ξέροντας πῶς δὲ θὰ τις πληρώσῃς. Κι' ὅσες μέρες ζήσαμε μαζί, μ' εἶχες ρίξει στὸ φιλό γαζι, πές μου τί ψυχὴ θὰ παραδώσῃς.

★

Μ' ἔκανες νὰ ζῶ χωρὶς σκοπὸ, τίποτα πιά νὰ μὴν ἀγαπῶ, νὰ παρακαλῶ νὰ μὲ σκοτώσῃς. Σκάρτα μου ζηγῆθηκες πολὺ, ψεύτικος ἦταν κάθε σου φίλι, πές μου τί ψυχὴ θὰ παραδώσῃς!

★

Μουδεῖξες μὲν ἄνδρα, δουλεύεις τρελλὴ διπλοπεννία, κι' ἄβελος δὴ ἀκρεὺς νὰ ἐνώσῃς. Μάθημα μου ἔδωσες καλὸ κι' ἔχω πιά ξεχάσει νὰ γελῶ, πές μου τί ψυχὴ θὰ παραδώσῃς.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

θηκὰ λίγο κοντὰ τὰ χαράματα, κάνοντας τὴ σκέψη ὅτι κανεὶς δὲ θὰ μᾶς ἀνισχυοῦσε αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀφού, ἀλλωστε, δὲ μᾶς εἶχαν ἐνοχλήσει ὅλη τὴ νύχτα.

— Αὐτὰ εἶναι, συμπέρανε ὁ στρατηγός. Τὴν ὥρα ποὺ κοιμόσουν, ὁ γιατρός ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ κυνηγήσῃ πελεκάνους στὴ λίμνη.

Ἡ κόκκινη κηλίδα

Ἡ Λέν-Λαί, ποὺ ἔδωκε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὴ σκηνή της, ἀκούσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ στρατηγοῦ.

— Γιὰ ποῖον μιλάς, πατέρα; ρώτησε.
— Γιὰ τὸν γιατρό, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

— Ἐφύγε χωρὶς νὰ μὲ πᾶσθαι μαζί του; εἶπε ἡ Λέν-Λαί, ποὺ φάνηκε στενοχωρημένη.

— Δὲν ἤθελε νὰ σὲ ξυπνήσῃ ἀπὸ τόσο κορὶς, ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Θὰ ἔχετε, ὅλως, ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ κυνηγήσετε μαζί... Θὰ μείνουμε ἐδῶ ὡς αὐτοί... Μὲ στενοχωρεῖ, ὅμως, ποὺ δὲν εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα ἐδῶ, γιὰ τὸν χρειάζονται. Ὁ-

πως βλέπεις, ὁ Φένγκ κοιμάται ἀκόμη καὶ δὲν καταφέρνει νὰ τὸν ξυπνήσῃ.
Ἡ Λέν-Λαί γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπνέτου.

— Μήπως προσβλήθηκε ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῶν δασῶν; ρώτησε.

— Αὐτός, ἕνας Στιένγκος! ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Κι' ἐπειτα, δὲ βλέπω νὰ εἶναι οὔτε οἶχη, οὔτε κρούσει ἰδρώτες, ποὺ εἶναι τὰ συνηθισμένα συμπτώματα αὐτοῦ τοῦ πυρετοῦ.

— Τί μπορεί τότε νὰ ἔπαθε ὁ καυμένος ὁ Φένγκ;

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, κόρη μου.

— Ὁ γιατρός δὲν μπορεῖ νὰ πῇγε μακριά, εἶπε ἡ Λέν-Λαί. Γιατὶ δὲ στέλνεις τὸν Σιδάχ νὰ τὸν βοῇ, πατέρα;

— Ὁ Σιδάχ δὲν περιμένει ν' ἀκούσῃ τίποτα ἄλλο.

— Τρέχω, ἀφέντη, εἶπε. Ἡ λίμνη εἶναι κοντὰ καὶ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσω.
Ἐνῶ ὁ ψευτο-Σιδάχ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, ὁ στρατηγός κι' ἡ κόρη του προσπάθησαν καὶ πάλι νὰ ξυπνήσουν τὸν Φένγκ.

Κόπος χαμένος! Ὁ νεαρὸς Στιένγκος κοιμόταν βαθειὰ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζει, σὰν νὰ βρισκόταν στὸν πρῶτο τοῦ ὕπνου.

Ὁ Λάκων-Ταῦ ἐξέτασε προσεχτικὰ τὸ σῶμα τοῦ Φένγκ κι' ἀνατρίχιασε βλέποντας μὴ περιέργη κηλίδα στὸ ἀριστερὸ του γέρι. Λίγο πρὶν πᾶν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ξεχώριζε ἕνας κοκκινωπὸ κύκλος, ποὺ ἦταν μεγάλος ὅσο ἕνα γαλλικὸ νταπολένι. Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ κύκλου, ὑπῆρχε ἕνα μωροῦδεο σημάδι, ὅσο ἕνα κεφάλι καρφίτσας.

— Νὰ τὴν ἡ αἰτία ποὺ ζήτησε, εἶπε ὁ στρατηγός. Φαίνεται πῶς τὸν τσίμπησε κάποιο ἔντομο.

— Μήπως καμμιὰ σαλαμάνδρα ἢ κανένας σκορπιός; ρώτησε ἡ Λέν-Λαί ποὺ εἶνε ἀμέσως κατακίτρινη.

— Δὲν ξέρω... Φαντάζομαι, ὡστόσο, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνισχυοῦμαι. Ἄν αὐτὸ τὸ ἔντομο ἦταν φαριμακερὸ, ὁ Φένγκ δὲ θὰ κοιμόταν τόσο ἥσυχα.

Τὸν τύλιξε μὲ τὴν κουδέρα καὶ, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν κόρη του, τὸν μετέφερε σὲ μὴ ἀπὸ τίς σκηνές.

— Ἀς τὸν ἀφήσωμε ἥσυχο, εἶπε. Ὅταν γυρίσῃ ὁ γιατρός, θὰ ἴδῃ μὲ ποῖο τρόπο θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

Ὁ στρατηγός κι' ἡ κόρη του πῆραν κατόπιν τὸ πρόγευμά τους, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή τοῦ Σιδάχ. Ἄλλ' ἦταν κι' οἱ δύο ἀνίσχυοι. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀνισχυοῦσε δὲν ἦταν ὁ ὕπνος τοῦ Φένγκ, ἀλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ Γεράκη. Ἡ ἔραση, βέβαια, πῶς ἀγαποῦσε τὰ κυνήγια. Ἀλλὰ τοὺς φαίνονταν παράξενο πῶς ἔφυγε, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπὶ τὴν τίποτα ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε κάμει ποτέ ἄλλοτε ὡς τότε.

Πέρασε μὴ ὥρα. Ἐπειτα δύο. Ὁ Σιδάχ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη.

Ἡ ἀνισυχία τοῦ Λάκων-Ταῦ καὶ τῆς κόρης του εἶχε μεταβληθῇ τώρα σὲ ἀγανάκη. — Πατέρα, εἶπε σὲ κάποια στιγμή ἡ Λέν-Λαί, ποὺ εἶχε γίνῃ κατακίτρινη, μήπως ὁ φίλος μας ἔπαθε κανένα κακό; Ἄν εἶχε πᾶει σὲ κυνήγια, θάπρεπε νὰ εἶχε γυρίσει αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Μπορεῖ νὰ ἀπομακρύνθηκε, ἀπάντησε ὁ στρατηγός, γιὰ νὰ μὴν ταράξῃ τὴν κόρη του. Δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ ἐξαναγνώσῃ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ μᾶς φέρῃ καὶ μισὴ τουλὰ. Πέρασε ἄλλη μὴ ὥρα.

Ὁ Σιδάχ φάνηκε τέλος. Προχωροῦσε ἀγὰ καὶ φαίνονταν συλλογισμένος.

— Τὸν βρήκες; τὸν ρώτησε ἡ Λέν-Λαί, τρέχοντας κοντὰ του.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Σιδάχ σμίγοντας τὰ χεῖρα του γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀποθάρρυνσί του.

— Δὲν τὸν εἶδες πουθενά; ρώτησε μὲ τὴν σειρά του καὶ ὁ Λάκων-Ταῦ.

— Ὁχι, ἀφέντη, ἀπάντησε καὶ πάλι ὁ Σιδάχ. Ἐτρεξε κάπου τέσσερα χιλιόμετρα, ἀκολουθώντας τίς ὄχθες τῆς λίμνης, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα πουθενά.

— Μήπως ἀκούσεις κανένα πυροβολισμό;

— Κανένα, ἀφέντη.
Ἡ Λέν-Λαί, ποὺ εἶχε γίνῃ λευκὴ σὰν πανί, κύτταξε μὲ ἀπόγνωση τὸν πατέρα της.

— Χάθηκε! εἶπε προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμοὺς ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸ στήθος της. Ἐπαθε σίγουρα κάποιο κακό.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζώμαστε, ἀπάντησε ὁ στρατηγός, ποὺ ἀγωνιζόταν, νὰ κρύψῃ τὴ δική του συγκίνηση. Μπορεῖ ν' ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἢ νὰ χάθηκε μέσα στὸ δάσος. Μαὶ φαίνεται παράξενο, ὡστόσο, πῶς αὐτὲς τίς τρεῖς ὥρες δὲν ἀκούσαμε κανένα πυροβολισμό... Τί νομίζεις Σιδάχ;

— Δὲ σου κρύβω, ἀφέντη, πῶς αὐτὴ ἡ ἀπουσία, ποὺ κρατᾷ τόσες ὥρες, ἀρχίζει νὰ μὲ ἀνισυχῇ, ἀπάντησε ὑποκριτικὰ ὁ ἀθλιος συνεργάτης τοῦ Μιέν-Μίγκ.

— Μήπως τὸν πληγώσε κανένα ζωῶ;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀφέντη.

— Οὔτε κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, εἶπε ἡ Λέν-Λαί, ποὺ ἀισθάνονταν τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς φόβους της. Ὁ γιατρός εἶναι πολὺ καλὸς σκοπευτὴς καὶ δὲν λαθεῖ ποτέ!

— Ἐνα χαλασμένο φυσίγγιο μπορεῖ καμμιὰ φορὰ ν' ἀφήσῃ ἀπροσάλευτα τὸν κυνηγόν. Πῶς εἶναι νὰ κάμῃ μὲ μὴ τίγρη ἢ ἕναν πόνθηρα, παρατήρησε ὁ Λάκων-Ταῦ.

— Αὐτὸ εἶναι σωστὸ, συμφώνησε ὁ Σιδάχ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ παραστήσῃ τὸν πολὺ λυπημένο.

— Πατέρα, πρέπει νὰ ψάξουμε γιὰ νὰ τὸν βροῦμε, παρακάλεσε ἡ Λέν-Λαί.

— Τὴ νύχτα εἶχε μεγάλῃ ὑγρασία καὶ δὲ θὰ δυσκολευτοῦμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη του πᾶνι στὰ χῶμα, εἶπε ὁ στρατηγός. Ἐκτός ἀν...

Τὰ παράξενα ἴχνη

Σταμάτησε βλέποντας τὸν Φένγκ, ποὺ βῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὴ σκηνή. Φαίνονταν σὰν ἀπογανωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τὸν γέρι. Λίγο πρὶν πᾶν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ξεχώριζε ἕνας κοκκινωπὸ κύκλος, ποὺ ἦταν μεγάλος ὅσο ἕνα γαλλικὸ νταπολένι. Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ κύκλου, ὑπῆρχε ἕνα μωροῦδεο σημάδι, ὅσο ἕνα κεφάλι καρφίτσας.

— Τί εἶναι, ἀφέντη; ρώτησε. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι μεθυσμένος... Δὲν ἦπαι, ὡστόσο, τίποτα ἄλλο ἐκτός ἀπὸ νερὸ χτέσ τὸ βράδυ... Ἀλλὰ πῶς γίνεται νὰ εἶναι ὁ ἥλιος τόσο ψηλά;

— Κοιμήθηκες πολὺ, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Φαίνεται πῶς θὰ σὲ τσίμπησε κάποιο ἔντομο... Μήπως αἰσθάνεσαι οἶχη;

— Ὁχι, ἀφέντη. Δὲν αἰσθάνομαι τίποτα... Μόνο τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρὺ, σὰν νὰ εἶχα πῖν ἕνα ὀλόκληρο σταμνὶ μὲ «τόντυ».

— Ποῦ εἶναι ὁ γιατρός; ρώτησε. Δὲν τὸν βλέπω...

— Ἐστῆρες πᾶνι στὴν ὥρα, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἐνας Στιένγκος καταφέρει πάντα ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα ἴχνη μέσα στὸ δάσος, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι πρόσφατο.

— Τί θέλεις νὰ πῇς, ἀφέντη; ρώτησε ὁ Φένγκ μὲ κάποια ἀνισυχία στὴ φωνή.

— Ὁ γιατρός ἐξαφανίστηκε ἀπὸ σήμερα τὰ πρῶτα, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν βροῦμε.

— Ναι, Φένγκ, βοηθός μας νὰ τὸν βροῦμε, παρακάλεσε ἡ Λέν-Λαί, πιάνοντας τὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους. Ἐφύγε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα σὰ κανένα καὶ δὲν ξέρομε τί τοῦ συνέβη.

— Ὅπως βλέπεις, δὲ γύρισε ἀκόμη... Πρέπει ν' ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη του καὶ νὰ τ' ἀκολουθήσουμε ὥσπου νὰ τὸν βροῦμε. Ζωντανὸ ἢ νεκρό.

— Ἐφύγε ὁ γιατρός; εἶπε ὁ Φένγκ ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μάτια του. Καὶ δὲ γύρισε ἀκόμη!... Μήπως ἔπαθε κανένα κακό;

— Αὐτὸ φοβόμαστε κι' ἐμεῖς, ἀπάντησε ἡ Λέν-Λαί. Πᾶς νὰ βρῇς τὰ ἴχνη του.

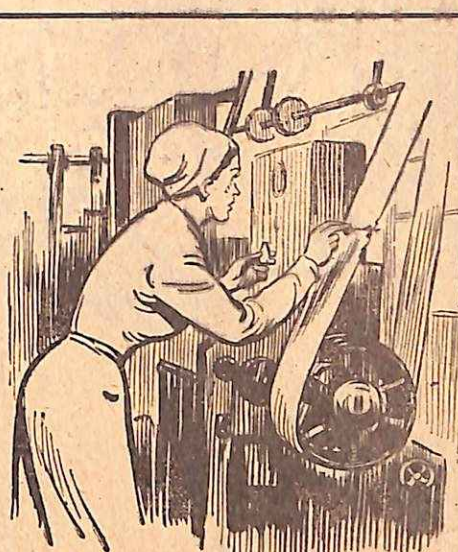
— Θὰ τὸν βρῶ, ἀπάντησε ὁ Φένγκ. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τὸν βρῶ.

Ἦπαι δύο φλυτζάνια τσάι, τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο κι' ὕστερα διευθύνθηκε στὴ σκηνή τοῦ γιατροῦ, ὅπου ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος.

Ὁ στρατηγός κι' ἡ Λέν-Λαί τὸν ἀκολούθησαν, ἐνῶ ὁ Σιδάχ πῆγε κοντὰ στὴ φωτιά κι' ἔκαπε πῶς ἀσχολεῖται μὲ τὸ φαγητό. Κάπου-κάπου, ὅμως, ἔρριχνε λοδὰ βλεμματικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ ὀμίλου.

Ὁ Φένγκ ἔκαπε τὸ γύρο τῆς σκηνῆς κι' ἡ προσοχή του συγκεντρώθηκε σὲ μερικὰ δυσκολοδιάκριτα ἴχνη, ποὺ κανένας ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ξεχωρίσῃ ἐκτός ἀπ' αὐτόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Ἐβαλε κάποτε ὁ ἕνα ἱμάντα λίγο ἀπὸ τὸ βερνίκι, μὲ τὸ ὅποιο ἔβαζε τὰ νύχια της...

ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ ΓΙΑΤΙ ΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Ὅταν οἱ ὑπάλληλοι συνεργάζονται μὲ τοὺς ἐργοδότες τους

Ἐνῶ ἀπὸ συστηματικὴ μελέτῃ τοῦ τρόπου ἐργασίας του καὶ τῆς ἀποδοτικότητάς του, ὁ Ἀγγλὸς δημόσιος ὑπάλληλος Τζωρτζ Μπρέντ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ εἶδος τῆς δουλειάς, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει — καθὼς καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους ὑπάλληλους σὲ ἄλλες υπηρεσίες — ἦταν περιττό!

Ἀντὶ ὅμως νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ὑπέβαλε μὴ ἔκθεσι στοὺς ἀνωτέρους του, ὅπου οὐκ ἰσχυροῦσε γιὰτὶ κατὰ τὴν γνώμη του ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ ἡ θέσι του, ἀλλὰ καὶ ἐξηγοῦσε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ ἐργασία του θὰ γινόταν ἀπὸ τίς ἄλλες υπηρεσίες, χωρὶς ἐπιβάρυνση τὸ προϋετό κόπο.

Ἡ ὑπηρεσία του βρῆκε λογικὴ τὴν ὑπόδειξί του καὶ κατήχησε τὴν θέσι του. Ἐτοί προέκυψε μὴ οἰκονομία 5.000 λίβρων τὸ χρόνο. Ἀλλὰ ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς δὲν ἔκαψε τὴ δουλειά του. Ἀντίθετα, ὡς ἀνταπόδο γιὰ τὴν προσφορά του, πῆρε ἕνα ὄμοιο ἐκατὸ λίβρων καὶ προήχθη σὲ ἀνώτερη θέσι!

Τὸ περιστατικὸ αὐτό, ποὺ δὲν εἶναι τὸ μόνον τοῦ εἶδους του, δείχνει ὅτι μὴ καλὴ ἰδέα ἀρτίζει πάντοτε. Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τὴν ξέρουν καλὰ οἱ κάθε εἶδους ἐπιχειρήσεις καὶ φροντίζουν νὰ ἐπιφυλασσῇ μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τίς δυνατότητες ποὺ τοὺς προσφέρει. Στὶς ὑπογεγραμμένες χώρες, μάλιστα, ἡ ἐκμεταλλεὺς τῆς ἀρχῆς αὐτῆς γίνεται μὲ ὅσο τὸ δυνατόν πρὸς συστηματικὸν τρόπον. Δεδομένου δὲ ὅτι οἱ πρῶτα κατὰλληλοι γιὰ νὰ ὁρῶσιν μὴ χρησιμὴ ἰδέα εἶναι συνήθως οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔχει καθιερωθῇ ἕνα συστηματικὸν πλῆθος τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅσο καὶ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τίς ἰδέες.

Στὰ γραφεῖα ἡ τὰ ἐργασταῖα ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ κιδῶτι, ὅπου οἰκοδομῶνται ἡ πᾶν ἰδέα, ἡ ὁποία νὰ ἀφορᾷ ἕνα καὶ εἶδος ποὺ παράγει ἡ ἐπιχείρησις, ἢ ἐργασία. Τὸ πλῆθος τῶν ὁποῖο γίνεται ἡ ἐργασία, ἢ ὑπόδειξις ἐξετάζεται. Ὁ ὑπάλληλος σὺν τῇ θέσει, ἢ ἀντιπροσώπῳ, ἐξασφαλίζει ποὺ εἶχε τὴν πρακτικὴν ἰδέαν, ἐνῶ πᾶν ἰδέα κατὰλληλοὶ γιὰ νὰ ὁρῶσιν μὴ χρησιμὴ ἰδέα εἶναι συνήθως οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔχει καθιερωθῇ ἕνα συστηματικὸν πλῆθος τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅσο καὶ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τίς ἰδέες.

Στὰ γραφεῖα ἡ τὰ ἐργασταῖα ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ κιδῶτι, ὅπου οἰκοδομῶνται ἡ πᾶν ἰδέα, ἡ ὁποία νὰ ἀφορᾷ ἕνα καὶ εἶδος ποὺ παράγει ἡ ἐπιχείρησις, ἢ ἐργασία. Τὸ πλῆθος τῶν ὁποῖο γίνεται ἡ ἐργασία, ἢ ὑπόδειξις ἐξετάζεται. Ὁ ὑπάλληλος σὺν τῇ θέσει, ἢ ἀντιπροσώπῳ, ἐξασφαλίζει ποὺ εἶχε τὴν πρακτικὴν ἰδέαν, ἐνῶ πᾶν ἰδέα κατὰλληλοὶ γιὰ νὰ ὁρῶσιν μὴ χρησιμὴ ἰδέα εἶναι συνήθως οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔχει καθιερωθῇ ἕνα συστηματικὸν πλῆθος τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅσο καὶ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τίς ἰδέες.

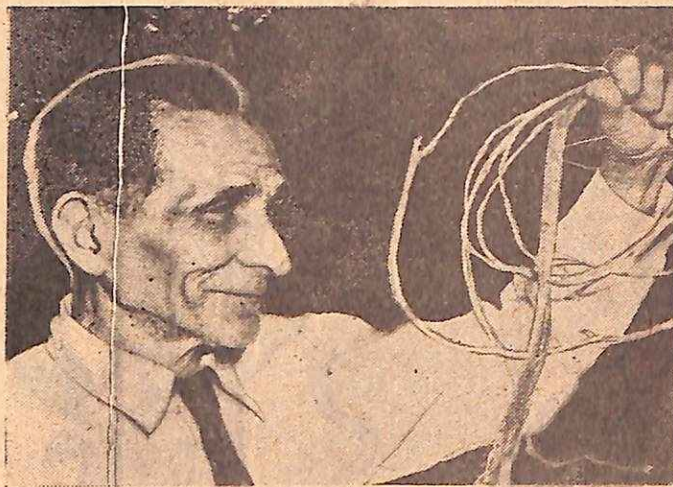
Ἡ ἀμοιβή, μὲν, νὰ εἶναι μικρὴ, ἀλλὰ οὐκ ὀλίγη εἶναι σημαντικὴ. Ὁ ἐργαζόμενος αὐτὸς ἐργασταῖοι ἐργασταῖοι αὐτοκινήτου καὶ ὁ χειρισμὸς τῆς γίνεται μὲ κομψία ὅπως τοῦ ραδιοφώνου. Ἐνα ἀπομνημονεῖο ἡλικίας τοποθετεῖται πᾶν ὅτι στήθος τοῦ ἀσθενούς καὶ, μὲ τὴν διοκτεῖται τοῦ ρεύματος, ἐναρμονίζεται νὰ διατηρῇ ἡ σταματημένη καρδιά του. Ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ κινεῖται ἐπὶ ὥρας ἡ ἡμέρας, ὥσπου ν' ἀποκατασταθῇ ἐπιτέλους ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία της.

τίσιν ἐπὶ τὸν τρόπο ἐργασίας ὁριζομένων μηχανημάτων.

Οἱ ἰδέες ποὺ ἀφίνουν αὐτὰ τὰ κέρδη, εἶναι διαφόρων εἶδων. Ἀλλὰ εἶναι ἀποτέλεσμα συστηματικῆς παρακολούθησεως, ἢ ἀλλοτρεῶς τῆς στιγμῆς.

Ἐνῶς ἐργαζομένου, ποὺ ἀσכולεῖται μὲ τὴν συνδρομὴν μηχανημάτων ἀκριβείας καὶ κυρίως ραντάρ, γρηγορώτερα καὶ τὸ ἴδιο ἀποτελεσματικὰ μὲ μὴ κοινὴ ὁδοτολογική, ὑπέβαλε τὸ συμπέρασμα τοῦ ὅτι διευθύνει τοῦ ἐργασταῖο καὶ ἐκτός ποὺ ἔκαψε πρὸ ἀντικτὴ τὴ δουλειά του ἦπαι κι' ἕνα ἐκατὸ ὄμοιο 70 λίβρων.

Μὴ ἐργαζομένη ὁ ἕνα ἐργασταῖο ἀεροπλάνου, ἔβαλε τὰ νύχια σὲ ὅλους τοὺς εἰδικούς, ποὺ προσπαθοῦσαν ἀπὸ καιρὸ νὰ βροῦν ἕναν τρόπο γιὰ νὰ μὴ φθειρῶνται οἱ ἱμάντες κινήσεως οἱ ἀκρες τους. Ἡ γυναίκα αὐτὴ, ἔβαλε κάποτε ὁ ἕνα ἱμάν

Ένας Δομινικανός επιδεικνύει υπερήφανος την ρίζα που του ξαναδίνει τη νεότητα.

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Υπάρχει στον Άγιο Δομίνικο και λέγεται «Πέγκκα Πάλο»

Από πολλούς αιώνες, — βάλεγε κάποιος μάλιστα από τότε που υπάρχει το ανθρώπινο γένος — κάθε είδους άνθρωποι, από τους σοβαρούς επιστήμονες και αληθυστάς των περασμένων αιώνων, ως τους κομπογιαννίτες, προσπάθησαν και προσπαθούν να ανακαλύψουν το ελιξήριο της αιώνιας νεότητας.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι πλησιάζει ο καιρός που το δεινό αυτό θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Μια όλοκληρη χώρα, επωφελείται από τις θαυματουργές ιδιότητες του φαρμάκου αυτού της νεότητας.

Το μυστικό βρίσκεται στη ρίζα ενός φυτού που φυτρώνει μόνο στην μικρή Δημοκρατία του Άγιου Δομίνικου, στη Νότιο Αμερική. Από δεκάδες χρόνια, έκανε εντύπωση σε όσους είχαν την ευκαιρία να το διαπιστώσουν, η ανεξήγητη ζωτικότητα των περικυκλωμένων κατοίκων του Άγιου Δομίνικου, που κανονικά θα έπρεπε να έχουν υπερβή και το στάδιο του γήρατος...

Για τους κατοίκους της μικρής αυτής Δημοκρατίας, όμως, όπως και για ελάχιστα τυχερούς ξένους, το μυστικό αυτής της ζωτικότητας ήταν εξαιρετικά απλό: η ρίζα ενός συνηθισμένου σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου αγριού φυτού, το οποίο ονομάζεται «Πέγκκα Πάλο». Το φυτό αυτό βγαίνει στα πυκνά δάση του Άγιου Δομίνικου σε μεγάλες ποσότητες.

Στη χώρα αυτή, ήταν γνωστό από πολλούς αιώνες, τουλάχιστον από την εποχή που πάτησε εκεί το πόδι του ο Χριστόφορος Κολόμβος. Από τότε, οι ηλικιωμένοι και οι γέροι κάτοικοι της το έπαιρναν για να διατηρούν ασυμπτωτή τη νεανική φλόγα τους, και τα αποτελέσματα ήταν θαυματουργά!

Φαίνεται δε ότι δεν πρόκειται για απάτη, δεδομένου ότι σοβάροι επιστήμονες από όλα τα μέρη του κόσμου έχουν αναγνωρίσει στο «Πέγκκα Πάλο» την ιδιότητα που έχει να ξαναδίνει τη νεότητα. Το μελετούν μάλιστα, για να βρουν έναν τρόπο ευρύτερης χρησιμοποίησής τους.

Για να αποκτήσει τις θαυματουργές ιδιότητες της, η ρίζα του «Πέγκκα Πάλο» πρέπει να κοπεί και να βυθιστεί μέσα σε μια φιάλη με λικέρ. Οι Δομινικανοί πρακτικώς να τη βάζουν μέσα σε ρούμι. Αλλά είναι αποδεχόμενο ότι έχει την ίδια αποτελεσματικότητα ακόμη κι αν βυθιστεί μέσα σε τσίν, ούισκυ, ή άλλο ποτό.

Η συνταγή, που την κληρονομούν από γενιά σε γενιά οι Δομινικανοί, αναφέρει ότι η ρίζα πρέπει να μείνει αποξηραμένη τρεις μέρες βουτηγμένη μέσα στο ποτό. Αν μάλιστα μείνει μια εβδομάδα, είναι ακόμη πιο αποτελεσματική. «Οε τότε, έχει αποκτήσει ένα καφέ χρώμα και την ικανότητα να ξαναδίνει τη νεότητα.

Η επίδραση του ποτού

δεν είναι άμεση — ενεργεί μετά από μερικές ώρες — και δε διαρκεί πολύ καιρό. Μια κανονική δόση, εξασφαλίζει στον άνδρα ή στη γυναίκα κανονική ζωτικότητα διαρκείας 48 ωρών.

Αλλά το «Πέγκκα Πάλο» έχει μια άλλη ιδιότητα, που του επιτρέπει να διατηρηθεί για μεγάλα — σχεδόν απεριόριστα — χρονικά διαστήματα τη νεότητα σε όσους το χρησιμοποιούν μεθοδικά. Δεν έχει κανένα από τα γνωρίσματα των ναρκωτικών και ο καθώς μπορεί χωρίς κίνδυνο να το χρησιμοποιήσει τακτικά, σε οποιοδήποτε ποσότητα.

Για να βρο κάνει το «Πέγκκα Πάλο», στις μεγάλες πόλεις του Άγιου Δομίνικου, δεν έχει παρά να το ζητήσει από ένα κατάστημα λαχανικών και να πάει στη ποσότητα θέλει.

Οι περισσότεροι ηλικιωμένοι και γέροι κάτοικοι της χώρας αυτής φροντίζουν να επωφελούνται από τις ευεργετικές ιδιότητες του αγριού φυτού. Ένας γνωστός χειρουργός ωμολόγησε σε Αμερικανό δημοσιογράφο ότι δεν περνά μέρα που να μην πάρει την κανονική δόση του από το «Πέγκκα Πάλο». Και βεβαιώνει ότι το επόμενο της νεότητας, δικαιώνει απόλυτα τη φήμη τους.

Ένας μεγαλοκτηματίας, που κανονικά έχει αποχαιρέτησει τη νεότητα εδώ και τρεις τουλάχιστον δεκαετίες, βεβαιώνει ότι χωρίς στο ποτό αυτό, που το παίρνει καθημερινώς από χρόνια, διατηρεί την ίδια ζωτικότητα που είχε και πριν από σαράντα χρόνια.

Το γιατί ο πολλός κόσμος ούτε καν ήξερε την ύπαρξη του θαυματουργού αυτού ποτού, εξηγείται από το γεγονός ότι οι Δομινικανοί φύλαροι ζηλότυπα το μυστικό του. Τον τελευταίο καιρό, όμως, έγινε γνωστή η ύπαρξή του και επιστήμονες από διάφορες χώρες εξήγησαν την επίδρασή του και διαπίστωσαν ότι είναι αποτελεσματικό.

Όστόσο, παρ'όλο που τα αποτελέσματα είναι ολοφάνερα, δεν έγινε δυνατόν να εξακριβωθεί που βρίσκεται η επίδραση του «Πέγκκα Πάλο». Γι' αυτό και ο Δομινικανός δόκτωρ Γκομέθ Ροντοίγκεζ, διευθυντής ενός από τα πιο συγχρονισμένα επιτημονικά εργαστήρια της χώρας του, έχει αρχίσει να το μελετά.

Από την μέχρι τώρα εξέλιξη των μελετών του, βεβαιώνει ότι πολύ σύντομα θα ξέρει ποιο είναι το στοιχείο που δίνει τη μαγική δύναμη στο «Πέγκκα Πάλο», οπότε θα γίνει ίσως δυνατόν να παρασκευαστεί τεχνητά ένας ορός, που να φέρει τα ίδια αποτελέσματα με το ποτό αυτό της νεότητας.

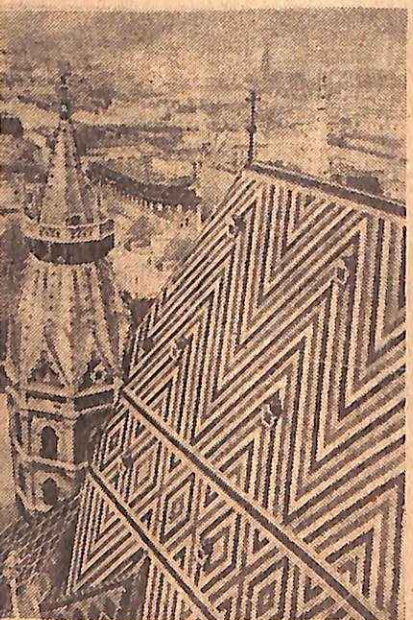
Στο μεταξύ, πολλοί Αμερικανοί επιχειρηματίες αποφάσισαν να βάλουν σε εφαρμογή σχέδια για την συστηματική παρασκευή ποτού, που να περιέχουν τη μαγική ρίζα.

Και ελπίζουν ότι πολύ σύντομα θα είναι σε θέση να προσφέρουν στον καθένα το πολυπόθητο ποτό, που θα διατηρήσει άσβεστη τη φλόγα της νεότητας!...

Ο ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟΣ... ΓΙΓΑΣ

Σ' ένα μαϊευτήριο του «Νέστον» (Η. Π.Α.), γεννήθηκε προ ημερών ο Τζών Βιοντάρτσικ, που μόλις ήθελε στον κόσμο ζύγισε 7½ κιλά! Το πρωτογενές αυτό μωρό είναι παιδί δυο απολύτως φυσιολογικών συζύγων, που εργάζονται και οι δυο ως υπάλληλοι. Στη φωτογραφία μας ο αρτιγέννητος Τζών μέσα σ' ένα από τα καλάθια του μαϊευτηρίου. «Όπως βλέπετε, ενώ σε άλλα μωρά ο χώρος του καλάθιού φτάνει και περισσεύει, για τον Τζών Βιοντάρτσικ αποδείχτηκε ανεπαρκής! Οι γιατροί διερωτώνται ποιος θα είναι άραγε οι σωματικές διαστάσεις του πελώριου αυτού παίδου όταν μεγαλώσει και ανδρωθεί.

ΠΙΣΤΗ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ

Ο καθηδρικός ναός του Άγιου Στεφάνου της Βιέννης, ο οποίος είχε καταστραφεί από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς κατά τη διάρκεια του πολέμου, ανοικοδομήθηκε και πάλι, σύμφωνα με το σχέδιο του αρχιτέκτονα, που τον έχτισε για πρώτη φορά πρό 700 χρόνων. Η στέγη του, όπως βλέπετε, κατασκευάστηκε, σύμφωνα με το παλαιό σχέδιο, από ποικιλόχρωμες πλάκες που έχουν όλες ώριμες γεωμετρικές αναλογίες.

Προβλήματα

ΠΟΥ... ΤΡΕΛΛΑΙΝΟΥΝ!

Τα πολύπλοκα μυστήρια των αριθμών

ΕΛΕΤΕ να κάμωμε ένα ταξίδι στην περιοχή των ανωτέρων μαθηματικών; Μην τρομάξετε! Δεν πρόκειται να σας μιλήσω, ούτε για θεωρήματα, ούτε για εξισώσεις με σύν, πλύν, τετραγωνικές ρίζες, δυνάμεις και τα παρόμοια. Θα σας παρουσιάσω μόνο μερικά προβλήματα, που είναι φαινομενικά πολύ απλά, αλλά που οι λύσεις τους θα κάμουν το μυαλό σας να σαλεύει... όσο ακριβώς χρειάζεται για να ξεφύγετε από την πεζότητα της καθημερινής ζωής και να εξαερθήτε στους κόσμους του άπειρου και της αιωνιότητας.

1ο πρόβλημα. Το «σκριπλουμ» του Γαίου Λουκίου

Την 1η Ιανουαρίου του έτους 1 μετά Χριστόν, ο Ρωμαίος πολιτης Γάιος Λούκιος, μπαίνει σε μια τράπεζα της Ρώμης (ας υποθέσουμε πως υπήρχαν τότε τραπεζικά ιδρύματα) και καταθέτει με τόκο 5 % ένα «σκριπλουμ», που, για ευκολία μας, θα το θεωρήσωμε ισοδύναμο με ένα δικό μας λεπτό. Τα χρόνια περνούν και μόνο το 1956, ένας μακρινός απόγονος του Γαίου Λουκίου, που βρίσκει τυχαία τη σχετική απόδειξη, εμφανίζεται στην τράπεζα για να αποσύρει αυτή την κατάθεση, επικαλούμενος το πλεονέκτημα του ανατοκισμού. Θέλετε τώρα να μάθετε τι πρέπει να του πληρώσει η τράπεζα, όχι πια σε λεπτά, αλλά σε δραχμές; Ο αριθμός των χρημάτων που θα του πληρώσει, θα περιλαμβάνει 38 ψηφία. Και τώρα πάρτε την αναπνοή σας. Το ποσό αυτό θα αντιστοιχούσε με 1 δισεκατομμύριο γιγινές σφαίρες από ατόφιο χρυσάφι! (Δεν μιλάμε για σημερινές δραχμές, αλλά για προπολεμικές).

2ο. Η πυραμίδα του Βράχμα

Οι ιερείς του μεγάλου ναού της Μπενάρες προσπαθούν από αιώνες να ξεστήσουν την πυραμίδα του Βράχμα. Αυτή τη δουλειά, όμως, πρέπει να την κάμουν σύμφωνα με ώριμους νόμους, που τους καθώρισε ο ίδιος ο Θεός. Όταν δε θα απομείνει τίποτα από την πυραμίδα, τότε θα έλθει το τέλος του κόσμου.

Η πυραμίδα αποτελείται από 64 χρυσούς δίσκους, που είναι περασμένοι σε έναν οδελίσκο από διαμάντι και γίνονται μικρότεροι όσο προχωρούμε προς την κορυφή. Οι ιερείς πρέπει να ξεστήσουν την πυραμίδα, παίρνοντας ένα μόνον δίσκο την κάθε φορά και μεταφέροντάς τον σ' έναν από τους δύο άλλους οδελίσκους. Προσέξτε, όμως! Κάθε δίσκος μπορεί να περαστεί πάνω σ' έναν αδειο οδελίσκο ή να τοποθετηθεί πάνω σ' ένα δίσκο μεγαλύτερο. Θα φαντάζεστε, ίσως, πως πρόκειται για μια εργασία μερικών ωρών. Αλλά ετύχως, το τέλος του κόσμου δεν βρίσκεται τόσο κοντά. Για να ξεστηθεί η πυραμίδα, θα χρειαστούν 18.446.744.073.709.551.615 μετακινήσεις και οι ιερείς, δουλεύοντας ακατάπαυστα ημέρα και νύχτα και κάνοντας μια κίνηση σε κάθε δευτερόλεπτο, χωρίς να πέσουν ποτέ σε λάθος, θα χρειαστούν όχι λιγώτερα από 2.000 δισεκατομμύρια χρόνια!

3ο. Το σκάκι

Σύμφωνα με την παράδοση, ο μεγάλος Βεζύρης Σισσά μπέν Νταχίρ, ανακάλυψε πριν από πολλούς αιώνες το σκάκι κι έτρεξε άμέσως να το προσφέρει ως δώρο στο σουλτάνο Χιράμ. Αυτός ευχαρίστησε πολύ και ρώτησε το μεγάλο βεζύρη του ποια ανταμοιβή ήθελε να του δώσει.

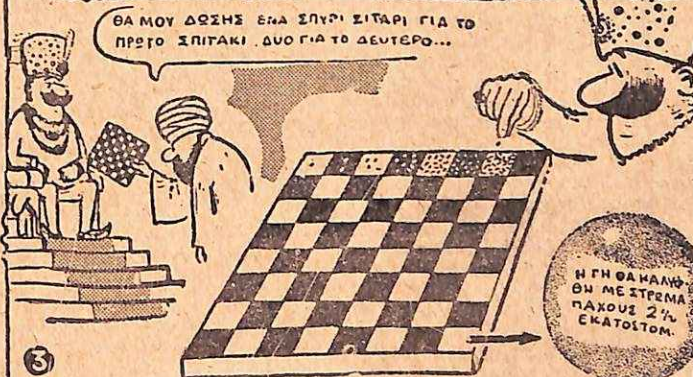
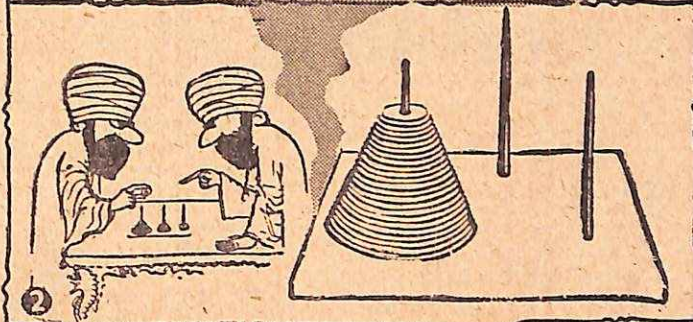
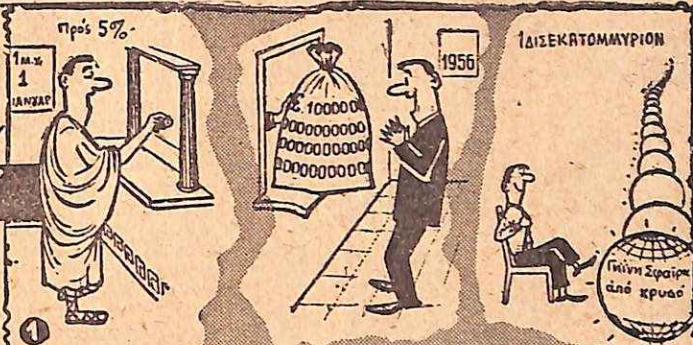
— Αφέντη, απάντησε ο μεγάλος βεζύρης, το παιχνίδι μου έχει 64 σπιτάκια. Για το πρώτο θα μου δώσης ένα σπιτάκι στάσι. Για το δεύτερο δύο σπιτάκια, για το τρίτο τέσσερα σπιτάκια... και σε κάθε καινούργιο σπιτάκι θα μου διπλασιάζεις τα σπιτάκια που μου έδωσες για το προηγούμενο.

Ο σουλτάνος δέχτηκε. Αλλά όταν ο μεγάλος βεζύρης πήγε στο θησαυροφυλάκιο για να πληρωθεί, ο τελευταίος άρχισε να τραβά με απόγνωση τα μαλλιά του. Γιατί είδε πως έπρεπε να δώσει στον έφευρέτη του σκακιού 18.446.744.073.709.551.615 σπιτάκια σιταριού! (Είναι ο ίδιος αριθμός των μετακινήσεων που απαιτούνται για να ξεστηθεί η πυραμίδα του Βράχμα).

Αν συγκεντρώναμε όλα αυτά τα σπιτάκια του σιταριού, θα μπορούσαμε να καλύψωμε ολόκληρη την επιφάνεια της γης μ' ένα στρώμα πάχους 2½ εκατοστών.

4ο. Οι έξη πιθήκει

Ας υποθέσωμε, ότι έχουμε έξη πιθήκους, που γραφούν σε ισραήμιες γραφομηχανές. Οι πιθήκοι δεν ξέρουν, φυσικά, γράμματα και πατάνε τα πλήκτρα στην τύχη. Βάζουν έπειτα κατά μέρος τα χαρτιά, που γέμισαν και συνεχίζουν την εργασία τους πάνω σε άλλα. Έ, λοιπόν, οι διάσημοι μαθηματικοί Τζάιμς Τζώνς και Λάσσελοτ Χόγκμεν υπέλογισαν, ότι κάποτε, ίσως έπειτα από εκατομμύρια

χρόνια, οι πιθήκοι αυτοί, χωρίς να το υποπτεύονται, θα έχουν γράψει όλα τα βιβλία που υπάρχουν πάνω στη γη! Αυτό θα συμβεί γιατί υπάρχει ένας ώριμος αριθμός δυνατών συνδυασμών μεταξύ γραμμάτων και αριθμών. Οι έξη πιθήκοι, λοιπόν, θα τους επαγματοποιούσαν όλους. Κι έτσι κάποτε θαότιαν τις λέξεις και τις φράσεις που υπάρχουν στα διάφορα βιβλία.

5ο. Το βιβλίο που πετάει

Ο δάσκαλος, θέλοντας να εξηγήσει στους μαθητές του, το νόμο της βαρύτητας, δίνει μ' ένα μουλυνέιο σύρμα ένα βιβλίο και το αφήνει να αιωρηθεί στο κενό. Αλλά, ξαφνικά, το βιβλίο τινάζεται προς τα πάνω, αντίθετα με το νόμο της βαρύτητας. Αυτό, λένε οι μαθηματικοί, συμβαίνει όταν τα αναριθμητά μόρια της ύλης που βυθισαρίζουν το βιβλίο, διεκδικούνται ές των κάτω προς τα άνω. Τότε άνοει ο νόμος της βαρύτητας.

Οι διδυμες γρηούλες με τον αγαπημένο τους γάτο.

ΟΙ ΔΙΔΥΜΕΣ ΓΡΗΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΕΞΕΝΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Ένα παράξενο φαινόμενο της φύσεως και της τύχης

Σ' ένα χωριό της Ιταλίας, στην έπαρχία της Μάντοβα, ζουν δυο διδυμες αδελφές, που έκλεισαν, την περασμένη βδομάδα, τα... ένενντα τους χρόνια: η Νενέ κι η 'Αδελαΐς Γκαργκόνι. Πρόκειται για δυο συμπαθητικές γρηούλες, που μοιάζουν μεταξύ τους σαν δυο σταγόνες νερού. Αυτά, βέβαια, δεν είναι καθόλου εξαιρετικό φαινόμενο, γιατί συχνά τα αδέρφια που βγήκαν στον κόσμο μαζί, παρουσιάζουν καταπληκτική ομοιότητα.

Η Νενέ κι η 'Αδελαΐς Γκαργκόνι, ωστόσο, είναι μια σπάνια περίπτωση, γιατί, εκτός από τη σωματική τους ομοιότητα, η σχεδόν αιώνωδια ζωή τους παρουσιάζει ομοιότητα και στα πιο σημαντικά γεγονότα, που έτυχαν στην κάθε μία τους.

Έχοντας γεννηθεί εδώ κι ένενντα χρόνια στο χωριό 'Αζολα, έμειναν από την τρυφερότητα της ηλικίας όμορφες από πατέρα. Όταν ήταν μωρά, η μητέρα τους χρησιμοποίησε κορδελίτσες διαφορετικού χρώματος για την κάθε μία, ώστε ν' αποφευχθεί να θηλάσει και τις δυο φορές την ίδια κορούλα της. Η Νενέ κι η 'Αδελαΐς έμοιαζαν ως την παραμικρή λεπτομέρεια κι η ομοιότητά τους αυτή, με το πέρασμα του καιρού, αντί να λιγοστεύει, έμενε απείραχτη.

Είμαι βέβαια, είπε εσχάτως η 'Αδελαΐς σ' ένα δημοσιογράφο που τις επισκέφτηκε, πως, αν μας είχαν μετρήσει τις τρίχες των μαλλιών μας, δεν θα μας εύρισκαν διαφορά ούτε σε μία! Μονάχα η μητέρα μας, με το πέρασμα του καιρού, κατώρθωσε να μας διακοινη. Έλεγε πως, κυρίως, μας στα μάτια, της φαινόταν πως έβλεπε στα δικά μου μια ελαφριά απόχρωση προς το βιολετί.

Αλλά, όπως είπαμε στην αρχή, η σωματική ομοιότητά τους δε στάθηκε ή μόνιμη. Το περίεργο κι άπιστευτο είναι πως και τα πιο σπουδαία γεγονότα στη ζωή της κάθε μίας, υπήρξαν κι' ούτα... διδυμα.

Όταν έφτασαν σε ηλικία είκοσι πέντε χρονών, τις ερωτεύτηκαν δυο νεαροί συγχωριανοί τους, που ήταν πρώτα ξαδέρφια κι' είχαν το ίδιο... όνομα, στο τέλος, ονοματεπώνυμο. Ωστόσο, στο τέλος, ονοματεπώνυμο, η Νενέ τον ένα, παντρεύτηκε με το ίδιο όνομα, γιατί ο άλλος της καλόσε με την άγιστη της καί σε λίγο γεννητήθηκε.

Αλλά η Νενέ δεν παντρεύτηκε ποτέ. Όταν, ύστερα από αραβωνία της, ήταν, ύστερα από χρόνια, πήγε να πού βράτσες στο πλάι σ' αυτή νύφη στην εκκλησία... πλάι σ' αυτή και το γαμπρό, στέκοταν κι' άλλο ένα ζευγάρι. Ήταν η 'Αδελαΐς με το ίδιο ζευγάρι. Ήταν η 'Αδελαΐς, που καταγόταν από το ίδιο χωριό.

ταν από ένα άλλο χωριό. Οι δυο αδελφές παντρεύτηκαν την ίδια μέρα. Τό νόστιμο, όμως, είναι πως γνώρισε κι' ερωτεύτηκε την 'Αδελαΐδα ο άντρας που την στεφανώθηκε. Είχε δη στο χωριό του, σ' ένα πανηγύρι, τη Νενέ και του άρεσε. Λυπήθηκε όταν του είπαν πως ήταν από καιρό αραβωνιασμένη κι' ήταν έτοιμος να το πάρει απόφαση, όταν τον πληροφορήσαν πως η κοπέλλα εκείνη είχε μια διδυμη αδελφή, που ήταν... ακριβώς αντίγραφο της! Πήγε, λοιπόν, στο χωριό των δυο κοριτσιών, είδε τη Νενέ σε δεύτερη... έκδοσή κι' έσπευσε να αραβωνιαστή την 'Αδελαΐδα!

Οι δυο αδελφές δεν είχαν μονάχα αυτές τις συμπτώσεις στη ζωή τους. Έκαναν από τρία παιδιά, όλα αγόρια, κι' έχασαν τους άντρες τους το 1911 στον πόλεμο της Λιβύης, αλλά σε διαφορετικούς... μήνες.

Όπως ανέφεραν στο δημοσιογράφο, που τις επισκέφτηκε, υπάρχουν στη ζωή τους κι' ένα σωρό άλλα γεγονότα λιγότερης σημασίας, που συνέπιπταν κι' ήταν τα ίδια στη μία και την άλλη, όπως αρρώστιες, δεινά, ψυχικές διαθέσεις κλπ.

Από πολλά χρόνια τώρα, οι δυο αδελφές ζουν μαζί στο πατρικό τους σπίτι, γιατί τα παιδιά τους έχουν όλα παντρευτεί.

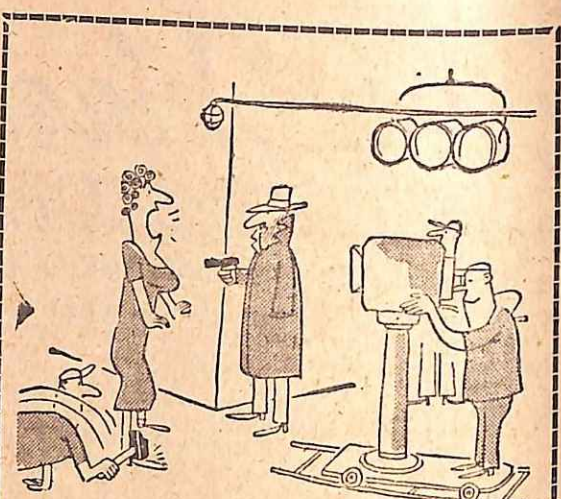
— Όλες οι νύφες μας, είπε η Νενέ στον δημοσιογράφο, μάς αγαπούν πολύ κι' ήθελαν να μείνουμε στο σπίτι της κάθε μίας, έμεις όμως προτιμήσαμε να κατοικήσουμε πάλι στο σπίτι, όπου είχαμε γεννηθεί και περάσει τα νεανικά μας χρόνια. Είχαμε πάντα αδυναμία ή μια στην άλλη κι' όταν χάσαμε τους άντρες μας κι' αποκαταστήσαμε τα παιδιά μας, σμίξαμε ξανά με μεγάλη χαρά.

Το παιδάκι σου σπιτάκι, όπου περνούν τις τελευταίες τους μέρες οι δυο συμπαθητικές γρηούλες, βρίσκεται στην άκρη του χωριού. Μια ξενοδοχείο, έρχεται κάθε μέρα και τους το συγγίζει, αλλά το μαγειρείο το κάνουν οι ίδιες γιατί κρατούν ακόμα αρκετά καλά στα πόδια τους.

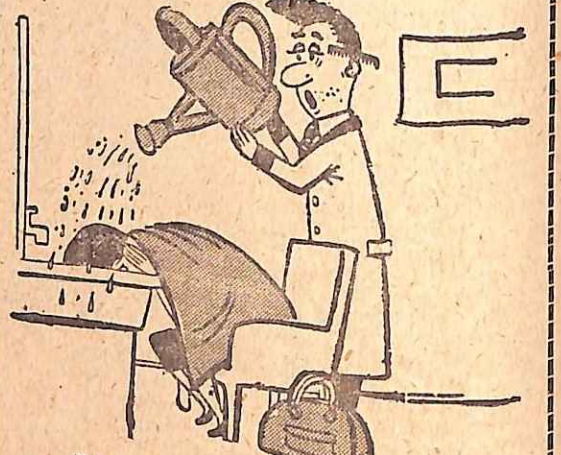
Όταν δεν έχουν δουλειά, μιλούν για τα περασμένα ή συζητούν για τις οικογένειες των παιδιών τους. Έδώ και λίγο καιρό, στις τελευταίες εκλογές της Ιταλίας, οι δυο τους εγκατέλειψαν, για πρώτη φορά, το σπίτι τους και το χωριό τους και ταξίδεψαν. Πήγαν με το αυτοκίνητο στη γειτονική κοινοότητα, για να ψηφίσουν. Η Νενέ όμως διαβέβαινε λιγάκι και πήγε στο εκλογικό τμήμα μισή ώρα αργότερα από την αδελφή της.

Η επιτροπή, όταν την είδε, τάχασε. Κύτταξαν την ταυτότητά της και μ' έκπληξη είδαν, ότι το ονοματεπώνυμο ήταν διαφορετικό, ενώ η γρηούλα που βρισκόταν μπροστά τους, ήταν η ίδια που είχε ψηφίσει πριν από μισή ώρα. Και χορεύοντας, ύστερα από τις εξηγήσεις που δόθηκαν, να πεταχτεί ένας καρσιμαζιώτης στο ξενοδοχείο, όπου βρισκόταν η 'Αδελαΐς, για να πιστέψουν πως η γρηούλα που έβλεπαν δεν είχε ξαναψηφίσει.

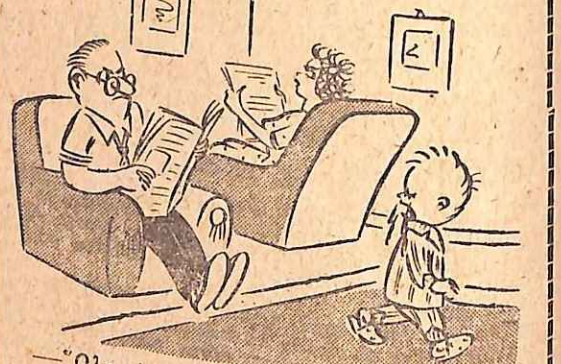
— Τώρα, που γεράσαμε, είπε η Νενέ στο δημοσιογράφο, είναι ακόμα πιο δύσκολο σ' όλους να μας ξεχωρίζουν. Τα παιδιά μας που έρχονται να μας επισκεφθούν με τις γυναίκες τους και τα εγγόνια μας, μας υπερβούν πάντα. Ωστόσο, υπάρχει κι' ένας που δε μας υπερβεί ποτέ. Είναι ο Ναπολέον, ο γάμος μας, που προτιμά πάντα την ποδιά της αδελφής μου! Αμα τον κοιτάσω εγώ για λίγο στην αγκαλιά μου, χάνει γρήγορα την υπομονή του και με την πρώτη ευκαιρία μ' αβρίζει, πηδάει κάτω και πάει στην ποδιά της 'Αδελαΐδας!...

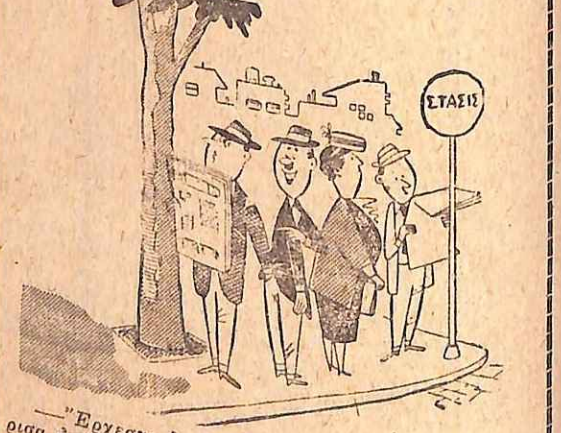
ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ — Και τώρα μία κραυγή φρίκης!...

— Έχασα να σάς πω ότι εκτός από μπαρμπελέρη, ασχολούμαι και με την κηπουρική!

— Όλη την ημέρα τσακωνόμαστε, συμφωνούμε όμως πάντοτε για να μου πείτε να πάω να κοιμηθώ από τις έφτα ή ώρα!...

— Έχεσαι δεύτερος, αγαπητέ μου. Μόλις γύρισα από την εφορία!

ΤΟ "ΝΤΕΦΕΝΤΟ", ΣΩΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΔΥΝΑΤΟΥΣ

Ένα σύστημα άμυνας που άχρηστεύει τη δύναμη

Ο ιδιοκτήτης ενός μεγάλου καταστήματος του Τορόντο είχε φύγει εδώ και λίγα λεπτά όταν μπήκαν δυο άγνωστοι και ζήτησαν απ' την υπάλληλο "Έθελ Βίνστεν" τα λεφτά του ταμείου. "Ο ένας τους τη σημάδεψε με το πιστόλι που κρατούσε. Η "Έθελ ήταν μια μικροκαμωμένη γυναίκα, με ανάστημα 1.55. Κι' όμως δεν τάχασε. Κλώσισε τον ένοπλο στο κάτω μέρος της κοιλιάς, έρπαξε το όπλισμένο χέρι του, τσάπριξε πίσω απ' την πλάτη του και τον έριξε χάρμα. Όταν ξανασηκώθηκε ο ληστής, τόβαλε στα πόδια, κρατώντας την κοιλιά του με τα δυο του χέρια. Ο φίλος του τον ακολούθησε. Οι εισπραξιές του καταστήματος είχαν διασωθεί... Δεν βιά τα κατάφεραν ωστόσο η "Έθελ Βίνστεν τόσο ώραία, αν δεν είχε πάρει προηγουμένως δυο μαθήματα της μεθόδου αυτοάμυνας «Ντεφέντο» απ' τον περίφημο Μπιλ "Αντεργουίντ. Αν είχε ολοκληρώσει μάλιστα αυτές τις ειδικές σπουδές της, θα μπορούσε ν' ακινητήσει και τους δυο γκάνγκστερς και να τους παραδώσει στην αστυνομία.

Ο Μπιλ "Αντεργουίντ έχει ιδρύσει μια σχολή στο Τορόντο του Καναδά, όπου δίνει μαθήματα στις αδύνατες γυναίκες πως ν' αποκρούουν τις επιθέσεις των ανδρών που ζητάνε να τους πάρουν τα λεφτά τους, τα κοσμημάτα τους... ή κάτι άλλο! Έχει όμως και άρρεσκους μαθητές, ιδίως αστυνομικούς και φύλακες Τραπεζών. Εφορμώντας πιστά τα «τρύκ» του συστήματος «Ντεφέντο», ένας αδύνατος άνθρωπος μπορεί να ξεουδετερώσει, προσωρινά τουλάχιστον, κάθε δυνατό και μεγαλώσω αντίπαλο. Ο Μπιλ "Αντεργουίντ διαρκεί 24 ώρες συνολικά. Η μέθοδος «Ντεφέντο» δεν πρέπει να συγχέεται με την ιαπωνική πάλη (το «ζίου-τζιτσου» ή το «ζούντο»). Βέβαια, στηρίζεται κατά το ένα τέταρτο σ' αυτήν, τα άλλα τρία τέταρτα όμως είναι επινοήσιμα του "Αντεργουίντ, καρπός πείρας 25 ετών. Η ιαπωνική πάλη είναι ένας συναγωνισμός επιδειξιότητος και εκκίνησης. Το «Ντεφέντο» είναι ένα πρόγραμμα για ν' αποφευχθεί κανείς κάθε συναγωνισμό μ' ένα ισχυρότερο αντίπαλο. Το παρουσιαστικό άλλωστε του "Αντεργουίντ μιλάει καθαρά για το είδος της μεθόδου του: Είναι ένας άνθρωπος ύψους 1.58, ηλικίας 61 ετών, πατέρας και παππούς, κολλοειδής, φαλακρός με κοιλίτσα. Κι' όμως θέτρεπε να το σκεφτεί καλά όποιος «άντρακλας» βάζει να τα βάλει μαζί του...

Ο επιτιθέμενος βασίζεται συνήθως στις σωματικές διαστάσεις του, τη δύναμή του και το στοιχείο του αιφνιδιασμού — κάποτε δε και στο όπλο που κρατάει. Το θύμα πρέπει να προσποιηθεί τότε για μερικά δευτερόλεπτα πως υποκύπτει στην επίθεση, ώστε να βρή καιρό να διαλέξει ποιά «λαβή» θα μεταχειριστεί, συνήθως στο χέρι ή στο μπράτσο του αντίπαλου του. Ύστερα, πιέζοντας στο καταλλήλο σημείο, θα τον ακινητήσει, με το δυνατό πόνο που τον αντιπαλό του και να τον κρατήσει ώπου ν' αψάσει βοήθεια, ή να τον οδηγήσει στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα. Φυσικά, απαραίτητη προϋπόθεση είναι να μην πανικοβληθεί από την εφικτή επίθεση και έχασει τί πρέπει να κάνει. Μέσα στα πρώτα λίγα δευτερόλεπτα θα κερδίσει ή θα χάσει το παιχνίδι. Αν δείξει απ' την αρχή ψυχραιμία κι' ετοιμότητα, θα αιφνιδιάσει αυτόν τον επιτιθέμενο, με την απόρροπη άμυνα του, και θα υπερσχύσει σωματικά και ψυχολογικά. Άς ίδουμε όμως μερικές από τις βασικές «λαβές» του «Ντεφέντο». Μπορείτε να τις δοκιμάσετε στο σπίτι σας, μ' ένα δικό σας πρόσωπο, μ' ένα φίλο ή συγγενή σας, δυνατότερο και πιο μεγαλώσω από σας. Μη βιάστε όμως πολλή δύναμη, γιατί αλλιώς μπορεί να τον στελίσετε... στο νοσοκομείο, με καμμία εξάρθρωση!

Ο Μπιλ "Αντεργουίντ, σε μια επίδειξη της μεθόδου του, πετάει τον αντίπαλό του με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Άς υποθέσουμε τώρα ότι, καθώς πηγαίνει στο δρόμο μια γυναίκα, την αρπάζει κάποιος από πίσω και την αγκαλιάζει, σφίγγοντας και ακινητώντας τα χέρια της κατά μήκος του σώματος της. Εκείνη ρίχνει τότε το βάρος της άπάνω του, ώστε να τον κάνει να χση κάπως την ισορροπία του, και συγχρόνως κάνει ένα μεγάλο βήμα προς τα πλάγια με το δεξί πόδι. Φέρνει το βάρος της σ' αυτό το πόδι και γλιστράει το αριστερό πόδι της πίσω απ' τα γόνατά του αντίπαλου της. Ύστερα σηκώνει με όρη ψιλά τα χέρια της, τεντώνοντάς τα, για ν' απαλλάξει απ' το αγκάλιασμά του και συγχρόνως να τον κάνει να γείρει προς τα πίσω. Με το αριστερό της χέρι τον σπρώχνει ύστερα ακόμα πιο πολύ πίσω και τον πετάει χάρμα άσκαλα. Μπορεί τώρα να τρέξει να φύγει, ή να τον άρχισι στις κλωτσιές στα εύαισθητα μέρη του σώματός του. Υπάρχουν κι' άλλα «κόλπα» του «Ντεφέντο», πολυπλοκότερα, με την πείσι άδρισμένων εύαισθητων σημείων, που φέρουν τον αντίπαλο «νέκ άντου». Ένωείται ότι έκείνος που θα διδάχτη αυτό το σύστημα, πρέπει να εξασκηθεί ώστε να εφαρμόζει γρήγορα και αυτόματα τις διάφορες «λαβές».

1) Καθώς πηγαίνει στο δρόμο μια γυναίκα, ένας κακοποιός την αγκαλιάζει από πίσω με κακές προθέσεις. 2) Εκείνη ρίχνει το βάρος της άπάνω του και κάνει ένα μεγάλο βήμα προς τα δεξιά. 3) Φέρνει το αριστερό πόδι της πίσω απ' τα γόνατά της και σηκώνει με όρη ψιλά τα χέρια της, αναγκάζοντάς τον να γείρει πίσω. 4) Με τ' αριστερό χέρι τον σπρώχνει ακόμα πιο πολύ και τον πετάει χάρμα.

Τα δώδεκα φάρμακα που νικούν το άσθμα

Μερικά απ' αυτά είναι σήμερα ή τελευταία λέξη της επιστήμης

Οι αδελφοί Φάινμπεργκ, δύο Αμερικανοί γιατροί, που έχουν αφιερωθεί από χρόνια στη μελέτη του άσθματος και θεωρούνται αυθεντίες σ' όλα τα ζητήματα που είναι σχετικά με την αρρώστια αυτή, δημοσίευσαν τελευταία ένα βιβλίο με τα συμπεράσματα των έρευνών τους.

Στο εξαιρετικά ενδιαφέρον αυτό βιβλίο, οι δύο κορυφαίοι Αμερικανοί ασθματολόγοι, παραθέτουν στατιστικές, που αποδεικνύουν πως η αρρώστια αυτή του αναπνευστικού συστήματος είναι από τις πιο διαδεδομένες, έχομενη δεύτερη μετά τις καρδιοπάθειες. Σύμφωνα με τους αδελφούς Φάινμπεργκ, η θραύση που κάνει το άσθμα, οφείλεται στο γεγονός ότι πολύ συχνά, ιδίως στις νεότερες ηλικίες, προέρχεται όχι από οργανικές βλάβες των βρόγχων, αλλά από ψυχικά αίτια, καθώς κι από αλλεργία.

Στις ηλικίες αυτές, οι όχτω στους δέκα αρρώστους χωροστύν την πάθησή τους σε μία αλλεργική ευαισθησία ή σε αίτια που πρέπει ν' αναζητηθούν στον διαταραγμένο ψυχικό τους κόσμο.

Δεν είναι όμως λίγοι κι όσοι απόκτησαν το άσθμα από μία εξέλιξη βρογχίτιδος. Υπάρχουν επίσης, πιο σπάνιες όμως, περιπτώσεις που το άσθμα προέρχεται από έντονα διαταραχές.

Στο βιβλίο τους, οι δύο Αμερικανοί ειδικοί αφιερώνουν πολλές σελίδες στο «δωδεκάλογο των φαρμάκων που περιορίζουν ή νικούν ολόκληρα το άσθμα».

Τα δώδεκα είδη φαρμάκων που κάνουν το άσθμα να υποχωρήσει ή και να εξαφανιστεί ολόκληρα, είναι τα εξής:

1) Η άτροπίνη, που εδράζεται από το γνωστό φαρμακευτικό φυτό μπλελάντωνα. Άτροπίνη περιέχουν συνήθως τα πιο πολλά από τα αντιασθματικά ταϊγάρια, αλλά φυσικά αυτός δεν είναι ο μόνος τρόπος που το φάρμακο αυτό χορηγείται στον οργανισμό.

Η άτροπίνη εμποδίζει τη συστολή των βρόγχων, στην οποία, όπως είναι σ' όλους γνωστό, οφείλεται η εμφάνισή του άσθματος. Όταν οι βρόγχοι σφίγγονται, ο αέρας δεν περνά εύκολα μέσα τους για να πάει στους πνεύμονες κι έτσι δημιουργείται το άσθμα της δύσπνοιας που βασανίζει τον άσθματικό.

2) Η αδρεναλίνη, το δεύτερο από τα αντιασθματικά φάρμακα, είναι μία ορμόνη που βγαίνει από τα επινεφρίδια, δύο μικρούς αδένες που βρίσκονται όπως το λέει και τ' όνομά τους, πάνω από τα νεφρά. Η αδρεναλίνη επενεργεί στους μύς των βρόγχων και προκαλεί τη διαστολή, δηλαδή το πλάτεμα των βρόγχων.

3) Κατόπιν έρχεται ένα ζευγάρι συγγενικών φαρμάκων, η θεοφυλλίνη κι η καφεΐνη, που κι αυτά διαστέλλουν τους βρόγχους, αλλά μ' ένα μηχανισμό διαφορετικό από των φαρμάκων που αναφέραμε πάρα πάνω.

4) Τα αντιισταμινικά φάρμακα είναι εκείνα που χρησιμοποιούμε ειδικά όταν το άσθμα είναι αποτέλεσμα αλλεργικής καταστάσεως. Όταν παρουσιαστεί αλλεργία, σχηματίζεται μια ουσία που ονομάζεται ισταμίνη. Μία από τις ιδιότητές, λοιπόν, της ισταμίνης είναι και το να στενεύει

τους βρόγχους. Τα αντιισταμινικά φάρμακα δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα αντίδοτο κατά της ισταμίνης, γιατί εξουδετερώνουν την επενέργειά της στους βρόγχους. Σύμφωνα με το διάσημο Αμερικανό γιατρό Ντέρμπι, που ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη μελέτη των αντιισταμινικών ουσιών, τα φάρμακα αυτά ανακουφίζουν τους τρεις στους δέκα αρρώστους.

5) Άλλο φάρμακο είναι η περιφίνη κορτιζόνη ή η συγγενής της πρεντιζόνη, που έχει κι αυτή άμεση επενέργεια.

Τώρα τελευταία, το μεγαλύτερο ίσχυρο ιατρικών έρευνών στην Αγγλία, το περίφημο «Μέντινγκ Ριςέρτς Κάντσιλ», δημοσίεψε τα συμπεράσματα μιας μακροχρόνιας έρευνας για τα αποτελέσματα της κορτιζόνης στη θεραπεία άσθματος. Σύμφωνα, λοιπόν, με τα συμπεράσματα αυτά, δεν υπάρχει πιο αποτελεσματικό φάρμακο στις κρίσεις του άσθματος από την κορτιζόνη. Στις περιπτώσεις του χρονίου άσθματος, η κορτιζόνη κάνει θαύματα στους δύο πρώτους μήνες της θεραπείας. Ύστερα σιγά-σιγά χάνει την ευεργετική της αποτελεσματικότητά.

Η κορτιζόνη δεν διαστέλλει τους βρόγχους, αλλά τους καθαρίζει από τα πτύελα, που μαζί με το στένεμα των βρόγχων είναι η κύρια αίτια της «πείνας» του αέρα από την οποία υποφέρει ο άσθματικός.

Τέλος η κορτιζόνη επενεργεί και σε ώριμες πρωτεΐνες, που κυκλοφορούν μέσα στο αίμα και παίζουν κι αυτές ένα σημαντικό ρόλο στη δημιουργία του άσθματος.

6) Η πενικιλίνη, ή χρυσουμίνη, ή τεραμικίνη και τα άλλα συγγενή αντιβιοτικά χρησιμοποιούνται κι αυτά στη θεραπεία του άσθματος, γιατί εξολοθρεύουν πολλά από τα μικρόβια που μαζεύονται μέσα στα πτύελα. Τα μικρόβια αυτά κάνουν το άσθμα να χειροτερεύει κι η εξαφάνισή τους είναι ένα σπουδαίο βήμα προς τη θεραπεία.

7) Το ιώδιο διευκολύνει την απόχρεψη και το καθαρισμό των βρόγχων από τον κατάρρονο και το βλεννώδες υγρό που δημιουργείται μέσα τους και δεν παύει να έχει και σήμερα τη θεραπευτική σημασία που είχε άλλοτε.

8) Την ίδια σημασία εξακολουθεί να έχει κι η σειρά των μαλακτικών, που κι αυτά διευκολύνουν την έξοδο των πτυέλων. Η σειρά αυτή αποτελείται από διάφορα σιρόπια, που είναι καμωμένα από ιππεακουάνα, χλωριούχο αμμώνιο, απομορφίνη κι άλλες παρόμοιες στα αποτελέσματά τους ουσίες.

9) Τα καταπραυντικά φάρμακα, με την ευεργετική επίδρασή τους στο νευρικό σύστημα, παίζουν κι αυτά ένα αξιόλογο ρόλο στην ανακούφιση από το άσθμα, γιατί η αρρώστια αυτή στην κυριότητα εκδηλώνεται δεν είναι παρά ένα είδος σπασμού.

10) Άλλο φάρμακο είναι το «φελό», που το κύριο συστατικό του είναι η αντιπυρίνη. Το φάρμακο αυτό ή άλλα ανάλογα που κυκλοφορούν οι διάφοροι φαρμακευτικοί οίκοι, χρησιμοποιείται βασικά στις συστηματικές

και μακροχρόνιες θεραπείες.

11) Ένα νεώτερο φάρμακο, που είναι εξαιρετικά ευεργετικό στο άσθμα, λέγεται θουφίνη και χρησιμοποιείται κι αυτό, όπως και μερικά από τα παραπάνω, για το καθαρισμό των βρόγχων από τα πτύελα.

12) Το τελευταίο φάρμακο δεν είναι... φάρμακο. Προκειται για τις ακτινοβολίες, που γίνονται σ' ένα τμήμα του εγκεφάλου, που λέγεται διενκέφαλος.

Τα νεύρα που κατευθύνουν τους μύς των βρόγχων, επηρεάζονται από τον διενκέφαλο. Σύμφωνα με μία στατιστική των αδελφών Φάινμπεργκ, σε 247 περιπτώσεις επίμονου άσθματος, η ακτινοβολία του διενκέφαλου είχε ικανοποιητικά αποτελέσματα στις μισές.

Εμβόλιο για τις αναπνευστικές παθήσεις

Οι Αμερικανοί στρατιωτικοί γιατροί βρήκαν ένα νέο εμβόλιο, παρασκευασμένο από καλλιέργειες ιστών νεφρών πτηνών και αποτελεσματικό κατά 80% έναντι της γρίπης, της άτυπου πνευμονίας, του πονόλαιμου και άλλων αναπνευστικών ασθενειών που οφείλονται σε ιούς. Η μόνη παθησι που μένει ακόμα ανίκητη, είναι... το κοινό κρυάκι!

Οι αιτίες της κοπώσεως

«Αν κοιμάστε μία συνεχή και άδικα ολόκληρη κόπωση και αδυναμία, οι αιτίες μπορεί να είναι πολλές — λέει ένας καθηγητής του αμερικανικού πανεπιστημίου Κόρνελ. Μπορεί να μην υπάρχουν αρκετές βιταμίνες στη διατροφή σας, ή να εργάζεστε σε άκρατη ατμόσφαιρα, ή να ιδρώνετε και να χάνετε πάρα πολύ αλάτι από τον οργανισμό σας, ή να πάσχετε από τη νόσο του Άντισον, από διαβήτη είτε από άλλες ασθένειες των ενδοκρινών αδένων, ή να έχετε ψυχικές ανωμαλίες. Πάντως, ο καφές κάνει καλό σε πολλές απ' αυτές τις περιπτώσεις — προσθέτει ο καθηγητής.

ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΙΣ ΜΗΧΑΝΩΝ

Εμπνεόμενος από τα διάφορα όργανα ενδοσκοπήσεως που χρησιμοποιούν οι γιατροί και τα όπλα, ως γνωστόν, τελειοποιούνται καθημερινώς, ένας Άγγλος μηχανικός αυτοκινήτων κατασκεύασε ένα «ενδοσκόπιο» δικής του επινοήσεως με το οποίο κατορθώνει να εντόπιση τη βλάβη της μηχανής του χωρίς να υποχρεωθεί να την διαλύσει. Η συσκευή αυτή είναι εφοδιασμένη με μικρά λαμπρόνια και κάτοπτρα που βοηθούν στην εξέταση όλων των σημείων της μηχανής χωρίς το παραμικρό ξεδίωγμα. Στη φωτογραφία μας ο εφευρέτης Ρόμπερτ Φρήμαν εξετάζει με το «ενδοσκόπιο» του και τα πιο άρρωστα σημεία της μηχανής του.

«Ίσως να το ξέρατε ήδη εκ πείρας. Να όμως πού σας το έπιδε δαίνωει και η πίστη!»

Μοιάζει με τη φυματίωση

Μία καινούργια ασθένεια απασχολεί σοβαρά τους φυματολόγους. Μοιάζει στα συμπτώματά της με τη φυματίωση, αλλά χωρίς να είναι πραγματικά. Προκαλείται από ένα διαφορετικό βακτήριο, άθεκτικό στα όξια. Μία ειδική ιατρική επιτροπή έχει αναλάβει τώρα να εξακριβώσει τη σχέση της με τη φυματίωση και τον καλύτερο τρόπο θεραπείας της.

Αντισπασμωδικό φάρμακο του έλικους

Όταν οι πόνοι της κοιλιάς, ή ναυτία, οι έμετοι, ή διάρροια κλπ. οφείλονται σε σπασμούς των γαστρικών νεύρων, μπορεί να ωφεληθεί ένα νέο και ισχυρό αντισπασμωδικό φάρμακο, ή «κεντρίνη». Χορηγήθηκε δοκιμαστικά με ένεσι σε 60 πάσχοντες από όξείες σπασμωδικές γαστροεντερικές διαταραχές και τους ανακούφισε μέσα σε 20-30 λεπτά της ώρας. Έδωσε επίσης ικανοποιητικά αποτελέσματα κατά της ναυτίας και των πόνων του έλικους του στομάχου, της ναυτίας και των εμετών της εγκυμοσύνης και της συχνουρίας της κυστίτιδας.

Τα εμβόλια και η πολιομυελίτις

Οι γιατροί συνιστούν, ως γνωστόν, ν' αποφεύγονται οι εμβολιασμοί έναντι της διφθερίτιδας, του κοκκύτου και της πολιομυελίτιδας κατά την περίοδο που μία επιδημία της τελευταίας απ' αυτές τις ασθένειες βρίσκεται στην ακμή της. Μία έρευνα που έγινε τελευταία από προκάλεση την εμφάνιση πολιομυελίτιδας. Αξιοσημείωτο είναι ότι προσβάλλεται κατά κανόνα από παράλυση το μέλος, στο οποίο έγινε η ένεσις.

Το απλό εμβόλιο έναντι του κοκκύτου δεν φαίνεται ότι είναι επικίνδυνο. Καθίσταται, όμως, εξαιρετικά επικίνδυνο όταν συνδυαστεί με το αντιδιφθερικό εμβόλιο.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΗΛΑΣΜΑ

Μερικές πολύτιμες συμβουλές για τις μητέρες

Ο διάσημος Έλβετος παιδίατρος, δόκτωρ Έμιλ Περδίο, σ' ένα βιβλίο του, που κυκλοφόρησε τελευταία και που θέμα του έχει τη διατροφή του παιδιού στα πρώτα χρόνια της ζωής του, δίνει τις παρακάτω συμβουλές στις μητέρες για το θηλάσματος:

«Όλος ο κόσμος λέει, πως το μητρικό γάλα είναι ή καλύτερη τροφή για το νεογνό, ότι καμιά άλλη δε μπορεί να το αντικαταστήσει σε όλα. Αυτό είναι μία μεγάλη αλήθεια κι η σημερινή επιστήμη την επιβεβαιώνει με κατηγορηματικό τρόπο. Όστόσο, για να πάρη το βρέφος σας όλα τα πλεονεκτήματα, που παρουσιάζει ή φυσική αυτή δαίτα, είναι απαραίτητο ν' ακολουθήτε ώριμους κανόνες, όταν το θηλάσετε.

Πρέπει να ξέρετε, πως και το μητρικό γάλα, όταν χορηγείται στο νεογνό ακανόνιστα, όπως, δυστυχώς, κάνουν πολλές μητέρες, μπορεί να μην ωφελήσει — το χειρότερο — να προκαλέσει διαταραχές στον οργανισμό του βρέφους, που σε ώριμες περιπτώσεις μεταβάλλονται σε αληθινά εμποδία για τη φυσιολογική του ανάπτυξη.

Η πρώτη και κύρια συμβουλή, που η σημερινή επιστήμη απευθύνει στις μητέρες, είναι να μη δίνουν το στήθος τους στα μωρά τους κατά ακανόνιστα χρονικά διαστήματα. Την τρίτη με τέταρτη μέρα, αφού σάς άνεθι το γάλα, το θήλασμα πρέπει να γίνεται κάθε τρεις περίπου ώρες, με μία περίοδο αναπαύσεως, που θα διαρκή τουλάχιστον έξη ώρες.

Στους επόμενους μήνες, οι θηλάσμοι μπορούν νάναι σε μεγαλύτερη χρονική απόσταση μεταξύ τους. Στους τρεις μήνες, κάθε τρισημί ώρες, και στον τέταστο μήνα, κάθε τέσσερις ώρες.

Αυτό που ωστόσο έχει μεγάλη σημασία, είναι ή ποσότης του γάλακτος που πίνει το νήπιο μέσα στο εικοσιτετράωρο, με άλλα λόγια, ή καθημερινή του μερίδα. Η ποσότης αυτή έχει σήμερα καθοριστή με συστηματικές παρατηρήσεις και πειράματα. Διαπιστώθηκε, λοιπόν, πως προς το τέλος του πρώτου μηνός, ένα νεογνό με κανονική ανάπτυξη, παίρνει περίπου εξακόσια γραμμάρια μητρικού γάλακτος την ημέρα. Προς το τέλος του τρίτου μηνός, παίρνει εφτακόσια πενήντα. Προς το τέλος δε του έβδομου μηνός, παίρνει χίλια περίπου γραμμάρια.

Υπολογίζοντας το βάρος του μωρού σ' αυτές τις ηλικίες και ξέροντας πως χίλια γραμμάρια μητρικού γάλακτος δίνουν εφτακόσιες θερμίδες, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως, για την ανάπτυξη του νεογνού, χρειάζονται: Στο πρώτο τετράμηνο κάπου εκατόν δέκα θερμίδες για κάθε κιλό βάρους, στο δεύτερο τετράμηνο εκατό περίπου και στο τρίτο, ενενήντα.

Υπόκειται ένας πολύ απλός κι εύκολος τρόπος για να κανονίσετε ή ποσότητα γάλακτος ή παρή το βρέφος σε κάθε

«γεύμα» του. Δεν έχετε παρά να πολλαπλασιάσετε με 2 τα δύο πρώτα ψηφία από τον αριθμό, που δείχνει το βάρος του παιδιού σε γραμμάρια.

Παράδειγμα: Ένα μωρό ηλικίας τεσσάρων μηνών, που το βάρος του είναι πέντε χιλιάδες εξακόσια γραμμάρια, χρειάζεται σε κάθε «γεύμα» του περίπου 56X2 = 112 γραμμάρια γάλακτος και για όλη την ημέρα του 112X7 = 784 γραμμάρια γάλακτος.

Απεναντίας, οι γνώμες των ειδικών επιστημόνων διαχρόνιαι σχετικά με το ζήτημα, αν πρέπει το νήπιο να θηλάζει κι από τους δύο μαστούς κάθε φορά ή μονάχα από τον ένα. Πάντως, στις πρώτες μέρες, εκτός από την περίπωση που ή θηλή είναι έρεθισμένη, καλό είναι να δίνετε το γάλα κι από τους δύο μαστούς. Αυτό επιβλέπεται να γίνεται για δύο λόγους: πρώτα για ναστε βέβαιη πως το νήπιο ήπτε άκετο γάλα κι ύστερα για να «γυμναστούν» και να συνθιθούν έξ ίσου στην παραγωγή τους οι γαλακτοπαραγωγοί αδένες και των δύο μαστών.

Αργότερα, αν όποτε πως το μωρό θηλάζει κανονικά, μπορείτε, χωρίς κανένα φόβο, να του δίνετε το γάλα του από τον ένα μαστό σε κάθε γεύμα. Όταν όμως, το στήθος σας παρουσιάζει κάποια αδυναμία στην εγκαιρη κι ικανοποιητική παραγωγή γάλακτος, πρέπει ν' αλλάζετε τους δύο μαστούς στο ίδιο θήλασμα.

Πόσο πρέπει να διαρκή κάθε θήλασμα; Δεν υπάρχει μία μονάχα απάντησι σ' αυτό το ερώτημα. Είναι εύριστα μωρά, που μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, έχουν πηή κιόλας τη μερίδα τους. Άλλα, απεναντίας, είτε από αδυναμία, είτε γιατί αφαιρούνται, θέλουν περισσότερο κι από είκοσι λεπτά της ώρας για να πιούν μία κάπως ικανοποιητική ποσότητα.

Το διπλό ζύγισμα, πούν και μετά από το θήλασμα, είναι ή μοναδικός τρόπος για να ξέρομε κάθε φορά αν το μωρό έφαγε αρκετά.

Δυστυχώς, υπάρχουν άκετά βρέφη, που είναι εξαιρετικά ναθρά στο θήλασμα, ακόμα κι όταν ή μητέρα τους έχη άφθονο γάλα. Δεν είναι δε καθόλου σπάνιο το φαινόμενο, να μη θέλη το νήπιο να πηή από το στήθος με κανένα τρόπο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις της εαφνικής του ιδιοτροπίας, όταν καταλάβετε πως δεν υπάρχει έλπίδα να θηλάσει, μπορείτε να βγάλετε το γάλα με θηλάστρο και να του το δώσετε με κουταλάκι. Προσοχή, όμως, να του το δώσετε αμέσως αφού το βγάλετε, γιατί αν αφήσετε το γάλα κάμψη ώρα είναι ενδεχόμενο να χαλάσει.

Τα χρωστώματα δεν είναι 48, αλλά 46

Σύμφωνα με την επικρατούσα ως σήμερα αντίληψη, τα χρωστώματα στον άνθρωπο είναι 48: 46 κοινά και στα δύο φύλα, στα οποία προστίθενται δύο ακόμη άνόμοια για τον άνδρα ή ένα ζεύγος όμοιων για τη γυναίκα. Οι νεώτερες παρατηρήσεις, όμως, κατέσταν τα βασικά σε 44, όποτε μαζί με τα δύο που χαρακτηρίζουν το φύλο, ο αριθμός τους φτάνει τα 46, αντί των 48 όπως πιστευόταν ως σήμερα.

Πιστός στον όρκο

Στό κακουργολογείο:
 — Γιατί σκότωσες τη γυναίκα σου;
 ρωτάει ο πρόεδρος τον κατηγορούμενο.
 — Γιατί δεν ήταν δυνατό πια να ζή-
 σουμε μαζί, κύριε πρόεδρε.
 — Και γιατί τότε δεν τη χώριζες;
 — Δε μπορούσα. Μ' εμπόδιζε ο όρ-
 κος μου...
 — Ποιός όρκος;
 — Της είχα όρκιστή να μη μ'ας χω-
 ρίσω τίποτα στον κόσμο παρά μόνο ο
 θάνατος!...

— Θάθελα να παντρευτώ την κόρη
 σας, κύριε.
 — Μήπως παίζετε χαρτιά;
 — Πολύ ευχαρίστως. Είμαι μανιώδης
 χαρτοπαίκτης... Μά'α κανονίσουμε
 πρώτα το ζήτημα της κόρης σας.

— 'Εγώ δεσποινίς, δεν πίνω, δεν κα-
 πνίζω, δεν παίζω χαρτιά. Είμαι σοβα-
 ρός, εργατικός...
 — Όστε λοιπόν δεν έχετε κανένα έ-
 λάττωμα;
 — Έχω ένα μονάχα: Λέω πολλά
 ψέμματα!

— 'Εκείνος: Μπορείτε ν' αγαπήσετε
 έναν άντρα ήλθιο, έπειδή θάναι πολύ
 πλούσιος;
 — 'Εκείνη: 'Εξαρτάται... Πόση
 περιουσία έχετε;

— 'Ο πελάτης λέει στο ράφτη:
 — Μου φαίνεται πολύ κοντό αυτό τὸ
 παντελόνι.
 — Μά'α, δὲ φταίει τὸ παντελόνι.
 Τὰ πόδια σας εἶναι πολύ μακριά...

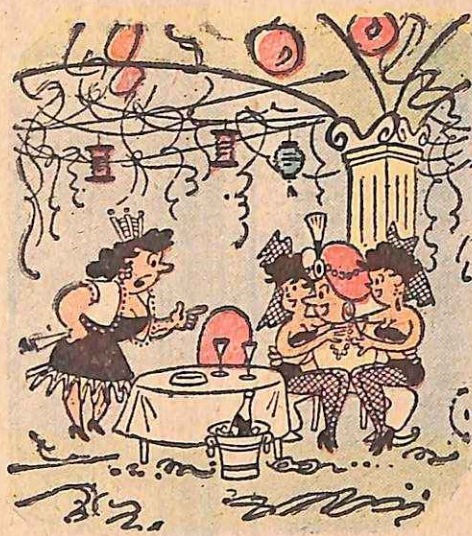
Στις κούρσες. 'Ενὸς τ' ἄλλοι τους
 καλπάζουν πρὸς τὸ τέρμα, δυὸ τζοκεὺ
 φωνάζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:
 — Πέρασε μπροστά, Τζών! 'Εχω
 στοιχηματίσει στ' ἄλογό σου!
 — 'Οχι, ἐσύ πρέπει νὰ φτάσης πρῶ-
 τος, Τζίμι! Στοιχηματίσα κι' ἐγὼ στὸ
 δικό σου ἄλογο!...

— 'Η σκηνή σὲ μιὰ πνευματιστικὴ συγ-
 κέντρῳσι. Μιὰ κυρία κουδεντιάει μετὸ
 πνεῦμα τοῦ μακαρίτη τοῦ συζύγου της,
 μετὴ τὴ μεσολάβησι τοῦ μέντιουμ:
 — Εὐὲ εἶσαι, Χαρίλαε;
 — Ναί, ἐγώ.
 — Εἶσαι πῶς εὐτυχής τῶρα;
 — 'Ω, πολὺ, βράρα πολὺ!
 — Καὶ πῶς βρίσκεσαι;
 — Στὴν Κόλασι!

— Θέλεις, ἀντρούλη μου, νὰ βάλουμε
 ἕνα στοίχημα: "Ἄν βρέξη αὐριο, θ' ἀγο-
 ράσω ἐκεῖνο τὸ καπελλάκι πού μ' ἄρρεσε
 τόσο...
 — Κι' ἂν δὲ βρέξη;
 — Τότε θὰ μού τὸ ἀγοράσης ἐσύ!

— 'Η κυρία ρωτάει τὴν ὑποψήφια μαγει-
 ρισσα:
 — Γιατί σὲ διώδανε ἀπὸ τ' ἄλλο
 σπῆτι πού δούλευες;
 — Γιατὶ ἔσπασα μιὰ σουπιέρα.
 — Γι' αὐτὸ μονάχα;
 — Μάλιστα... Βλέπετε, ἡ κυρία πλη-
 γώθηκε λίγο στὸ κεφάλι...

Σ' ἕνα πάρτυ.
 — 'Η σύζυγος: 'Αντρέα, ἔκασα τὸ
 μαργαριταρένιο κολλιέ μου!
 — 'Ο σύζυγος: Σῶπα, τῶσα, γιατί
 παραπονιόμουνται ὅλοι πὸς πατάνε σὲ
 σπασμένα γυαλιά...

— Καὶ γιατί νομίζεις, βρε γυναί-
 κα, δτι ντύθηκα πιασάς;

— Περιμένετε ἐδῶ νὰ τὸν φέρω
 ἔξω. Δὲ θὰ κάμω οὔτε ἕνα λεπτό!...

— Πᾶψε νὰ κλαῖς, Κατινάκι μου. Δὲν
 τὸ εἶπα, ὅπως τὸ πῆρες, αὐτὸ πον εἶπα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΟΝΗ

Εἰσαπτε 40 χρόνων κι' ἀντὶλαμπάνεστε
 λαφικά μετ' ἀγωνία καὶ τρόμο πὸς τὰ γε-
 ρατεῖα χτυπᾶνε τὴν πόρτα σας. Μερικὲς
 ρυτίδες παρουσιάζονται κοντὰ στὰ μάτια
 σας, μετὰ τὸ φαγητὸ νοιώθετε βάρος στὸ
 στομάχι, ἀρχίζουν οἱ νευραλγίες καὶ οἱ
 ρευματισμοί...

Πὼς θ' ἀντιδράσετε;
 Μετ' ἀγὴν γυμναστική, μετ' ἀγὸν σπὸρ.
 Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, πρέπει νὰ μπορῆτε
 νὰ πηδάτε μ' ἐνωμένα πόδια πάνω ἀπὸ μιὰ
 γυμνὴν καρτέλα, ν' ἀγγίζετε τίς ἄκρες
 τῶν ποδιῶν σας μετὰ τὰ χεῖρά σας χωρὶς νὰ
 λυγίζετε τὰ γόνατα, ν' ἀνεβαίνετε τρία πα-
 τῶματα χωρὶς νὰ λαχανιάζετε, νὰ μπορῆ-
 τε, τέλος, ἀπὸ ἐκπληθῆτε χάμω μπρού-
 μυτα, νὰ ἀνασηκωθῆτε ἀκουμπώντας μόνο
 στὰ μπράτσα σας, χωρὶς ν' ἀγγίζετε τὸ
 πάτωμα μετὰ τὰ γόνατά σας.

— Ἄν δὲν τὰ κατορθώνετε ὅλ' αὐτά, ση-
 μαίνει πὸς σας παραμονεύουν τὰ γερά-
 ματα καὶ πὸς πρέπει νὰ λάβετε τὰ μέτρα
 σας.

Καὶ τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:
 1) Τὸ ποδὴλατο.— Κάνετε μακρυ-
 νούς περιπάτους μ' αὐτό. Διαλέγετε ἕνα πο-
 δηλατο μετ' ὑψηλὸ τιμὸν. Τὴν ὥρα τῆς ποδη-
 λατοδρομίας, μὴν τρώτε. Τὸ βράδυ, νὰ κοι-
 μᾶσαστε νωρίς.

2) Τὸ κολύμπι.— Μ' αὐτὸ θ' ἀσκολη-
 θῆτε τὸ καλοκαίρι. Ἀποφεύγετε ὅμως τὸ
 «κρόουλ». Ὅταν βγαίνετε ἀπ' τὸ νερό, τρί-
 βετε δυνατὰ τὸ κορμί σας καὶ φοράτε ζε-
 στὰ ρούχα.

3) Τὸ τέννις.— Ἄν παίζετε ἤδη τέν-
 νις, συνεχίστε το. Μὴν τὸ ἀρχίσετε ὅμως
 τώρα. Κι' ἀποφεύγετε τοὺς ζωηροὺς συμ-
 παίκτες.

4) Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὰ σπὸρ πού ἀπαι-
 τοῦν τρέξιμο. Μὴν παραλείπετε ὅμως τὴν
 πεζοπορία. Πρέπει νὰ περπατᾶτε τὸ λιγώ-
 τερο 6 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα.

Πὼς καθαρίζονται τὰ σφουγγάρια

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ σφουγγάρια, τ' ἀ-
 φίνετε τρεῖς-τέσσερες μέρες μέσα σὲ κρύο
 νερό, πού τὸ ἀλλάζετε κάθε τόσο. Τὴν τε-
 τάρτη μέρα, διαλύετε στὸ νερό 125 γραμ-
 μάτια ποτάσσα κι' ἀφίνετε μέσα στὴ διάλυ-
 σι τὰ σφουγγάρια ἄλλες 12 ὥρες. Ὑστερὰ
 τὰ βάζετε σὲ καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερό. Με-
 τὰ 24 ὥρες, θάνα ὁλόσπαρα καὶ καθαρώ-
 τατα.

Γιὰ νὰ εἶναι ζεστὰ τὰ πόδια

Στὰ ψυχρὰ κλίματα, γιὰ νὰ κρατᾶτε
 ζεστὰ τὰ πόδια τοὺς καὶ νὰ τὰ προφυλά-
 σουν ἀπ' τὴν ὑγρασία, βάζουμε μέσα στὰ πα-
 πούτσια πάτους ἀπὸ χοντρή φανέλλα. Οἱ
 Ἀμερικανοὶ χρησιμοποιοῦν ἕνα μέσο ἀπλού-
 στερο κι' εὐκολώτερο: Στρώνουν στουπόχαρ-
 το μέσα στὰ παπούτσια τοὺς, πού ζεσταί-
 νει πολὺ τὰ πόδια.

Γιὰ τὰ λεμόνια

Γιὰ νὰ μὴ μouxλιάσουν τὰ λεμόνια, τὰ
 πλένετε πρῶτ καὶ βράδυ μετ' κρύα διάλυσι
 βορικοῦ οἰέος (μιὰ γεμάτη κουταλιά τῆς
 σούπας βορικό σὲ 300 δράμια νερό). Ἄν
 ὅμως ἔχη ἤδη ἐμφανιστὴ ἡ μouxλα, τὴν
 καταπολεμεῖτε πλένοντας τὰ λεμόνια μετ'
 τὴν ἴδια διάλυσι, ἀλλὰ ζεστή.

Γιὰ ν' ἀργήσουν νὰ ξεραθοῦν τὰ λεμόνια,
 ἔχετε τα βουτηγμένα διαρκῶς σὲ κρύο νε-
 ρό, πού τὸ ἀλλάζετε κάθε μέρα. Ἡ κρε-
 μάστε τα μ' ἕνα σπάγγο σ' ἕνα στεγνὸ μέ-
 ρος.

Τέλος, ἂν ἔχετε νὰ διατηρῆσετε ἀρκετὰ
 λεμόνια, τὰ φυλάτε σ' ἕνα κουτὶ ντενεκε-
 δένιο, ἀπὸ τὰ τριψετε ἕνα-ἕνα καλὰ μ'
 ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ παραφινέλαιο
 καὶ τὰ διπλώσετε μετ' ἀδιάφορο χαρτί.

Ἡ αἰμορραγία τῆς μύτης

Σὲ περίπτῳσι ἀκατάσχετης αἰμορραγίας
 τῆς μύτης, διαλύετε τρεῖς ἀσπιρίνες σὲ μιὰ
 κουταλιά χλιαρὸ νερό καὶ μουσκεύετε μ'
 αὐτὴ τὴν διάλυσι μιὰ μικρὴ κομπρέσσα, τὴν
 ὅποια εἰσάγετε στὰ ρουθούνια καὶ τὴν ἀ-
 φίνετε ἐκεῖ ὥσπου νὰ σταματήσῃ ἡ αἱμορ-
 ραγία.

Γιὰ νὰ διάζετε τοὺς σκῶρους, πάρτε ἕνα
 γερὸ πορτοκάλι, καρφώστε πάνω του πολ-
 λά καρφιά γαρύφαλου καὶ βάλτε τὸ μέσα
 στὴ ντουλάπα μετὰ τὰ ρούχα. Μπορεῖ νὰ δια-
 τηρηθῇ ἔτσι ἐπὶ χρόνια.

Ἡ καφὲς γίνεται δυνατώτερος καὶ ἀρω-
 ματικώτερος, ἂν προσθέσετε λίγη σόδα στὸ
 νερό πού τὸν φτιάχνετε.

Τῆς Μαρίας

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου

Συζυγικές άπιστίες καὶ νόθα παιδιά

Ο ΔΙΑΣ δὲν διέπραξε μιὰ καὶ δυὸ φορές τὸ ἀδίκημα τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας. Ἡ μυθολογία μας τὸν παρουσιάζει ἀδιόρθωτο... γλεντζέ. Δὲν ἄφηγε ἡσυχία οὔτε νύμφη, οὔτε ὁμορφὴ θνητή. Ἐνας μεγάλος ἐρωτᾶς του ἦταν ἡ γοητευτικὴ κόρη τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἡ Αἴγινα. Τόσο ἦταν τὸ πάθος του γι' αὐτήν, πού γιὰ νὰ τὴν ἐγγελάσῃ, δὲν δίστασε νὰ πάρῃ τὴ μορφὴ τοῦ πατέρα της:

— Ἐλα, παιδί μου, τῆς εἶπε, θὰ πᾶμε ἓνα εὐχάριστο ταξίδι.

Τὴν πῆρε, λοιπόν, ἀπονήρευτη καὶ τὴ μετέφερε στὴ νῆσο Οἰνῆ. Κι' ἐκεῖ πιά, ὅταν ἔμειναν ὁλομόναχοι, τῆς φανέρωσε τὸ μυστικὸ του.

Ἄλλο θῦμα του ἦταν ἡ Καλλιστώ, θυγατέρα τοῦ Λυκάονος. Τὴ γνώρισε στὴν Ἀσκάδα καὶ τόσο... ξεπερλάθηκε μαζί της, πού ἀπέφασσε νὰ ἐγγελάσῃ τὴ φρόνιμη κι' ἐξυπνὴ γυναίκα του, τὴν Ἥρα. Ἐτοίμοις ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἀγαπημένη του σέ... ἀκούει, δα, τὴν πῆρε κοντά του καὶ διασκόμισε μαζί της, μέχρι πού ἤρθε στὸν κόσμο ἓνα παιδί τους, ὁ Ἄρκαας.

Ὁ ἀδιόρθωτος Δίας, λίγο ἀργότερα, γνώρισε ἀπὸ τῆς Ἥρας τὴν κόρη τοῦ Ἡλεκτρυῶνος, τὴν Ἀλκμήνη, πού τὸν χάρισε ἓνα φοβερὸ σὲ δύναμι... νόθο παιδί, τὸ γνωστὸ μας Ἡρακλῆ.

Μιὰ ἄλλη κόρη τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἡ Ἀντιόπη, ἐμπλέξε στὰ βάσανα τοῦ ἔρωτα τοῦ Δία κι' ἔφερε στὸν κόσμο... δίδυμα: τὸν Ἀμφιάρα καὶ τὸ Ζῆθο.

Στὴ Θῆβα ἐπίσης ὁ πατέρας τῶν θεῶν ἐρωτεύθηκε μιὰ ἄλλη πεντάμορφη γυναίκα, τὴ Σεμέλη. Στὴ Λακωνία δὲ δίστασε νὰ μεταμορφωθῇ σὲ κύκνα γιὰ νὰ χαρῇ τὴν ἀγάπη τῆς ὁμορφῆς Λήδας. Τέλος, τόση ἦταν ἡ πρέλλα του γιὰ τὴν Εὐρώπη, πού γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν Τύρο, μεταμορφώθηκε σὲ ταῦρο! Ἐτοίμη τὴν πῆρε στὴν πλάτη του, τὴν πῆγε στὴν Κρήτη, ἐκεῖ πού πέρασε τὰ πρώτα χρόνια του, τὴν ἐγκατέστησε στὴν Κνωσσὸ καὶ γλεντήθηκε μαζί της ὅσο καιρὸ μπορούσε νὰ ἐγγελάσῃ τὴν Ἥρα.

Ὁ Δίας ἀπέκτησε πολλὰ νόθα παιδιά. Μὰ τὸ πιὸ ἀγαπημένο παιδί του, ἦταν ἡ Ἀθηνᾶ. Ἰσως γιὰ τὴν ἡλικία τῶν μόνων παιδι, πού τὸν ἔκανε νὰ υποφέρει. Μιὰ μέρα, θύμωσε ὁ Ἡρακλῆς καὶ, σηκώνοντας ἓνα βαρὺ πελέκι, τοῦ ἔσπασε τὸ μέτωπο. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεπήδησε ἡ Ἀθηνᾶ, μὲ μιὰ πολεμικὴ κραυγὴ θριάμβου! Ἦταν ἡ θεὰ τῆς ἀστραπῆς, ἡ θεὰ μὲ τὸ ἀκτινωδὸ βλέμμα, ἡ θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ θεὰ Παρθένος, γιὰ τὴν πρᾶγμα ἀπέφυγε τὴν κλίνην τοῦ Ὑμεναίου κι' ἡ καρδιά της ἔμενε ἀπαθὴς στοὺς πόθους τοῦ ἔρωτος.

Μὰ ὁ Δίας δὲ σπαιματᾶ νὰ... ἐκθέτῃ τὴ σοδομῇ γυναίκα του. Στὴ Δῆλο, γνωρίζεται μὲ τὴν πεντάμορφη Λητώ κι' ἐπειτα ἀπὸ λίγο, κάτω ἀπὸ τὰ κλισία μιᾶς φοινικιάς, ἐκείνη γέννησε ἓναν ἄλλο... νόθο, τὸν Ἀπόλλωνα.

Στὸ ὄρος Κυλλήνη, ἐξ ἄλλου, συνδέεται μὲ ἄλλη γυναίκα, τὴ Μαίαια, πού τοῦ χαρίζει ἓνα τετραπέρατο παιδί στὴν... πονηριά καὶ στὴν κλειδιά: τὸν Ἑρμῆ. Λένε μάλιστα γι' αὐτὸν καὶ τὸ ἔξης: Μόλις γεννήθηκε... ὥρμησε ἐξω ἀπὸ τὸ λίκνο του, ἔφθασε στὰ ὄρη τῆς Πισυρίας, ἐκέλευε πενήντα δοιμάλια καὶ τὰ ἐκείσε σ' ἓνα βαθὺ σπήλαιο, στὶς ὄχθες τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἐπειτα γύρισε πάλι στὸ κρεβάτι του, σκεπάζτηκε μὲ τὰ... σπάρτανα τοῦ καὶ ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Κι' αὐτὸς ὁ κλέφτης ἀπὸ κούνη, ἔγινε ὁ θεὸς τοῦ... ἐμπορίου!...

Νὰ ὁμως καὶ μιὰ... ἐκθεσις βρέφους, ἀπὸ τὴ μητέρα του: τὴν Ἥρα. Πρόκειται γιὰ τὸν ἄτυχο Ἡρακλῆ. Ἦταν ὁ δυστυχὴς πολὺ ἄσχημος κι' ἡ μητέρα του τὸν ἔβριζε βροδιά. Αὐτὸς ὁ στραβοκάνης κι' ἀσχημοσύνης ἦταν ὁ καυμὸς της. Μιὰ μέρα, λοιπόν, τὸν γκρέμισε ἀπὸ τὸν Ὀλύμπο καὶ τὸν πέταξε στὴ Λήμνο... Κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ξεχνᾶ τὰ βάσανά του, ἔπεισε μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Ἦθελε ὁμως νὰ βρῇ μιὰ σύντροφο. Καὶ κατὰφερε ἐκεῖ νὰ φτιάξῃ τὴν

ΠΑΡΧΟΥΝ μερικά ἐγκλήματα — εἶπε ξαφνικὰ ὁ Μεσάν — ἐναντὶν τῶν ὁποίων ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ἐντελὴς ἀνίσχυρη. Τὸ θῦμα εἶναι γνωστὸ, ὁ δολοφόνος ἐπίσης κι' ὥστόσο δὲ μπόρεῖ νὰ κάνῃ τίποτα...

Κάποιοι ἀπ' τὴ συντροφιά, τοῦ παρατήρησε: — Ἀστείεςστε, βέβαια!

— Ἀλλοίμενο, ὅχι! Ὑπάντησε ὁ Μεσάν, ἀναστενάζοντας. Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ἓνας δολοφόνος...

Ὅλοι τὸν κύτταξαν κατάπληκτοι. Κάποια γυναίκα ἔβγαλε μιὰ ὑστερικὴ κραυγὴ.

— Σκότασα τὸν καλύτερό μου φίλο, συνέχισε ὁ Μεσάν... Γύριζε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴ Γαλλία, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια διαμονῆς στὴν κεντρικὴ Ἀφρική. Ὁ Ρομπέρ, ὁ φίλος μου, στὸν ὁποῖο εἶχα γράφει πὼς θὰ γύριζε, μὲ κάλεσε, μόλις φτάσω στὸ Παρίσι, νὰ πάω στὸ σπίτι του. Δὲν ἦταν μόνο πού βιαζόταν νὰ μὲ δῇ — γιὰτὶ γνωρίζομαστε ἀπὸ μικρὰ παιδιά — ἀλλ' ἤθελε κιόλας νὰ παραστῶ σὰν παρὰνυμφος στὸ γάμο του. Στὸ διάστημα πού ἐγὼ ἦμουν στὴν Ἀφρική, αὐτὸς εἶχε ἀρραβωνιαστῇ «μὲ μιὰ περιφήμη γυναίκα», ὅπως μοῦ ἔγραφε, καὶ περίμενε τώρα τὸ γυρισμό μου, γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς γάμους του...

Ἐπιστρέφοντας στὴ Γαλλία, σταμάτησα, γιὰ μιὰ βδομάδα, στὸ Παρκερὸλ. Τ' ἀγαποῦσα πάντοτε αὐτὸ τὸ νησάκι καὶ στὴν Ἀφρική πού ἦμουν, ὀνειροπολοῦσα μιὰ λιγοῦμερη διαμονὴ ἐκεῖ. Κι' ἴσια-ἴσια ἦταν ἀνοιεῖ, ὅταν ἀποβιβάστηκα στὸ νησί, μιὰ ἀνοιεῖ ὅλο βάλτος κι' εὐωδίες, πού ποτὲ δὲν τὴ γνώρισα στὴ φλογερὴ Ἀφρική.

Φτάνοντας στὸ νησί, πῆγα νὰ κάνω ἓνα περίπατο στὰ περὶχωρα. Καθὼς εἶχα σταματήσει σ' ἓνα μονοπάτι, μὲ πικρὰ δέντρα, καὶ κυττοῦσα κάτω τὴ γαλάζια θάλασσα, ἀκουσα, ξαφνικὰ, βήματα. Ἦταν μιὰ γυναίκα ψηλὴ καὶ λεπτή, μὲ ὠραϊότατα μάτια, πού βαρρεῖς κι' ἀντικαθάρφιζαν ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ ἡλίου, καὶ μὲ χεῖλη σαρκώδη, ὅμοια μὲ μπουμπουκὶ ἐξωτικῶν λουλουδιῶν...

Τί ἦταν γιὰ μένα αὐτὴ ἡ συνάντησι μού εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ παραστήσω. Τυχαίνει καμμιά φορὰ κανεὶς νὰ βρεθῇ, ξαφνικὰ, ἀντίκρου σὲ μιὰ γυναίκα, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ γυναίκα, πού περίμενε, πού ὀνειροπολοῦσε σ' ὅλην τὴν ζωή...

Δὲν ἦταν μόνο ἡ ὁμορφιά αὐτῆς τῆς ἀγνωστῆς, πού μὲ συγκίνησε. Ἦταν κάτι ἄλλο, ἀλλόκοτο, κάτι σὰν κύμα γοητείας, πού ἔβγαине ἀπ' ὅλην τὴν ὑπαρξή.

Θέλησα νὰ τὴς μιλήσω, νὰ τὴς πᾶ ἐκεῖνο πού ἐνοιώθα, νὰ εὐλογίσω τὸ πεπρωμένο πού μ' ἔκανε νὰ βρεθῶ ἐκεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη, καὶ νὰ τὴ συναντήσω.

Ἐκῆνα μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω κι' ἐκείνη μὲ κύτταξε παραξενεμένη καὶ προσπέρασε.

Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου συντριμμένος. Ἐνοιώθα μιὰ βροσιὰ μελαγχολία νὰ μοῦ πιέζῃ τὴν ψυχὴ. Βρόδυσε... Μιὰ βροδυὰ γλυκειά, ἀνοιξιὰτικὴ...

Πῆγα πρὸς τὴν ἐρημὴν πλάζ, σπρωγμένος, δὲν ξέρω ἀπὸ ποιά μυστηριώδη δύναμι.

Καθὼς ἀναβα ἓνα ταγιάρο εἶδα, στὸ φῶς τοῦ ἀναπτήρα μου, ἓνα ζευγάρι ἐσπλωμένο στὴν ἀμμουδιά. Ἐκείνη ἦταν πεσιμένη στὴν ἀγκαλιά του, μὲ μιὰ ἐκφρασι ἐκστατικὴ. Ἀναγνώρισα τὸ πρόσωπό της: Ἦταν ἡ ἀγνωστὴ, πού εἶχα συναντήσῃ τὸ πωρὶ στὸ δάσος.

Ἐνοιώσα ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἀγαποῦσε ἄλλον... Μὰ γιὰτὶ νὰ μὴν τὸ εἶχα ἤδη σκεφτῇ; Ἦρθε ἀργὰ στὴ ζωὴ της...

Στὸ διάστημα πού ἔμεινα στὸ νησί, τοὺς ξαναεἶδα πολλές φορές.

Ἐνοιώσα μιὰ παρόξενη, μιὰν ὀδυνηρὴ εὐχαιοίστησι, νὰ παρακολουθῶ, ἀπὸ μακριά, τὸν ἔρωτά τους. Στὰ κου-

φὰ μονοπάτια, στὶς ἐρημὲς ἀμμουδιές, παντοῦ, παραμόνευα αὐτὸ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι, πού χαϊρόταν τὸν ἔρωτά του... Καταλάβαινα πὼς ἀγαπιόντουσαν πολὺ, πὼς ζοῦσαν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, τοὺς ἔχασα... Σὲ δυὸ μέρες, ἄλωςτε, ἔφυγα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ νησί, γιὰ νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι...

Ὁ Ρομπέρ μὲ υποδέχτηκε χαρούμενος. Ἦμαστε οἱ δυὸ μας μέσα στὸ γραφεῖο του.

Πόσο εἶμαι εὐτυχὴς πού ἤρθε! μοῦ ἔλεγε. Θέλω νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Θάρθῃ σὲ λίγο. Δὲν ξέρεις πόσο ἀγαπῶσαι, πόσο εὐτυχισμένοι εἴμαστε...

Ἀκουσα τὴν ἐξώπορτα ν' ἀνοίγῃ. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ρομπέρ μεταμορφώθηκε.

Νάττη! μοῦ εἶπε. Εἶναι αὐτή! Ἡ Ὑδὼνη!

Σὲ λίγο, ἡ Ὑδὼνη μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο του. Τὴν ἀναγνώρισα ἀμέσως: Ἡ Ὑδὼνη ἦταν ἡ ἀγνωστὴ πού νησιού...

Ὑδὼνη, σὺ παρουσιάζω τὸν καλύτερό μου φίλο, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσο συχνὰ σοῦ ἔχω μιλήσει, τῆς εἶπε ὁ Ρομπέρ.

Ἐκείνη μὲ κύτταξε κατὰματα κι' εἶπε, μὲ φωνὴ κάπως βραχνή:

Γνωρίζομαστε ἤδη!...

Ἐμεινα ἄφωνος ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ποτὲ δὲν περίμενα αὐτὸ τὸ λόγια της.

Πῶς; ἔκαμε ὁ Ρομπέρ. Γνωρίζομαστε; Μὰ εἶναι ἀδύνατο!

Ἄλλ' ἐκείνη, ἥρεμη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ συνέχισε:

Ναί κι' εἶναι καλύτερα νὰ τὰ μάθῃς ὅλα ἀπὸ μένα... Ὁ φίλος σου μὲ συνάντησε τὴν περασμένη βδομάδα, στὸ Παρκερὸλ.

Στὸ Παρκερὸλ; ψιθύρισε ὁ Ρομπέρ. Ἀλλὰ τότε λοιπόν...

Ναί, δὲν ἦμουν στοῦ πατέρα μου, ὅπως σοῦ εἶχα πῆ...

Νόμισα πὼς ὁ Ρομπέρ θὰ λιποθυμοῦσε. Τόσο εἶχε χλωμιάσει.

Καὶ τί πῆγες νὰ κάνῃς στὸ Παρκερὸλ; κατάρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ.

Ἡ Ὑδὼνη ἔγινε πελιδιλή.

Προτοῦ νὰ σὲ γνωρίσω, τοῦ εἶπε, προτοῦ νὰ σ' ἀγαπήσω, ἀγάπησα ἓναν ἄλλον. Ναί, κατάλαβε με, Ρομπέρ... Ἦμουν νέα... Δὲν ἤξερα... Ἦταν ὁμορφος... Μιλούσε ὠραία... Νόμισα πὼς αὐτὸ ἦταν ὁ ἔρωτας...

Τὰ λόγια της ἔβγαίναν μὲ μεγάλη δυσκολία ἀπὸ τὸ στόμα της

Ἐγὼ δὲν εἶχα ἔξοχα, ἐξακολούθησε... Κι' ἔπειτα κατάλαβα πὼς ἦμαστε πολὺ διαφορετικοί... Γνώρισα σένα. Μ' ἔκανες νὰ καταλάβω τί εἶναι ἔρωτας. Ἀλλ' ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε ἀκόμα... μ' εἶχε παρακαλέσει τόσο πολὺ, ὥστε δὲν μπορούσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ μιὰ τελευταία συνάντησι, πού μοῦ τὴ ζητοῦσε σὰν ἐλεημοσύνη... Πῆγα νὰ τὸν συναντήσω...

Ἐξῆρα ὀχτὸ μέρες μαζί του στὸ Παρκερὸλ. Ἐφυγε τώρα γιὰ τὴν Ἀργεντινὴ. Ποτὲ δὲ θὰ τὸν ξαναδῶ. Ἀν δὲ μὰς εἶχε δὴ ὁ φίλος σου, τίς μέρες ἐκείνες πού περάσαμε μαζί, δὲ θὰ τὸ μάθαινες ποτέ...

Ὁ Ρομπέρ, εἶχε ἀκουμπήσει πάνω στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ μὴν πῆσι.

Ἡ συγκίνησι εἶχε ἀλλοιώσει τὰ χαρακτηριστικά του.

Ὅποτε ἔτσι... ψιθύρισε μὲ πόνο. Ἦσουν στὸ Παρκερὸλ...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα. Ἡ Ὑδὼνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν πρόφερε λέξι κι' αὐτή.

Ὁ Ρομπέρ βγήκε τρεκλίζοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κλείστηκε στὴν κόμισά του.

Ἐγὼ εἶχα μείνει ἀκίνητος, σὰν καρφωμένος στὴ θέσι μου.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῇ τίποτα, ψιθύρισε συντριμμένος. Ἐγὼ δὲν ἐπρόκειτο νὰ μιλήσω... Τοῦ κάνατε μεγάλο κακό, μ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι. Δὲν σκεφτήκατε λοιπὸν πὼς ὁ Ρομπέρ...

Δὲν πρόφτασα νὰ συμπληρώσω τὴν τελευταία φράσι μου.

Ἐγὼ πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Ρομπέρ.

Ἐτρεξα, ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀργά. Ὁ Ρομπέρ ἦτον πεσμένος στὸ πάτωμα, μὲ τὸ κρανίον του ἀνοιγμένο...

Ἡ Ὑδὼνη πού ἔτρεξε πίσω μου, μόλις εἶδε τὸ ἀρραβωνιαστικὸ τῆς σκοτωμένο κι' ὅλα τὰ δεινὰ γιὰ ἓνα εὐτυχισμένο μέλλον γκρεμισμένα, δὲν ἔκλαψε καθόλου.

Στάθηκε στὴν πόρτα σὰ Μοῖρα, καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή:

Δολοφόνε!...

Ἐπειτα ἔφυγε, κι' οὔτε ἀκουσα πιά νὰ μιλοῦ γι' αὐτήν...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

Παραμόνευε παντοῦ αὐτὸ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι.

πρῶτη γυναίκα στὴ Γῆ, πού τὴν ὠνόμασε Πανδώρα... Στὸ τέλος, ὥστόσο, πῆρε γιὰ ἀμοιβὴ τὸν κόπων τὴν πεντάμορφη Ἀφροδίτη, δίχως νὰ ξερῇ ὁ δυστυχὸς τί φωτιά ἔβαζε στὸ κεφάλι του...

Μιὰ μέρα, ἐνῶ αὐτὸς βρισκόταν στὸ ἐργαστήρι του, μπῆκε κρυφὰ στὸ σπίτι του ὁ Ἄρης καὶ ἀρχισε τὰ ἐρωτικά παιχνίδια μὲ τὴν Ἀφροδίτη. Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἀργήσε νὰ τὸ μάθῃ, μὰ διατήρησε τὴν ψυχραιμία του.

Περίμενε, λοιπόν, τὴν κατάλληλη στιγμή καὶ, φτιάχνοντας ἓνα εἰδικὸ δίχτυ, ἔτρεξε κοντά τους, τοὺς τυλίξε μ' αὐτὸ, τοὺς ἔδεσε καλὰ πάνω στὸ κρεβάτι κι' ὕστερα φώναξε τοὺς θεοὺς γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὸ ἀδίκημα!...

Ὁ Ἄρης ὁμως δὲ στενοχωριέται. Πάντα εἶναι ἔορκος. Διορκῶς μαλλώνει μὲ τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἀθηνᾶ. Μὰ κι' ἐκείνη πάλι δὲν παύει νὰ τὸν πολεμῇ. Τὸν πληγώνει σὲ διάφορες μάχες, τὸν ἐξευτελεῖ, γιὰτὶ ἡ καρδιά της δὲν ἐνοιώσε ποτὲ τὴ χαρὰ τοῦ ἔρωτα καὶ δὲ γνωρίζει τί θὰ πῇ στοργή. Καί, σὰν νὰ μὴ ἔφθαναν ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα, ὁ Ἄρης μπλέκει καὶ σ' ἄλλες στενοχώριες: Τ' ἀδελφία του... καθαρῶς σκοτώνει τὰ παιδιά του. Ὁ γιὸς τοῦ Φλεγέας σκοτώνεται ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνα. Ἄλλοι δυὸ σκοτώνονται ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα σπάζει καὶ τὰ πλευρά τοῦ Ἄρη καὶ τὸν στέλνει στὸν Ὀλύμπο γιὰ νὰ γιαντρεῖται!...

Ὁ Ἄρης πάλι σκοτώνει στὴν Ἀττικὴ τὸ γιὸ τοῦ Ποσειδῶνα, Ἀλιερόβη, γιὰτὶ τὸν ἔπιασε ἐπ' αὐτοφῶνα νὰ κακοποιῇ μιὰ ἀνήλικη παρθένα. Ὁ Ποσειδῶνας τότε καταγγέλλει τὸν Ἄρη κι' αὐτὸς δικάζεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους θεοὺς. Ποῖος ὁμως ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸν καταδικάσῃ; Ἐτοίμ' οὖν δίνεται τὸ ἐλαφρονικό τῆς πλήρους συγχώρεως κι' ὁ Ἄρης ἀθωώνεται... Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ πρῶτη... δικαστικὴ πλάνη!

Τοὺς «διεφθορεμένους» ἀρχαίους θεοὺς ἀκολούθησαν κατόπιν πάνω στὴ γῆ ἐγκληματικοὶ ἀρχόντες καὶ τύραννοι. Κι' αὐτοὺς διαδέχτηκαν οἱ σκληροὶ καὶ ἀπάθνηστοι Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες. Ἐτοίμ' οὖν ἐγκλημα ἀκολούθησε πάντα τὴν πορεία τῶν ἀνθρώπων, ἀνίμεσα στοὺς αἰῶνες, δεμένο μαζί τους καὶ μὲ τὰ πάθη τους...

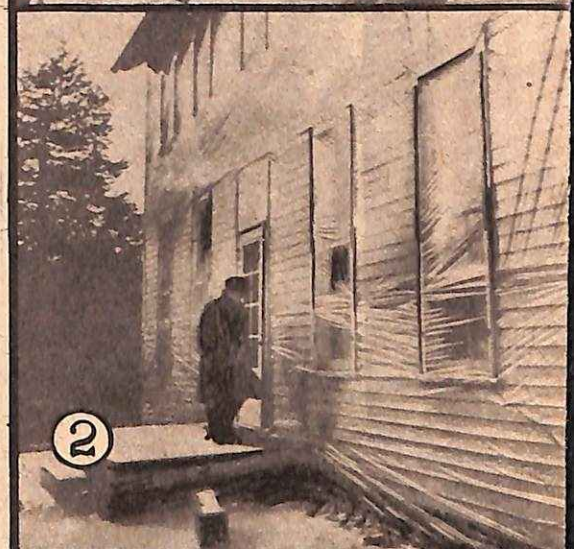
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ἡ Ἀγγλίδα στὰρ Τζῶαν Κόλλινς ἔχει καταλάβει μιὰ ἐξαιρετικὰ σημαίνουσα θέσι στὸ κινηματογραφικὸ σπέρμα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ ὠραία στὰρ ἐξελέγη ἀπὸ τὸν παραγωγὸ Ντάρουλ Τζάννουκ γιὰ νὰ πρωταγωνιστῇ μαζί μὲ τὸν Τζέιμς Μέσσην, τὴν Ντόροθ Ντάιτριτ, τὸν Χάρου Μπελφόντε, τὴν Τζῶαν Φονταῖν καὶ τὸν Μάικλ Ρέννυ στὸ φιλμ «Ἐνα νησί στὸν ἥλιο» τὰ ἐξωτερικά τοῦ ὁποῦ γυρίζονται τώρα στὶς Ἀνατολικὲς Ἰνδίες. Ἡ φωτογραφία αὐτῆς τῆς Τζῶαν τὴν παρουσιάζει ὅπως θὰ ἐμφανιστῇ στὸ μεγαλύτερο μῆκος τοῦ ἔργου.

2 Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδιάνας (Η.Π.Α.) περνοῦν ἑφέτος ἓναν ἀπὸ τὸν βαρύτερος χειμῶνες πού γνωρίζανε ποτέ. Τὸ θερμομετρὸ δείχνει 14 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν καὶ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ παγώσῃ ἀκόμα καὶ τὸ κρασί. Γιὰ νὰ ποσοτατέψῃ τὴν οἰκονομικήν του ἀπὸ τὸ φερόντο αὐτὸ κρύο, ὁ κ. Πήλ ἀπὸ τὸ Λαφαγιέτ ἐντυσε τὸ σπίτι του μ' ἓνα κάλυμμα ἀπὸ διαφανὴ πλαστικὴ ὕλη πού δὲν ἀφίνει τὸν παγωμένο ἀέρα νὰ περάσῃ ἀπὸ τίς χαραμάδες.

3 Στὶς Ἡν. Πολιτείες ἔκαναν τὴν ἐμφάνισι τους ματογυῖα μὲ εἰδικούς σκελετοὺς, ἀνάλογα μὲ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν. Παραθέτομε δυὸ ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς σκελετοὺς. Ἀριστερά: Γιά αἰσθηματικὰ ραντεβὺ ἀπαιτοῦνται. Ἐκελετοὶ σὲ σχῆμα καρδιάς. Δεξιά: Ἐνὰς βροχίτιμος χρυσοποικιλτος σκελετὸς μὲ περὰ πρᾶτα πού προσδίδονται γιὰ τὴν ἐπίσημη περιμέρα ἑνὸς θεάτρου ἢ κινηματογράφου.

4 Ὁ Ἀντοῆ Σουῖρ, ἓνας τολμηρὸς Παρισινὸς ἀλεξιπτωτιστής, ἔγινε διάσημος χάρις σὲ μιὰ ἐξαιρετικὴν κινηματογραφικὴ ταινία πού κατάρθωσε νὰ πάρῃ μὲ τὴν κινηματογραφικὴ αὐτὴ μηχανὴ λήψεως, τὴν ὁποία ἐφύρμωσε πάνω στὸ κεφάλι του. Ὁ Σουῖρ ἔπεσε ἀπὸ τὸ κενὸ ἀπὸ ἓνα ἀεροπλάνο, πού πετοῦσε σὲ μεγάλο ὕψος, συγχρόνως μὲ ἓνα συνδεδεμένο του, τὴν πῶσι τοῦ ὁποῦ κατάρθωσε νὰ κινηματογραφῇ πρὶν ἀκόμα ἀνοίξουν τὰ ἀλεξιπτωτὰ τους καὶ ἐνῶ ἔφεταν πλάι-πλάι μὲ ταχύτητα 200 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Στὴν πῶσι τοῦ αὐτοῦ ὁ Σουῖρ εἶχε τὰ χέρια του ἐκείθερα καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή ἀνοίξε τὸ ἀλεξιπτωτὸ τοῦ ἐπιτυχάνοντας ἔτσι ἓνα διπλὸ ἀθλο.

ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΠΑΙΔΙΑ ΔΕΝ ΕΙΜΕΝ ΕΝΑ

Τὴν ἀγάπη ἦταν αὐτὴ ποῦχε γιὰ τὸν μπαμπά του ὁ Γιωργάκης! Ἀγάπη, βέβαια, καὶ τὴν μητέρα του, ποὺ τὴν εὗρεκε πάντα πρὸς θυμὸν, τρυφερὴ, γλυκομίλητη, στὸ πλευρὸ του. Ἀλλὰ οὐ μὴς κυριολεκτικὰ τὸν πατέρα του, μὲ μιὰ λατρεία ποὺ ἦταν καὶ θαυμασμὸς καὶ κομῶρι καὶ περηφάνεια... Ἡ πῶς μεγάλη εὐτυχία τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ἦταν νὰ μαγεύεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του καὶ νὰ ἀκούῃ μαγεμένο ἀπὸ τὰ μαγικά χεῖλιά του, παραμυθία — ἱστορίες ποὺ γίνανε ἢ ποὺ δὲ γίνανε ποτέ, ἱστορίες ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἢ ἀπὸ τὴν φαντασία... Κι' εἶχε τόσο γόνιμη φαντασία ὁ πατέρας τοῦ Γιωργάκη! Συγγραφεὺς ὀνομαστός καὶ πασίγνωστος, ἦξερε νὰ γοητεύῃ τὸ κοινὸ μ' αὐτὰ ποὺ ἔγραφε... Πῶς νὰ μὴ γοητεύῃ καὶ τὸ γυιό του μ' αὐτὰ ποὺλεγε — μ' αὐτὰ ποὺφτανε εἰδικὰ γιὰ τὸ γυιό του καὶ ποὺ ἀναδύονταν ὀρμητικὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἀγάπης του, τῆς στοργῆς του; Ναι, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν μωμιολογία τοῦ ὁ Γιωργάκης γιὰ τὸν μπαμπά του ὅμως εἶχε κατὰ πῶς πολὺ ἀπὸ λατρεία — κατὰ τόσο μεγάλο, τόσο ἀπέραντο, ποὺ ἀπορούσε κανένας πῶς ἦταν δυνατό νὰ χωράῃ μέσα σὲ μιὰ μικρὴ παιδικὴ καρδιά.

Ἡ μοῖρα ὅμως — μιὰ μοῖρα σκληρὴ... — ζήτησε τὴν ἡρεμὴ εὐτυχία τῆς οἰκογένειας: Μιὰ γυναῖκα, μὲ ὁμορφιά πολλὴ καὶ λίγη καρδιά, γλυστήρησε ὑποῦλα στὴ ζωὴ τοῦ Πέτρου Ζαμάνη, γιὰ νὰ τὴν ἀναστατώσῃ μ' ἓνα ὁλοκληρωτικὸ, καταστρεπτικὸ ἔρωτα! Πῶς τὸ ἔπαθε αὐτός, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μεγάλην πείρα ποῦχε συνηθίσει νὰ νοιώθῃ τὴν ἀναγνώστριν τῶν ἐρωτευμένων μαζί του καὶ προσπαθοῦσε πόντα, ψυχραῖος καὶ ἀσυνκίνητος, νὰ τὴν ἐξαφάνῃ ἀποφασιστικὰ στὸ δρόμο τῆς λογικῆς;... Πῶς τὸ ἔπαθε, μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν ἦτανε κἀν ἀναγνώστριά του, ποὺ δὲν τοῦ εἶχε ποτέ ἐκδηλώσει τὴν συμπάθειά της — πολὺ περισσότερο τὸ θαυμασμὸ της;... Κι' ὅμως, νὰ ποῦ τὴν ἔπαθε ὁ φημισμένος συγγραφεὺς!... Κι' ὅταν σὺρθηκε ταπεινωμένος στὰ πόδια αὐτῆς τῆς ἀκατανίκητης γόησσας, τὸ πρῶτο ποῦ τῆς εἶπε, μετὰ τὸ «σ' ἀγαπῶ...», ἦταν αὐτό:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μὲ γοητεύεις χωρὶς νὰ κάνεις καμ-

μὸν τὸ νέο νὰ μαστιγώσῃ τὴ Λουκία στὴν ἀγάπη της, στὴν περηφάνειά της.

Ὁ δάσκαλός της εἶχε φύγει μαζί μὲ ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, ἀφίοντας πίσω του ἀδιάφορος τὰ δύο πλάσματα ποὺ ἔχονε τόσο σπληνική ἀπάνω του — τὴν γυναῖκα του, τὸ γυιό του... Γιὰ τὴν περὶ φρονιμῆς αὐτοῦ, τὸ πρῶτο ἦτανε ὁδυνηρὸ μαστίγωμα ὅμως γιὰ τὸ παιδάκι ἡ ἐγκατάλειψις αὐτὴ τοῦ πατέρα του ἦτανε πραγματικὴ καταστροφή!...

Τὸ ἀράδιασε, βέβαια, ἡ μαμά του ἔνα ἐντελὸς ἀτεχνὸ παραμυθι — καὶ δὲν ἦξερε διόλου νὰ φτιάχνῃ παραμυθία ἢ φτωχιά... — γιὰ κάποιο ταῖδι τοῦ μπαμπά του σ' ἓνα ἄλλο μακρινὸ μέρος. Ὁ Γιωργάκης ὅμως, οὔτε πειστήκε, οὔτε παρηγορήθηκε... μόνον ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ μαραζώνει.

Τὰ χρώματα τῆς ὕλης μαραζήκανε στὰ μαγουλάκια του, ἄρχισε νὰ μὴν τρώῃ, καὶ σὲ λίγο δὲ σηκώνονταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι... Μάταια ἡ φτωχιά ἡ μάνα του, ἐστρελλομένη ἀπὸ τὴν κατάστασι τοῦ ἀγαπημένου τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἐκπρῶσσωσε πιά τὴ μὴν — τὴν τελευταία της... — ἐλπίδα, πῆγε καὶ ρώτησε γιὰτροῦς, ἀγόρασε γιὰτρικά... Ὁ γιὰτρός ἦταν ἓνας, τὸ γιὰτρός ἓνα κι' αὐτό: Ὁ Πέτρος, ἡ ἐπιστροφή του... Πόσες φορές ἡ ἀσπὴ μητέρα εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ παραμυθι τοῦ λατρεμένου μοναχογιουῦ της τὸ μικρὸ τοῦ παρόπον, τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀδύνατο σωματάκι τοῦ κοιμότανε καὶ μόνον ἡ ψυχούλα του ἀγρυπνοῦσε γιὰ νὰ ἀναρωτηθῇ γι' αὐτὴν ἀγωνία:

«Μπαμπά! Γιατί δὲν ἐξανόχεσαι κοντά μας;... Ἐλα νὰ μοῦ πῆς ἓνα καινούργιο, ὁμορφὸ, παραμυθι!...»

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὁ μπαμπὰς δὲ γύριζε... καὶ τὰ παραμυθία του δὲν ἐξανόχεσαν πιά γιὰ νὰ γοητεύουν τὸν Γιωργάκη, ποῦ, χωρὶς αὐτὰ, ὅλο καὶ μαραζώνει πῶς πολὺ... Ἄς κι' ἤθελε νὰ πῇ στὸ βασίλειο τὸν παρὰμυθι, μὰ καὶ τὰ παραμυθία — τὰ ὁμορφα παραμυθία ποῦ ἔδωκε τόσες ἐλπίδες νὰ κλέβῃ ἀπὸ ἄλλες ἐποχές ὁ μπαμπὰς του γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ στὸν ἀγαπημένο του μοναχογιό... — μένανε πιά ἀπρόσιτα κι' ἀποσπλάστα γι' αὐτόν...

Τὰ παραμυθία τοῦ μπαμπά

Ἡ Λουκία εἶχε χάσει πιά κάθε ἐλπίδα! Τὸ παιδί της θὰ πέθαινε! Ἐσθύνε σιγὰ-σιγὰ, ὅπως τὸ λυχνάρι ποὺ τοῦ σώνεται τὸ λάδι... Τὴν ἔκανε ἡ φτωχιά!... Εἶχε προσπαθήσει νὰ μάθῃ ποῦ βρισκόταν ὁ ἀπὸ-στος ἄντρας της, γιὰ νὰ τοῦ γράψῃ, νὰ τὸν ἱκετέψῃ νὰ γυρίσῃ δίπλα στὸ γυιό του ποὺ τόσο δραματικὰ τὸν ἀποζητοῦσε... Δὲν τὴν ἔνοιωσε νὰ ταπεινωθῇ. Ἡ ταπεινώσις της ἦταν ἀσήμαντὴ λεπτομέρεια μπροστὰ στὴ σωτηρία τοῦ Γιωργάκη.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὁ ἀπίστος συγγραφεὺς δὲν εἶχε ἀφίσει πουθενὰ τὰ ἔχνη του... Ἐγώστης στὴν ἐρωτικὴ του εὐτυχία, εἶχε χαθῇ ἀπὸ παντοῦ, εἶχε ἐξαφανισθῇ, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸν βρῇ κανένας καὶ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ...

Καὶ μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, ὁ Γιωργάκης εἶχε πυρετό, παραμιλοῦσε στὸν παραγμένο ὕπνο του:

— Μπαμπά... Δὲν ἦρθες... Μὲ ἔξασες... Δὲν ἦρθες νὰ μοῦ πῆς κανένα καινούργιο παραμυθάκι...

Κάθε λέξι ἀπὸ τὰ μικρὰ χεῖλάκια, χωνότανε σουβλερὴ ὡς βαθεῖα στὴν καρδιά τῆς φτωχιάς μητέρας...

Τὸ παιδί της — τὸ ἦξερε... — θὰ πέθαινε!... Τῆς τόχανε πῇ οἱ γιατροί, τῆς τόλεγε κι' ἡ ἀλάνηστη διαίσθησις τῆς ἀπελπισμένης τῆς καρδιάς... Θὰ πέθαινε γιὰτί τοῦχε λείψει ἡ ζωὴ, ποὺ τὴν ἐκπρῶσσωσαν τὰ παραμυθία τοῦ μπαμπά...

Ἐνο κοιδοῦνισμα ἔκανε τὶς πονεμένες σκέψεις της νὰ φτερουγίσουνε σὰν κοπάδι τρομαγμένων πουλιῶν κάτω ἀπὸ τὴν τρυφερά ἐνός κυνηγοῦ!... Ποιὸς νάταν, ἄραγε, τέτοια ὥρα;... Ἐτρεξε νὰ ἀνοίξῃ... Μπροστὰ τῆς εἶδε τὸν ἄντρα της!... Πῶς τῆς φάνηκε! Σὰ σωτήρας, σὰ Θεό!...

Μόλις πέρασε ἡ πρώτη ἐκπλήξι, τὸν ἀρπάξῃ πυρετικὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε μέσα, στὴν καμαρούλα τοῦ μικροῦ ποὺ κοιμότανε καὶ παραμιλοῦσε...

— Ἐλα... τοῦ εἶπε. Ἐλα νὰ σώσῃς τὸν Γιωργάκη!...

Δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, δὲν τοῦ ζήτησε τίποτε — νὰ τῆς διηγηθῇ πῶς ἔφυγε, γιὰτί γύρισε... Τὸ μόνον ποὺ τὴν ἔνοιωσε εἶναι ὅτι εἶχε γυρίσει!

— Γιωργάκη!... φώναξε ἀγκαλιάζοντας τὸ κοιμισμένο παιδάκι μὲ ἄγριο θράσος, Ὁ μπαμπὰς γύρισε!... Κι' ἔχει ἓνα σωρὸ ὁμορφα παραμυθία νὰ σοῦ πῇ!...

Μισάνοιξε τὰ βαρεὰ ματάκια του τὸ παιδί, κι' ἀμέσως αὐτὰ γεμίσανε μὲ τὸ ἔξοχο ὄραμα: Ὁ μπαμπὰς του βρισκόταν ἐκεῖ, μπροστὰ του, μετανοημένος, δακρυσμένος!

Ἀπλοῦθηκαν τὸ μικρὸ χεράκι, ἐνῶ τὰ σκασμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ χεῖλάκια μισανόιξαν σὲ ἓνα χαμόγελο εὐτυχισμένο, γιὰ νὰ μουρμουρίσουν:

— ἦρθες, μπαμπά!... Μ' ἄκουσες ποῦ σὲ φώναζα τόσο καιρὸ κι' ἦρθες;...

Γονάτισε ὁ ἀπίστος ἄντρας μπροστὰ στὸ παιδάκι, καὶ, κλαίοντας μὲ δυνατὰ ἀναφυλλιστά, τὸ ἐσφίξε δυνατὰ, στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὴν παλὰ του λατρεία:

— ἦρθα, Γιωργάκη!... Κι' ἔχω τόσο καινούργια παραμυθία νὰ σοῦ πῶ!...

Τὸ κόκκινο χεῖμα ἔβαψε ἀμέσως — τί θαῦμα! — τὰ χλωμά μαγουλάκια τοῦ παιδιοῦ... Ἀλλ' ἔβλεπε, πόσα παραμυθία εἶχε νὰ τοῦ πῇ! Καὶ τὸ πρῶτο, τὸ πῶς καλὸ ἀπ' ὅλα, τὸ πῶς μαγικὸ, τὸ πῶς ὠραῖο, ἦταν ἡ ἐπιστροφή του!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Μὰ ἐγώ, κύριε, τὴν ἐξήτησα πρὶν ἀπὸ σένα!...

M. TANNIA

Ἡ πῶς μεγάλη εὐτυχία τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ἦταν νὰ μαγεύεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του

μιὰ προσπάθεια... Τότες καὶ τότες μοῦ ἐμολογῆθηκαν τὸν ἔρωτά τους — ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπέραντο θαυμασμὸ τους... — κι' ἐγὼ δὲν ἔνοιωσα τίποτα γι' αὐτές... Δὲν εἶναι περίεργο;...

Τοῦ ἀποκρίθηκε ψυχρὰ, μὲ τὸ ὕφος τῆς ἀπόλυτης βεβαιότητος ποὺ χαρίζει ἡ αὐτοπεποίθησις:

— Ἐμένα δὲ μὲ συγκίνησες γιὰτί εἶσαι συγγραφεὺς... Δὲν ἔχω διαβάσει ποτέ τίποτα δικό σου... Μὲ συγκίνησες σὰν ἄντρας, σὰν ἄνθρωπος! Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ σὲ κολακεύῃ πῶς πολὺ γιὰτί τὸ ἴδιο θὰ μὲ συγκινούσες κι' ἂν ἦσουν γιὰτρός, δικηγόρος, μηχανικός ἢ κι' ἄλλος ἐργάτης!...

Δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ἂν ὁ Πέτρος Ζαμάνης κολακεύτηκε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ; γοητεύτηκε ὅμως χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, ἀπὸ κείνην ποὺ τάλεγε... Καὶ ἡ γοητεία τοῦ ἔγινε, σιγὰ-σιγὰ, πάθος ἀληθινὸ, τρέλλο πραγματικὸ, σιμοῦν καταστρεπτικὸς ποὺ ἀσάρωσε ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθήματα ἀπὸ τὴν καρδιά του: Ἡ γυναῖκα του, ἡ τόσο τρυφερὴ κι' ὑπομονετικὴ γυναῖκα του, ἡ Λουκία, παραμειλήθηκε, κι' ὁ Γιωργάκης περίμενε μάταια τώρα — χωρὶς, ἀλλοίμονο, καὶ νὰ τὴν ἐπισκῇ τὴν εὐκαιρία νὰ χωθῇ μέσα στὴν ἀγαπημένη ἀγκαλιά τοῦ μπαμπά του καὶ νὰ γοητευθῇ, νὰ μαγευθῇ ἀπὸ τὰ αὐθόρμητα καὶ πηγαῖα αὐτοσχεδιάσματα τῆς τόσο γόνιμης καὶ δημιουργικῆς φαντασίας του...

Ὁ συγγραφεὺς τώρα, ἔλειπε συχνὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὶς πῶς πολλές φορές δὲν ἐρχότανε γιὰ φαί τὸ μεσημέρι, κι' ἐρχότανε μόνον ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν, τὶς πῶς πολλές φορές ὁ Γιωργάκης εἶχε πιά κοιμηθῇ, ἀφοῦ εἶχε ὥρες ὁλοκληρῆς λαχταρήσει μάταια τὴν ἐπιστροφή τοῦ πατέρα του.

Ὡσπου, ἓνα βράδυ, ὁ Ζαμάνης δὲν ἦρθε καθόλου! Δὲν ἦρθε οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε τὴν ἄλλη... Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἦρθε

Μιά ώρα

ΚΟΙΤΕΛΛΑ...

Νομίζοντας πως ήταν λυ-
πόθυμος, του ψιθύριζε τα
πιο τρελλά γλυκόλογα!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ φεγγάρι βγήκε νωρίς απόψε... Φαίνεται όμως πως κι' εμείς άργήσαμε, Αντρέ... Αλήθεια, εί-
δες πόσο άσχημα μυρίζει η λίμνη;

— Είναι απ' τη λάσπη, Ζωρζέτ. Τέτοια έ-
ποχή, χαμηλώνουν τα νερά... απάντησε στη νύφη του ο
Αντρέ, χωρίς να πάρει να τραβάει κουπί.

Καί, την ίδια στιγμή, σκέφτηκε πως είχε ξανακούσει
κάποτε αυτή τη φράση...

Μά βέβαια! Την έλεγε συχνά η 'Αρμάνδη, τότε πού,
παιδιά ακόμα, διασκεδάζανε τραδώντας κουπί στη λί-
μνη.

Την έφερε στο νου του, με τις μακρείες κατάμαυρες
μπούκλες της και τα γκριζοπράσινα μάτια της, που εί-
χαν μια κρύα και υπερσπτική έκφραση.

Είχε πάντα ένα ύφος ανωτερότητας η 'Αρμάνδη, σαν
νάθελε να κρατήσει σ' απόσταση όλο τον κόσμο... Πριν
από πολλά χρόνια, του χαλούσε κάθε διάθεση για παι-
χνίδι, πετώντας του κάθε τόσο ένα ανυπόμονο: «Μά
πρόσεχε, λοιπόν! Κάνεις διαρκώς λάθη».

Αυτή δεν έκανε λάθη ποτέ. Όλες της οι κινήσεις
μοιάζανε προμελετημένες, σίγουρες και προπαντός
κρούες και άμυχες, ενώ αυτός ήταν πάντα γεμάτος νεα-
νική όρμη...

Τό 'ίδιο, λοιπόν, είχε γίνει και σήμερα, πριν από λί-
γη ώρα.

Ο Αντρέ έλειπε στρατιωτής δυό-όλοκληρα χρόνια.
Ένας ελαφρός τραυματισμός του επέτρεψε να πάρει ά-
δεια μιάς βδομάδας για το σπίτι του. Οι μόνοι συγγε-

νείς του ήταν ο αδελφός του Ζαν κι' η Ζωρζέτ, η νύφη
του.

Απ' την πρώτη κιόλας μέρα, η Ζωρζέτ άρχισε να
τον πιέζει να επισκεφθεί την 'Αρμάνδη και να την ευχα-
ριστήσει για τις δυό-τρεις κάρτες που του είχε στείλει
στο μέτωπο.

Ο Αντρέ δίσταζε, μα τελικά δέχτηκε. Είχε την έλ-
πίδα πως ο καιρός μπορούσε ναχε δώσει κάποια ζεστα-
σιά στο περίεργο εκείνο κορίτσι. Και λυπήθηκε πολύ,
όταν είδε πως είχε πέσει έξω.

Η 'Αρμάνδη τους δέχτηκε μ' ευγένεια. Τον ρώτησε
αν είχε γιατρευτεί τελείως το τραύμα του. Ύστερα κλεί-
στηκε στον εαυτό της, σαν μέσα σ' ένα πέτρινο τείχος.

«Θέλει να κάνει τη σπουδαία — σκεφτόταν τώρα με
θυμό ο Αντρέ. Νομίζει πως είναι το κέντρο του κό-
σμου!... Όσο για μένα, την αντιπαθώ τρομερά».

Η Ζωρζέτ, σαν να καταλάβαινε τη σκέψη του, προσ-
πάθησε να του δώσει μια εξήγηση:

— Η 'Αρμάνδη είναι σπουδαίο κορίτσι και σε συμ-
παθεί, Αντρέ. Όσο καιρό έλειπες, περινούσε απ' το
φαρμακείο, τάχα για ν' αγοράσει ασπιρίνες, και ρω-
τούσε το Ζαν για σένα.

— Αυτή δεν έχει καρδιά! μουρμούρισε νευριασμέ-
νος ο νέος.

— Μην είσαι άδικος, Αντρέ, τον μάλλωσε η νύφη
του. Ξέρεις πως είναι όρθια και μεγάλωσε χωρίς στο-
γή, ανάμεσα σε ξένους ανθρώπους... Έγώ πιστεύω πως
φοβάται να δείξει την καλή πλευρά του εαυτού της...

Αύριο, πριν φύγεις, πει να περάσεις να την απο-
χαιρετήσεις.

Ο Αντρέ δεν είχε κα-
κώς δρεξει να συνεχίσει αυτή την
κουβέντα. Κι' ένοιωσε
πως είχαν φτάσει
στην κάμαρά του, λέ-
γοντας πως δεν είχε
για φαί και πως ήθελε να
ετοιμάσει τα πράγματα
κρεβάτι.

«Ήξερε πως ο αδελ-
φός του κι' η νύφη του θ'έβλεπαν
πολύ να τον παντρεύονται
με την 'Αρμάνδη, που είχε
μια αρκετά μεγάλη περ-
σική. Αυτό τον πείσμωνε ακό-
μα πιο πολύ».

«Ναι, ναι, τη μισώ!
αυτήν και την ψωροπερηφα-
νεία της!», σκεφτόταν
με την κουβέρτα. «Δε-
κά μά την ξαναδώ. 'Ας βρή
κοιμέναν άλλον, πιο ξε-
καρτεριστά!... Εύτυχός που
φεύγω αύριο το βράδυ
στο σπίτι της».

Όσοι, το πρωί
να μ'η φωνή αγενής.
Όταν χτύπησε το
αυτό σπιτιού πάνω απ' το
χαριτωμένο φουστανάκι
της. Κι' άρχισε να του εξηγή-
σει την ημέρα και πως της
αρεσε να βοηθάει κι'
Για μιά στιγμή, ο

Αντρέ, που ήταν τόσο δυνατός, ώστε έμεινε για λίγο
ακίνητος, με τα μάτια κλειστά, ώσπου να συνέλθει.
Άκουσε την 'Αρμάνδη να φωνάζει την υπηρέτρια...
κι' ύστερα να πηγαίνει κοντά του και να ψιθυρίζει, με
φωνή γεμάτη αγωνία:

— Αγάπη μου!... Αγάπη μου!

Αγάπη της!... Μα όχι, δε μπορεί νακανε λάθος:
Μιλούσε σ' αυτόν, νομίζοντας πως ήταν ανάσθητος
και δεν την άκουγε!

Αντρέ, που ήταν τόσο δυνατός, ώστε έμεινε για λίγο
ακίνητος, με τα μάτια κλειστά, ώσπου να συνέλθει.
Άκουσε την 'Αρμάνδη να φωνάζει την υπηρέτρια...
κι' ύστερα να πηγαίνει κοντά του και να ψιθυρίζει, με
φωνή γεμάτη αγωνία:

— Αγάπη μου!... Αγάπη μου!

Αγάπη της!... Μα όχι, δε μπορεί νακανε λάθος:
Μιλούσε σ' αυτόν, νομίζοντας πως ήταν ανάσθητος
και δεν την άκουγε!

επιτέλους να φέρνεται πιο ελεύθερα. Μά, μόλις κάθη-
σαν στο σαλόνι, εκείνη χώθηκε στην πολυθρόνα της
και πήρε ακόμα μια φορά το επιτηδευμένο υπερσπτικό
ύφος της.

Αυτό έφτασε για να κάνει τον Αντρέ να πεταχτεί
δρόμοι και να δηλώσει πως ήταν πολύ βιαστικός και
πως έπρεπε να φύγει. Δίχως να φέρει καμιά αντίρρηση,
η 'Αρμάνδη σηκώθηκε, τον αποχαιρέτησε και προσπά-
θησε να του ανοίξει την εξώπορτα.

Μα φαίνεται πως τα κουφώματα είχαν φουσκώσει
από την υγρασία κι' η κοπέλλα παιδεύονταν άδικα.

Νοιώθοντας τα νύχια του να τεντώνονται επικίνδυ-
να, ο Αντρέ την έσπρωξε, την ποταμίωσε, έπιασε το
πόμολο και πράθηκε μ' όλη του τη δύναμη, δυό-τρεις
φορές.

Απότομα, η πόρτα άνοιξε. Ο Αντρέ παραπάτησε,
έχασε την ισορροπία του, έπεσε προς τα πίσω, γύ-
ρησε δυνατά το κεφάλι του στη γωνιά μιάς έταξερας
και σωριάστηκε χάμω.

Ο πόνος ήταν τόσο δυνατός, ώστε έμεινε για λίγο
ακίνητος, με τα μάτια κλειστά, ώσπου να συνέλθει.

Άκουσε την 'Αρμάνδη να φωνάζει την υπηρέτρια...
κι' ύστερα να πηγαίνει κοντά του και να ψιθυρίζει, με
φωνή γεμάτη αγωνία:

— Αγάπη μου!... Αγάπη μου!

Αγάπη της!... Μα όχι, δε μπορεί νακανε λάθος:
Μιλούσε σ' αυτόν, νομίζοντας πως ήταν ανάσθητος
και δεν την άκουγε!

Αντρέ, που ήταν τόσο δυνατός, ώστε έμεινε για λίγο
ακίνητος, με τα μάτια κλειστά, ώσπου να συνέλθει.
Άκουσε την 'Αρμάνδη να φωνάζει την υπηρέτρια...
κι' ύστερα να πηγαίνει κοντά του και να ψιθυρίζει, με
φωνή γεμάτη αγωνία:

— Αγάπη μου!... Αγάπη μου!

Αγάπη της!... Μα όχι, δε μπορεί νακανε λάθος:
Μιλούσε σ' αυτόν, νομίζοντας πως ήταν ανάσθητος
και δεν την άκουγε!

PENE MAPAN

Η ΕΥΔΟΚΙΑ του "Αργού"

Γυναίκες

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΙΕ ή ανοίει πάνω από τον ανθισμένο κάμπο και φηλά στον Άκροκόρινθο γυναικάν προτομοισίες για μία μεγάλη κι' επικίνδυνη έκτακτη. Ο Λέων ο Σγουρός, άρχοντας του τόπου, πεισματόρης και παρθένας "Ελληνίας, βάλθηκε να κοιταχτεί τις πριγκίπων πολιτείες και να τις "καμπίσει" σε μία, ώστε να μη φοβάται κανένα. Ήταν σκληρός άνθρωπος, με στάθηκε όνειρο-πόλος κι' έκανε σχέδια που, αν τα πραγματοποιούσε, ίσως η Ελλάδα να γινόταν ισχυρή από τότε. Ήταν ή εποχή που οι Φράγκοι είχαν πάρει την Κωνσταντινούπολη κι' ο Σγουρός κατάλαβε τον κίνδυνο που θ' απειλούσε σε λίγο την Πελοπόννησο. Η καθόδο των ξένων είχε άρχει προ πολλού. "Οχι βέβαια σε μεγάλη έκταση, όπως έγινε αργότερα, αλλά έπρεπε να επιταχύνει τον πόλεμο του. Έτσι θα μπορούσε να γίνει κύριος ενός ισχυρού κράτους, που θα το κυβερνούσε με τη δύναμή του...

Την άνοιξε το 1203, κίνησε για την Αθήνα, που την είχε από πάντα στο μάτι. Πήρε τους ανθρώπους του —στρατιώτες λιγοστούς αλλά φοβερούς σαν κι' αυτόν— και πέρασε το λεγόμενο Έξομιλί, δηλαδή τη στενή στερία που δένει το Μαυροί με τη Ρούμελη. "Εστειλε λίγα καράβια από τη θάλασσα της Σαρδηνίας κι' αυτός βάδισε κούρσουνας κάθε χωριό που εύρισκε μπροστά του. Στην Αθήνα έφτασε γρήγορα και τη ρήμαξε χωρίς δυσκολία, γιατί όσοι βαστούσαν άρματα, κλείστηκαν στο κάστρο της Άκροπόλεως, έχοντας επί κεφαλής ένα σοφό κι' άγιασμένο άνθρωπο: Τό δεσπότη Μιχαήλ Άκρινάτιο, που δεν ήταν ντόπιος, αλλά ανατολίτης, αδελφός του περιφημού Ιστορικού Νικητή Χονιάτη. Άρχισε λοιπόν ο Σγουρός την πολιορκία του κάστρου. Ο ηρωικός δεσπότης βαστούσε καλά από μέσα. Ωστόσο με την ελπίδα πως μπορούσε να συνφέρει τον κακόν εκείνο άρχοντα και να του δείξει κιάλα πως δεν τον φοβόταν, βγήκε όλονόμοχος έξω και πήγε να τον συναντήσει.

—Ήρθα, του είπε, για να σου θυμίσω πως είσαι "Ελληνας κι' ότι πολεμάς έναντιον "Ελλήνων, σε μία εποχή που όλόκληρος ο τόπος κινδυνεύει από ξένους έχθρους. Πήγαμε να πολεμήσει αυτούς κι' άσε το λαό στη φτώχεια και στη δυστυχία του. Είναι αμαρτία από το Θεό να θες να κατασπαράξεις το ποίμνιό του...

Η απαντήσια αυτή των δύο άρχόντων και τα γράμματα που διτάλλαξαν μεταξύ τους, σώζονταν μέχρι σήμερα. Μά ο Σγουρός, που κάθε άλλο παρά αιδώματς ήταν, στάθηκε ανένδοτος. Θύμωσε τότε ο Άκρινάτιος και ξανακλείστηκε στο κάστρο του για να συνεχίσει υπό πεισματική την αντίστασή του. Οι Αθηναίοι έρχονταν από και πάνω δι' υποπόρτες να είναι βαρύ και να σκοτώνει. Ο δεσπότης τους έβριε θάρρος με τα λόγια του. Αντίθετα ο Σγουρός έβριζε τους δικούς του. Κι' ωστόσο και οι δύο αντίπαλοι παρατάξεις πολεμούσαν μ' αφοβία κι' ίσως η πολιορκία να κρατούσε πολλούς μήνες, αν δεν έφτανε μήνυμα πως φάνηκαν Φράγκοι γύρω από τον Άκροκόρινθο.

Τρόμαξε ο Σγουρός για το κάστρο του κι' από φόβο μην το χάσει, αποφάσισε να παρατήσει την έκτακτη του στη μέση και να τραβήξει για τον τόπο του. Φτάνοντας κοντά στο κάστρο, τρόμαξε όταν είδε τους Φράγκους σκορπισμένους δεξιά κι' αριστερά. Τι συνέβαινε λοιπόν; Αυτόι ήταν χυλιόδες, ενώ οι δικοί του μία φούχτα πεσμευτές, που τους έλειπαν όλα τα μέσα για την άμυνά τους. Ποιός τους καθόδηγούσε τόσο παλληκαρίσια στον πόλεμο; Η αλήθεια δεν άνηγε να μαθευτεί. Μία αλήθεια, που τον έκανε να μείνει βουβός από έκπληξη και μαγευσμό. "Αρχηγός στις επάλξεις δεν ήταν άλλος από την Εύδοκία, την πεντάμορφη θυγατέρα του ξεπεσμένου βασιλέα της Κωνσταντινουπόλεως Άλεξίου του Γ', που ήταν γυναίκα του. Ο Σγουρός την είχε παντρευτεί στη Λαμία και την έφερε στον Άκροκόρινθο, για να την κάνει "βασιλισσα", όπως της είχε τάξει πάνω στην έρωτική του παραφορά. Μά από τον πρώτο κιόλας μήνα του γάμου τους, άρχισε να της δείχνει αδιαφορία και να περνά τις μέρες του μακριά της.

Η Εύδοκία δεν φανέρωσε ποτέ τη δυσανεμία της. Ήταν γυναίκα πεπεισμένη, επειδή είχε παντρευτεί άλλες δυο φορές προηγουμένως. Μά ήταν αποφασισμένη να κρατήσει την καρδιά του άντρα της, κάνοντας κάτι μεγάλο και τολμηρό. Όταν ο Σγουρός πήρε την απόφαση να εκστρατεύσει έναντιον των γειτονιών του, η Εύδοκία στάθηκε μπροστά του και χωρίς πολλά λόγια, του πρότεινε να την πάρει μαζί του.

—Από τότε που γνώρισα τη ζωή μου, του είπε, έμαθα να καθολώ τα πλέον άτιμάρια αλογα και να μεταχειρίζομαι τα πιο βαρύντα άουστα του πατέρα μου. Πάρε με μαζί σου και ύπασχου να μη σ' ενοχλήσω ποτέ με την ποροσία μου...

Ο Σγουρός γέλασε περιφρονητικά. —Οι γυναίκες είναι πλάσμενες μόνο για να όνειροπολούν ψηλά στα παράθυρα των κοιταδιών, της άποκρίθηκε. Ίσως να χηλεις τη δόξα τη Μαργαρίτας, της γυναίκας του Βονιφάτιου. Αυτή όμως ήταν γεννημένη γι' άντρας. Ενώ έσένα θα μπορούσε να σε σηκώσει ο άνεμος, τόσο ανήλωση είσαι...

—Δοκίμασε με λοιπόν! του φώναξε η Εύδοκία. Μη βγάξης αθάιρετα συμπερασμάτα...

Μά ο Σγουρός δεν την άκουγε πιά. Την ποροίτησε όλονόμοχη και κατέθηκε να ποροίτησθ για τη μεγάλη του εξόρμηση. Τα χαράματα θά έφυγε μαζί με τους σιδερόφρακτους άνδρες του για την Αθήνα. Η Εύδοκία έσφιξε την καρδιά της και δεν είπε λέξη. Τα μεγάλα της μάτια είχαν βουρκώσει και το κάτω της χείλος άρχισε να τρέμει ελαφρά. Κι' όταν την έπομένη το πρωί ξεκίνησε ο άντρας της μαζί με τους άνθρώπους του, αυτή στάθηκε ψηλά στις επάλξεις και κτύπαε με βουβό βλέμμα την άνοχώσή του. Ο Σγουρός ούτε καν την άποχαιρείτησε. Ήταν σαν να μην υπήρχε γι' αυτόν...

Τα γεγονότα όμως ήταν οσιβάτα. Η πολιορκία της Αθήνας άπτεχε κι' ο Βονιφάτιος, που βρισκόταν τότε στην Καλαμάτα στρατοπεδμένος, μαθαίνοντας πως ο προμερς άρχοντας έλειπε από τον Άκροκόρινθο, αποφάσισε να εκστρατεύσει έναντιον του. Γιατί ήξερε πως όποιος βαστούσε εκείνο τον όπλο του βράχου, βαστούσε πέρα ως πέρα το Μαυροί. Κι' ο Βονιφάτιος, που ήταν κι' αυτός τρελλός, άφοδος στο έπακρο και μεγάλος πολέμοχος, τιμμήνος απ' όλους τους Φράγκους, ήθελε να κυριεύσει και να γίνει "αρχηγός" απ' όλην την περιοχή. Κίνησε λοιπόν απ' την Καλαμάτα και μία και δυο πολιορκίες τον Άκροκόρινθο, βέβαιος πως θ' άνογκάσει τους μέσα να παραδοθούν γρήγορα. Άφου έλειπε ο Λέων ο Σγουρός, κανένας άλλος δε θα μπορούσε να τους ένορμήσει με την παρουσία του. Μά δεν ύπολόγισε καλά. Από την άρχή άκμή φάνηκε πως οι πολιορκημένοι θ' άντεχαν γερά στις επιθέσεις του. Κι' όχι μόνο αυτό. "Εκεί που κανείς δεν το περίμενε, μερικοί καθόλα λάρηδες ξεπητάτηκαν απ' το κάστρο και χύθηκαν με τα σπαθιά γυμνά ανήμεσα τους...

Η εξόρμησή τους είχε κάτι το έπικό κι' οι Φράγκοι τα χρειάστηκαν. Μ' όλο που οι δυνάμεις τους ήταν δεκαπλάσιες αγεδών, η θέσι τους ήταν τέτοια που δε μπορούσαν να προφυλαχτούν. Οι "Ελληνες έπεσαν

πάνω τους και τους πεσάτησαν Μπροστά. Ένα μικρό μ' γρήγορο όλογο, κάλασε ανήμεσα στις λάγχες, αναποδογύριζε τους άντρες. Έφευγε μεριά του στρατοπέδου του, είδε τον τολμηρό καθολάκη γ' άποδοκίτη της αυτς ιππότης που είχε άποκαταστήσει τόσο αντίξια το Σγουροί. Έπρεπε να τον γνωρίσει και να χυπηθεί μαζί του και να προσπα-όσα και οι σύντροφοί του. Ξαναπέρασαν την πύλη του κάστρου και εξα-φανίστηκαν.

Οι ζήμιες των Φράγκων σ' έμυχο όλοκο ήταν άποπολόγιστες. Προ-τού όμως καθορμήνθουν από την πρώτη έκπληξη, οι "Ελληνες έκαναν και το καδολάκη που διευθύνε τη μάχη έπαισε και τότε οι Φράγκοι είδαν γυναίκα, με κατάρσιντα μολλιά, που έφεταν σαν χουσοί κατασπαρτες ρίτα, που πολεμούσε κι' αυτή στην Προποντίδα. Έξω από τα τείχη της Άκροπόλεως, έναντιον των Βυζαντινών. Τη θυμήθηκε κι' ώστόσο δε μολάκωσε η καρδιά του.

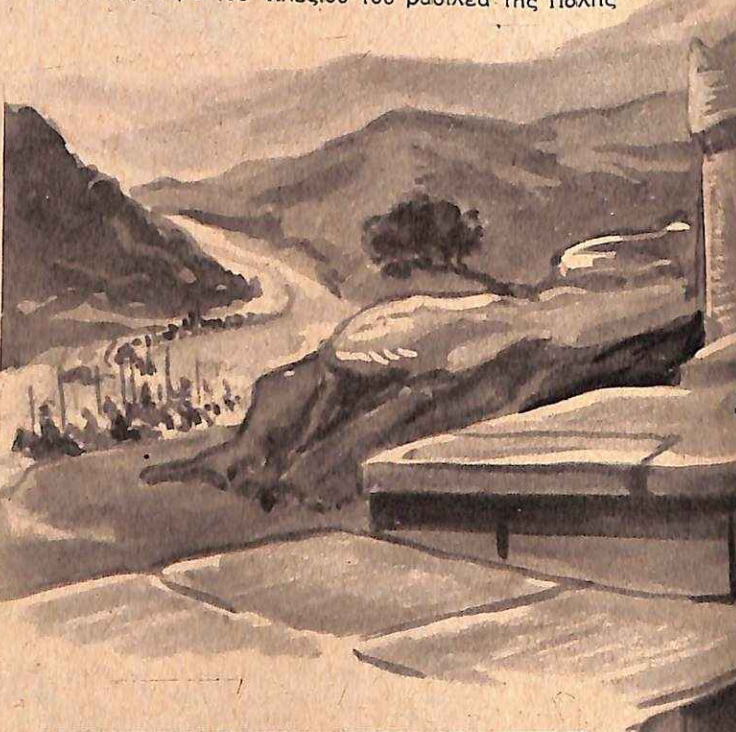
—Τη θύλω ζωντανή! πρόταξε τους ανθρώπους του. Αυτός που θα μου τη φέρει αλχημάτη, θα πάρει και τα δικά μου λάφυρα όταν θα μπορούμε στο κάστρο...

Τον άκουσε η τολμηρή καθολάρισα —που δεν ήταν άλλη από την Εύδοκία— γέλασε δυνατά με το κρυστάλλινο γέλιο της και του φώναξε από μακριά, χωρίς να σταθή:

—Έλα λοιπόν να με πιάσης όού! Γιατί προστάξεις τους ανθρώπους σου και δεν έρχεισαι ο ίδιος να ματορήθς μαζί μου; "Η μήπως φοβάσαι;

Ο Φράγκος άρχηγός έμεινε για λίγο άκίνητος, σαν να τον χτύπησαν γάντια τα χουσιόληχτα λαγία της Εύδοκίας. Κι' άξαφνα, σφίγγ-κρατώντας στο ένα χέρι το κοντάρι του και στ' άλλο τον τρομερό του πλάγιο, όπως γινόταν πάντα σε παρθέμους περιπτώσεις "Όταν δυο άν-τίπαλοι άρχιστο άπορσίζαν να χτυπηθούν, όλοι οι άλλοι έμεναν στην άκρη χωρίς να έμεινθουν.

Κάν άσπαρπών έχουμπσεν μπροστά η ρηγοπούλα, η ρηγοπούλα η ρηγοπούλα και τ' Άναπλιού η άφέντρα σόνα βαστώντας το σπαθίν και στ' άλλο το πελέκιν, ζημιάν μεγάλην έποικεν. φονοκοπειόν σούος Φράγκους, όπου στη χώρα βρέθηκαν πολλ' άποθαρημένοι. Κι' η θυγατέρα του Άλεξίου του βασιλέα της Πόλης

Φαίνεται πως η μοίρα μας έχει τάξει να πιο λερνουμε διαδοκας, ειπε η Εύδοκία στο λυο ρο.

του Μπονιφάτιου ρίφθηκεν να τότε πολεμής, πάτε στο στήθος τον χτυπα και πάτε στη μπουσούνα, μία δυο και τρεις και τέσσερις το διπλοπερδουκλώνει, μία δυο και τρεις και τέσσερις το διπλοπερδουκλώνει: —Σά θες να παίζεις τ' άρματα, έλα να σου τα μάθω, πάρε σπαθίν, πάρε σταυρόν κι' έπαρε και κοντάριν και βάνε και σαντάλαγα μικρής άρχοντοπούλας κι' έδνα στο κάμπο το πλατύν να σε καλωσορίσω...

Από την άφρηση λοιπόν του πρώτου βιόλιου της Κουγκέστας, μαθαί-νουμε πως ο Βονιφάτιος όχι μόνο νικήθηκε από την Εύδοκία, αλλά και που λέει να πάη να φορέση γυναικεια φάρματα, αν θέλει να μάθη να χειρίζεται άρματα. Φυσικά ο Φράγκος πήρε τα έφρέμενα του κι' έφυγε. Όχι όμως για πάντα. Σε μία βδομάδα ακριβώς ξαναγύρισε πίσω κι'

έφερε μαζί του πολλούς στρατιώτες, που μαύρισε κυριολεκτικά ο κάμπος από τη μία ως την άλλη άκρη. Η Εύδοκία, ψηλά από τις επάλξεις του κάστρου της, βλέποντας όλο εκείνο το φουρμάτο να πλησιάζει προς το μέρος τους, κατάλαβε πως δεν είχαν άσχημα. Γιατί όσο κι' αν μά-χονταν παλληκαρίσια όλοι τους, ήταν τόσο λίγοι, που γρήγορα θ' άναγ-κάζονταν να παραδοθούν. Κι' αυτό δεν τόθελε για κανένα λόγο...

Σκέφτηκε τότε πως ήταν καιρός ακόμη να στείλη μήνυμα στο Σγου-ρο, για τον κίνδυνο που απειλούσε το φρουρίό τους. Αυτή βέβαια θα κρατούσε όσο μπορούσε άμυνα στ' άλληπαλλά χτυπήματα που έχθρου, μά το αποτέλεσμα ήταν σκετινό. Κάλεσε τότε ένα νεαρό "Ελληνα, τον "Ιωάννη Άγγελο Δούκα — συγγενή της που γνώριζε την αφοσίωσή του — και του είπε να απεύση προς συνάντησι του Σγουρού, προτού οι Φράγ-κοι άποκλείσουν τελειώς τις έξόδους.

—Πήγαμε να τον βρής, του είπε. Πήγαμε να τον βρής και να του περιγράψης την κατάστασι όπως ακριβώς έχει. Όμως σ' εξορκίζω, "Ιω-άννη, μην το άναφέρης τίποτε για μένα. Ούτε ότι πολεμήσα έναντιον του Βονιφάτιου, ούτε πως τον νίκησα. Μου το ύπασχεσαι;

Ο ιππότης γονάτισε κι' έθαλε το χέρι στο στήθος του.

Γνωρίζεις τα αλθημάτα μου, δέσπονα, άποκρίθηκε. Άφου δε θέ-λεις ν' άναφέρω τίποτε στον Λέοντα, θα κρατήσω την έπιθυμία σου. Άλλά γιατί θέλεις να κρύβεσαι πάντα; Νά κρύβης ότι καλύτερο έχει να δείξω όχι πια μία γυναίκα, αλλά κι' ένας άριστος πολεμιστής;

Η Εύδοκία χαμογέλασε πικρά.

—Μην άργησι! επανέλαβε χωρίς να δώσει άπάντησι στην έρώτησί του. Πήγαμε, "Ιωάννη. Κι' είπε να έπιστρέψης, φέρνοντας μαζί σου την ε-υ-χάρστη είδησι ότι ο Λέων έπιστρέφει σύντομα στο "Αργος...

Την κτύπαε εκείνος μία στιγμή και χω-ρίς να πη δεύτερη κουδέντα, άπομακρύνθη-κε. Την ίδια νύχτα, βγήκε κρυφά από το κάστρο, πέρασε μέσα σχεδόν από το στρα-τόπεδο των Φράγκων και χάθηκε μακριά, χωρίς να τον άντιληφτή κανείς. Περπατών-τας αδιάκοπα, έφτασε γρήγορα στην Κό-ρινθο. "Εκεί, χωρίς να φανερώσει ποιος εί-ναι, βρήκε ένα καλό αλόγο, το πλήρωσε όσα όσα και κίνησε όλοταχώς για την Α-θήνα. Έφτασε την έπομένη το μεσημέρι κι' όπως είδαμε στην άρχή, είδοποίησε το Σγουρο για τα συμβάντα.

Τόσο θύμωσε εκείνος με δλ' αυτά, που παρατώντας στη μέση τη δική του πολιορκία, έσπευσε μαζί με τον "Ιωάννη, να γυρίση πίσω στο κάστρο του. Η φήμη ότι έφτασε ο Σγουρός κι' άνηφόρισε στον Άκροκό-ρινθο, έκανε την Εύδοκία και τους ανθρώπους της να γεμίσουν χαρά. Τώρα πια ήταν γνωστό το αποτέλεσμα. Ο Βονιφάτιος θα την είχε βέ-βαια πολύ άσχημα:

Μ' αυτόν τον μέγαν άνθρωπο και φοβερόν στρατιώτην, που είχε την Κόρινθον αλλαδή το "Αργος και τ' Άνάπλι, ως κεφαλή και φυσικός αθύντης το υπεκράτει, εκ μέρους γάρ του βασιλέως έκείνου των Ρωμαίων, του Σγουρού του έπαινετο της Εύδοκίας τον άντρα...

Πολεμώντας στήθος με στήθος με τους Φράγκους, οι "Ελληνες κατά-φεραν ν' άνοίξουν πέρασμα ανάμεσα τους και να μπούν στο κάστρο. Ή-ταν παράδεινο. Η γυναίκα του δεν παρουσιάστηκε να τον υποδεχτεί, μά ο Λέων έτρεξε να τη συναντήσει στον κοιτώνα της. Την είδε να στέκεται σοβαρά και άμυλητη, μ' ένα λεπτό μεταξωτό χιτώνα, που σερνάται στο πάτωμα. Θύμωσε εκείνος με τον τρόπο της κι' έκανε να φύγει, χωρίς να της πη κουδέντα. Ξαφνιό όμως γύρισε μπρος πίσω, έπεσε στα πόδια της κι' άκούμπησε το κεφάλι του στα γόνατά της.

—Εύδοκία! ψιθύρισε. Εύδοκία...

Τίποτ' άλλο. Τότε άπλωσε η γυναίκα τα χέρια της κι' άγκάλιασε το λαμό του.

—Ήρθες λοιπόν; τον ρώτησε σιμά στ' αυτή. Νόμιζα πως δεν θα σε ξαναόλεσα πιά. Νόμιζα πως η ζωή μας χάρισε για πάντα...

Ο Λέων ο Σγουρός την άνασπώκος σαν πούπουλο στα στιβαρά του χέρια και την άπόθεσε σ' ένα πλατύ άνάκλητρο.

Έπειτα κάθισε σιμά της, κυττάζοντάς την στα μάτια σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

— Συγγαρέσέ με, Εύδοκία! την παρακάλεσε με φωνή που έτρεμε βα-θεία. Πρατό κίνησα για την Αθήνα, σου μίλησα με πολλή περιφρόνηση. "Ημουν βέβαιος πως όταν μου έλτες γι' άρματα και πολεμο, ήθελες να συγκρίνης άνόνητα τον έαυτό σου, με τη Μαργαρίτα του Βονιφάτιου. Μά όου υπήρξες καλύτερή της, σάθρηκες πιο δυνατή και πιο μεγάλη. Οι όπλίτες μου μίλησαν για σενα...

—Έκανα αυτό που θα έκαναν όλες οι γυναίκες στη θέσι μου, Λέων! άποκρίθηκε εκείνη. Άλλ' άς μην άργούμε! Προς το παρόν πρέπει να τρέξουμε στις επάλξεις και να ένοθαρούμε τους ανθρώπους μας. Η πολιορκία έχει φτάσει στο άποκορύφωμά της...

Πραγματικά, ο Βονιφάτιος, φορούμενος για τις άλληπαλλήλες άπο-τυχίες του, έβριζε όλες του τις δυνάμεις για να έκπορθησθ το κάστρο. Και πάλι, δεν κατάφερε τίποτε γιατί, από τη μία μεριά ο Σγουρός, από την άλλη η Εύδοκία, τον έδιωχναν κάθε φορά και πιο πέρα. Δεν πενούσε όμως πολλός καιρός κι' ο Βονιφάτιος έναγορύει πίσω, πιο ά-γριεμένος και πιο άποφασισμένος. Πέντε όλόκληρα χρόνια κράτησε αυ-τό το πάνε κι' έλα. Πέντε όλόκληρα χρόνια βαστάει η πολιορκία των Φράγκων. Μά οι "Ελληνες δε λύγισαν ούτε από πένια, ούτε από δίμο. Το κάστρο — όπως και σήμερα — είχε δικό του νερό. Κι' οι άποθήκες του ήταν γεμάτες από τρόφιμα. "Ετσι ο Βονιφάτιος άπογοητεύτηκε. Και μία νύχτα πήρε τους στρατιώτες του κι' έφυγε. Πανηγύρισαν το γεγονός οι πολιορκημένοι κι' επί τρία όλόκληρα μεσάνυχτα, τάρριξαν στο πιο άπθανο γλέντι. Μά δεν κράτησε πολύ η χαρά τους. Άκριβώς τα χαρά-ματα της τέταρτης μέρας, φάνηκε μακριά ο καινούργιος έχθρος: Ο Γο-δεφρείδος Βιλλαρδουίνος, που είχε αναλάβει την ήγεμονία της Πελο-ποννήσου.

Η Εύδοκία άγκάλιασε τον άντρα της. —Φαίνεται πως η μοίρα μας έχει τάξει να πολεμούμε διαρκώς, του είπε. Για μας δεν ύπάρχει άλλος δρόμος...

Ο Σγουρός πήρε τα χέρια της, τα φίλησε τρυφερά και τη ρώτησε ύστερα:

—Κουράστηκες;

—Όσο βρισκόμαι κοντά σου, δε θα αισθανθώ ποτέ καμιά κούρασι, άποκρίθηκε. Μονάχα αν χωριστούμε, θα νοιάσω να φτερουγίξω ο θάνα-τος στην ψυχή μου...

Ωστόσο ο Βιλλαρδουίνος δεν στάθηκε πιο τυχερός από το Βονιφά-τιο. Κι' αυτός όπως κι' εκείνος, έκανε άπανωτές επιθέσεις στ' άπόρητο κάστρο, χωρίς αποτέλεσμα. Ο Φράγκος, που κατάλαβε πως έκανε άδικα τον καιρό του με τους "Ελληνες σκέφτηκε πονηρά κι' έστειλε μαριό-ρες στο Σγουροί: "Αν ήθελε να άγκαταλείψη τον Άκροκόρινθο, του πα-ράγγελλε, αυτός θα τοδινε άλλο κάστρο πιο δυνατό και πιο μεγάλο. Τόσο πολύ θύμωσε εκείνος με την άνόνητη αυτή πρότασι, που έπαισε τους άποσταλμένους και τους γκρέμισε στα φαράγγια. Ο Βιλλαρδουίνος έ-γινε έξω φρενών για το χαμό των ανθρώπων του κι' άφρίστηκε να εκδικηθθ.

Άλλά κι' αυτός όπως κι' ο Βονιφάτιος, έχασε άλλα πέντε χρόνια σε πολιορκίες κι' επιθέσεις. Ο Σγουρός κρατούσε καλά πάνω στο βράχο του. Μά έφτασε εποχή που άδειασαν οι άποθήκες του και δεν είχαν πια ούτε κόκκο σάρι.

Θα κάνουμε μία τελευταία προσπάθεια να σπάσουμε την πολιορκία, είπε ένα βράδυ της Εύδοκίας. "Αν τα καταφέρουμε, ίσως καταρθώσουμε να πάρουμε τα τρόφιμα του Βιλλαρδουίνου που έχει στο στρατόπεδό του. "Αν άποτύχουμε, τότε...

Δεν άποτελείωσε τη φράσι του. Μά η θυγατέρα του Άλεξίου, κατά-λαβε τι ένοούσε. "Όταν όμως έπιχείρησαν να βγούν από το κάστρο μ' αβινδιασμό, δοκίμασαν την πιο πικρή έκπληξη. Οι Φράγκοι σαν να γνώ-ρίζαν τη στιγμή της έξόδου τους, τους περίμεναν κρυμμένοι στα χατά-κια και τους χτύπησαν πρώτοι. Η Εύδοκία, πληγωμένη βαρεία, έλεισε στα χέρια τους. Ο Λέων ο Σγουρός, πρόλαβε και ξανακλείστηκε στο φρουρίό του. Βλέποντας ώστόσο πως δε μπορούσε πια να κάνει τίποτε, άλπορήθηκε. Κι' όπως ήταν από φυσικό του πάντα θυμώδης και πει-σματόρης, έδωσε στον έαυτό του ένα τέλος παράδεινο, όπως παράδεινη κι' άκατάστατη στάθηκε όλόκληρη η ζωή του. Καθάλλισε τ' αλόγο του, άνοίξε μία πόρτα του κάστρου κι' από και πάνω πήδησαν — καθολάρες κι' αλόγο — σ' ένα φοβερό γκρεμό, που δε βρέθηκε ούτε κοκκαλάκι τους.

Η Εύδοκία έμεινε για λίγο αλχημάτη του Βιλλαρδουίνου. "Υ-στερα άφέθηκε έλεύθερη, για να πεθάνη λημονημένη απ' όλους σ' ένα φτωχόσπιτο του Ναυπλίου...

— Έμμα, ξέρεις πόσο μου άρέσεις, της είπε, θέλεις να παντρευτούμε.

τογραφικά περιοδικά και πελώριες άφίσσες με την εικόνα του, στέλναν τις εισόδους των κινηματογράφων.

Ο Ρού Μπάργκυ είχε σημειώσει στο «βωδό» κινηματογράφο σωστό θρίαμβο. Έτσι, άρχισε τώρα να δουλεύει έντατικά στα «στούντιο» του Χόλλυγουντ και κέρδιζε, φυσικά, τεράστια ποσά. Αγόρασε, λοιπόν, ένα μεγάλο αγρόκτημα, έπειτα ένα ξενοδοχείο κι ύστερα μία πολυτελή βίλλα. Είχε πανάκριβα αυτοκίνητα και, τέλος, για λόγους διαφημίσεως, παντρεύτηκε μία σύθετική πριγκίπισσα. Μαζί της, πάλι, για λόγους εντυπώσεως, έκανε το γύρο του κόσμου. Στη Νίκαια αγόρασε το γιγώτ ενός κατεστραμένου εκατομμυριούχου και ταξίδεψε σ' ό τις θάλασσες. Έπειτα πάλι, για να γίνει θόος γύρω από τ' όνομά του, χάρισε από την πριγκίπισσα.

Μία μέρα, ωστόσο, καθώς έβγαине από τη βίλλα του, για να μη στο αυτοκίνητό του, τον πλησίασε μία όμορφη γυναίκα, φτωχικά ντυμένη.

— Τι γίνεται Ρού Μπάργκυ; του είπε, με οικειότητα.

— Πώς εισθε;... της απάντησε αδιάφορα εκείνος.

— Μα δεν μ' άναγνωρίζεις; απόρησε η γυναίκα. Είμαι η Έμμα Ντάουσον!

— Τι έγινες τόσον καιρό; ρώτησε πάλι αδιάφορα ο Ρού.

— Ο Μπάργκερ χρεωκόπησε, όπως ξέρεις. Είμαι χωρίς δουλειά και θεάω... στέναξε η Έμμα. Τι κρίμα, αλήθεια, να μη δεχτώ τότε να σε παντρευτώ!... — Πραγματικά, της απάντησε με κάποια ειρωνεία ο Ρού. Μα τώρα, όπως βλέπεις, είναι πολύ άργα... — Ο Ρού, ωστόσο, είχε καλή καρδιά και, για να βοηθήσει την Έμμα να ζήσει, την πήρε καμαριέρα στο μεγάλο του...

Την εποχή εκείνη, το Χόλλυγουντ είχε ξαφνικά άναστατώσει από την άνακάλυψη του «όμιλουότορ». Ο «βωδός» κινηματογράφος σορώθηκε από τις αίθουσες των κινηματοθεάτρων. Τα «στούντιο» τώρα γύριζαν μόνο ταινίες του όμιλουότορ και χρειαζόνταν άστέρες με κατάλληλη φωνή. Ο Ρού όμως δεν είχε τη φωνή που έπρεπε κι έτσι καμμία έταίρεία δεν έκλεινε πιά συμβόλαιο μαζί του.

Ο μάνατζέρ του, ο Χόδλετ, άρχισε ν' άναζητή αλ-

Ένας χάμος ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΙΓΟ καιρό μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, το Χόλλυγουντ είχε γίνει η Μέκκα του κινηματογράφου. Ήταν η εποχή που η «βωδή τέχνη» θριάμβευε. Κάθε μέρα παρουσιάζονταν και μία νέα κινηματογραφική έταιρεία, που γύριζε ένα καινούργιο φιλμ. Έτσι το Χόλλυγουντ άρχισε να συγκεντρώνει πολύ κόσμο, που άγωνίζονταν να διακριθεί, να ξεχωρίσει μ' ένα σωρό έκκεντρικότητες. Υπήρχαν άνθρωποι, που κέρδιζαν τόσα πολλά λεφτά, ώστε δεν ήξεραν πώς να τα ξοδεύουν κι' άλλοι που από τη μία μέρα στην άλλη, καταστρεφόντουσαν.

Σ' αυτή την πόλη των παραδοξότητων, ο μεγάλος παραγωγός Μπάργκερ είχε χτίσει μία πολυτελή βίλλα, σωστό άνάκτορο. Και σ' αυτό το παλάτι, μία από τις καμαριέρες του, ήταν κι' η Έμμα Ντάουσον, μία όλάνθη και χαριτωμένη νέα. Ο Μπάργκερ είχε την ιδιοτροπία να διαλέγει ο ίδιος το προσωπικό του σπιτιού του. Δε μπορούσε ν' άντικρύσει ένα άσχημο πρόσωπο, γιατί άχανε το κέφι του. Έτσι, η Έμμα Ντάουσον, ήταν σ' αλήθεια μία πεντάμορφη κοπέλλα.

Απέναντι από τη βίλλα του Μπάργκερ, έκανε χρυσές δουλειές ένα στιλβωτήριο. Το επάγγελμά του στιλβωτού, όπως σ' όλες τις πόλεις της Άμερικής, άνθοσε και στο Χόλλυγουντ. Ο ιδιοκτήτης, λοιπόν, αυτού του μαγαζιού, ο Ρού Μπάργκυ, που ήταν ένας γεροδεμένος κι' όμορφος άνδρας, είχε επιτυχίες, όχι μόνο στις δουλειές του, αλλά και στο γυναικόκοσμο του προσωπικού των διαφόρων μεγάρων. Πολλές καμαριέρες ήταν έρωτευμένες μαζί του, μα ο Ρού Μπάργκυ προτιμούσε την Έμμα Ντάουσον.

Ένα βράδυ σ' ένα περίπατο με την Έμμα, ο Ρού, είπε στην αγαπημένη του:

— Έμμα, ξέρεις πόσο μου άρέσεις. Έχω μερικές οικονομίες... Τι λές; Θέλεις να παντρευτούμε;...

Μα η όμορφη καμαριέρα άρχισε να γελάει:

— Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! του απάντησε.

— Γιατί; απόρησε ο Ρού. Είμαι βέβαιος πως θα σε κάνω εύτυχη, σμένη!...

Δεν άμφισβállω καθόλου γι' αυτό, του είπε η νέα. Μου είσαι πολύ συμπαιθητικός. Μα μία γρηά Μεξικάνα, κυττάζοντας έδω και λίγες μέρες, τις γραμμές του χεριού μου, με βεβαίωσε, ότι θα γίνει άστέρας του κινηματογράφου. Κι' όπως καταλαβαίνεις, δεν θα ήθελα να περιρρήσω την τύχη μου...

Από εκείνη την ήμερα, οι σχέσεις της Έμματος και του Ρού ψυχράθηκαν κι' οι συναντήσεις τους άραιώσαν, μέχρι που σταμάτησαν όλόκληρα. Ο Ρού άφοσιώθηκε στη βουλεία του κι' η Έμμα εξακολούθησε να κάνει τρελλά δεινρα.

Ο Ρού, ωστόσο, φαίνεται, ότι ήταν πιο τυχερός από την Έμμα. Μία μέρα, ένας σκηνοθέτης, τον βρήκε κατάλληλο για ένα μικρό ρόλο κι' ο νέος έπαψε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο. Αυτό ήταν η άρχη της έκπληκτικής σταδιοδρομίας του. Μέσα σε λίγο καιρό, ο Ρού έγινε διάσημος. Η φωτογραφία του δημοσιεύονταν σ' όλα τα κινημα-

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

η χοληδόχος

ναί ή χολοκυδίτις

Ένας άνθρωπος στους 5 υποφέρει από τη χολή του

Ο Ι παθήσεις της χοληδόχου κύστεως είναι πολύ περισσότερο συχνές από ό,τι φανταζόμαστε. Μία στατιστική δείχνει ότι κάνουν μαρτυρική τη ζωή 20 ατόμων στα 100, πράγμα που σημαίνει ότι, στα 5 άτομα, το 1 υποφέρει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό από τη χολή του.

Η συνηθέστερη πάθηση της χοληδόχου κύστεως είναι η χολολιθίαση. Με τον όρο αυτό χαρακτηρίζουμε το σχηματισμό κόκκων άμμου ή μικρών λίθων μέσα στους χοληδόχους αγωγούς.

Ο άσθενής δεν υποπίπτει από το παραμικρό, για το λόγο ότι δεν αισθάνεται καμμία ένδοχληση. Ξαφνικά, όμως, εκδηλώνεται η κρίσις.

Αυτό γίνεται συνήθως μερικές ώρες μετά το βραδυό φαγητό, ιδίως όταν αυτό ήταν κάπως άφθονο. Στις γυναίκες, η κρίσις αυτή εκδηλώνεται κατά την περίοδο της έμμηνου ροής, ή έπειτα από μία δυνατή συγκίνηση ή άκόμη έπειτα από ένα ταξίδι με σιδηρόδρομο ή αυτοκίνητο. Οι στατιστικές δείχνουν, έξ άλλου, ότι οι γυναίκες προσβάλλονται απ' αυτή την άσθένεια σε μεγαλύτερη άναλογία από τους άνδρες.

Ο άσθενής αισθάνεται, ξαφνικά, ένα βίαιο πόνο στο δεξιό πλευρό. Ο πόνος αυτός άντανάκλαται επίσης στο κοίλο του στομάχου και, κάποτε, εξαπλώνεται και στο δεξιό ώμο. Η βιαιότητα του είναι τόσο μεγάλη, ώστε ο άσθενής μεταβάλλεται σε ράκος κι' έχει την έντυψη ότι του ξεριζώνουν το σωθικό. Αισθάνεται ταυτόχρονα τάσι σε έμετο και βγάζει πολλές φορές πρασινοάουρες βλέννες.

Η κρίσις αυτή, παρό το δραματικό χαρακτήρα της, άφου καταπνίγη τον άσθενή κάμποσες ώρες, σταματάει άπότομα. Αυτό σημαίνει ότι ο λίθος ή οι λίθοι πέρασαν στον έντερικό σωλήνα και μία εξέταση των περιττωμάτων θα μάς τους δείξει μέσα σ' αυτά.

Για να καταλάβουμε την έξαιρετική βιαιότητα του πόνου, πρέπει να σημειωθεί το εξής: Ένας λίθος που έχει διάμετρο ενός έκατοστού ένοσφινώνεται πολλές φορές σ' έναν άγωγο που το διάμετρόμα του δεν ξεπερνάει τα δύο ή τρία χιλιοστά!

Σε άλλους, η αίφνιδια κρίσις, που περιγράφουμε, δεν είναι τίποτ' άλλο από μία προσπάθεια του οργανισμού να ξεφορτωθεί τους λίθους που έχουν συγκεντρωθεί στους χοληδόχους άγωγούς.

Άλλ' οι κρίσεις δεν είναι πάντοτε χωρίς δυσάρεστες συνέπειες. Η βιαιότητα του πόνου π.χ. μπορεί να προκαλέσει συγκοπή. Η άποβολή, έξ άλλου, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο στις γυναίκες κατά τη διάρκεια παρομοίας κρίσεως. Μία άλλη δυσάρεστη έπιπλοκή είναι ο έγκλωβισμός ενός λίθου μέσα στον ήπα-

Κάτω από τόν άριστερό (1) και το δεξιό (2) λοβό του ήπατος, πόν ένας ειδικός ίστος (3) το συγκρατεί πάνω στο διάφραγμα, βριακεται η χοληδόχος κύστις (4). Η χολή, που έναποθηκεύεται εκεί, έκρέει από τόν κυστικό πόρο (5), κατέρχεται στο χοληδόχο άγώνυ (7), όπου συνενώνεται με τις έκκρίσεις του ήπατος και φτάνει τέλος στον ήπατικό πόρο (6). Περνάει κατόπιν από έναν μικροσκοπικό άγωγο (8) και χύνεται στο δωδεκαδάκτυλο (10). Στο σημείο 9 ο πυλωρός.

τική ή τόν χοληδόχο πόρο. Μπορεί τότε να προκληθεί ίκτερος, που συνοδεύεται από ύψηλο πυρετό και ίσχυρους πόνους. Στην τελευταία περίπτωση, θα παραστή άνάγκη ν' άφαιρεθεί με χειρουργική επέμβαση το έμπόδιο και ν' άποκατασταθεί έτσι η κανονική ροή της χολής μέσα στον έντερικό σωλήνα.

Όταν οι κρίσεις δεν είναι πολύ συχνές και ο άσθενής δεν παρουσιάζει ούτε πυρετό ούτε ίκτερο, η χειρουργική επέμβαση μπορεί ν' άποφευχθεί. Η θεραπεία θα έπιδιωχθεί τότε με την κατάλληλη δίαιτα. Κατά κανόνα, πρέπει ν' άποφεύγονται οι τροφές που είναι πλούσιες σε χοληστερίνη (οι λίθοι της χοληδόχου κύστεως άποτελούνται πολύ συχνά από κυσταλλούς χοληστερόλης): θηράματα, μυαλά, έντόσθια, σηκότι, άλλαντικά, έντερα, λίπη, παχειά κρέατα και ψάρια, αυγά, φασολικά. Οι άσθενείς πρέπει επίσης ν' άποφεύγουν τις δυσκολοχώνευτες ή τοξικές τροφές: ώμα χορταρικά, καρύδια, άμύγδαλα, μπαχαρικά, μανιτάρια, κονσέρβες, σάλτσες, καρυκεύματα κτλ.

Με την κατάλληλη δίαιτα κατορθώνουμε πολλές φορές ν' άποκοιμίσουμε την άσθένεια, πράγμα που άποτελεί ένα σημαντικό κέρδος.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, η χοληδόχος κύστις έρεθίζεται και μόλυνεται. Η φλόγωση αυτή, που καλείται χολοκυδίτις, μπορεί να είναι είτε όξεια είτε χρόνια.

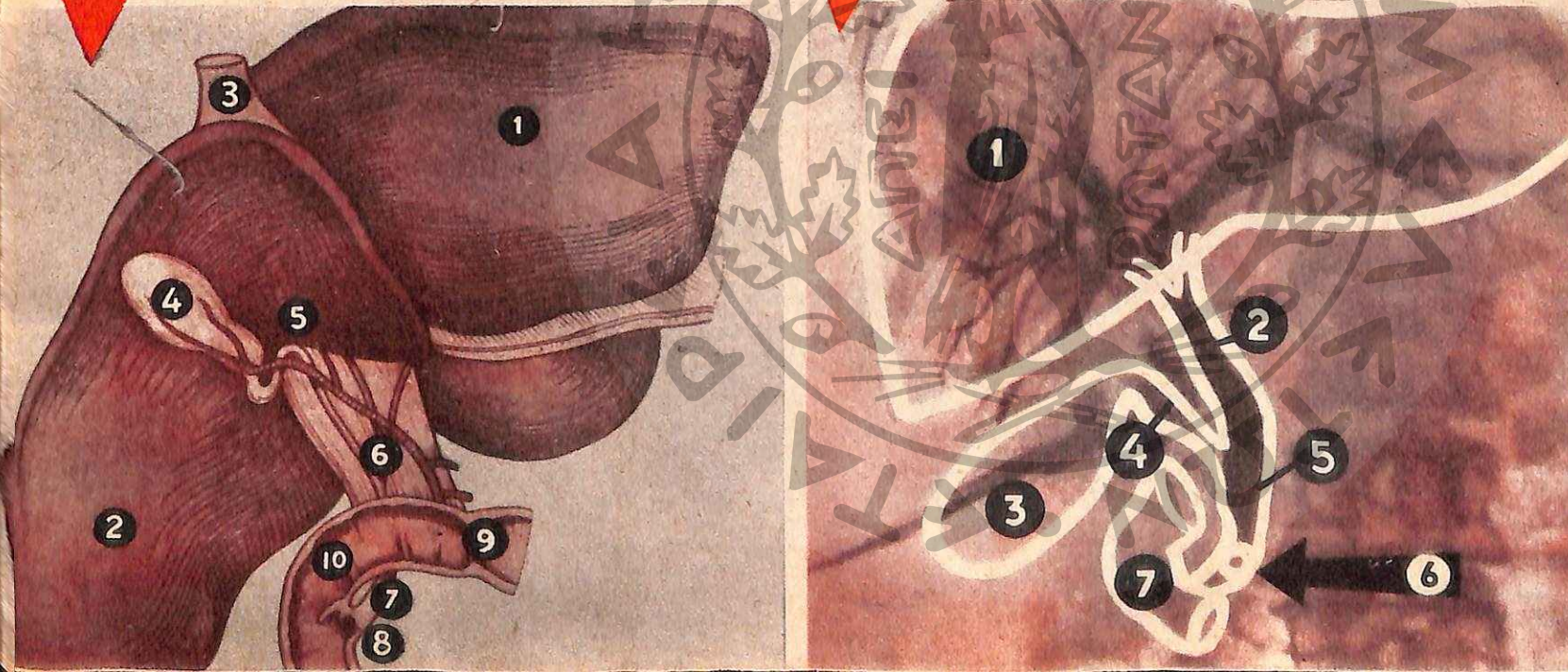
Κατά την περίοδο των κρίσεων, ο άσθενής έχει ύψηλο πυρετό και αισθάνεται ίσχυρους πόνους στην περιοχή του ήπατος. Οι κρίσεις αυτές συνοδεύονται επίσης από έμετους και ναυτία.

Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να καταπολεμηθεί η μόλυνση με αντιβιοτικά φάρμακα. Η χειρουργική άφαιρέσις της χοληδόχου κύστεως έπιβάλλεται, έξ άλλου, με την πάροδο της κρίσεως. Γιατί υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος περιτονίτιδος.

Άλλά, θα ρωτήσετε, μπορούμε να κάμωμε χωρίς τη χοληδόχο κύστι; Ο ρόλος αυτού του όργάνου συνίσταται στο να έναποθηκεύει τη χολή που εκκρίνεται από το ήπαρ, για να την διοχετεύει μετά το γεύματα στο δωδεκαδάκτυλο και να διευκολύνει την πέψη των τροφών. Οι έπιστήμονες μάς λένε, λοιπόν, ότι μπορούμε να κάμωμε και χωρίς τη χοληδόχο κύστι. Στην περίπτωση αυτή, όμως, θα χρειαστή ν' άναπληρώσουμε με κατάλληλα φάρμακα ώρισμένες από τις έκκρίσεις της.

Πρέπει, τέλος, ν' άναφέρωμε τόν καλούμενο σπασμό της χοληδόχου κύστεως, που όφείλεται σε ύπερλειτουργία αυτού του όργάνου και που προκαλεί κρίσεις όμοιες μ' εκείνες της χολολιθίαςσεως. Στις περιπτώσεις αυτές, η κατάλληλη δίαιτα μαζί με διάφορα καταπραυντικά του νευρικού συστήματος, εξαφανίζουν συνήθως τις κρίσεις και περιορίζουν την ύπερλειτουργία της χοληδόχου κύστεως.

Για να δούμε στις άκτίνες τους χοληδόχους άγωγούς, ρίχνουμε μέσα σ' αυτούς μία άόφανη ουσία. Άν ένας απ' αυτούς παραμένη άόρατος, είτε στο σύνολο του είτε μερικά, αυτό σημαίνει ότι ένας λίθος βριακεται στο έσω-τερικό του. Στην εικόνα μας ένας λίθος (6) έμποδίζει το χοληδόχο άγώνυ (7), όπου συνενώνεται με τις έκκρίσεις του ήπατος και φτάνει τέλος στον ήπατικό πόρο (6). Περνάει κατόπιν από έναν μικροσκοπικό άγωγο (8) και χύνεται στο δωδεκαδάκτυλο (10). Στο σημείο 9 ο πυλωρός.

“Ενας παράνομος έρωσ που όδηγεί στο έγκλημα

Ο ΚΟΜΨΟΣ κύριος με το άσπρο ντύσιμο, το μουστάκι, τις φαβορίτες και το γενάκι, πήρε το παλτό του δικηγόρου Μπερναί. “Υστερα ώδηγησε φιλοφρονητικώτατα τόν έπισκέπτη του μέσα στο γραφείο του... κι’ εκεί τόν σκότωσε, ήρεμα και ψυχραιμα, με μία σφαίρα στόν τράχηλο!

Εξέκολλησε έπειτα τα ψεύτικα γένεια και μουστάκια του. “Αλλάξε ρούχα, φόρεσε ένα κοστούμι μάλλον φτηνό και στραπατσари-σμένο κι’ εξαφανίστηκε.

“Έπρεπε νάτουν ένα «τέλειο έγκλημα» αυτή ή δολοφονία, σύμφωνα με τις προβλέψεις εκείνων που την είχαν σχεδιάσει. “Αλλ’ ό δράστης έχασε κάτι. Κι’ αυτή ή παράλειψη έφερε σάν συνέπεια της το λάθος που παρέδωσε στη Δικαιοσύνη τούς αδελφούς “Αριμάνδο και Λεόν Πέλτζερ. Την έπαθον κι’ οι δύο, χωρίς να τόν περιμένουν καθόλου, όταν ή άστυνομία ανακάλυψε, ότι ό νεκρός είχε περπατήσει!

“Η ιστορία αυτή είχε αρχίσει ένα χρόνο νωρίτερα, στις αρχές του 1880. Την εποχή εκείνη, ό “Αριμάνδος Πέλτζερ πρωταγωνίστησε τη Ζουλι Μπερναί. “Ο άντρας της, ό δικηγόρος, είχε υπεραριστηθί το Λεόν Πέλτζερ. Τήν έπαθον κι’ οι δύο, χωρίς να τόν περιμένουν καθόλου, όταν ή άστυνομία ανακάλυψε, ότι ό νεκρός είχε περπατήσει!

“Η συνη έπικριναν, λοιπόν, του “Αριμάνδου με το συνήγορο τών αδελφών του, έκαμε ώστε να γνωριστή με τη νέα κι’ όμορφη γυναίκα του. Την έρωτευτηκε άμέσως και δε δυσκολεύτηκε πολύ να βρη άναπαύκρισι εκ μέρους της, γιατί ήταν άπογοητευμένη απ’ το γάμο της κι’ απ’ το σύζυγό της.

“Ρίχτηκαν τότε κι’ οι δύο τους με δίψα στις άπολαύσεις του άπαγορευμένου έρωτα. “Η Ζουλι είχε υπ’ όψη της να χωρήσει απ’ τήν άντρας της και ν’ άφοσιωθί ολοκληρωτικά στόν άγαπημένο της.

“Αλλ’ ό δικηγόρος δεν είχε καθόλου τέτοια διαθέσι... Όταν άνακάλυψε την άπιστία της γυναίκας του — κι’ έμαθε μάλιστα πώς είχε κάνει ένα πολυήμερο ταξίδι μαζί με τόν φίλο της — δεν την έδωσε απ’ τόν σπίτι του. Τήν κράτησε και φρόντισε άπλως να την περιώρηση τόσο, που να μη μπορη πια να συναντή τόν “Αριμάνδο της.

“Ηταν μία κατάστασι άφόρητη για τόν ένοχο ζευγάρι! “Αποφάσισε, λοιπόν, ό “Αριμάνδος να βγάλη με κάθε τρόπο απ’ τη μέση τόν ένοχλητικό σύζυγο, για να μπορέσουν πια να δοθούν άνεμπόδιστα στόν έρωτά τους.

Τό πρώτο σχέδιό του απέτυχε: Είχε βάλει τόν αδελφό του Ζάκ να μάλλωση με τόν δικηγόρο και να τόν καλέσει εκ μονομαχίας. Θά τόν σκότωνε τότε, γιατί ήταν άριστος στο πιστόλι και στο σπαθί. Μά ό Μπερναί μιρίστηκε, φαίνεται, την παγίδα και φρόντισε να την άποφύγη.

Τό δεύτερο σχέδιό του “Αριμάνδου ήταν πολυπλοκότερο. Τώρα θα χρησιμοποιούσε για όργανό του τόν άλλο αδελφό του, τόν Λεόν. Αυτός είχε φύγει για την “Αμερική, μετά την άθώωσή του. “Αλλ’ ό “Αριμάνδος πόν έφερε έπειγόντως πίσω, στο Παρίσι. Τού έδηγησε τί ήθελε απ’ αυτόν, κι’ εκείνος δέχτηκε πρόθυμα να τόν βοηθήσει. Τό σχέδιο που κατέστρωσαν μαζί οι δύο τους, ήταν τόν έξης, στις γενικές του γραμμές:

“Ο Λεόν θα πήγαμε να έγκατασταθί στο Βέλγιο, μεταμφιεσμένοι, παριστώνοντας τόν “Αγγλο «Τζέντλεμαν» Χένρυ Βώγκαν. “Αφού σκότωνε τόν Μπερναί, ό Βώγκαν θα εξαφανιζότανε... και θα έαναεμφανιζόταν ό Λεόν, για να πάρη απ’ τόν αδελφό του 25.000

Τόν ώδηγησε μέσα στο γραφείο και τόν πυροβόλησε...

φράγκα ως άμοιβή για τή βοήθειά του.

Πραγματικά, μ’ ένα υπέρογκο κοστούμι “Αγγλου δαιδη, συμπληρωμένο με ψεύτικη γενειάδα και φαβορίτες, ό Λεόν προσαρμόστηκε τελείως στο ρόλο που έπρόκειτο να παίξη.

“Η δεύτερη ενέργειά του ήταν να βρη τόν κατάλληλο όπλο για τή δολοφονία. “Αγόρασε, έπτά πιστόλια διαφόρων τύπων, τα άπέκλεισε όμως όλα, γιατί έκαναν πολύ κρότο. Τέλος, ανακάλυψε εκείνον που ζητούσε, τόν ιδεώδες ρεβόλβερ, σε κάποιο όπλοπωλείο τού Λονδίνου.

“Έπρεπε τώρα να γίνη «προσωπικότης» τού οικονομικού κόσμου. “Επισκέφτηκε, λοιπόν, διάφορες μεγάλες εταιρείες της Γαλλίας και τού Βελγίου, ως άντιπρόσωπος δίδων μιάς άνυποκρίτης έφοπλιστικής έπιχειρήσεως. Νοίκιασε έπειτα ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα στις “Βρυξέλλες, για τα γραφεία του. “Εστρώσε σ’ ένα απ’ τα δωμάτια ένα παχύ χαλί και κράμασε βαρείες κουρτίνες στα παράθυρα και στην πόρτα, για να μην άκουστή έξω ή πιστολιά...

“Αφού τα έτοιμάσε όλα, έστειλε ένα γράμμα στο Μπερναί. Τού έγραφε ως Χένρυ Βώγκαν και τόν καλούσε στο γραφείο του, για να τόν συμβουλευτή για κάποια «πολύ σπουδαία υπόθεσι». Τού έστειλε, μάλιστα, προκαταβολικά τήν άμοιβή του.

“Ο Μπερναί έκαμε πράγματι τόν ταξίδι απ’ τόν Παρίσι στις “Βρυξέλλες και στις 7 “Ιανουαρίου

Τό πτώμα που περπατήσε

1881, παρουσιάστηκε στο γραφείο τού ψευτο-Βώγκαν. “Ο Λεόν τόν υποδέχτηκε στο χόλλ. Τόν βοήθησε να βγάλη τόν βαρύ παλτό του. Τόν ώδηγησε μέσα στο γραφείο, έκλεισε πίσω του τήν πόρτα, τόν πυροβόλησε και τόν άφησε στόν τόπο!

“Υστερα εξαίνιξε, στο ντύσιμο και στη φυσιογνωμία, ό Λεόν Πέλτζερ. Κλειδώσε τόν νεκρό μέσα στο γραφείο και πήγε να βρη τόν αδελφό του, που τόν περιμένε με άγωνία.

Μά ό “Αριμάνδος δεν έμεινε εύχαριστημένος, όταν ό αδελφός του τού διηγήθηκε καταλεπτώς τί είχε κάνει... Είχε ξεχάσει ό Λεόν να σηκώση από χάρμη τόν πτώμα και να τόν βάλη πάνω σε μία καρέκλα, δίπλα στο τραπέζι τού γραφείου. Κι’ όμως αυτό ήταν άπαράιτητο, κατά τόν σχέδιό τους, για να φαίνεται πώς τόν όπλο είχε έκπυρσοκοπήσει τυχαίως, ενώ κουβέντιαζαν οι δύο άντρες.

Πήγε, λοιπόν, στο γραφείο ό “Αριμάνδος, για να συμπληρώση τόν έργο τού αδελφού του. Αυτό ήταν τόν μεγάλο λάθος του...

“Η άστυνομία ειδοποιήθηκε μ’ ένα γράμμα τού Χένρυ Βώγκαν, ότι ό δικηγόρος Μπερναί βρισκότανε στο γραφείο του, νεκρός. “Ο έπιστολογράφος περιέγραφε τόν «δυστύχημα» και πρόσθετε, ότι είχε τρομάξει κι’ είχε φύγει.

Πραγματικά, ή άστυνομία βρήκε τόν πτώμα τού Μπερναί καθισμένο σε μία καρέκλα τού γραφείου. Δεν άουγισε όμως να βεβαιωθί άπόλυτα πώς δεν έπρόκειτο για δυστύχημα, αλλά για δολοφονία. Γιατί ό “Αριμάνδος δεν είχε καταρθώσει να ξεγελάση τόν έρευνητικό μάτι τών ίατροδικαστών...

Στήν έρευνά τους, οι γιατροί της άστυνομίας βρήκαν ολόφανερα στοιχεία που δείχνανε πώς τόν πτώμα είχε μετακινηθί, άσκετη ώρα μετά τόν θάνατό του! Βρέθηκαν επίσης πάνω στο χαλί οι ματωμένες πατημασιές τού “Αριμάνδου.

Τό έγκλημα ήταν πια ολόφανερο. Ποιός τόν είχε κάνει όμως; Σίγουρα, ό Χένρυ Βώγκαν... Μά ποιός ήταν αυτός;

Τό γράμμα του ξετάσθηκε από ειδικούς κι’ εξακοινώθηκε τελικά πώς ό γραφικός χαρακτήρας ήταν τού Λεόν Πέλτζερ.

Δέ χρειάζονταν περισσότερα στοιχεία για να συλληφθούν οι δύο αδ-λφοί. Στις 22 Φεβρουαρίου 1882, έγινε ή δίκη τους, και κοπιδικάστηκαν σε ισόθια δεσμά.

“Ηθελε να διασκεδάση

“Ενας κάτοικος τού Τορόντο, ό Τζών Μάρτιν, άρχισε, μία μέρα, να πετάχί από τόν παράθυρό του πάνω στάν κεφάλια τών διαβατών που περνούσαν από τόν δρόμο, καρέκλες, μεταλλίνα αντικείμενα, σκεύη της κουζίνας, πιάτα, ποτήρια κι’ ένα σωρό άλλα πράγματα. “Επειτα έβαλε φωτιά στο κτίριο, όπου βρισκόταν τόν διαιρέσιμά του. “Όταν τόν έπιασαν, είπε στους άστυνομικούς: «“Ηθελα να διασκεδάσω λίγο».

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ

δολοφονίες

“Η αυτοκτονία τού Α. Λόντου για τή χρέη του

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ Λόντος, ό άγωνιστής που στάθηκε ένα από τα πρώτα και μεγαλύτερα στήριγματα τού Εικοσιένα, αυτοκτόνησε ξαφνικά στην “Αθήνα, τόν Σεπτέμβριο τού 1846. “Όλη ή αθηναϊκή κοινωνία συνταράχτηκε τότε στο άκουσμα της άπροσδόκητης ειδήσεως. Καίνεας δεν φανταζόταν τόσο τραγικό τόν τέλος τού γενναίου άγωνιστού.

Είχε βέβαια στενωχίσει οικονομικές ό “Λόντος. “Ηταν γνωστό πώς όλα τ’ αγαθά του τα έδωσε για τήν “Επανάστασι. Σε όσους τόν συμβούλευαν να κρατήση και μερικά, για να μη ψωμοζητήση αργότερα, έλεγε:

— Πλούτη μου έχω τήν πατρίδα, και χωράφια μου τήν “Ελλάδα!...

Στό άρχοντικό και πάντα άνοιχτό για όλους σπίτι του, στο Αίγιο, είχε μείνει κι’ ό λόρδος Βύρων: «Φιλοξενήσεις — έγραφε ό ίδιος ό Βύρων — τόν 1809, υπό τού Α. Λόντου εν Αίγιο, είδον αυτόν μικρόν μόν τόν σώμα, κρύπτοντα όμως υπό έπιφανείαν μίρακος νούν πρεσβύτου και πνεύμα εξαίρετου φιλοπατρίας και γενναιοήτορος».

Και άφηγείται, παρακάτω, ό Βύρων πόση έντύπωσι τού είχε κάνει ό ζωής αὐτῆς μέος, όταν τόν άκουγε να τού τραγουδά άφροδα, χτυπώντας παλαμάκια, τόν «Δεύτε πάιδες “Ελλήνων», τόν «Τί καστερείς» και τόν «Κάτω στού Βάλτου τή χωριά»...

Τόν ίδιο άτρόμητος ήταν ό Λόντος στο πέταγμα τών χρημάτων του. “Όταν στο τελευταία του έδωσε σ’ ένα φτωχό τόν μοναδικό τάλληρο, που τού έμενε στην τσέπη και κάποιος θέλησε να τόν κατακρίνη για τήν υπερβολή της γενναιοδωρίας του.

— Είναι, τού απάντησε, σήμερα της Παναγίας και αυτός ήταν παλμός μου στρατιώτης. “Έχει ό Θεός και για μένα!

“Όταν, λοιπόν, σκοτώθηκε ό Λόντος, οι πρώτοι που έτρεξαν στο σπίτι του και μπήκαν στο δωμάτιό του, ήταν ό Α. Μαυροκορδάτος και ό Κ. Ζωγράφος. Αυτοί δηλάσανε πώς καμιά σημείωσι δεν είχε άφίσει ό μακαρίτης σχετικά με τή άτίσι της αυτοκτονίας του, ώστε να μη θεωρηθούν οι ύπηρέτες του ένοχοι φόνου. “Αλλά μερικές έφημερίδες έγραψαν τότε, ότι ό Λόντος, για να μην επιβουλή τή θεία τών ανθρώπων του, ζήτησε μπροστά σε μάρτυρες τόν πιστόλι του και τόν γέμισε με τρεις σφαίρες. Λίγες στιγμές αργότερα, βρέθηκε σκοτωμένος.

“Ο αδελφός τού αυτόχειρος, ό “Αναστάσιος Λόντος, έτυχε εκείνη τήν ήμέρα, να είναι στην Κηφισιά.

“Εστειλαν τότε οι συγγενείς του ένα άμαξι, στο προάστειο, μαζί μ’ έναν κουρέα, για να τόν φέρη στην “Αθήνα, γιατί είχαν φοδηθί μήπως, ακούγοντας τόν θάνατο τού αδελφού του, πάθη συμφορήσι, όποτε ό κουρέας, αν ήταν ανάγκη, θα τού έπαιρνε αίμα.

“Όταν τόν άμάξι έφτασε στη Κηφισιά, ή γυναίκα τού “Αναστάσιου Λόντου πήρε ι-διαίτερως τόν κουρέα και τόν ρώτησε, παραξηγώντας άσφαλώς τή μετάβασί τους στο προάστιο:

— “Επεςε στόν τόπο:...

“Οχι, κυρά, απάντησε εκείνος, κρατώντας πάντα μυστική τήν αυτοκτονία, «μικρός κόλπος» (κόλπος, άποπληξία) τού ήθε...

— Δέ σε ρωτάω για τόν στρατηγό! είπε άπότομα ή Λόνταινα κι’ έφυγε.

Λόγος παραξένος αυτός, που σημαίνει πώς άλλου θάνατο περιμέναν ν’ άκούσουν (τύν “Κωλέτη, είπαν μερικοί) και όχι τού Α. Λόντου.

Περίεργο είναι πώς, τήν παραμονή τού θανάτου τού άγωνιστού, ό Κρανιδιώτης άγωνιστής Στ. Μήτσας, είδε ένα κοψό όνειρο. “Ο Λόντος καθότανε, λέει, σ’ ένα σ-φρά (χαμηλό τραπέζι στρογγυλό), έτρωγε ένα μεγάλο ψητό γουρουνί κι’ ήταν άλειμένος στο πρόσωπο και στα μουστάκια με λίπη.

“Ακούοντας τόν όνειρο τήν ήμέρα τού θανάτου τού Λόντου, ό πολιτευόμενος Κυ-παρισσίας Α. Γρηγοριάδης, είπε:

— Θες να μάς περάση ό “Κωλέτης — πρωθυπουργός τότε — από τόν μαχαίρι τών φονιάδων τού Ρουμελιωτών;...

“Ο Γρηγοριάδης ύπνοούσε μ’ αυτά, ότι ό “Κωλέτης είχε σκοπό να εξοντώση τούς άντιπολιτευόμενους.

Τό γεγονός πάντως ήταν ένα, ότι ό Λόντος βρέθηκε σκοτωμένος στο σπίτι του και ότι οι περισσότεροι πίστευαν πώς είχε αυτοκτονήσει. Και ό Ν. Δραγούμης, που και αυτός πήγε στο σπίτι τού Λόντου, λίγο ύστερα από τόν Μαυροκορδάτο και τόν Ζωγράφο, είχε πη, ότι δεν τού έμεινε καμιά άμφιβολία πώς ό Λόντος είχε αυτοκτονήσει. Είχε δη και τόν νεκρό και τόν τραύμα και τή θεία που είχε πέσει. Απ’ όλα αυτά είχε βγάλει τόν συμπεράσμα, ότι ό Λόντος, αφού στάθηκε μπροστά στόν καθρέφτη τού δωματίου του, έβαλε τόν πιστόλι μέσα στο στόμα του και αφού τράβηξε τή σκανδάλη, έπεσε άνάσκελα.

“Ο στρατηγός Μακρυγιάννης, που και αυτός, τήν εποχή εκείνη ακριβώς, ήταν πολ-λύ μπασμένος στις φανερές και κρυφές πολιτικές ζυμώσεις, είχε σημειώσει στα χαρτιά του, λίγο καιρό μετά τήν αυτοκτονία τού Λόντου, αυτά για τόν στρατηγό:

“Ο μακαρίτης αυτός, έπεσε σε μεγάλο χρέος, ότι δεν έβαζε ποτές πίκη εις τήν πράγματά του. “Ενας άνθρωπος μόνος του, έπαιρνε τόν μιστόν τού ύποστρατήγου, όπου μπορούσε να ζήση καλά, ότι φαμελιά δεν είχε. “Εκείνο όπου φάνη έμπηκε σε μία μεγάλη ποσότη χρέος. “Από αυτό ήταν, από άλλο — μιάν αυγή εύρεθί σκοτωμένος, όλο του τόν κεφάλι σκόρπιον και ή πιστολιά του άδεια. Αυτό μόνον ό Θεός θα τόν ξέρει μόνος του σκοτώθί άλλος τόν σκότωσε. Ζούσε κι’ ό “Κωλέτης τότε, δεν άφησαν να τόν θάψουν με παπάδες και με παράτα-ξιν. Αυτό τόν φιλονεικήσαν κάμποσες ήμέ-ρες, κι’ αφού δεν άφηναν να τόν θάψουν με παράταξιν, τόν μπαλσάμωσαν και τόν πήραν οι συγγενείς του και τόν πήγαν εις τήν Βοστίτζα (Αίγιο), τήν πατρίδα του. Κι’ ως τήν σήμερον είναι άθαφτος εις τήν κάσση».

Αυτή τή σημείωσι τήν είχε κρατήσει ό Μακρυγιάννης, τόν Δεκέμβριο τού 1847.

“Η άλήθεια είναι πάντως, ότι ό Λόντος αυτοκτόνησε. Γι’ αυτό δε χωράει ή παρα-μικρή άμφιβολία. Οι λόγοι της αυτοκτο-νίας ήταν καθαρά οικονομικοί. Τόν φιλότιμο, λοιπόν, τόν έφαγε...

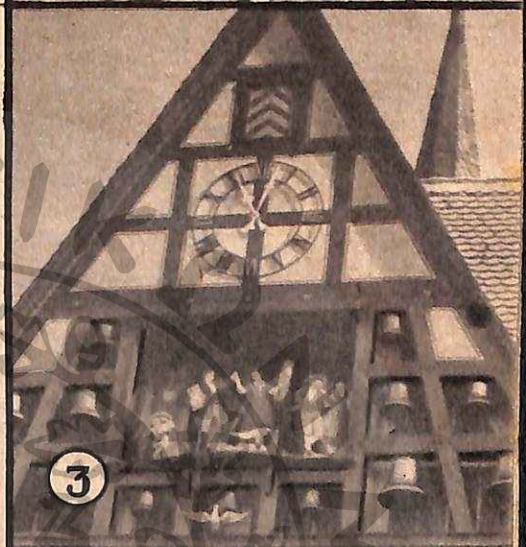
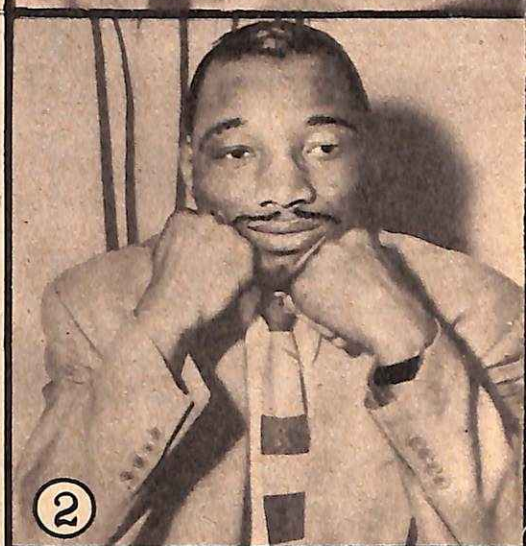
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 “Η πρακτική αυτή εφεύρεσις θα άποδειχθί έξαιρετικά χρήσιμη στις νοικοκυρές. Πρό-κειται για μία κουτάλα στο χερούλι της ό-ποίας υπάρχει μία μικρή ζυγαριά που έπιτρέ-πει στην νοικοκυρά να ζυγίση ποσότη με-χρι 300 γραμμάρια (100 δράμα περίπου). Χάρης στην έκτιμη αυτή έπινόησι ενός Λον-δρέζου, οι νοικοκυρές δεν θα δυσκολεύονται πια να βρискουν με ακρίβεια τις αναλογίες τών διαφόρων υλικών που χρησιμοποιούν στα γλυκίσματα και στα φαγητά τους.

2 “Ο άλλος πρωτοπυγμάχος Σάντυ Σαν-τλερ κινδυνεύει να τυφλωθί. Οι οφθαλμία-τροι που τόν παρακολουθούν έδηλωσαν πώς αν ή κατάστασι τού εξακολουθήση να χει-ροτερεύη θα τυφλωθί τελείως μέσα σε με-ρικούς μήνες. Τα όπτικά νεύρα τού διασήμου πυγμάχου είχαν δοκιμαστή σκληρά από τις γροθιές που εισέπραξε κατά τόν διάστημα της παραμονής του πάνω στο ρινγκ. “Η κατά-στασις του όμως χειροτέρεψε ύστερα από έ-να αυτοκινητιστικό δυστύχημα κατά τόν οποίο τραυματίστηκε τόν πρόσωπο.

3 Τα αρχιτεκτονικά μνημεία της γερμανικής πόλεως Βέρτσμπουργκ, που είχαν κατα-στραφί από τούς βομβαρδισμούς, άνοικοδο-μούνται ένα-ένα. Στη φωτογραφία μας ή κορυφή της προσόψεως τού «Νοσοκομείου τού “Αγίου Πνεύματος», που είναι πιστή άντιγρα-φή τού παλαιού, διακοσμείται με ένα τερά-στιο ρολόι. Οι μικρές καμπάνες τού όποιου παίζουν κάθε ώρα ένα παλαιό λαϊκό σκοπό, ενώ οι μικρές έυλινες φιγούρες χορεύουν άρ-μονικά υπό τούς ήχους της μουσικής.

4 “Ο γάτος αυτός τού Μιλάνου, που άκούει στο όνομα «Τσιτσίν», είναι τόν πιο μεγα-λόσωμο τετράποδο τόν έδουσε του, που υπάρ-χει σήμερα στόν κόσμο. “Ενώ τόν συνήθως βρί-σκεις γάτος είναι τρία κιλά, ή «Τσιτσίν» ζυγίζει 13 και άκόμη είναι μόνο δύο χρόνων. Στη φωτογραφία μας τόν έξαιρετικό τετρά-ποδο πιάζει στην άγκυλιά της κυρίας τού ή όποια υπερηφανεύεται γι’ αυτόν.

ΕΔΩ και μερικούς μήνες ο στρατός της Βανδέας όπισθοχωρούσε. Είχε φουντώσει ο εμφύλιος πόλεμος. 'Απ' τη μία μεριά, ήταν οι Λευκοί, που υπερασπιζαν τη Γαλλία και το βασίλειό τους, κι' απ' την άλλη, οι Κυανοί, που υπερασπιζαν τη Δημοκρατία, μ' επί κεφαλής τον Κλεμπερ και το Μαρσώ. Οι μάχες έδιναν κι' έπαιρναν και το αίμα των άθων χυνόταν άφθονο. Μία απ' τις φονικότερες μάχες ήταν η μάχη του Μάν, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1793. 'Εκεί οι Λευκοί έπαθαν τὴ μεγαλύτερη ήττα τους και ὁ στρατός τοῦ Μαρσώ έπιασε τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ αἰχμαλώτων.

Τὴν ἐποχὴ εκείνη, ὁ Μαρσώ ήταν εἰκοσιεσσάρων χρόνων και ἡ καρδιά του ήταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ μητέρα του και τὴν ἀδελφὴ του. 'Απ' τὸ στρατηγείο του περνούσαν ὅλοι οἱ αἰχμαλωτοί κι' ὁ Μαρσώ ἔδινε τὴς ἀποφάσεις του μέσα σὲ λίγα λεπτά.

'Εκείνη τὴν ἡμέρα, ἀνέμεσε στους ἄλλους αἰχμαλώτους, ὁ ὑπασπιστὴς του Σαβερύ παρουσίασε στὸ Μαρσώ μίαν αἰχμάλωτη μιά νέα ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ και γοιτυτική, πού εἶχε φύγει ἀπ' τὸ στρατὸ τῆς Βανδέας. 'Ήταν τόσο ἀγνή, τόσο συγκινητικὴ μέσα στὴν τρομὰ της, πὺὸ ὁ Μαρσώ, ἀντικρύζοντάς την, ἐνωίωσε πραγματικὸ οἶκτο γι' αὐτή. Κι' ἐκείνη τὸν κύτταζε μ' ὀφθαλμούς, τρέμοντας, ἀλλὰ και ἐλπίζοντας, καθὼς ἔβλεπε τὰ μάτια του νὰ τὴν κυττάζουν μὲ καλωσύνη.

— Τ' ὀνομά σου; τὴ ρώτησε ὁ Μαρσώ.
— 'Ανζελίκ ντέ Μελλιέ, ψιθύρισε.
— Πόσων χρόνων εἶσαι;
— Δέκα ὀκτώ. 'Ο πατέρας μου ήταν ἀξιωματικὸς στὸ σὺνταγμα τῆς Βρετάνης.
— Πού μένεις;
— Μένω στὸ Μονφωκόν, μὲ τὴ μητέρα μου και π' ἀδελφία μου. 'Αναγκαστήκαμε ὅμως νὰ φύγουμε...

— Ἀκολουθήσατε, δηλαδὴ, τὴ δέκοψε ἀπότομα ὁ Μαρσώ, τὸ στρατὸ τῶν Λευκῶν. 'Εμπρός, μίλα εὐλαχρινὰ, μὴ φοβάσαι...

— Ἄν ξέρατε, ἀρχισε νὰ λέη ἡ 'Ανζελίκ, τί τραθήσαμε. Μὰς ἔκαψαν τὸ σπίτι μας, μὰς ἀνάγκασαν νὰ περπατοῦμε μὲς στὸ χιόνι και τὴ λάσπη, νηστικούς, ἀγρυπνούς. 'Όταν ἔκαψαν τὸ Μάν και κατακρεούργησαν τοὺς κατοίκους, βρέθηκαν ὁλομόναχη. Γύρεψα παντοῦ τοὺς δικούς μου. 'Ετρεξα σὴν μπρόνολι, στὸ μοναστήρι... Δὲν εἶδα τίποτα, δὲ βρῆκα τίποτα. 'Αράγε τοὺς σκότωσαν; Δὲν ξέρω, θεέ μου, εἶναι φορικτό! Οἱ γρεναδιέροι μ' ἐπίασαν κοντὰ στὴ γέφυρα. Στρατηγέ μου, σὰς ἱκετεύω, ἂν ξέρετε τίποτα γιὰ τὴ μητέρα μου, τ' ἀδελφία μου, νὰ μοῦ τὴ πῆτε. Δὲν ἔκανα τίποτα κακὸ, σὰς τ' ὀρκίζομαι! Σώστε με. Μὴ μὲ παραδώσετε στους στρατιώτες σας. Θὰ πέθαινα ἀπὸ νησι... Προτιμῶ νὰ πεθάνω τώρα! 'Ας μὲ τουφεκίσουν καλύτερα! Θεέ μου! εἶναι φορικτό!...

Ἡ 'Ανζελίκ εἶχε γονατίσει μπροστὸ του κι' ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά. 'Ο Μαρσώ εἶχε συγκινηθῇ.

— Σήκω πάνω, τὴς εἶπε γλυκὰ, μὴν τρέμεις. Εἰμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ πολεμοῦμε κι' ὄχι γιὰ νὰ σκοτώνουμε γυναῖκες. Νὰ μοῦ ἔχης ἐμπιστοσύνη, θὰ προστατεύω τὴ ζωὴ σου. Μήπως γινώριζεις ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, κάποιο πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης σου;

— Ναι, τὴ χήρα Λεκλέρ, μιά συγγενὴ μου, πού μένει στὸ Λαβάλ.
— Καλὰ. Θὰ σὲ σώσω!

'Ο Μαρσώ γύρισε στὸν ὑπασπιστὴ του, τὸ Σαβερύ και τὸν ρώτησε:

— 'Εχεις κανένα τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης μας;
— Μάλιστα, στρατηγέ μου, τὸ Μικὸλ!...

— Φώναξέ τον!

— 'Όταν ὁ Μικὸλ μπῆκε, ὁ Μαρσώ τοῦ εἶπε:

— Θὰ ὀδηγήσης ἀμέσως τὴ δεοποινίδα 'Ανζελίκ ντέ Μελλιέ στὸ Λαβάλ, ἀποφύγοντας νὰ συναντήσης τὸν ἐχθρικό στρατὸ πὺὸ ὑποχωρεῖ. Ἄν, σὸ δρόμο σου, σὲ συλλάβουν οἱ δικοί μας, θὰ τοὺς δείξεις αὐτό; 'Διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ. 'Η δεοποινὶς ντέ

Μελλιέ ταξιδεύει ὑπὸ τὴν προστασία μου και ὑπ' εὐθύνη μου».

'Ο Μαρσώ παρέδωσε, γραμμένο ἀπ' τὸ χέρι του, τὸ χαρτί πὺὸ ἐπέτρεπε τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία τῆς 'Ανζελίκ, προσθέτοντάς ὅτι εἶχε ἀκολουθήσει παρὰ τὴ θέλησί της τὸ στρατὸ τῶν ἐπαναστατῶν και ὅτι ἤθελε νὰ ζήσει ὑπακούοντας στους νόμους τῆς Δημοκρατίας.

'Αναστατωμένη, ἡ 'Ανζελίκ ἔπεσε στὰ γόνατα και εὐχαρίστησε τὸ Μαρσώ.

— 'Α! θάταν φορικτὸ νὰ πεθάνω τόσο νέα! τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πὺὸς σὰς χρωστῶ τὴ ζωὴ μου. Ἄν οἱ εὐχὲς μιάς φτωχῆς κοπέλλας μποροῦν νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιά σας...

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Ανζελίκ, τὴ δέκοψε ὁ Μαρσώ γιὰ τὴν ἀποφύγη νὰ δείξη τὴ συγκίνησί του. Μὴ μιλὰς πιά γιὰ θάνατο, ἀφοῦ ὅλοι ὅσοι, σ' ἀγαποῦμε ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴ ζωὴ σου! Καὶ τώρα, ἐμπρός, πρέπει νὰ φύγεις...

— 'Όταν ἡ 'Ανζελίκ βρέθηκε στὸ σπίτι τῆς θείας της, τῆς κυρίας Λεκλέρ, πούχασε ἀπ' τὴν ἀγωνία της. Θὰ ζούσε ἐπὶ τέλους ἡσυχῇ. Μὰ βγῆκε γελασμένη. Ἡ σφαγὴ τοῦ Μάν δὲν εἶχε ξεδιψήσει τοὺς φανατικούς. Μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἤθελε νὰ καθάρει τὴν περιοχὴ ἀπ' τοὺς τελευταίους ἐπαναστάτες τῆς Βανδέας ὁ 'Επαναστατικὸ Ἐπιτροπὴ τοικοκόλλησης προκηρύξεις, ὅπου ἀναγραφόταν ὅτι ὅσοι εἶχαν δώσει ἀσυλό σὲ ὑπόπτους, ἔπρεπε νὰ τοὺς καταδώσουν ἀμέσως γιὰ νὰ δικαστοῦν δίχως ἀνοβολή.

Ἡ κυρία Λεκλέρ και ἡ 'Ανζελίκ δὲν ἀνησύχησαν, μιά και εἶχαν στὰ χέρια τους τὸ ἔγγραφο τοῦ Μαρσώ. Κι' ὅταν ἡ Λεκλέρ παρουσιάστηκε στὸ δήμαρχο τοῦ Λαβάλ, μὲ τὸ χαρτί αὐτό, ὁ Γκιλμπέρ, ὁ γραμματεὺς που, τῆς τὸ πῆρε μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι θὰ χρειαζόταν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς 'Ανζελίκ, πὺὸ στὸ μεταξύ εἶχε συλληφθῇ!

Τὸ βράδυ ἐκείνη τῆς ἡμέρας ἡ 'Ανζελίκ κοιμήθηκε στὴ φυλακὴ. 'Όσο δὲν ἀνησύχησε πολὺ γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲ μπορούσε τὸ δικαστήριον ν' ἀνοήση τὴ διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ. 'Ήταν βέβαια, μάλιστα, πὺὸς ὁ Μαρσώ θὰ ἔπρεξε νὰ καταθέσῃ ὁ ἴδιος γι' αὐτὴν και νὰ τὴ σώσῃ. Σ' ἓνα γράμμα τῆς μάλιστα στὴ θεία της ἔλεγε πὺὸς θὰ λάβαιναν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὰ δεκαοκτὼ τῆς χρόνια...

— 'Όταν, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἡ 'Ανζελίκ παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον, ὁ πρόεδρος του, ὁ Γκιλμπέρ, ἓνας σκληρὸς ἄνθρωπος, τὴν κατηγοροῦσε ὅτι εἶχε συνεργασθῇ μὲ τοὺς Λευκοὺς και εἶχε προδώσει τὴ Δημοκρατία.

— Εἶμαι ἀθώα! φώναξε μάταια ἡ 'Ανζελίκ. Ἀκολουθήσα τοὺς Λευκοὺς χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ τὴ μητέρα μου και τ' ἀδελφία μου. 'Ο στρατηγὸς Μαρσώ τὸ πίστεψε. Διαβάσατε τὸ ἔγγραφο του. Μὴ μὲ καταδικάσετε! Εἶμαι τόσο νέα!

— 'Ο στρατηγὸς Μαρσώ διατάζει νὰ σὲ συλλάβουμε! τῆς εἶπε μὲ σαρκασμὸ ὁ Γκιλμπέρ.

— Δὲν εἶναι δυνατό αὐτὸ φώναζε ἡ δύστυχη νέα. Λέτε ψέματα, ψέματα! Εἶμαι ἀθώα!

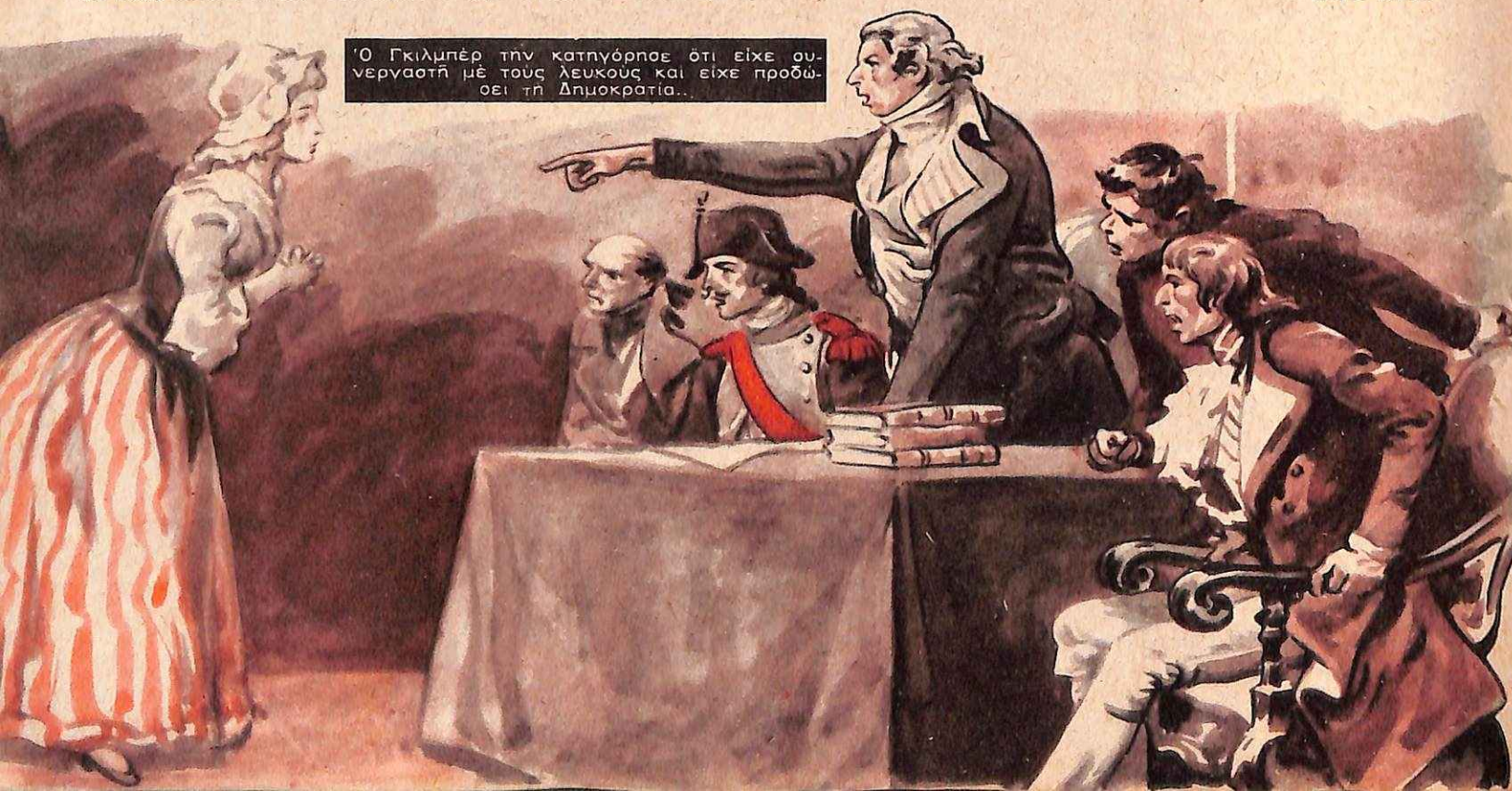
Γέλια ἀκολουθήσαν τὰ λόγια της. 'Υστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά κι' ἀφοῦ ὁ Γκιλμπέρ ἀνεννοήθηκε σιγὰ μὲ τοὺς ἄλλους δύο δικαστές, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί του.

— 'Ανζελίκ ντέ Μελλιέ, εἶπε μὲ παγερὴ φωνὴ ὁ Γκιλμπέρ. Τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον σὲ καταδικάζει σὲ θάνατο ὡς προδύτρια! Πάρτε τὴν ἀπὸ δῶ, πρόσθεσε. Ὁρπε τώρα τοὺς ἄλλους!...

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς πέντε τὸ πρωί, ἡ ώραία και νέα 'Ανζελίκ ντέ Μελλιέ ἀνέθηκε στὴ λαμπτήριον. Τ' ὁμορφὸ κεφάλι της ἔπρεσε κατῶ ἀπ' τὴ λεπίδα τοῦ δημίου.

— 'Όσο γιὰ τὸ στρατηγὸ Μαρσώ, δὲν ἔμαθε τὸ συλληψί της 'Ανζελίκ, παρὰ μόνο ὅστερ' ἀπὸ τὸν ἄδικο θάνατό της. Καὶ δάκρυσε γιὰ τὴν ὁμορφὴ νέα, πὺὸ εἶχε πέσει θύμα ἑνὸς τυφλοῦ κι' ἀπάνθρωπου φανατισμοῦ...

ZOPZ IMAN

'Ο Γκιλμπέρ τὴν κατηγοροῦσε ὅτι εἶχε συνεργασθῇ μὲ τοὺς Λευκοὺς και εἶχε προδώσει τὴ Δημοκρατία...

Θυσία στὸν ἔρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Σουζάν ὑπόσχεται στὸν Πασκάλ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, ἂν ἀρίσῃ ἐλεύθερο τὸ Μπερτί. 'Εκείνος τὴ βεβαιώνει σὲ λίγο πὺὸς τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴ χάρη. Μὲ τὴ βοήθεια δὲ και τῆς ὑπνωτικῆς υποβολῆς του κατορθώνει νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην της. Περνάει μερικὰ χρόνια εὐτυχισμένα μαζί της. 'Υστερὰ ἀρρωσταίνει βαρεῖα ἀπ' τὴν καρδιά του, ἔξασθενεῖ κι' ἐποὶ χάνει πιά τὴν ἐπιρροή του πάνω της. Αὐτὴ κατορθώνει τότε νὰ ξεφυγῇ ἀπ' τὴν ὑπνωτικὴ ἐπιδόλη του, ξαναβρίσκει τὸν πραγματικὸ αὐτὸ της και δραπέτευει. 'Όταν ὁ Πασκάλ συνέρχεται ἀπὸ μιά λιποθυμία του, δὲν τὴ βρίσκει πιά εκεί. Εἶναι πολὺ ἀρρωστος, ἐτοιμοθάνατος, και δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμιν νὰ σηκωθῇ, νὰ ψάξῃ και τὴν βρῇ. Εἶδοποιε τότε τὸν ἀδελφὸ του γιὰ τὴ δραπέτευσί της, κι' αὐτὸς πηγαίνει ἀμέσως στὴν κλινική. 'Ο Πασκάλ τοῦ δινεῖται ὅσα συνέβησαν στὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πὺὸ φυλάκισε στὴν κλινική του τὴ Σουζάν.

13ον — 'Ολ' αὐτὰ τὰ θαύματα τῆς Φύσεως μὲ γοήτευαν, ὅταν τὴ κύτταξα μαζί της. 'Όταν τὸ βράδυ, μόνος σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο, σκεπτόμουν πὺὸς ἡ Σουζάν βρισκόταν ἐκεῖ, κοντὰ μου, στὸ περίπτερον, πὺὸ ἀπὸ καιρὸ τώρα δὲν κλειδωνοῦσε πιά τὴν πόρτα του. 'Όταν ζούσα μὲ τὴ βεβαιότητα πὺὸς ἡ καινούργια μέρα θὰ τὴν ξανάφευρε και πάλιν κοντὰ μου.

— Μὰ ἐστὶν τὴν ἀγαποῦσε, δυστυχισμένη... και τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμα! φώναξε ὁ Λωρὰν.

— Ναι, τὴν ἀγάπησα, τὴ λάτρεψα!... Καὶ τί μ' αὐτό; 'Εχεις ἐστὶ τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κατακρίνης σὺ τὸν τρελλὸ ἔρωτα... Γιάτὶ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇς τὴ Σουζάν, τόσο νέα κι' ὁμορφὴ; Γιάτὶ νὰ τὴ φέρῃς ἐδῶ, στὴ μοναξιά, ὅπου ζούσα τόσο χρόνια δίχως τρυφερότητα, χωρὶς νὰ ζεσταθῇ ποτὲ τὴν ψυχὴ μου μιά γυναικεία ματιά;...

— 'Τὴν ἔφερες σ' αὐτὴ τὴ βίλλα και μοῦ εἶπες: «Φυλάκισέ την... κι' ἂν ζήσῃ πολὺν καιρὸ, φρόντισε νὰ γαθῇ γιὰ πάντα, ὡστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ μ' ἐνοχλήσῃ στὴν καινούργια ζωὴ πὺὸ δημιούργησα!»

— 'Εξέτελεσα τότε τὴ διαταγὴ σου, γιὰ μῆνες πολλούς. Φυλάκισα τὴ Σουζάν, στεργώντας τὴν ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀπ' τὴν ἀρκετὴ τροφὴ, ἀπὸ κάθε ψυχολογία. Ὁάμουιν εὐχαριστημένος τότε ἂν πέθαινε... γιάτὶ μοῦ ἦταν ἀνυπόφορος ὁ ρόλος τοῦ δεσμοφύλακα πὺὸς μοῦ εἶχες ἐπιβάλει. Μὰ δὲν εἶχα νοιώσει τότε τὴ γοητεία τῆς μορφῆς της, δὲν εἶχα μαγευθῇ ἀπ' τὸ χαμόγελό της κι' ἀπ' τὸ μαγνητὴ τῶν ματιῶν της.

— 'Όταν μὲ τράβηξαν ὅλ' αὐτὰ, ἀκατανίκητα, ἔπεσα στὰ πόδια της γιὰ νὰ ζήτιανέφω τὸν ἔρωτά της!

— Δὲν βρίσκα καμμιά δικαιολογία στὴ συμπεριφορὰ σου, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Λωρὰν. Ποτὲ δὲν θὰ σὲ συχωρέσω γι' αὐτὸ τὸ πάθος σου και γιάτὶ ἀφίσεις νὰ σοῦ φύγῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα!

Καὶ πρόσθεσε μὲ περιφρονητικὴ εἰρωνεία:

— Ἀφοῦ ἔφυγε, θὰ πῇ πὺὸς δὲν σ' ἀγάποῦσε καθόλου, πὺὸς δὲν σ' εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ! Σὲ κοροΐδευε, ἐκμεταλλευόταν τὴν εὐπιστίαν σου! Γιά νὰ κερδίσῃ καλλίτερα τὴν ἐμπιστοσύνην σου, παρίστανε τὴ νικημένη... και θάπεσε σίγουρα στὴν ἀγκαλιά σου!

— 'Εγίνες τότε σκλάβος της και τὴν ἐφίσεις νὰ κἀνῃ ὅ,τι ἤθελε ἐδῶ μέσα, νὰ πηγαίνερχεται ὅπου τῆς ἄρεσε... ὡς τὴν ἡμέρα πὺὸς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσῃ, νὰ σὲ παρατήσῃ... γιάτὶ σὲ μισοῦσε και σὲ περιφρονοῦσε!

Μιά ἔκφρασι πόνου ἀφόρητου ξεγύρασε.

'Ο Λωρὰν ἀκίνητος, δὲν φαινόταν ν' ἀκούη πιά τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ παραλήρημα τοῦ Πασκάλ.

Τὶ τὸν ἐνοίαζε ἄλλωστε; 'Απὸ πόσον καιρὸ τώρα, δὲν ἀγαποῦσε πιά τὴ Σουζάν, τὴν εἶχε ξεχάσει σχεδόν. Χρειάστηκε δὲ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Πασκάλ, γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρῃ κάπως στὴν πραγματικότητα.

'Εκείνο πὺὸ ἀπασχολοῦσε ὁλοκληρωτικὰ τὴ σκέψιν του, ἦταν ἡ καταστροφὴ πὺὸ τὸν ἀπειλοῦσε, μὲ τὴς συνέπειες τῆς δραπέτευσως τῆς Σουζάν!

— 'Επρεπε νὰ φοβάται τὸ κάθε τι ἀπ' τὴν ὀργὴ και τὸ μῖσος της. Μποροῦσε νὰ τὸν συναντήσῃ μιά μέρα, στὸ Παρίσι, και νὰ ζητήσῃ ἀμέσως ἀπὸ ἓνα ἀστυφύλακα νὰ τὸν πιάσῃ...

— 'Εβλεπε τὸν ἑαυτὸ του χαμένο! 'Όσοτόσο εἶπε μὲ φαινομενικὴ ἡρεμία:

— Λίγο μὲ νοιάζουν οἱ ἐρωτὲς σου. Πρέπει ὅμως νὰ προσταθῇς νὰ διορθώσης ὅσα μπορεῖς τὸ κακὸ πὺὸ μοῦκανες.

— Μὰ πὺὸς;

— Νὰ ξαναβρῇς τὴ Σουζάν και νὰ τὴν φέρῃς πάλιν ἐδῶ.

— Δὲν εἶχα ἰδέα πὺὸς πῆγε!

— Μὰ δὲν ἔλεγες πρὸ ὀλίγου πὺὸς εἶχες κυριαρχήσει στὴν καρδιά και στὴ θέλησί της; Κάνε λοιπὸν νὰ ξανάβρῃς ἐδῶ, και θὰ πιστέψω τότε στὴν ἐπιστῆμιν σου!

'Ο Πασκάλ γέλασε, ἓνα τρομερὸ γέλιο.

— Δὲ μπορῶ! εἶπε. Κύτταξέ με. Πέθαινα... 'Εχα καταστήσει ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μου. 'Εχα χάσει κάθε δύναμιν θελήσεως... Τί δὲ θάδινα γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴ Σουζάν! Θὰ θυσίαζα εὐχαρίστως, γιὰ ἓνα χαμόγελό της, γιὰ μιά ματιά της, τὴς ἡμέρας πὺὸς μοῦ μένουν νὰ ζήσω!

— Μὰ ἀπὸ καιρὸ τώρα ὁ ἔρωας εἶχε ἐκμηδενίσῃ τὴ θέλησί μου, κι' εἶχα γίνῃ ὁ ὑποταγμένος σκλάβος τῆς Σουζάν. 'Εκανα πάντα ὅ,τι μὲ διατάζε αὐτὴ. Μιά μέρα μάλιστα, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω και νὰ μὴν τὴν ἀκούω πιά νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μπερτί...

'Ο Πασκάλ σταμάτησε ξαφνικά, ἀφίνοντας ἀτελείωτη τὴ φράσιν του.

— 'Ο ἀδελφός του τινάχτηκε, τὰ μάτια του πέταξαν φωτιές.

— 'Α, ναι! φώναξε. Εἶχα ξεχάσει τὸ Μπερτί, τὸ νόθο γυιὰ τῆς Φερνάνδης! Πού

— 'Όταν πάρῃ κανεὶς μιά φορὰ τὸ μοῖραῖο κατήφορο, θὰ κατακυλήσῃ ὡς τὴν ἄβυσσος... εἶπε ἡ Νικὸλ.

βοίσκεται; Τί τὸν ἔκανες;... Πήγαινε με ἀμέσως κοντά του. Θέλω νὰ τὸν δῶ!

— Ὁ Πασκάλ φοβήθηκε καὶ τραβήχτηκε πίσω.

— Τί τὸν ἔκανες; Ξαναρώτησε ὁ Λωρὰν. Πού εἶναι;

— Πέθανε!

— Λες ψέματα!... Τὸ νοιώθω πὼς λες ψέματα!

— Πέθανε! Ξανάπε τρέμοντας ὁ Πασκάλ, γιατί ἔδλεπε νὰ περῶνε λάμπες ἐγκληματοῦ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ του. Πέθανε, σοῦ τ' ὀρκίζομαι! Γιά νὰ μὴ τὸν βλέπη καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκούη ἡ Σουζάν, τὸν σκότωσα σιγά-σιγά, μ' ἓνα ἰνδικὸ δηλητήριο... Ἄν δὲν πιστεύης, μπορεῖς νὰ ρωτήσης τὸ Ντοράκ. Θὰ σοῦ τὸ πῇ κι' αὐτός, θὰ σοῦ τὸ βεβαιώσῃ, πὼς πέθανε ὁ Μπερτί!

Μὰ ὁ Λωρὰν φαίνονταν πὼς δὲν τὸν ἀκούγει. Ὅλες οἱ σκέψεις του τώρα συγκεντρώνονταν μονάχα στὴν τύχη τοῦ Μπερτί!

Μήπως ἔλεγε ψέματα ὁ Πασκάλ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί τῆς Φερνάνδης;

Τὸν κῦτταξε ἐρευνητικά. Πὼς θάθελε ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, τὴν ψυχὴ του, γιὰ νὰ διαβάσῃ ἐκεῖ μέσα τὴν ἀλήθεια... ὅλη τὴν ἀλήθεια!

Πῆγε πρὸς κοντὰ στὸν Πασκάλ, τόσο πού ἀγγίζον τὰ στήθη τους.

— Τί τὸν ἔκανες τὸ Μπερτί; Ξαναρώτησε.

Μὰ σοῦ εἶπα... Ἐσὺ σκότωσες τὸν πατέρα... ἐγὼ δηλητηρίασα τὸ παιδί.

— Καλὰ, δὲ πιστεύω.

Κι' ὁ Λωρὰν ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ καθόλου τὸν ἀδελφὸ του.

Ὅταν ἔφτασε στὴν Κοντεურίν, νύχτωνε πιά κι' ἀνάβαν τὰ φῶτα τῶν δρόμων. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ὀλοκάθαρος, δίχως τὸ ἐλάχιστο συννεφάκι. Ἀρχίζουν νὰ φαίνονται τὰ πρῶτα ἀστέρια.

Τὰ αὐτοκίνητα κι' οἱ πεζοὶ πηγαίνονταν συνεχῶς, σὰν ἓνα ζωντανὸ ποτάμι.

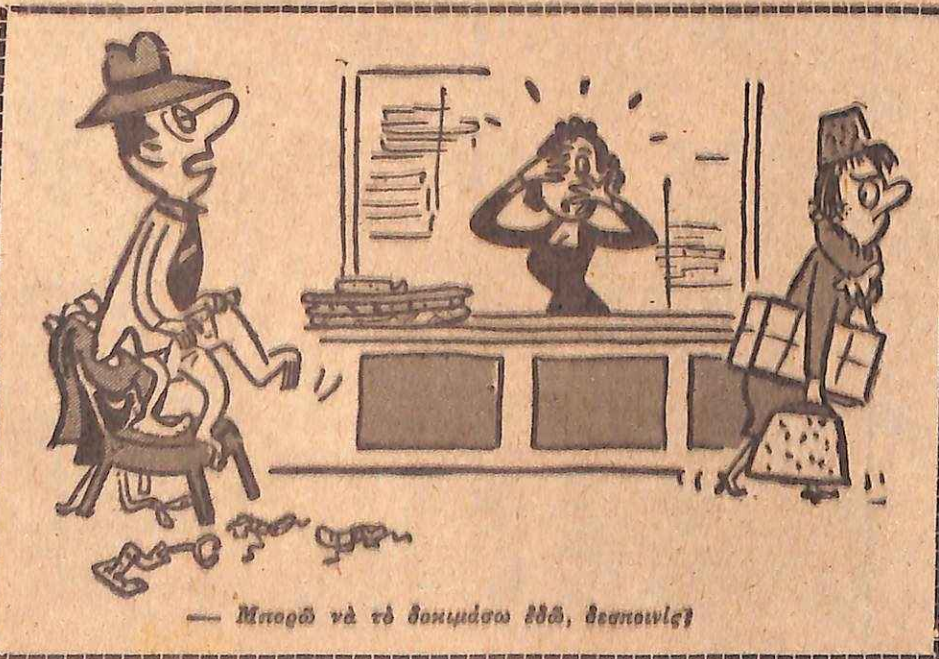
Τὸ θέαμα τοῦ καταφωτοῦ Καζίνου τὸν τράβηξε, στὶς ὁδοντρεῖς ἐκείνες στιγμὲς πού εἶχε ἀνάγκη νὰ ξεχάσῃ...

Πῆρε μιὰ παγωμένη λεμονάδα σ' ἓνα καφενεῖο κι' ὕστερα μπῆκε στὸ Καζίνο, πού ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ κόσμον αὐτὴ τὴν ὥρα.

Μέσα στὴν ἠλεκτρισμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα, στὰ πολυτέλεια σαλόνια ὅπου κυκλοφοροῦσαν οἱ ὁμορφότερες γυναῖκες καὶ ἐξαινεῖονταν οἱ μεγαλύτερες περιουσίες, ὁ Λωρὰν ἔχασε τὴ Σουζάν, τὸ Μπερτί, τοὺς τρόμους πού τὸν βασανίζανε πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη.

Ἔκαμε ἓνα γύρο στὶς διάφορες σάλλες. Τράβηξε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον του ἢ σουλέτα.

Ποντάρισε μηχανικά στὸ κόκκινο. Κέρδισε. Τ' ἄφισε ὅλα στὸ ἴδιο χρώμα. Τὸ κόκκινο βγήκε πάλι, καὶ πάλι...

— Μπορὸ νὰ τὸ δοκιμάσω ἐδῶ, δεσποινίς!

— Τί ἀπίστευτὴ τύχη! μουρμούρισε πίσω του μιὰ γλυκεῖα φωνή.

Τώρα ὁ Βαλωρί κέρδιζε κοντὰ 10 χιλιάδες φράγκα.

Ἀπ' τὸν τόνο τῆς κι' ἀπ' τὰ λεπτὰ ἄρρωμα πού ἔφτανε στὴ μύτη του, ὁ Λωρὰν κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νέα καὶ κομψὴ γυναίκα. Στράφηκε ἀπότομα... κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπληξέως.

— Ἐσεῖς, Νικόλ! εἶπε, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του στὸ πρὶν ἀξιολάτρευτο πλάσμα πού μποροῦσε νὰ γίνῃ.

Ψηλὴ καὶ λεπτή, ἡ Νικόλ Μπαλεστά ἀπὸτελοῦσε τὴν προσωποποίησιν τῆς ἑμμελῆς καμψότητος. Εἶχε μαλλιά κατὰξανθα, φαρδὺ μέτωπο, δυὸ θαυμαστὰ σκουρογάλα-να μάτια, μιὰ φυσιογνωμία γεμάτη εὐλι-κρίνεια.

— Δὲ θὰ περιμένετε, Βέβαια, νὰ μὲ βρῆτε, ἐδῶ, εἶπε, στὸ Βαλωρί.

— Ἀσφαλῶς ὀχι! Πὼς βρεθήκατε στὸ Μοντεκάρλο;

— Πρόκειται νὰ παίξω ἐδῶ, στὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας».

— Τὸ αἰώνιο δράμα τοῦ Δουμῆ! εἶπε ὁ Λωρὰν ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Ἐνα δράμα πολὺ ἀνθρωπινὸ... πρό-φερε σιγανὰ ἡ Νικόλ.

— Ὑστερα ἄλλαξε ἀμέσως θέμα καὶ πρόσ-θεσε:

— Παρακολούθησα τὸ παιχνίδι σας. Εἶ-χάτε μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη!

— Γιατί δὲν παίζετε καὶ σεις; Μπορεῖ ποτε ν' ἀρνηθῇ ἡ Τύχη τὴν εὐνοιά της σὲ μιὰ τόσο ὁμορφὴ γυναίκα;

— Ὁ κρουπιέρης φώναζε, πρὶν γυρίσῃ πάλι τὴ σουλέτα:

— Κάμετε τὸ παιχνίδι σας, κύριοι...

— Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, μὴν παί-ξετε πιά στὸ κόκκινο, σύστησε ἡ Νικόλ στὸ Λωρὰν. Αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ κερδίσῃ τὸ μαύ-ρο, σὰς τὸ ἐγγυώμαι.

— Ἀκολουθῶ τὴ συμβουλὴ σας... εἶπε ὁ Βαλωρί.

Κι' ἔρριξε δώδεκα χιλιάδικα στὸ μαύρο. Κέρδισε καὶ πάλι.

— Τί θὰ κάνετε τώρα, στὴ θέσι μου; ρώτησε τὴ Νικόλ.

— Θὰ ἐξακολουθοῦσα τὸ μαύρο.

— Πάντα μετὰ μεγάλῃ μίζα;

— Καὶ Βέβαια!

— Εἰμπρὸς λοιπὸν...

Τὸ μαύρο βγήκε πέντε φορές συνεχῆ.

Στὸ τέλος, ὁ Βαλωρί μὴ μαζέψῃ πᾶ-νω ἀπὸ 70 χιλιάδες φράγκα.

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε ἡ Νικόλ, πιστεύω πὼς θὰ κάνετε καλὰ νὰ μὲ μιμηθῆτε καὶ ν' ἀφίσετε πιά τὶς αἰθούσες τοῦ παιχνιδιού.

— Θὰ βγῆτε ἔξω;

— Ναί, γιὰ νὰ πάρω λίγο ἀέρα. Πνίγε-ται κανεὶς ἐδῶ μέσα, σκάλει...

— ἔχετε δίκιο... Τί λέτε, πῶς νὰ φά-με μαζί;

— Δὲν πεινάω ποτε τὸ βράδυ. Ἄν θέ-lete ὥστόσο νὰ μοῦ προσφέρετε δυὸ αὐγά

βραστὰ κι' ἓνα ποτήρι σαμπάνια, δέχομαι εὐχαρίστως.

— Σύμφωνοι! Μὰ εἶναι νωρὶς ἀκόμα, 8 μονάχα. Τί θὰ λέγατε γιὰ μιὰ βόλτα στὴν Βεράντα τοῦ Καζίνου;

— Ὁραὶ ἰδέα. Ὅταν πλήττῃ κανεὶς, εἶναι πάντα εὐχάριστη μιὰ συντροφιά. Διῶ-χνει τίς μαύρες σκέψεις...

— Πλήττετε λοιπὸν;

— Ἀφάνταστα...

— Ζήτη μονάχη τώρα;

— Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ διασκεδάσω, νὰ βρῶ λίγο ἥλιο. Δὲν εἶπα δὲ τίποτα σὲ κα-νένα γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι μου... γιατί οἱ ἄντρες, ἐγώ! στὰ πάντα, δὲν ἀγαπᾶνε τίς ἄρρωστες γυναῖκες.

— Ἐσεῖς ἄρρωστη; Ὅχι δά!

— Κι' ὅμως εἶμαι... Βῆμας καὶ χειμῶ-να. Καὶ κρυῶνε διαρκῶς... ἔρχομαι λοι-πὸν ἐδῶ τρεῖς μῆνες, γιὰ νὰ ζεσταθῶ στὸν ἥλιο τῆς Μεσογείου. Ἄλλοτε μὲν στὴ Νίκαια κι' ἄλλοτε στὸ Μοντεκάρλο, Πηγαί-νω στὸ Καζίνο, παίζω λιγάκι, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ περνῶ τὴν ὥρα μου καὶ νὰ διώχνω τὴν πλήξη μου. Δὲν τολμῶ νὰ ριψοκινδυνέ-ψω ποτε πᾶνω ἀπὸ 20 ἢ 30 φράγκα...

— Τόσο λίγα;

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσια, ἀγαπητέ μου. Ὅταν δὲν ἔχω δουλειά, δὲν κερδίζω τίποτα. Κι' ὅταν δουλεύω, κυττάζω πὼς νὰ πληρώσω τὰ χρέη πού ἔκανα τὸν καιρὸ πού ἦμουν ἀνεργη. Τάχει ἡ δουλειά μας, κάτι τέτοια...

— Ἐλάτε μ' αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρευσί μου, ἐσεῖς πού δὲν ξέρετε τὴ μιζέρια, πού δὲν σὰς λείπει τίποτε! Πιστεύετε, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, πὼς ἐμεῖς οἱ ἠθοποιοὶ κολυ-μπᾶμε στὸ χουσάφι...

— Ἐ, λοιπὸν, κάνετε λάθος, ἀγαπητέ μου. Μένουμε συχνὰ χωρὶς πεντάρα!

— Κι' ὅμως, μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα σὰν ἐσὰς...

— Καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε: Μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα σὰν ἐμεῖς ἀνὰ εὐκόλῃ νὰ βρῇ ἓνα φίλο, γενναϊόδωρο καὶ πλου-σιο, γιὰ νὰ τὴ βγάλῃ ἀπ' τὴ δύσκολη θέ-σι. Αὐτὸ δὲν ἐννοοῦσατε;

— Ἀκριβῶς.

— Πόσο λίγο μετὰ ξέρετε!

Κι' ἡ Νικόλ πρόσθεσε, σοβαρά:

— Ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ, εἶμαι μονάχη...

— Ἐχω κι' ἐγὼ τίς ἀναμνήσεις μου καὶ ζῶ μ' αὐτές...

Πῆγε μὲ τὸ Βαλωρί στὴ γκαρνταρόμπα καὶ φόρεσε ἓνα θαυμαστὸ γυναικῶν παλτό.

Βγήκαν ὕστερα ἀπ' τὸ Καζίνο καὶ προ-χώρησαν πρὸς τὴν ἀκροθαλάσσιάν, πού ἦ-ταν σχεδὸν ἔρημη αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἡ νύχτα ἦταν ὑπέροχη. Χιλιάδες ἀστρα-κεντοῦσαν τὸ σκοῦρο βελούδο τοῦ οὐρανοῦ.

— Ἐνα ἑλαφρὸ ἀεράκι ἀπ' τὴ θάλασσα σά-λευε τὰ φύλλα τῶν δέντρων.

— Ἐνας ἑρπύς βῆχας συγκλόνισε ξαφνικὰ τὴ Νικόλ.

— Εἶναι παράξενο, εἶπε, ἔπειτα. Πρό-κειται νὰ παίξω σ' ἓνα ἔργο πού εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἱστορία μου!

— Θέλετε νὰ πῆτε δηλαδὴ πὼς ἀγαπή-σατε καὶ σεις πολὺ καὶ πὼς θυσιάστηκατε στὸ τέλος, γιὰ νὰ μὴ γίνετε ἐμπόδιο στὸ μέλλον τοῦ ἀγαπημένου σας;

— Ναί... ὅπως ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμε-λίας!

— Μὰ γιατί νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου; Σίγουρα, δὲ θὰ σὰς ἐνδιέφερε πολὺ... Ξέρετε πὼς εἶχα ἄλλοτε ἓνα σωρὸ φίλους, καὶ πὼς τοὺς ἄλλαξα συχνά. Μὰ ἀνά-λ' τοῦσα τότε τὸ ἰδεώδες μου.

— Καὶ τὰ βρήκατε ἐπιτέλους;

— Ναί, τὰ βρήκα... καὶ γι' αὐτὸ πεθαί-νω τώρα! Μιὰ γυναίκα ὅπως ἐγὼ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ σὰν τίς ἄλλες. Ὅταν πάρῃ κανεὶς μιὰ φορὰ τὸ μοιραῖο κατήφο-ρο, θὰ κατακυλήσῃ ὡς τὴν ἀβυσσὸν... Αὐ-τὸ συνέβη καὶ μὲ μένα!

— Εἰν' ἀλήθεια λοιπὸν ὅσα εἶχα ἀκού-σει γιὰ σὰς στὸ Παρίσι, στὰ παρασκή-νια; Λέγαμε πὼς παρατήρησατε κάμποσον καιρὸ τὸ θέατρο, γιὰ ν' ἀκολουθήσετε κά-ποιον ἀπέναντο ἀξιοματικὸν. Μὰ, ἐπειδὴ ὁ σύνδεσμός σας ἔδλεπε τὸ μέλλον του, ἐπενέβη ὁ συνταγματάρχης του... καὶ σὰς ἀπομάκρυνε ἀπ' αὐτόν.

— Ναί, ἔτσι γίνανε τὰ πράγματα, εἶπε σιγὰ ἡ Νικόλ. Ἄν ξέρατε πόσο μετὰ λυπῶ-σατε τώρα! Δὲ μπορῶ νὰ τὰ ξαναδοκιμά-σω, δίχως νὰ χύσω δάκρυα πικρά.

— Τὸ θέατρο θὰ σὰς κἀνὴ νὰ ξεχάσετε

αὐτὰ τὰ ἄτυχα εἰδύλλια. Κι' ὅταν λογιέ-ται πάλι, θὰ καταλάβετε ποιά γκάφα

κάνετε νὰ ἐρωτεύητε ἔτσι ἓνα νεαροῦλη δίχως πεντάρα.

— Ὡ, τὰ λεφτά, τὰ λεφτά! εἶπε ἡ Νι-κόλ. Θάθελα νάκαι πληρῶσαι σὰν ἐσὰς, γιὰ νὰ κάνω ἀνθρώπους εὐτυχισμένους, γιὰ νὰ βοηθῶ ἀνθρώπους πού δὲν ἔχουν τίποτα, γιὰ ν' ἀνακουφίσω αὐτοὺς πού πεθαίνουν τῆς πείνης!

— Ὅταν σὰς ἔδλεπα πρὸ ὀλίγου νὰ κερ-δίσετε τόσο εὐκόλῃ μιὰ ὀλόκληρη περιου-σία, πού θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τόσοις εὐ-τυχισμένους καὶ νὰ στεγνώσῃ τόσα δα-κρυά, εἶχα ἐπαυσατοῦν γιὰ τὴν ἀδικία τῆς Τύχης!

— Ἐλεγα πὼς εἶναι ἀπάνθρωπο ἄλλοι νάχουνε τόσα πολλά, κι' ἄλλοι τί-ποτε... Ἐγὼ ξέρω ἀνθρώπους πού πεινᾶνε ἀληθινά!

— Ὁ Βαλωρί ἀναρωτήθηκε γιὰ μιὰ στιγ-μὴ μήπως ἡ Νικόλ ἦταν ἀπλῶς μιὰ ἀπ' τίς πανούργες ἐκείνες γυναῖκες πού προ-σπαθοῦν νὰ πουλήσουν ὅσο τὸ δυνατό ἀ-κριβώτερα τὸν ἑρῶτα τους—καὶ πού τρι-γυρίζουν πάντα στὰ χαρτοπαίγνια.

— Θέλετε νὰ γίνετε φιλενάδα μου; τῆς εἶπε μὲ ἑλαφρὰ εἰρωνεία. Ἰσως μπορε-σομε νὰ ταϊριάξουμε ἐμεῖς οἱ δυὸ, καὶ νὰ κάνουμε κι' ἄλλους ἀνθρώπους εὐτυχισμέ-νους...

— Φιλενάδα σας; ἀπάντησε ἡ Νικόλ ἀ-νασηκώνοντας τοὺς ὤμους της. Ἀπὸ πολ-λὸν καιρὸ τώρα, δὲν ἔχω πιά σχέσεις μετ' ἀντρες. Ζῶ μονάχα, μετὰ τίς ἀναμνήσεις καὶ τὴν τέχνη μου!

— Γιατί μὴ μιλάτε γιὰ ἔρωτα, ἐσεῖς πού εἵσαστε παντρεμένες μετὰ ἀπ' τίς πλου-σιώτερες καὶ ὁμορφότερες γυναῖκες τοῦ Παρισιού;

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Ἀφοῦ μετὰ ξέρετε σεις καλὰ, γιατί νὰ μὴ σὰς εἰρῶ κι' ἐγὼ, κύριε Βαλωρί; Ἀλ-λῶστε, ποῖος δὲν ἔχει ἀκούσει τὴ φήμη τοῦ Βαλωρί, τοῦ Δὸν Ζουάν αὐτοῦ, πού ξετρελλάνει τίς γυναῖκες;

— Τί ὑπερβολή!

— Τουλάχιστον αὐτὰ λέει ὁ κόσμος γιὰ σὰς... Κι' ἀκόμη, πὼς εἵσαστε πολὺ γεν-ναϊόδωροι.

— Ἄ, ἔτσι; Τὸ παραδέχομαι, αὐτό.

— Ἀποδείχτε μοῦ τὸ λοιπὸν.

— Φτάσαμε στὸ ψητό! σκέφθηκε σαρκα-στικὰ ὁ Λωρὰν.

Καὶ πρόσθεσε, εἰρωνικά:

— Πόσα μοῦ ζητάτε, γιὰ τίς τρεῖς ὥ-ρες πού θὰ θυσιάσετε προσπαθώντας νὰ με διασκεδάσετε;

— Ἀρίστη τ' ἀστεία, σὰς παρακαλῶ, ἀ-πάντησε ἡ Νικόλ. Δὲ θέλω τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Σὰς ἱκετεύω ὅμως νὰ στεί-λετε ἓνα χιλιάριко σὲ κάποιο καλὸ μου φίλο, πού ὑποφέρει τώρα, γιατί πεθαίνει ἡ γυναίκα του. Τὰ παιδιὰ του δουλεύουνε κι' αὐτὰ, ἀλλὰ μόλις καὶ μετὰ βίας κα-τορθώνουν νὰ ζοῦνε... Ἐγὼ δὲν μπορῶ δι-στυχῶς νὰ τοὺς βοηθῶ... δὲν ἔχω παρὰ χρέη... Ἄν τοὺς στείλετε σεις κάτι, θὰ κά-νετε μιὰ καλὴ πράξι, πού θὰ σὰς ἐξιλώ-σῃ ἴσως γιὰ πολλὰς ἄλλες κακές...

— Κι' ὕστερα, ἂν τὸ κάνετε αὐτό, θὰ σὰς ἀγαπήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, σὰς τὸ ὑπσχόμαι...

— Ὁ Βαλωρί τῆς ἔδωσε ἓνα χιλιάριко. Ἐ-κείνη κοκκίνισε, παίρνοντάς το.

— Τί θὰ σκεφθῆτε γιὰ μένα; εἶπε. Θὰ πιστέψετε ἀσφαλῶς ὅτι ὁ μόνος μου σκο-πὸς ἦταν νὰ σὰς πάρω τὰ λεφτά σας...

— Ἐ, λοιπὸν, ναί, δὲν κάνετε λάθος! Σῆμε-ρα τὸ πρῶτ', ὀρκίστηκε νὰ κάνω τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ σώσω μιὰ οἰκογένεια πού δυστυ-χεῖ... καὶ χάρις σὲ σὰς τὸ κατόρθωσα!

— Ἰσως δὲ με πιστεύετε. Κάμετε λοιπὸν τὸν κόπο νάρθῃτε μαζί μου, στὸ σπῆτι μου. Θὰ γνωρίσετε ἐκεῖ μιὰ κοπελίτσα, ἓνα ἀπ' τὰ μέλη αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, καὶ θὰ μπορέσετε νὰ τῆς δώσετε ὁ ἴδιος τὴν ἐλεημοσύνη σας...

— Ἡ νέα γυναίκα ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ Βαλωρί καὶ τὸν τράβηξε μαζί της.

— Πού με πάτε; ρώτησε ἐκείνος.

— Κοντὰ στὸ πριγκιπικὸ ἀνάκτορο.

— Εἶναι λίγο μακριά.

— Μποροῦμε νὰ πάρουμε αὐτοκίνητο, ἂν θέλετε. Μὰ γιατί νὰ μὴν πάμε μετὰ πόδια; Ἡ νύχτα εἶναι ὑπέροχη, θὰ κάνου-με ἓνα περιπάτο ἀληθινὰ ἀξέχαστο.

— Μὰ αὐτὸ λέγεται ἀπαγωγὴ! εἶπε γε-λῶντας ὁ Βαλωρί. Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θέλετε

θάρρῳ στὸ σπῆτι σας. Κι' ἂν δὲν φανῇ ἓνα χιλιάριко γιὰ νὰ βοηθήσετε τοὺς φί-λους σας, θὰ σὰς δώσω κι' ἄλλα...

— Δὲν ξέρετε πόσο με διασκεδάζει αὐτὴ ἡ περιπέτεια! Εἶμαι εὐτυχισμένος πού σὰς συνάντησα, γιατί κινδύνευα νὰ πεθῶνῃ ἀπ' τὴν πλήξη!... Εἶχα σκοπὸ νὰ περάσω ὅλη τὴ νύχτα παίζοντας χαρτιά...

— Καὶ τώρα;

— Τώρα ἀνυπομονῶ νὰ γνωρίσω τὸ λου-λουδί πού κρύβετε στὸ σπῆτι σας!

— Ναί, ἀλλὰ μὴ δοκιμάσετε νὰ τὴν ἀγ-γίσετε, εἶπε σοβαρὰ ἡ Νικόλ. Καὶ προ-πάντων, μὴν πῆτε καμμιὰ ἀπρεπὴ λέξι μπροστὰ της...

— Εἶναι λοιπὸν τόσο σεμνὴ κι' ἐνᾶρετῃ ἡ προστατευομένη σας;

— Εἶναι μιὰ ἀξιολάτρευτὴ κοπελίτσα 16 χρονῶν... ἓνα πουλουκαί! Καὶ φο-βάμαι τόσο πολὺ ὅλους τοὺς ἀντρες πού συχνάζουν ἐδῶ, ὥστε τὴν προσέχῃ σὰν τὰ μάτια μου!

— Οἱ γονεῖς της εἶναι δυστυχισμένοι, ἀ-ξιολύπητοι. Ἡ μητέρα βρίσκεται στὰ τε-λευταία της. Πῆρα λοιπὸν μαζί μου τὴν Κολινέτ, γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ κι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστειαν...

— Κολινέτ; εἶπε ὁ Βαλωρί ἀνασκιρτών-τας.

— Τὴν ξέρετε; ρώτησε φιλόποπτα ἡ Νικόλ.

— Καθόλου, σὰς βεβαιῶ. Τ' ὄνομα ὁ-μως αὐτὸ μοῦ θυμίζει κάποιο κοριτσάκι πού γνώρισα ἄλλοτε... καὶ πού τ' ἀγάπη-σα πολὺ!

— Ὑστερα ὁ Βαλωρί ρώτησε διαστακτικά:

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἐπίθετό της;

— Μαρτέλ.

— Κι' αὐτὸ ἐπίσης δὲν μοῦ εἶναι ἀγνω-στο... πρόφερε ὁ Βαλωρί, συλλογισμένος.

— Πιθανόν. Ὁ πατέρας εἶναι σωφῆ-ραξ... ἓνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, πού σκοτώνεται ὅλη μέρα γιὰ νὰ κερδίσῃ ἓνα κομμάτι ψωμί...

— Γι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ σὰς μιλήσω, νὰ σὰς ἀ-πλώσω τὸ χέρι, νὰ ἱκετεύω τὸν οἶκτό σας... Τ' ἀξίζω, σὰς βεβαιῶ! Ὁ πατέρας, ἔ-ξαντλημένος ἀπ' τὸν πόνο γιὰ τὴν κατὰ-στασιν τῆς γυναίκας του, δὲ μπορεῖ σχε-δὸν πιά νὰ δουλέψῃ... Τὸ νοκί τους μένει ἀπλήρωτο, ἀπὸ πολλοὺς μῆνες...

— Αὐτὰ κάνει, βλέπετε, ἡ ἀρρώστεια, ὅ-ταν μὴ σ' ἓνα στωϊκὸ!

— Μαρτέλ! συλλογιζόταν στὸ μεταξύ ὁ Βαλωρί.

Εἶχε θυμηθῇ τὸν καλὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, τὸ σωθῆ, πού εἶχε πάει ἄλλοτε — ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια — τὴν Φερνάνδην στὸ σταθμὸ Σαιν-Λαζάρ...

— Ὁ Λωρ

— Γιατί όμως δε θέλετε να μου πείτε επιτέλους πού την ξεπουλάσατε; επέμεινε. Βλέπετε πως ενδιαφέρομαι γι' αυτήν. Θα μπορούσα να δώσω... δέκα χιλιάδες φράγκα, γι' ένα ξελασπώση ή οικογένειά της.

— Αλήθεια, θα το κάνετε, αυτό; Θα μου δώσετε αύριο δέκα χιλιάδικα, γι' να τα στείλω στον καυμένο το Μαρτέλ;

— Αφού σας το υπόσχομαι... Θέλω όμως πρώτα να μάθω σε τι είδους οικογένεια ανήκει αυτό το κορίτσι. Δεν το βρίσκετε φυσικό;

— Η Νικόν σκυθώρπασε κι' έμεινε αμίλητη.

— Είναι λοιπόν τόσο δύσκολο να μου το πείτε; Μήπως είναι κλέφτες, άπατεωνες, οί δικοί της;

— Κλέφτες;... 'Ο καλός αυτός Μαρτέλ, ή πολυβασανισμένη γυναίκα του και τα παιδιά του; διαμαρτυρήθηκε ή Νικόλ, με δάκρυα στα μάτια.

— Έ, καλά, δεν υπάρχει λόγος να κλαίτε τώρα...

— Κλαίω από πόνο, στη σκέψη της δυστυχίας που περνάω. 'Ο πατέρας δεν έχει δουλειά κάθε μέρα. Κι' ή μητέρα, που τον βοηθούσε άλλοτε, πεθαίνει από φυματίωση...

— Μέσα σ' αυτό το φτωχικό περιβάλλον ζούνε τέσσερα παιδιά κι' αναπτύσσονται με το μικρόβιο. 'Ο Ριγκολό, ένας μικρός ανήλικος, που φαίνεται 15 χρονών το πολύ, ενώ είναι 19. 'Ο Μαρτιάλ, δυό χρόνια μεγαλύτερος του, που είναι μηχανικός, μα δεν δουλεύει κάθε μέρα. 'Η Μιρέτ, μία χαριτωμένη μωδιστρίτσα, λίγο μεγαλύτερη από 20 χρονών...

— Κι' ή προστατευομένη σας, ή Κολινέτ, συμπλήρωσε ο Βαλωρί.

— Ακριβώς. Αυτή είναι μόλις 18 χρονών κι' εγγράζεται απ' το πρωί ως το βράδυ γι' να κερδίσει 60 φράγκα το μήνα, που τα παραδίνει θριαμβευτικά στον πατέρα της.

— Έφθινε όμως ή καυμενούλα, εκεί μέσα στο μικρόβιο. 'Εδώ κι' ένα μήνα λοιπόν, άποφάσισα να πάω να βρω το Μαρτέλ και να του προτείνω να την πάρω μαζί μου, γι' να τη γλυτώσω.

— Κι' αυτός δέχθηκε;

— Ά, όχι άμείως. Είδα κι' έπαθα γι' α να τον καταφέρω... Δίσταζε, βλέπετε, να έμπιστευθώ ένα άδω κοριτσάκι σε μία γυναίκα σαν έμένα... Μα του όρκίστηκα, του υποσχέθηκα πως δεν είχε κανένα φόβο κοντά μου ή Κολινέτ, κι' επιτέλους έδωσε τη συγκατάθεσή του.

— Την ήφερα από καιρό τη μικρή. Αυτή μούφευρε πάντα τα καπέλλα μου, απ' το άπτελι που δουλεύει.

— Μια μέρα θα βοηθί κι' αυτή τον άνθρωπό της, και τότε θα στείλω περίπατο το σπίτι της, είτε με κυνισμό ο Βαλωρί.

— Δεν το πιστεύω, άπάντησε ψυχρά ή

Νικόλ. 'Όταν την ήθετε άλλωστε, θ' άλλαζετε γρήγορα γνώμη γι' αυτήν.

— 'Ο Λωράν της πρόσφερε το υπνάτο του, και τράβηξαν μαζί γι' τη βίλλα της.

... ..

Δεν είχε πλαιώσει ή Κολινέτ. Καθισμένη στο σαλονάκι του ίσογειού, περίμενε υπομονητικά, όπως κάθε βράδυ, το γυρισμό της Νικόλ.

Τα δέκα χρόνια που είχαν περάσει, είχαν μεταμορφώσει τελείως την πρώην οικότροφο των δεσποινίδων Ζουλιάν.

Ήταν ψηλόλιγνη, με μεγάλα μάτια και κατάμουρα μακρυά τσίνορα, ανασχηκτική μάλιστα και σκερτσόζικη φυσιογνωμία.

Και τόσο καλή, τόσο τρυφερή!

Της άρεσε ή εργασία. Και τα βράδια που περίμενε τη Νικόλ, τακτοποιούσε και διώρωνε τα φορέματά της, γι' να της φανή χρήσιμη με κάποιο τρόπο.

Αυτή έφτιανε τα καπέλλα της. Αυτή στόλιζε με γούστο το σαλόνι, με τ' ακριβά μπιμπέλο.

Η Νικόλ ντρεπότανε συχνά και της έλεγε γελώντας:

— Δουλεύεις πολύ, χρυσή μου! Δε σ' έφερα μαζί μου γι' να κατασκοτώνεσαι, περισσότερο παρά στο Παρίσι... Ξεκουράσου λίγο.

Κάποτε, την έπαιρνε μαζί της σε μία μακρινή έκδρομη, γι' να της διασκεδάση. Πήγαιναν με το τρένο ως το Μπωλιέ, κι' ύστερα με αυτόκινο στο Φερρά. 'Εκεί περνούσαν όλη την ήμέρα οι δυό τους, μακριά απ' τον κόσμο και το θόρυβο, αναλαίνοντας βραδεία τον καθαρό αέρα και το άρωμα των ελατών.

Ήταν τόσο ή εύτυχια τους τότε, ώστε τους φαινόταν πως δεν υπήρχε πιά γι' αυτές τίποτ' άλλο στον κόσμο. Και γυρίζαν χαρούμενες κι' ανακουφισμένες.

Εδώ και πολλές μέρες όμως, ή Κολινέτ δε γελούσε πιά. Δεν την εύχαιστούσε τίποτα. Τα τελευταία γράμματα της Μιρέτ την είχαν άναστατώσει!

— Η μαμά-Μαρτέλ πήγαινε χειρότερα. 'Από ώρα σε ώρα, θα πέθαινε!

— Η Μιρέτ δεν έγραφε καθαρά στην Κολινέτ να γυρίσει πίσω, άφηνε όμως να διαφαίνεται αυτή ή επιθυμία της. Μα κι' ο Ριγκολό κι' ο Μαρτιάλ δεν κρυβανε καθόλου τη στενοχωρία τους που δε βλέπανε πιά την κοπελίτσα.

Μόνο ο Μαρτέλ, ο πατέρας, της έγραφε:

«Μείνε εκεί που βρίσκεσαι, Κολινέτ μου. Το θέαμα του θανάτου που βλέπομε νάρχεται, θάταν πολύ άδυνάμω γι' αένα. Και θέλω να σε άπαλλάξω απ' αυτό τον πόνο... Είσαι και σύ μέλος της οικογένειάς μας, βέβαια, έφόσον ζής από δέκα χρόνια μαζί μας. Μα αυτή που πεθαίνει, δεν είναι ή μητέρα σου, και δε θέλω να κολλήσης

απ' αυτήν τα μικρόβια της τρομερής άρρώστειας που τη φέρνει σιγά-σιγά στον τάφο».

Κι' ή Κολινέτ είχε σκεφτή, μελαγχολικά: «Δεν είμαι τίποτε γι' αυτούς! Δε θα-μαι πάντα παρά μία ξένη, στο σπίτι των Μαρτέλ... Γι' αυτό δε θέλουν να συμμερισθώ τη θλίψη τους!»

Η Νικόλ είχε αντίληψη συχνά τη μελαγχολία της προστατευομένης της. Την είχε δει συχνά να κλαίει βουβά. Μα δεν την είχε ρωτήσει, γιατί καταλάβαινε τους λόγους της τόσης λύπης της.

Το πρωί, εκείνο, ή κοπέλλα είχε πάρει εν' άλλο γράμμα της Μιρέτ:

«Η μητέρα πεθαίνει! 'Ο πατέρας δεν μπορεί πιά να τη βγάλει πέρα μονάχος του! 'Ο Ριγκολό κερδίζει ίσα-ίσα όσα του φτάνουνε γι' να ζήσει ο ίδιος. 'Όσο γι' το Μαρτιάλ, δεν φέρνει πιά καθόλου στο σπίτι λεφτά, και συχνά ξενοκοιμάται.

»Το σπίτι μας έρημώθηκε, από τότε που λείπεις. Όλη την ήμέρα μένω μονάχη κοντά στην άμοιρη γοργά μητέρα μας γι' να την περιποιούμαι. 'Αλλοίμονο όμως, πολλές φορές δεν είμαι σε θέση να της δώσω ό,τι ζητάει... και τότε ραγίζεται ή καρδιά μου!»

— Άχ, Κολινέτ, πόσο βαρειά είναι γι' α μένα αυτή ή ζωή, ενώ ή δική σου κυλάει γλυκά και ήσυχα! 'Εφυγες, δραπέτευσες απ' τη μιζέρια μας... όταν ακριβώς είχαμε τόσο ανάγκη απ' το χαμόγελό σου!»

Η Κολινέτ είχε διαβάσει και ξαναδιαβάσει πολλές φορές αυτό το γράμμα. 'Υστερα τότε δείχνει στη Νικόλ.

Τότε ή Νικόλ πήγε στο Καζίνο, γι' α να βρή κανένα φιλόντοπο, που δάθελε να βοηθήσει την οικογένεια του Κλώντ Μαρτέλ.

Το βράδυ αυτό, ή Κολινέτ δεν είχε μπό-ρέσει να έρξασθ. Δεν είχε φάει τίποτ' άλλο από λίγο γάλα. 'Υστερα είχε πέσει σ' ένα κάθισμα, κοντά στο μεγάλο παράθυρο, κουρασμένη ψυχικά...

Πόσο άργα κύλησαν οι ώρες της άναμονής!... Πόσες φορές, σκυμμένη στο παράθυρο, άκούγε τους έξω θορύβους!

Η Νικόλ της είχε πει: «Μείνε ήσυχη, θα σου φέρω λεφτά! Θα παίξω τα λίγα που έχω, και προαισθάνομαι πως θα κερδίσω! Μα κι' αν δεν κερδίσω, θα μπορέσω να ξετρυπώσω κάποιον τυχερό, που θα του διηγήθω το δράμα σου... και θα σε βοηθήσει.

Ήσυχασε λοιπόν, μικρούλα μου!».

Αυτές οι υποσχέσεις της κάνανε να χτυπάη τώρα ή καρδιά της Κολινέτ.

«Λεφτά!... Λίγη άνακούφιση γι' α τη γοργά μητέρα που πεθαίνει!... γι' α όλο το σπίτι μας που υποφέρει!... Λεφτά, λεφτά!...».

Είχε φωνάξει τόσες φορές αυτή τη λέξη, μέσ' στη σιωπή και την ήσυχια της νύχτας, ενώ περίμενε με λαχτάρα τη Νικόλ...

Μα τώρα πιά δεν γελιότανε! 'Αναγνώριζε την έλφαιρία περπατησιά της, τη χαρούμενη φωνή της, στο δρόμο:

— 'Εγώ είμαι!... Άνοιξε γρήγορα, μικρή μου Κολινέτ... Σου φέρνω ένα καλό μου φίλο...

Και φάνηκε σε λίγο ή Νικόλ. Διέσχισε βιαστικά τον κήπο, γελώντας νευρικά και λέγοντας ακόμα:

— Ξέρεις, τα κατάφερα... Σου φέρνω ένα τυχερό, που θέλησε να με συνενόησει και να πάρει ένα φυλλάκι μαζί μας.

»Είναι πολύ άργα πιά γι' α να στείλεις άπόψε ένα συστημένο γράμμα στο σπίτι σου. Μα μπορείς να το ταχυδρομήσεις αύριο πρωί!... Πόσο είμ' εύχαιστημένη που θα τους κάνω εύτυχισμένους!...

Η Κολινέτ πρόβαλε στο κατώφλι της βίλλας.

Πνιγμένη απ' τη συγκίνηση, μεταμορφωμένη απ' τη χαρά που ένοιωσε άκούγοντας όλες εκείνες τις ώριμες υποσχέσεις της Νικόλ, δεν εύρισκε να προφέρει λέξη.

«Ένα συστημένο... σκεπτόταν. Άύριο, θα μπορέσω να στείλω ένα συστημένο στον καλό μου γέρο-Μαρτέλ! Τι χαρά θα σκορπίσει στο σπίτιμάς!...».

— Ναι, είμ' εγώ... είμαστε έμεις, είτε ή Νικόλ, παραμερίζοντας γι' α ν' άφιση να περάσει πρώτος ο Βαλωρί. Θέλησα νάρθω μαζί μου κι' ο κύριος, γι' α να μπορέσει να τον εύχαιστησης έσύ μονάχη σου... Αυτός θα μάς βοηθήσει και τις δυό, μικρούλα μου. Λέω «και τις δυό», γιατί τα δικά σου βάσανα, είναι και δικά μου...

— Αυτή, λοιπόν, είναι ή προστατευομένη

απ' ας: ρώτησε ο Λωράν Βαλωρί, κυττάζοντας την Κολινέτ, πούμενε ακίνητη στο κατώφλι. Καλησπέρα σας, δεσποινίς...

— Καλησπέρα, κύριε, άπάντησε ή Κολινέτ, με την τραγουδιστή μουσική φωνή της.

Και τα θαυμάσια γαλανά της μάτια, με τις μακρείες βλέφαρες, κορφώθηκαν στον έπισκέπτη. 'Ο Βαλωρί ένοιωσε, γι' α ένα δευτερόλεπτο, να τον τυλίγει ή θερμή ματιά της.

— Αλήθεια, είναι πολύ όμορφη κοπέλλα, είπε στη Νικόλ.

— Άπαγορεύεται όμως να την άγγίξετε, άπάντησε εκείνη γελώντας.

— Δεν έχω καθόλου τέτοιο σκοπό, άγαπητή μου... Μα άς περάσουμε μέσα στο σαλόνι σας, να τα πούμε λιγάκι. Θάμασε καλύτσα, πιά άνετα παρά εδώ στην πόρτα.

Μπήκαν κι' οι τρεις στο σαλονάκι, που ήταν επιπλωμένο άλλα με γούστο.

— Δεν έχω πολυτέλεια στο σπίτι μου, είπε ή Νικόλ. Μ' άρέσει όμως πολύ. Η Κολινέτ κι' εγώ, περνάμε τόσες ώριμες ώρες εδώ μέσα... 'Εκείνη μου διαβάζει τις έφημερίδες κι' εγώ την άκούω κι' όνειροπολώ... Δε σκοτιζόμαστε γι' α την πολιτική! 'Εκείνα που μάς ενδιαφέρουν, είναι μονάχα οι μικρές είδησεις και το μυθιστόρημα. Τα προτιμάμε χίλιες φορές απ' τις άσκοπες φλυαρίες της Βουλής...

Μα ο Βαλωρί δεν την άκούγε πιά. 'Όλη ή προσοχή του είχε στραφή τώρα στην Κολινέτ, που στεκόταν στο μισοσκόταδο.

Η Νικόλ γύρισε ένα διακόπτη, άναψε άλλο ένα φώς... κι' άμέσως ο Βαλωρί θαμπώθηκε απ' την όμορφη του προσώπου της Κολινέτ.

Συγχρόνως όμως τον κυρίεψε μία άησυχία, που δεν καθόριζε να τη διαέη...

— Αυτή, λοιπόν, είναι ή κοπελίτσα που οι γονείς της, πεθαίνουν της πείνας; είπε. Μα είναι άκαρδη, γιατί θα μπορούσε εύκολα να τους κάνει πλούσιους, αν ήθελε...

Στραφίκε ύστερα στην Κολινέτ, που τον κύτταζε επίμονα.

— Δεσποινίς, πρόσθεσε, ή καλή μου φίλη Νικόλ μου είπε προδ' όλίγου πως ο πατέρας σας είναι σωφεί και πως λέγεται Κλώντ Μαρτέλ...

— Μάλιστα, κύριε... Θα σας είπα ακόμα πως ή μητέρα μου πεθαίνει... Δεν είμαστε εύτυχισμένοι, καθώς βλέπετε!

— Αλήθεια, καυμένη μικρούλα μου... άπάντησε ο Βαλωρί.

Όσο περισσότερο όμως την κύτταζε, τόσο του φαινότανε πως την είχε ξαναδω...

Δεν του ήταν άγνωστο το πρόσωπό της... κι' ή φωνή της προπατώναν... του θύμιε τη φωνή της Σουζάν!

Κολινέτ!... 'Ετσι λεγόταν ή δύστυχη μικρούλα, που την είχε ληστέψει άλλοτε, με τη συνεχή του άδελφού του, και την είχε έγκαταλείψει στο οικοταροείο των δεσποινίδων Ζουλιάν...

Μα αυτή έδώ λεγόταν Κολινέτ Μαρτέλ. Δε μπορούσε λοιπόν νάρη τίποτε το κοινό με την άλλη, με την Κολινέτ Μωρεβέ, που την είχε χωρίσει τόσο σκληρά απ' τη μητέρα της!

— Έ, λοιπόν, δεσποινίς Κολινέτ, είσα-στε πολύ όμορφη κοπέλλα και θέλω να σας φανώ χρήσιμος. Η Νικόλ, που είναι παλιά μου φίλη, θα σας πεί άμέσως τι άποφάσισα.

Η Κολινέτ δεν άπάντησε. Ήταν άπασχολημένη με την έτοιμότητα του τσαγιού. Πηγαίνοντάς της μέσ' στο μικρό σαλόνι και φαινόταν άδιάφορη, στην πραγματικότητα όμως δεν άφηνε απ' τα μάτια της το Βαλωρί.

Η φυσιογνωμία αυτού του ανθρώπου της έφανε κάποιον μακρινή άνάμνηση που προσπαθούσε του κάκου να την εδ' αλύνει...

Ο πυκνός πέπλος της λησμονιάς δε μπορούσε να σκισθ' ακόμα, ύστερ' από τόσα χρόνια που είχαν περάσει. Άλλ' άόχιζε ν' αμισαλίζη...

— Άφηνά, την έπνιξε ή συγκίνηση, όταν ή Νικόλ της είπε άπότομα, τη στιγμή που παύοναε το τσάι:

— Δεν τ' αν ξέρεις το σωτήρα μας, μικρούλα μου. 'Ο τυχερός αυτός του Καζί-νου λέγεται Βαλωρί.

Τ' όνομα έκείνο άντήχησε άδυνα στην καρδιά της Κολινέτ. Άρχισε να τρέμει όλόκληρη, και λίγο έλειψε να πέση ή τσα-γιέρα απ' τα χέρια της.

— Μα τί έπαθες, καλή μου; της είπε ή Νικόλ, τρέχοντας κοντά της.

— Δεν είναι τίποτα. Μία μικρή ζάλη... όπ' τη χαρά που πού θα μπορέσω να βοηθήσω εκείνους που άγαπώ! δικαιολογήθηκε ή Κολινέτ, μη μπορώντας να ξεκολλήση τα μάτια της απ' το Λωράν.

Και πρόσθεσε σοβαρά:

— Σας υπόσχομαι, κυρία Νικόλ, να μην ξεχάσω ποτέ τον εύεργέτη μας, τον κ. Βαλωρί.

«Βαλωρί!... Βαλωρί!... σκεπτόταν, ενώ σεβριζόε το τσάι. Η καυμένη ή μητέρα μου είχε προφέρει συχνά μπροστά μου αυτό το όνομα!... Βαλωρί... Είναι, λοιπόν, ο άνθρωπος που με παρόδωσε στις δεσποινίδες Ζουλιάν;... αυτός που συνάντησα γι' α τελευταία φορά στο Παρίσι, σε μία στάση του λεωφορείου, κάπου στα βουλεδάκια;...».

Δεν τ' αν αναγνώριζε άυτόσο. Τ' αν είχαν τόσο άλλάξει τα δέκα εκείνα χρόνια που κύλησαν!

Άλλοτε ήσαν μαύρα τα μαλλιά του. Τώρα είχαν γίνει γκρίζα. Είχε κόψει άλλοίως το μουστάκι του... Μονάχα τα μάτια του μένανε τα ίδια. Κι' ή Κολινέτ θυμόταν — άόριστα ακόμα — τη διαπεραστική ματιά του, που κορφανόταν άπάνω της...

Έκείνος δεν την έχανε απ' τα μάτια του. Την εύρισκε άξιολάτρευτη κι' έκανε κιάλας σχέδια γι' α την κατακτήσή...

Δεν του έρχότανε καθόλου ή σκέψη πως μπορούσε νάταν ή κόρη της Σουζάν. Το έπιθετο Μαρτέλ τ' αν είχε ξεγελήσει κι' είχε διαλύσει γρήγορα τις πρώτες του ύπόνοιες.

Πήρε, λοιπόν, την άπόφασή του: Θάκανε άπωσθήποτε δική του την Κολινέτ... Μία φτωχή κοπέλλα ξεπληνέται εύκολα... και δεν είναι ποτέ πολυέξοδη φιλενάδα.

Αφού ήπιε το τσάι του, έδωλε απ' την τσέπη του κάμποσα χαρτονομίσματα, τα μέτρησε, τα ξαναμέτρησε — σαν νάθελε έτσι ν' άνάψει περισσότερο την άνυπομονή της και τη λαχτάρα των δυό γυναικών — κι' ύστερα ξεχώρισε ένα απ' αυτά και τ' άδωσε στην Κολινέτ.

Μα εκείνη δεν έκαμε καμμία κίνηση γι' α να το πάρη.

— Μπιά! φώναξε γελώντας ή Νικόλ. Μήπως σε φοβίζουμε τώρα τα λεφτά;... ή μήπως δεν θέλεις πιά να βοηθήσης τους γονείς σου;

»Δεν υπάρχει λόγος να κοκινίζης έτσι, ως τ' αυτή! 'Ο κ. Βαλωρί ξέρει πως είσαι μία τίμια κοπέλλα και δεν βάσει καθόλου κακό στο νού του... Κι' αν τ' αν θέλετε άλλωστε, δεν θα τον άφηνω εγώ. Μπορείς,

λοιπόν, νάσαι ήσυχη... και να πάρης τα λεφτά που σου προσφέρει.

Μα ή Κολινέτ δεν άπλωνε το χέρι της... — Θα το πάρω, λοιπόν, εγώ, μαζί με τ' άλλο, που μούδωσε πρίν, πρόσθεσε ή Νικόλ. Θα τα κλείσω αύριο σ' ένα φακέλλο και θα τα στείλω στο Παρίσι!

Και, πραγματικά, άρπαξε σχεδόν απ' τα χέρια του Βαλωρί το χαρτονομίσμα.

Έκείνος έδειξε στην Κολινέτ τα λεφτά που είχε κερδίσει στο Καζίνο.

— Από σας εξαστάται, δεσποινίς, να τα πάρετε, δλ' αυτά της είπε. Είσαστε νέα κι' όμορφη. Μιά τουαλέτα και μία γούνα σαν της Νικόλ, θα σας κάνουν ακόμα πιο όμορφη! Θα μπορούσατε τότε να φιγουράρετε σ' ό-λες τις γιορτές... και να κάμετε να σκάση απ' τη ζήλεια της ή Νικόλ, μ' όλο που είναι μία καλή κοπέλλα...

Η Νικόλ σγκώθηκε άπότομα και πρόσθεσε ξερά:

— Ξεχνάτε τη συμφωνία μας, κύριε Βαλωρί.

Έδειξε στην Κολινέτ την πόρτα, με μία φιλική χειρονομία, και της είπε:

— Μπορείς να πάς να πλαιιάσης, μικρή μου. Μείνε ήσυχη όμως, θα φύγη αύριο το γράμμα σου, με το πρώτο ταχυδρομείο...

Νά τα δυό χιλιάδικα, που μάς δάνεισε ο κ. Βαλωρί... γιατί είν' ένα δάνειο, που ελπίζω να μπορέσω γρήγορα να του το ξεφλήσω.

Η Κολινέτ πήρε τα λεφτά που της έδινε ή Νικόλ, και βγήκε.

— Παίρνετε, λοιπόν, πόζα τώρα; της έπτε ο Βαλωρί με περιφρονητική εϊρωνεία.

Έσεις, ή Νικόλ Μπαλεστά, μία ήθοποιός δευτέρας τάξεως και γνωστή πεταλούδισσα του ήμικόσμου, αναλάβατε την προστασία μιας κοπελίτσας, που δεν ζητάει παρά να γλεντήση κι' αυτή τη ζωή της... Ναι, ναι, είμαι βέβαιος γι' αυτό που σας λέω!

— Η Κολινέτ είναι τίμια κοπέλλα, άγαπητή μου. Γι' αυτό σας προειδοποίησα, πρίν σας φέρω εδώ, να μην πτήε τίποτα το άπρεπο μπροστά της. 'Ο πατέρας της μου την έμπιστεύτηκε. Η έμπιστοσύνη του αυτή με τιμάει, θέλω να φανώ άντάξια... και σας παρακαλώ πολύ να μη με κόμμετε να μετανοιώσω γι' α τη συνάντησή μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

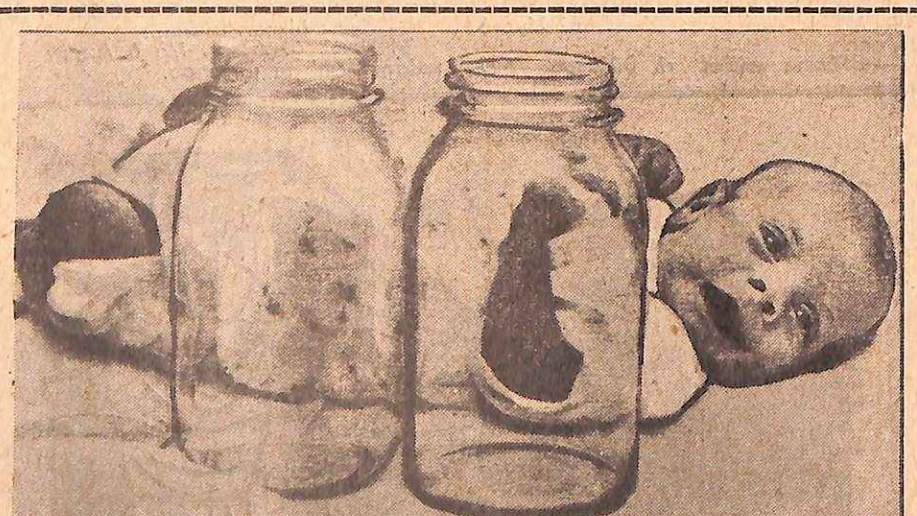
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ο κ. 'Ιωάννης Δ. Μπιτσάκος και ή δεσποινίς Ρούλα Κόρκα έτέλεσαν τους γάμους των.

Εύχομαι βίον εύτυχί.

Ε

ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ ΟΛΟ ΤΟ ΑΙΜΑ

Με πάντε μεταγγίσεις, οι γιατροί ένος νοσοκομείου της Καλλιφονιάς άντικατέστησαν έξ ολοκλήρου το αίμα της μικρής Σερί Λύνν Τρίγκ, ήλικίας έξη έβδομάδων. Η μικρή 'Αμερικανίδα κατέρριψε έτσι εν άγνοία της ένα μοναδικό στο είδος του ρεκόρ, δεδομένου ότι είναι ή πρώτη φορά που παρόμοια επέμβασεις γίνεται με μωρό της ήλικίας της. Άμέσως μετά τη γέννησή της, οι γιατροί άντελήφθηκαν πως ή συνθεσία του αίματός της έβαζε σε κίνδυνο τη ζωή της και της το άντικατέστησαν με τρεις φιάλες αίματος σαν αυτές που διακρίνονται στη φωτογραφία μας.

ΘΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗΘΗ Ο ΒΥΘΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Ο Γάλλος πλοίαρχος Ουά που καταδύθηκε κατ' επανάληψη σε μεγάλα βάθη με το βιθσκάφος του μηχανικού Βίλμ παρουσίασε προ ήμερών στο Παρίσι μία ήλεκτρική φωτογραφική μηχανή με την όποια, όπως ισχυρίζεται, θα γυρίση φιλμ στο βυθό της βάλσσας, μέχρι βάθος 10 χιλιομέτρων, άποκαλύπτοντας έτσι μυστικά, που θα έρθουν γι' α πρώτη φορά στο φώς. «Θα άνακαλύψωμε έτσι, λέει ο κ. Ουά, έναν άγνωστο κόσμο που θα γίνη στο μέλλον γι' α μας με άνεξάντλητη πηγή διατροφής, δεδομένου ότι πλαγκτόν ένος έκταρσιου (10 στρέμματα) από το βυθό του άκεανού περιέχει πολύ περισσότερες θρεπτικές ύστες από ένα έκταριο άίτους».

Το μαρτύριό του γινόταν ανυπόφορο με το θέαμα του πτώματος...

Εξήσε 19 ημέρες ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ!...

Ένας ναυαγός στη μέση του Ωκεανού

Τραγικές περιπέτειες, όπως αυτή που έζησε ο Αμερικανός ναυτικός Λούις Μάκ Μίλλαν, έρχονται, θάλεγε κανείς, για να αποδείξουν, ότι η αντοχή του ανθρώπου είναι απεριόριστη.

Δεκαεννέα ημέρες εξήσε πάνω σε μια σχεδία ο Μάκ Μίλλαν, στη μέση του Ωκεανού, πριγυρισμένος από τη μανία των στοιχείων της φύσεως, από επικίνδυνα ψάρια και, για αρκετές ημέρες, με μόνη συντροφιά το πτώμα ενός συντρόφου του. Στο διάστημα αυτό, δεν έδωσε στο στόμα του ούτε μια γουλιά νερό και η τροφή του ήταν ελάχιστη.

Στη σχεδία έπάνω, βρέθηκε ο Λούις Μάκ Μίλλαν, όταν το φορτηγό πλοίο «Ουίλλιαμ Χαίης», όπου εργαζόταν, ανατινάζτηκε από μια έκρηξη και βυθίστηκε μέσα σε λίγα λεπτά. Μαζί του ήταν στην αρχή ο πλοίαρχος Χάρπερ, ο παρατηρητής Μάκ Κλαϊν, ο μούτσος Γκρήνιλ και ο δεύτερος μηχανικός Πρίστρετ.

Οι πέντε αυτοί είχαν την τύχη να βρισκόνταν στο κατώστρωμα τη νύχτα που έγινε η έκρηξη, η οποία τους τινάξε στη θάλασσα, μακριά από το πλοίο. Οι υπόλοιποι 27 άνδρες του πληρώματος, όμως, δεν πρόλαβαν να ανέβουν σε ναυαγοσωστικές βάρκες και βρήκαν οικτρό θάνατο.

Το «Ουίλλιαμ Χαίης» ταξίδευε για τη Μελβούρνη και το ναυάγιο έγινε στη μέση του ταξιδιού, κοντά στην τροπική ζώνη, δυο εβδομάδες πριν από την άφιξη στο λιμάνι του προορισμού του. Ο άσφαλιστής δεν πρόλαβε να δώσει το σήμα του κιβιδύνου και έτσι θα περνούσαν δυο εβδομάδες, ώσπου να γίνει αντιληπτή η εξαφάνιση του πλοίου και να αρχίσουν οι έρευνες για τους ναυαγούς.

Μόνο από τύχη, λοιπόν, μπορούσε να σωθούν εκείνοι που ήταν στη σχεδία. Και, στο μεταξύ, η κατάσταση τους ήταν απελπιστική. Στο κιβώτιο με τις προμήθειες, έπρεπε να υπάσχονταν αρκετές κονσέρβες με τρόφιμα, φάρμακα και αρκετή ποσότητα νερού. Αλλά, όταν τ' άνοιξαν, βρήκαν μόνο τέσσερις κονσέρβες με όσπρια, τρεις με κρέας, ένα αγκίστρι και νήμα για ψαρέμα. Νερό δεν υπήρχε! Οι κονσέρβες, έξ' άλλου, ήταν χαλασμένες.

Πέταξαν, λοιπόν, τ' όσπρια και κράτησαν το κρέας για δώλωμα για τ' αψάρια.

Το ίδιο βράδυ που έγινε το ναυάγιο, ο μικρός μούτσος Γκρήνιλ πέθανε από τα εγκαύματα που είχε υποστεί από την έκρηξη. Και οι υπόλοιποι, άλλωστε, άρχισαν να υποφέρουν από τα εγκαύματά τους, που τα χειρότερε με το νερό της θάλασσας.

...καθώς έπεφτε επάνω τους. Τη δεύτερη μέρα, πέθανε επίσης ο πλοίαρχος από εγκαύματα και εξάντληση.

«Ρίξαμε το πτώμα του στη θάλασσα και το είδαμε να κομματιάζεται από τους καρχαρίες, που ακολουθούσαν τη σχεδία μας», αφηγείται ο Μάκ Μίλλαν.

Το πέρασμα όμως των καρχαριών, έφερε και άλλες, μικρότερες ψάρια κοντά στη σχεδία. Οι ναυαγοί κατάρβωσαν να πιάσουν με το αγκίστρι τους ένα από αυτά, που το καταβρόχθισαν ώμο. Ξεγέλασαν έτσι την πείνα τους για λίγο, αλλά το μαρτύριο της δίψας, που τους βασάνιζε από την πρώτη ημέρα, έγινε δυνατότερο. Και γινόταν αφόρητο όσο περνούσαν οι ημέρες.

Οι τρεις ναυαγοί — για κακή τους τύχη — είχαν απορροφήσει τόσο πολύ με το ψάδι που έπιασαν, ώστε δεν πρόσδεσαν ένα πλοίο, που πέρασε σε κάποια απόσταση. Όταν το είδαν, ήταν πολύ μακριά και κανείς δεν πρόσδεσε τις απελπισμένες χειρονομίες τους, ούτε και τις άγριες κραυγές τους.

Το περιστατικό αυτό, έκανε να σαλέψουν τα μυαλά του Πρίστρετ. Το ίδιο βράδυ, σε έναν παροξυσμό τρέλλας, πήδησε μέσα στη θάλασσα, πριν οι άλλοι προλάβουν να κάνουν μια κίνηση για να τον εμποδίσουν και στάθηκε αδύνατο να τον βρουν μέσα στο σκοτάδι.

Πάνω στη σχεδία έμεναν τώρα ο Μάκ Μίλλαν και ο Μάκ Κλαϊν, που είχε προσβληθεί από δυσεντερία. Και οι δύο ήταν εντελώς εξαντλημένοι — δυο σκελετοί με το δέρμα τους. Η αναγκαστική άκνηση πολλών ημερών, είχε κάνει σχεδόν παράλυτα τα πόδια τους. Χάρις στην πετονιά, κατάρβωσαν που και που να πιάσουν ψάρια. Αλλά, στο τέλος, έσπασε η πετονιά, από τα γερά τινάγματα ενός ψαριού...

Ο Μάκ Κλαϊν έπεφτε συχνά σε παραλήρημα και ένα βράδυ πέρασε ήσυχος από τη ζωή στο θάνατο. Ο συντροφός του, που είχε απομείνει πλέον μόνος, δεν είχε τη δύναμη ούτε να πλησιάσει το πτώμα, που έμενε έτσι σε μια άκρη της σχεδίας. Ξαπλωμένος σε μια γωνιά της, ο Μάκ Μίλλαν, είχε συνεχώς απέναντί του το πτώμα και το παρακολουθούσε αναγκαστικά να αποσυντίθεται μέρα με την ημέρα.

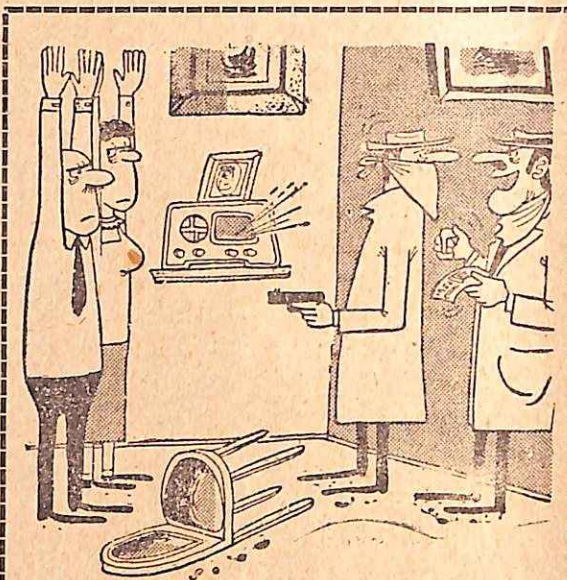
Η έλλειψη του νερού, γινόταν τώρα ακόμη πιο βεβαιωτική, μαζί με την έλλειψη της τροφής. Ο Μάκ Μίλλαν έπεφτε τον περισσότερο καιρό σε λήθαργο και, όταν ξυπνούσε, έκανε σχεδόν εντελώς την επαφή με την πραγματικότητα.

Οι μέρες του περνούσαν γρήγορα, γιατί τις περισσότερες ώρες κοιμόταν.

Έμενε ζώνιος μόνο δύο έως τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο, αλλά και τότε δε μπορούσε να ξεχωρίσει αν ήταν ζωντανός ή νεκρός. Και πάντοτε το μαρτύριό του γινόταν πιο ανυπόφορο, με το θέαμα του πτώματος, που ήταν αναγκασμένος να αντικρύζει.

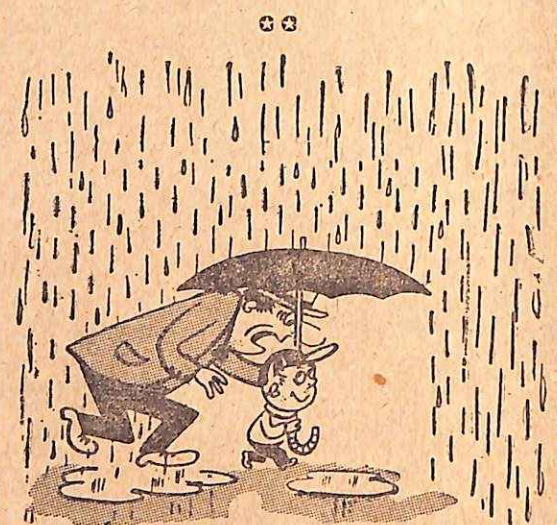
Τέλος, 19 ημέρες μετά το ναυάγιο, που τις είχε περάσει χωρίς ούτε μια σταγόνα νερό, ο πιλότος ενός υδροπλάνου είδε τη σχεδία του και προσθαλασσωθηκε δίπλα της. Ο Μάκ Μίλλαν ζούσε ακόμα. Και οι λίγες σταγόνες νερό που του έριξαν στα χείλη οι άνδρες του υδροπλάνου, έμοιαζαν σαν να του έδιναν καινούργια ζωή.

Χρειάστηκε να περάσουν 60 ημέρες μετά τη διάσωσή του, για να νοιώσει και πάλι υγιής ο Μάκ Μίλλαν. Κι εύγλωτο το θεό που τον κράτησε στη ζωή επί 19 ημέρες, χωρίς σταγόνα νερό!...

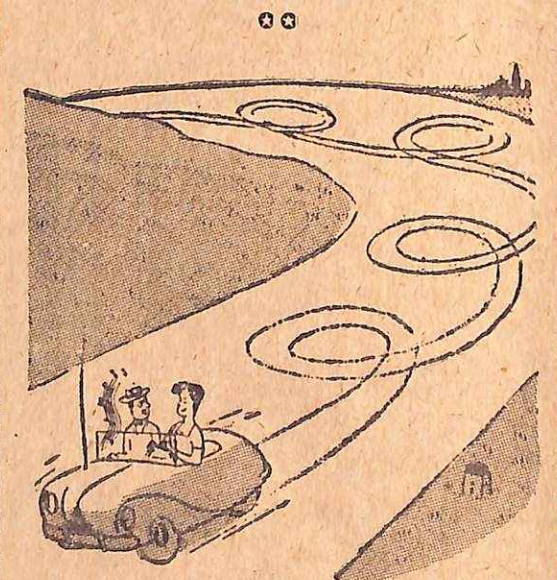

ΑΤΥΧΟΙ — ΤΥΧΕΡΟΙ!...

Ευτυχώς οι κόποι μας δεν πήγαν χαμένοι...
Το λαχείο τους αυτό κερδίζει τον πρώτο λαχνό!...

Παληόπαυδο. Δε φτάνει που μου πήρες την ομπρέλλα, αλλά θές να σε πάρω και στα χέρια!

Τρελλάινωμαι να οδηγώ και ν' ακούω βάλς από το ραδιόφωνο!

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΕΤΕ!

Τι είναι η «αναπνευστική επανεκπαίδευση», που εφαρμόζει ο Γάλλος γιατρός Ρενέ Γκραϊν

Αληθινά θαύματα έχει επιτελέσει ο Γάλλος γιατρός Ρενέ Γκραϊν στο Κέντρο 'Αναπνευστικής Επανεκπαίδευσης, που έχει ιδρύσει στη Ναντέρ. Πήρε παιδιά καχεκτικά, ζαρωμένα, λυμφατικά, και τους ξανάδωσε την υγεία, το σφρίγος και τη χαρά της ζωής. Και όλα αυτά, χωρίς κανένα φάρμακο, κανένα τεχνητό μέσο, καμιά πολύπλοκη μέθοδο, αλλά απλώς και μόνο μαθαίνοντάς τα να αναπνέουν!

Ακόμη και το τοξικό έκζεμα μιας μικρούλας 10 ετών, που δεν είχαν μπορέσει να το γιατρέψουν τα συνηθισμένα θεραπευτικά μέσα, εξαφανίστηκε έπειτα από δύο μήνες αναπνευστικών ασκήσεων!

Κατά τη θεωρία του Ρενέ Γκραϊν, οι περισσότερες αρρώστειες, προπάντων στην παιδική και στην εφηβική ηλικία, οφείλονται στο ότι ο σύγχρονος άνθρωπος δεν έρεει ν' αναπνέει.

Τα 90% των σημερινών παιδιών, υποστηρίζει ο Γάλλος επιστήμων, πάσχουν από έλλειψη οξυγόνου. Χωρίς, ωστόσο, αυτό να οφείλεται στο ότι δεν μπορούν να βρουν, στον αέρα των πόλεων, το οξυγόνο που τους χρειάζεται.

«Ο αέρας — λέει ο δόκτωρ Γκραϊν — περιέχει παντού την ίδια ποσότητα οξυγόνου: στην ακροθαλασσιά, όπως και στην καρδιά μιας μεγαλουπόλεως. Το ζήτημα είναι να ξέρουμε πώς θα το κάνουμε να μη σιούσε πνευμονές μας. Γιατί οι πνεύμονες είναι ελαστικά σφουγγάρια, που απορροφούν τον αέρα κατά το μέτρο, που τα φένομε να φυσκώσουν. Για να τους διαστείλωμε, υπάρχουν δυο πρόπο, δυο διάφοροι τύποι αναπνοής:

Η θωρακική αναπνοή, που ανυψώνει τα πλευρά, και η υπογάστρος αναπνοή, που κατεβάζει το διάφραγμα. Οι δυο αυτοί πρόποι δεν έχουν την ίδια αναπνευστική αξία. Με ίση προσπάθεια, στο ίδιο άτομο, η υπογάστρος αναπνοή παρέχει τη μισή ποσότητα αέρος από την άλλη. Μπορεί να επάρκει για έναν οργανισμό που βρίσκεται σε ανάπαυση, κατά τη διάρκεια του ύπνου. Αλλά, όταν κινούμαστε, πρέπει να την αντικαθίστα η θωρακική αναπνοή, γιατί διαφορετικά είναι αδύνατο να απορροφήσουμε την απαιτούμενη ποσότητα οξυγόνου. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, ένα παιδί, που οι ανάγκες του είναι πολλαπλασιασμένες από την ανάπτυξη».

Για να μπορούμε, όμως, να αναπνέουμε από το θώρακα — εξηγεί ο Ρενέ Γκραϊν — είναι απαραίτητο να μπάωμε τον αέρα από τη μύτη. Οι έκβλαστήσεις, που φράζουν συχνά έντελώς τη ρινική κοιλότητα, μας το απαγορεύουν. Τότε, το παιδί αποκτά τη συνήθεια της υπογαστρίου αναπνοής και — δεν αρκεί η αφαίρεση των έκβλαστήσεων για να το κάνει να την χάσει. Χρειάζεται μια συστηματική εκγύμναση.

Γιατί: Γιατί κάθε αναπνευστική κίνηση ισοδυναμεί, όταν εκτελείται με το σωστό τρόπο, με μια μυϊκή προσπάθεια όση εκείνη που χρειάζεται για να ανυψώσουμε 1 κιλό σε ύψος 8 εκατοστών. Πώς, λοιπόν, το παιδί θα υποβληθεί αυθόρμητα σε μια τέτοια προσπάθεια επαναλαμβανόμενη 17 φορές το λεπτό, όσες είναι οι αναπνευστικές κινήσεις στο χρονικό αυτό διάστημα;

Για να εξακριβώσουμε, αν ένα άτομο αναπνέει σωστά ή όχι, υπάρχει ένα πολύ απλό «τέστ». Αν συμβαίνει το πρώτο, το στήθος του πρέπει ν' ανεβοκατεβαίνει στο ρυθμό της αναπνοής. Όλοι εκείνοι, που ο θώρακάς τους μένει ακίνητος, έχουν ανάγκη να «επανεκπαιδευθούν».

Αλλοτε, επί αρκετά χρόνια, οι γυναίκες είχαν απέναντί των ανδρών ένα πλεονέκτημα, που τους εξασφάλιζε τον καλύτερο τρόπο αναπνοής: Το πλεονέκτημα αυτό ήταν ο κορσέ! Αναμφισβήτητο, από άλλες πλευρές, ήταν επίζημιος, σφίγγοντας τους, όμως, τη μέση, τις ανώμαλες να αναπνέουν από το θώρακα.

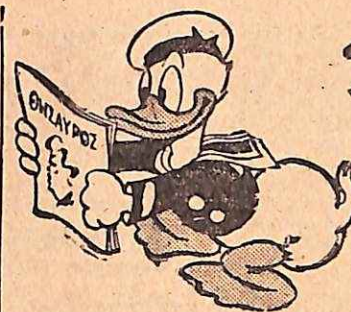
Η νέα μέθοδος, ωστόσο, που εφαρμόζει ο δόκτωρ Γκραϊν, δεν απαιτεί κανένα τέτοιο βοηθητικό μέσο. Ο Γάλλος γιατρός βάσει τα παιδιά ν' ακουμπήσουν σ' έναν τοίχο, δοξιά, εύθετη, αλλά χωρίς να τεντώνουν τους ώμους, και με τα χέρια ελεύθερα. Η στάση αυτή είναι απαραίτητη, γιατί, ενόσω το παιδί στέκει ακίνητο, που είναι αδύνατο να αναπνεύσει με το διάφραγμα. Κατόπιν, του ζητά να εισπνέει από τη μύτη και να βγάξει τον αέρα επίσης από τη μύτη.

Η μόνη συνειδητή προσπάθεια πρέπει να καταβάλλεται από τους μύς του θώρακος. Κατά την διάρκεια της εισπνοής, όσο το δυνατόν πιο αργά, το στήθος προβάλλεται κατά μπροστά, επακολουθεί μια παύση ενός ή δυο δευτερολέπτων και έπειτα η έκπνοη γίνεται μόνιμη, με ένα απλό ξελασκάρισμα των μυών.

Η άσκηση αυτή, όσο απλή κι' αν φαίνεται, είναι στην πραγματικότητα, τόσο κομμεστική, ώστε, την πρώτη φορά, δεν πρέπει να ξεπερνάει τα τριάντα ή σαράντα δευτερόλεπτα, γιατί αλλιώς μπορεί να προκαλέσει ζαλάδες. Σιγά-σιγά, η διάρκεια της άσκησης, ανεβαίνει στα δυο λεπτά. Κάθε μέρα, πρέπει να γίνονται δυο ασκήσεις, ή μία το πρωί κι' η άλλη το βράδυ.

Τα αποτελέσματα είναι εκπληκτικά από την αρχή. Οι αγωνιαίες του θώρακος εξαφανίζονται, η σπονδυλική στήλη ανορθώνεται, η περίμετρος του στήθους αυξάνει κατά αρκετά εκατοστά μέσα σε μερικές εβδομάδες. Αλλά, για να γίνουν οριστικά αυτά τα αποτελέσματα, οι ασκήσεις πρέπει να συνεχιστούν αδιάλειπτα επί δυο ολόκληρα χρόνια.

Η «αναπνευστική επανεκπαίδευση» είναι επικίνδυνη μόνο για τους καρδιακούς και τους φυματικούς. Για όλους τους άλλους — λέει ο γιατρός Ρενέ Γκραϊν — είναι ο καλύτερος τρόπος για να εξασφαλίσουν την νεανικότητα του οργανισμού τους και να γλυτώσουν από τις αρρώστειες, από τα φάρμακα κι' από τους γιατρούς!

Εύθυμη Ιστοριογυα

Ο ΓΑΜΟΣ του Θοδωράκη

Ο Θοδωράκης είχε μια πολύ πλούσια καρδιά κι' ένα πλουσιότερο φίλο, τον Κλεομένη. Κατά το άλλο ήταν φουκαράς, αδύνατος, δυστυχής και αξιοδόκτος.

Όσο για δουλειά, είχε εξαφανιστεί μια περίφημη και μόνιμη! Έφαγνε να βρ... δουλειά! Δεν άφανε άχτηπητη πόρτα για πόρτα. Με το χαμόγελο στα χείλη έπαινε με δάκρυα στα μάτια έδγαίνε. Έργασια νεί!

Κι' επειδή δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλού, διαπραύρεσε διαρκώς μια ελπίδα που όσο περνούσε ο καιρός φύραινε και λιγότερε σαν... κορμί δημοίου υπαλλήλου. Κι' όλο έφαγνε, κι' όλο βολόδερνε σε υποურγεια, σε τράπεζες, σε ανώνυμες εταιρίες, σε μαγαζιά, παντού, τέλος πάντων, όπου θα μπορούσε ίσως να πετύχη μια θεούλα.

Αλλά η μοίρα, αυτή η ιδιότροπη και τζαναμπετα και χωρατατζού τρομακτική δύναμη, έβγαλε ν' αστείευη και με τον θαλαπύρο τον Θοδωράκη, που ψάχνοντας για δουλειά, βρήκε την Καίτη.

Ήταν δακτυλογράφος σ' ένα παραγελιοδοχικό γραφείο, στο όποιον κατέφυγε ο Θοδωράκης κρατώντας ένα σουτατικό γράμμα που του έδωσε κάποιος ζάδελφος του μπατζανάκη ενός γνωστού του.

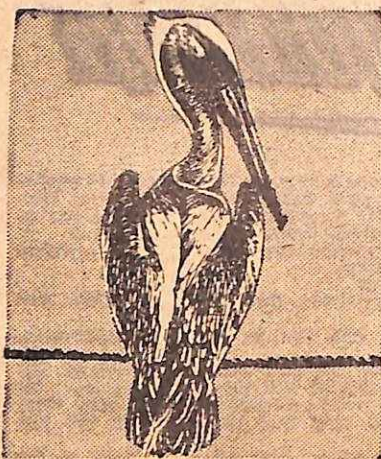
Ο παραγελιοδόχος, φυσικά «λυπήθηκε πολύ, αλλά λόγω της κρίσεως δεν ήτανε σε θέση να κάνει τίποτα γι' αυτόν».

Έκανε όμως η Καίτη.

Στην αρχή οπλοδότη τον λυπήθηκε, ύστερα από καμμία

«Αυτός ο άλλος, αυτός ο άλλος είν' ευεργέτης μου μεγάλο...»
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο πελεκάνος είναι ένα κωμικό και άδξιο πουλί...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΠΕΛΕΚΑΝΩΝ

Οι κλέουν των αιδέρων με την άπειροστη λαιμαργία και το ανοικτόμυτο θράσος

Παγκόσμια φημισμένος για τα τεράστια ράμφος του, που τον κάνει να δίνει μια εντύπωση... κλέουν των αιδέρων, ο πελεκάνος είναι, αναντίρροπα, το πιο κωμικό και πιο άδξιο πουλί που υπάρχει. Αλλά είναι, συγχρόνως, και το πιο λαιμαργό, καθώς και εκείνο, που σέβεται, λιγώτερο απ' όλα, τον άνθρωπο.

Δεν είναι πολλές καιρές, που τις δυο τελευταίες αυτές ιδιότητες του, τις διεπίστωσε, κατά τρόπο αρκετά οδυνηρό, μια ψαράδισσα. Είχε πιάσει μόλις ένα ψάρι στ' αγκίστρι της κι' έτοιμαζόταν να τραβήξει την πετονιά, όταν ένας πελεκάνος, που διαφιλονικούσε την ίδια λεία, άρπαξε το ψάρι, μαζί με τ' αγκίστρι, κι' άρχισε ν' ανυψώνεται στους αιθέρες. Μόλις συνήλθε από την κατάπληξη της για την απροσδόκητη αυτή επέμβαση, η ψαράδισσα τράβηξε με δύναμη την πετονιά και το ψάρι ξεφυγε από το ράμφος του ληστή.

Εκείνος, όμως, δεν είχε πη την τελευταία του λέξη. Την στιγμή, που η ψαράδισσα έφτανε το ψάρι στον κουβά, ο πελεκάνος άκουσε κατεπάνω της και, καθώς ήταν σκυμμένη, τη ράμφισε... εκεί που του έρχοταν βολικότερα! Αυτή μπήγοντας μια κραυγή πόνου, αναποδόνισε αβέλητα με το πόδι της τον κουβά, και ο πελεκάνος, μη χανόντας την ευκαιρία, άρπαξε το ψάρι κι' εξαφανίστηκε στα ουράνια!

Τι είναι, όμως, ένα ψάρι για τον πελεκάνο; Ίσα-Ίσα, οι ανάγκες θερμίδες, για να μπορέσει να ριχτεί στην αναζήτηση μιας δεύτερης λείας. Μία μέρα, κάποιοι έρασιτέχνες ψαράδες, που αϊχμαλωτίσαν έναν πελεκάνο, θέλησαν να δοκιμάσουν ως ποού φτάνει η λαιμαργία του.

Άρχισαν να του δίνουν το ένα ψάρι ύστερα από το άλλο και το λιγούδι του πουλί τα καταβρόχθιζε ευφυνείδιστα, ώπου το τελευταίο... δεν έφτασε πιά χώρα για να περάσει στο στομάχι του! Η ούρα του, παρ' όλες τις αγωνιώδεις προσπάθειες, που κατέβαλλε εκείνος για να το καταπιεί, εξακολούθησε για τρία περίπου λεπτά, να εξέχει έξω από το ράμφος του πελεκάνου. Τέλος, σιγά-σιγά, το ψάρι κατάφερε να περάσει στον οίσσφαγο του πουλιού και ο πελεκάνος, χοροπηδώντας κωμικά, φρόντισε να το ταχτοποιήσει όσο μπορούσε καλύτερα. Έπειτα, έπεσε, για ένα τέταρτο σε μια νόρκη ευδαιμονικής μακαριότητας και, όταν ξύπνησε φρέσκος και ευδιάθετος, άρχισε να σκουντάπη με το ράμφος του τους ψαράδες για να του ξανα-

δώσουν να φάνη! Η εκπληκτική αυτή λαιμαργία του πελεκάνου έχει κάνει πολλούς επαγγελματίες ψαράδες να τον κατηγορούν, ότι... τους κλέβει το ψωμί τους με τις τεράστιες ποσότητες ψαριών που καταβρόχθιζε! Οι φυσιοδίφες, όμως, αποδείχσαν ως ασύστατη αυτή την κατηγορία. Τα 90% των ψαριών που τρώει ο πελεκάνος—διαπίστωσαν—δεν έχουν εμπορική αξία ή ανήκουν σε είδη που αθεο-νούν.

Πραγματικά, ο πελεκάνος δεν καταφέρει να βάλει χέρι—ή, πιο σωστά... να βάλει ράμφος!—στα εκλεκτά ψάρια, γιατί δε μπορεί να βουτήξει παρά ως μισό μέτρο το πολύ κάτω από την επιφάνεια του νερού. Έτσι περιορίζεται αναγκαστικά στα μικρά και άσημαντα—από γαστρομαργικής πλευράς, για τον άνθρωπο—ψαράκια, που κυκλοφορούν κοντά στην επιφάνεια.

Αν, ωστόσο, οι δυνατότητες του ως ψαρά είναι περιορισμένες, τις αξιοποιεί κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο: Διπλώνοντας τα φτερά του και πέφτοντας σε μολύβι από ύψος 10 ως 15 μέτρων, σκοπεύει τόσο καλά τον στόχο του, ώστε σπάνια ή λεία να του ξεφύγει.

Διαφορετική είναι η μέθοδος, που χρησιμοποιεί ο πρωτοεκάδελφος του συνθησμενίου πελεκάνου, ο άσπρος πελεκάνος της Αμερικής.

Οι άσπροι πελεκάνοι, δε βουτάνε ποτέ στο νερό για να εξασφαλίσουν την τροφή τους. Ψαρεύουν μ' ένα ιδιαίτερα σύστημα, που θυμίζει πολύ το δίχτυ των ψαράδων!

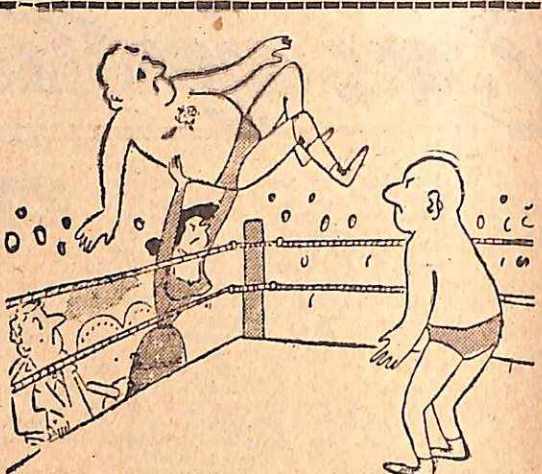
Πετώντας γρήγορα πάνω από την θάλασσα, αναζητούν ένα κοπάδι ψαριών που να κατευθύνεται προς την ακτή. Όταν το βρουν, μαεύονται ο ένας πλάι στον άλλο, σε τράπο ώστε να δημιουργούν ένα αδιάπερα στοίχιμα, κυμαίνοντας πίσω από τα φτερά και αρχίζοντας να χτυπάν ο ένας με το φτερό του την επιφάνεια του νερού. Τα ψάρια τρομοκρατημένα, σπυδίζουν να ξεφύγουν από τον ενθρό που τα καταδιώκει, με αποτέλεσμα... να ξεκολλήσουν στην αμμουδιά και να γίνουν εκεί ανυπεράσπιστα βράα των πελεκάνων!

Ακόμη δυο περιέργειες ιδιότητες των πελεκάνων είναι ότι σπάνια φτερουγίζουν και σπάνια... μιλούν! Τα μεγαλόσωμα αυτά πουλιά χρησιμοποιούν με τόση βεβαιότητα τα ρέματα του αέρα, ώστε πολύ λίγες φορές βρίσκονται στην ανάγκη να χτυπούν τις φτερούγες τους. Όταν χρειαστεί να τα κάνουν, η αρχηγός του σμήνους δίνει πρώτος το παραδειγμα και οι άλλοι έπαυλα μιμνήσκονται την κίνηση σαν ένα μπαλέτο από καλογυμνασμένα «γκέρλες»!

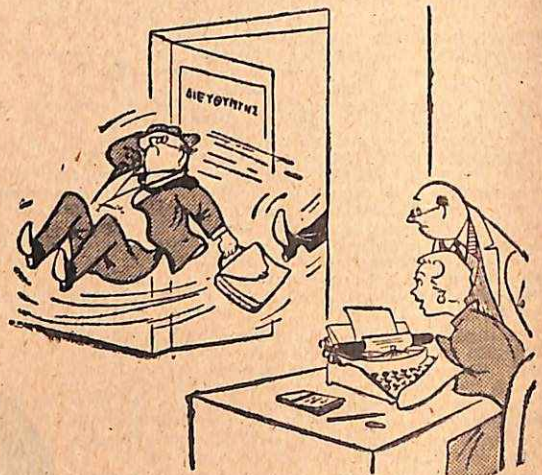
Επίσης, εκτιμούν στα λίγα άλλα πουλιά το ρητό «ή σιωπή είναι χρυσός». Σπανιότατα θ' ακούσετε έναν ενήλικα πελεκάνο να φωνάζει. Η μόνη περίπτωση που κάνει εξαίρεση στον κανόνα και βάζει τις φωνές, είναι όταν θυμώσει, επειδή κάποιος άλλος πελεκάνος διαφιλονίκησε το μεζέ του. Η λαιμαργία του, βλέπεται, είναι τόσο, ώστε να τον κάνει να παραβλέπει ακόμη και τις... άρχες του για χάρι της!

Η γελιάδα στο πηγάδι

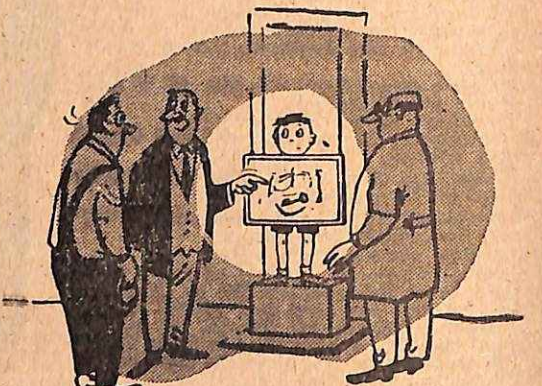
Ο κτηματίας Τζόν Γουάκερ, στο Γκάσπαρ των Ήνωμ. Πολιτειών, βρέθηκε σ' άμηνάγια όταν μια γελιάδα του έπεσε μέσα στο πηγάδι του, που είχε βάθος 9 μέτρων. Πώς να τη βγάλει από εκεί μέσα; Τέλος, να τη βγάλει από εκεί μέσα! Διοχέτευσε στην πυροσβεστική υπηρεσία, η οποία βρήκε τη λύση: Διοχέτευσε μέσα στο πηγάδι α-φθονο νερό κι' ένα σωλήνα, όπου του γέμισαν, κι' έτσι η γελιάδα, επιπλέοντας πάντα, έφτασε ως την επιφάνεια του εδάφους. Την έπιασαν τότε μ' ένα βίντσι και τη βγάλανε απ' το νερό.

— "Αν τον ξαναροίξεις απάνω μου, θάχης να κάνης μαζί μου!..."

— Καί άλλος που είχε να λαβαίνη!

— Βλέπεις, μάστορα; Θέλω ένα κλειδί όμοιο!

Χωρίς λόγια

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ της άπιστίας

Η Αισιόδοξη Καρμελίτα θέτει σήμερα μια περίεργη έρωση. Γράφει: «Ονειρό μου πάντα ήταν να παντρευτώ από έρωτα. Δυστυχώς, τα πράγματα δεν έγιναν όπως τα φανταζόμουν, γιατί... δεν έρωτεύτηκα κανένα.

Παντρεύμαι, όμως, ένα νέο που μου συνέστησαν οι γονείς μου, γιατί τον εκτιμούν και θέλουν να μου τον δώσουν σύντροφο της ζωής μου.

Δεν τόν άγαπώ, αλλά... θα τόν άγαπώ με τόν καιρό. Εκείνος, πάλι, με παντρεύεται, γιατί είμαι καλό και φρόνιμο κορίτσι. Άραγε θα μ' άγαπήσει; Θα είναι πιστός ως σύζυγος;»

Η άπορία της φίλης μας, δίνει την ευκαιρία να μιλήσουμε γενικότερα, γιατί πολλές φίλες μας έχουν εκφράσει τόν ίδιο φόβο και άλλους.

Μπορούμε, λοιπόν, να τις βεβαιώσουμε ότι η άγαπη του άντρα για τη γυναίκα του και το σπίτι του εξαρτάται απ' αυτή την ίδια τη γυναίκα. Οι περισσότεροι από τους άντρες, που έκαναν μια άπιστία στη γυναίκα τους, είχαν κάποιο λόγο. Όταν γυρίζουν στο σπίτι τους, δεν βρίσκουν ποτέ τη γυναίκα τους με το χαμόγελο στο χέλι. Εύρισκαν ένα ακατάστατο και ανεπιθύμητο περιβάλλον. Η ζωή τους έτσι καταπνέεται μαρτύριο. Δεν εύρισκαν τη συζυγική ευτυχία, όπως την περίμεναν.

Θέλεις, λοιπόν, να κρατήσεις τον άντρα σου; Φανήσε σ' αυτόν ευχάριστη, άπληκτη κι' ενδιαφερόμενη για τις δουλειές του.

Έτσι, δύσκολα θα αισθανθή τόν πειρασμό της άπιστίας.

Τρελλή η έρωτευμένη! Έδωσα το γρόμμο σας πρό καιρού στον ειδικό συντάκτη. Αν δεν δημιουργήθηκε ακόμη άγγελια σας αυτό όφείλεται στην πληθώρα των επιστολών, που λαμβάνουμε και που η κάθε μια παίρνει τη σειρά της. Ούτε ν' απελπιστείτε, ούτε ν' ανυπομονήτε.

Δυστυχισμένη από έρωτα: Δεν είναι η πρώτη φορά που παρουσιάζονται τέτοιες περιπτώσεις, και μάλιστα χειρότερες από τη δική σας. Στην περίπτωση σας έχετε δυο ελαφρυντικά. Το πρώτο ότι κι' οι δυο σας βρισκόσαστε στον ίδιο δρόμο. Δε βρίσκεστε σε αντίθετους για να συγκρουστήτε σε παραδόσεις και έθιμα. Το δεύτερο είναι ότι οι γονείς σας έκαναν την κακή άρχη. Δηλαδή, αυτοί πρώτοι σας τοποθέτησαν έξω από την οικογενειακή, χριστιανική μορφωσι και παράδοση, ζητώντας ίσως μ' αυτό να σας πλαισιώσουν με μια ξενική αγωγή, της οποίας τ' αποτελέσματα εκδηλώνονται σήμερα. Φταίνε, λοιπόν, εκείνοι και δε θάπρεπε να είναι τόσο άρνητικοί και σκληροί απέναντί σας. Προσπαθήστε λοιπόν, να πείσετε εκείνον να παραμείνει εκεί όπου είστε, με την τέλεια δυο γάμων, πράγμα συνθησμενικό.

Μυρωμένο μεσάζοντες: Δεν υπάρχει ωραιότερο, α-γλύότερο, και τιμιότερο αίσθημα απ' αυτό που σας συνδέει σήμερα,

ΣΟΦΙΑ ΠΕΤΡΕΛΛΙΟΥ τύπου THOR (καναδική) άορημ, καινούργιας, μεβ' όλων των εξαρτημάτων, πωλείται εις τήν ευκαιρία δρχ. 3.500. Θερμαντική δύναμης 9.000 θερμίδων, δια χώρον 200-250 κυβικών. Πληροφορίες: Τηλέφ. 36-781.

το αίσθημα της φιλίας. Είδατε με πόση λαχτάρα συνάντησε ο ένας τόν άλλο και πόσα είπατε, καθώς θυμόσαστε τα παλιά.

Αν, δε σας συνέδεε το αγνό αυτό αίσθημα, τα λόγια σας κι' οι σκέψεις σας θα ήταν αλλοιότι-κα. Κι' επειδή είστε ελκρινής, και όπως λέτε, επειδή ανοίγεται μπροστά σας ένα μέλλον, που κα-νείς δεν ξέρει την έκτασή του, σας συμβουλεύω να μην αλλάξετε τα αγνά σας αίσθήματα, με ύπαιθυ-μους, με υποσχέσεις και άλλες εκ-δηλώσεις, που θα καταστήσουν τη ζωή σας δυστυχισμένη. Συνεχίστε τη φιλική αλληλογραφία και ποι-ός ξέρει, ίσως με τόν καιρό, όταν θα είστε πια και οι δυο σας ι-κανοί να φτιάξετε οικογένεια, τό-τε θα σας είναι εύκολο να προσ-φέρετε μαζί με τη φιλία και τήν καρδιά σας, για μια ευτυχισμένη συζυγική ζωή.

Απαισιόδοξο Κ. Ρ. Χ.: Γράφετε, ότι δεν έχετε πολλούς έν-θουσιασμούς και ότι είστε σχολα-στικός στο θέμα του έρωτος. Έ-τσι σας χαρακτηρίσει κι' έγω όταν διάβασα το γράμμα σας. Δεν παρ-νέτε, καθόλου, τα πράγματα από τήν πρακτική, πραγματική τους ά-ποψη και σκέπτεστε λύσεις, που δε δυσφημίζουν τόν εκείνον όσον κι' εσάς.

Λίγη προσπάθεια εκ μέρους σας, συχνότερες συναντήσεις με τόν πα-τέρα της νέας, μια εισήγηση ν' άρραβωνιστήτε, και τέλος η προ-σάφεια όλων σας να βρεθή ένας γαμπρός και για τη μεγαλύτερη, θα δημιουργούσαν μια ταχύτερα έ-πιλυσι του ζητήματος σας. Μην καθέστε με σταυρωμένα τα χέρια, μη περιμένετε μόνο από τήν τύχη να σας διευκολύνει.

Ακριτάν Ν.: Για να κρα-τάτε άλυσοδεμένη με υποσχέσεις μια κοπέλλα, ασφαλώς θα πιστεύα-τε, ότι μπορούσε να γίνει κάποιο θαύμα.

Τώρα, όμως, αντιμετώπιζετε τήν πραγματικότητα και αρχίζετε να κλονίζεστε, να χάνετε τήν πίστι σας και να σκέπτεστε τη φυγή στο εξωτερικό. Αλλά κι' από δω οι πόρτες είναι κλειστές.

Αλλά πώς, έσεις, που έργαστή-κατε τόσο σκληρά για να τελειώ-σετε το γυμνάσιο, τώρα... φοβό-σαστε τη δουλειά; Προσεκρίτε δηλαδή το γεγονός, ότι δε θα βοή-τε ποτέ εργασία!

Δε σας φαίνεται άδικο, να κρα-τάτε μια νέα με υποσχέσεις και στο τέλος να φανήτε άνικανός να τις κρατήσετε;

Η διακόψετε τις σχέσεις σας ή επιβλήθηκε στον έαυτο σας και ά-ποδίδετε αυτή τη φοβία για τήν εργασία. Χιλιάδες νέοι στη θέση τη δική σας ζουν οικογένειες!

Κόκκινο κυκλάμινο, Λεβαδεία: Ευχαριστώ για τις εύ-χες σας. Αλλά, γιατί να έχετε τόσο διαφορετικά αίσθήματα για ένα νέο, ό οποίος, όπως λέτε, δεν αξίζει τήν άγαπή σας;

Τόν άγαπάτε, ενώ τόν μισείτε. Τόν μισείτε και τόν περιφρονείτε αλλά... τόν άγαπάτε!

Μία σύμβουλι σας δίνω: Αφού δεν είναι ο άνθρωπος, που θα μπο-ρέσει να σας προσφέρει τήν ευτυχία και τήν οικογενειακή χαρά, να τόν περιφρονήσετε. Να αδιαφορήσετε γι' αυτόν και να στρέψετε τη σκέ-ψη σας σε κάποιον άλλον, που θα μπορούσε με τήν συγκράτησή τόν γονέων σας να εκτιμήση τα προ-τερήματά σας.

Μαραμένο λουλουδι Μ. Χ. Κ.: Διάσας προσεχτικά το γράμμα σας, Μου δώσατε το δι-κάτωμα να σας μιλήσω σκληρά και θα τόν κάνω. Με τις ίδιες — τις καινούργιες ιδέες — που βά-λατε στο κεφάλι, γινήκατε, έσεις,

πολύ καλύτερη από εκείνον. Κατη-γορείτε μια δουλειά, η οποία είναι άνωτερη από τήν άλλη που αναφέ-ρετε. Εκείνος εργάζεται σκληρά, γιατί δεν τόν βοηθεί η μορφωσι του και γιατί έχει κάποιο σκοπό στη ζωή του. Ακριβώς, επειδή δεν έ-χει μορφωθή, θα υπερβή σε έργα-σια και σε κέρδη τόν άλλο.

Μην είστε εγωίστρια. Όλα τα έ-παγγέλματα είναι έντιμα. Μην κα-τηγορήτε, λοιπόν, ειδικώς αυτό το επάγγελμα, γιατί είναι μάλιστα πολύ δύσκολο. Όστόσο, δε σας κατηγορώ. Βρίσκεστε σε μια κρί-σιμη ηλικία. Κι' από σας εξαρτά-ται να νικήσετε. Κι' είμαι βεβαία ότι θα νικήσετε. Θ' αποδώσετε τις στραδές ιδέες και θα βαδίσετε συντροφικά ευτυχισμένοι. Κι' αν θέλετε άλλη μια πληροφορία, σας τη δίνω. Έδώ στην Αθήνα, εκείνοι που ζουν πιο κοσμικά, πιο άνετα είναι εκείνοι που έχουν το επάγ-γελμα του άρραβωνιστικού σας!

Αμφιβολή άγ' άπη: Κι' έ-μένα μ' έθαλε σε σκέψη η στάση του. Είναι σεμνός, μεγάλος σε ή-λικία, σας φερεται ευγενικά, άλ-λά... ντρέπεται να σας συνάντηση τήν ημέρα.

Έχει επίσης και άλλες σχέσεις, μου λέτε. Ακριβώς έδώ είναι ό κόμπος. Οι σχέσεις που έχει θα είναι σοδάρτερες από τα παιδι-ατικά ραντεβού, που δίνει σε σας.

Αλλά, δεν καταλαβαίνετε πώς αν είχε σοδάρτο σκοπό, δε θα κρυ-όταν; Η ηλικία του είναι τέτοια που θα έπρεπε να σας ρωτήσει ά-μέσως για το σπίτι σας, για τούς γονείς σας, και να μην περιμένει, ούτε να κρυβείται. Έπρεπε νάρθη άμέσως, να βρή τούς γονείς σας και όχι να σας παρασύρη και να σας εκθέτη σε ραντεβού.

Προσέξτε, λοιπόν. Το καλύτε-ρο που έχετε να κάνετε είναι να πληροφορησέτε τούς γονείς σας για τη γνωριμία σας αυτή. Εκείνοι θα ενδιαφερθούν να μάθουν τι άν-θρωπος είναι κι' αν πραγματικά έ-χει καλό σκοπό.

Αλλοιώς, δια-κόψτε γρήγορα αυτές τις σχέσεις. Νεύτα ν %: Το γράμμα σας μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Είνε γεμάτο σεδασμό και ευγένεια για εκείνον που απευθύνεται. Παρ' όλο που ήταν πολύ μεγάλο, δε με κού-ρασε. Και τώρα στο ζήτημά σας: Η ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο, αν εκείνη είναι μικρή. Ρόλο με-γάλο θα παίζει στη ζωή σας ό χα-

ρακτήρας της και η άνατομή της, τήν οποία έσεις ακόμη δε γνωρί-ζετε. Τα ευγενικά λόγια, δεν είναι άπόδειξι ευγένειας. Πρίν, λοιπόν, προχωρήσετε, εξετάστε τόν έαυ-τό σας. Μπορείτε να τήν παντρευ-τήτε; Είστε έντελώς έλευθερος οι-κονομικώς και οικγενειακώς; Αν δε σας έμποδίζει τίποτα, άπομεί-νετε τήν ηλικία τόν σπουδών. Θα συ-νέχιστε παντρεμένος να σπουδάζετε ή όταν τελειώσετε τις σπουδές σας θα παντρευτήτε;

Και τώρα το σοδάρτερο: Έ-κείνη!

Μ' εκείνη διατηρήστε τήν άγνή φιλία που έχετε. Με τή μητέρα της μιλήστε έλεύτερα. Η μητέρα της — είμαι βεβαία γι' αυτό — ξέρει περισσότερα από όσα σας λέει και έχει καταλάβει το αίσθη-μά σας. Ξέρει επίσης και τα αϊ-σθήματα της κόρης της, αλλά... θέλει να άκούση λεπτομέρειες και μια εξομολόγησι δική σας. Αν τόχτετε πάρει άπόφασι να γίνη η κοπέλλα αυτή γυναίκα σας, έκμυ-στηρευτήτε τούς καλούς σκοπούς σας και τα σχέδιά σας στη μητέρα της. Εκείνη θα σας υποδοθήση σε όλα.

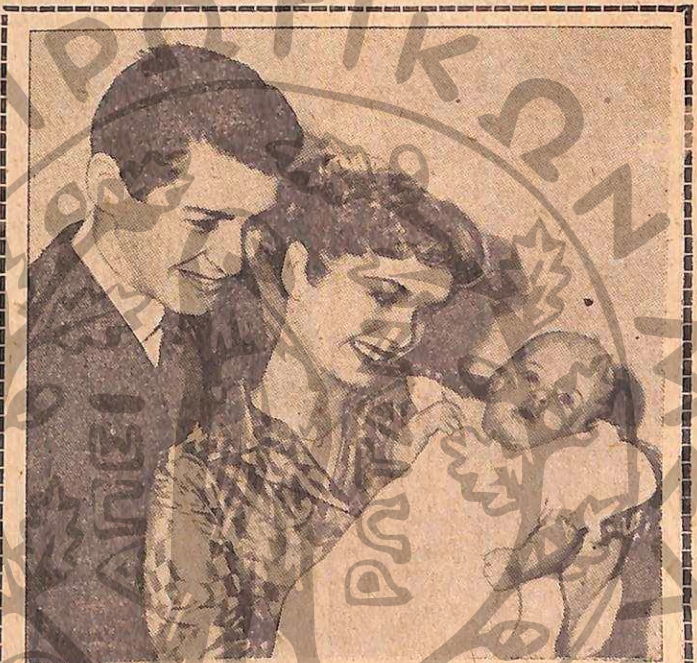
Πονεμένο σμηνιτάκι: Έχετε δικη να λέτε πώς σ' ένα άντρώγιο πρέπει να υπάρχει ά-μεσότητα άγάπης. Έσεις όμως δεν είστε άντρώγιο. Εκείνη είναι τό-σο μικρή, που δεν έχει καταλάβει τη σοδάρτητα τόν λόγων της και τόν δικών σας.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να παραξε-νεύεστε με τη σιωπή της, γιατί δεν έχει αντίληψη ακόμη το σκο-πό τόν σχέσεών σας. Έσεις όμως σαν καλός νέος δεν πρέπει να τήν άγοχλήτε. Προσπάητε μάλλον να πείσετε τούς γονείς σας, και να εκβέσετε και στους δικούς της γο-νείς τα σχέδιά σας. Έτσι, θα έχη η κοπέλλα αυτή, περισσότερη έμ-πιστοσύνη σε σας.

Αύα ν ο φτωχός: Αν σας υπέδειξε στούς γονείς της, όπως λέτε, πρέπει να μάθετε τήν αιτία. Γι' αυτό, μόνο όταν λάβετε το θάρ-ρος να τήν μιλήσετε και να της όμολογήσετε τα αγνά αίσθήματά σας, θα καταλάβετε αν σας εκτι-μά και αν γι' αυτό σας υπέδειξε στούς γονείς της.

Τότε αναλόγως, θα πάρετε μια άπόφασι.

MIPANTA

ΕΝΑ ΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Αυτή είναι η πρώτη φωτογραφία του καλλιτεχνικού ζεύγους Έντο Φισερ — Ντέμπυ Ρένολντς μαζί με τόν γιο τούς Φρανκς που γυρήθηκε πριν από δυο μήνες. Τα δυο αυτά λαμπρά αστερία του κινηματογράφου, του θεάτρου και της τηλεόρασης αποτελούν ένα από τα πιο ταίριαστα και συμπληρωμένα ζευγάρια του καλλιτεχνικού κόσμου. Η άνωτέρω φωτογραφία, παρήχθη στο σπίτι του ζεύγους, τήν ημέρα της 25ης επέτειου τόν γάμου τών Ντέμπυ (4 Ιανουαρίου).

Τίσις δυστυχισμένων Χ. Κ.: Τό φαινόμενο, πού μού περιγράφετε, δέν είναι ικανό νά σάς κάμει δυστυχισμένον, όπως δέν σάς έκαμε μέχρι σήμερα, γιά τόν απλόστοχο λόγο, ότι μπορείτε νά άφήσετε τήν κατάσταση όπως έχει σήμερα σέ όλη σας τή ζωή, χωρίς κανένα κίνδυνο. Αν πάλι σάς είναι εύκολο, τότε θά ύποβληθήτε σέ μιά χειρουργική επέμβαση, ή όποια θά σάς άπασχολήσθ τσολ τή 10ή μέρα. Περισσότερα θά σάς πη ό χείρονογος.

Απογοητευμένο Δ. Μ.: Έπαρχία: Σας έχω ήδη άπάντησει και στην άπάντησή μου εκείνη σας έλεγα ότι ό διαδότητης είναι μιά εκ τών κυριωτέρων αίτιών της καταστάσεώς σας. Έπίσης σας έγραφα γιά τό σχήμα της όρμονοθεραπείας, πού θά πρέπει νά ακολουθήσετε και έπαναλαμβάνω ότι άνά δίμηνο πρέπει νά κάνετε 10 ένεσεις Αιγοπιν ή Teston τών 25 μλγρ., δύο τήν έβδομάδα ένδομική, είτε νά παίρνετε 3 χάπια τήν ήμέρα εκ τού ίδιου φαρμάκου, τό έλον 30.

Σ' ένα συνδρομητή μας: Πώς είναι δυνατόν από τόσο μακριά και άναυ έξέτασας νά σας πούμε άν ή παρατηρούμενη αίμορροϊδής ή λαισι κατά ύπαρξουσ αίμορροϊδής ή άχι; Εφόσον ό γιατρός, πού σας έξετάσε, έγνωμάτευσε, ότι πρόκειται περί αίμορροϊδών, ακολουθήστε τής ύποδείξεώς του. Θά σας συστήνω μόνον νά κάμτε χρήση τής Ρομ. Ηεμορροϊδολ Vitamine και νά είστε εύκολιοι. Έν έσχάτη δέ άνάγκη θά προστρέξετε σέ χείρονογο.

Χέλιμη Δ.: Νά γράψετε μέ ψευδώνυμο. Δέν είναι δυνατόν, νά παραπονήτε ότι έχετε τό ένα ή τό άλλο νόσημα ή τή μιά ή τήν άλλη άδίαθεσία και νά λέτε ότι δέν πηγάτε σέ γιατρό. Είμαι βέβαιος ότι, άν διασάψετε μιά μέρα νά περάσετε από τό εκεί νοσοκομείο και νά ρωτήσετε ένα γιατρό, δέ είχατε χρήση συμβουλής. Δέ δικαιολογείστε. Είναι άνάγκη νά κάμτε ένα κουτί ένεσεις Ν. Multi Β. μιά τήν ήμέρα και νά παίρνετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ μιά κουταλίτσα τού γλυκού Passapar.

Α. Παπαδίαμαντόπουλο: Νά γράψετε μέ ψευδώνυμο. Σχετικώς μέ τήν πάθησά πού παραπονήστε ότι σας βασανίζει, δέν κρατώντας νά μορφώσω ούτε σχετική καν γνώμη περί αυτής. Πάν νόσημα πού προκαλεί κνησμό, δέ λέγεται άλλεργία, όπως νομίζετε, ούτε όλα νοσηλεύονται κατά τόν ίδιο τρόπο. Γι' αυτό νά πάτε σ' ένα γιατρό τής περιφέρειας σας νά σας έξετάσθ και νά μού γράψετε τή γνώμη του.

Αγέλαστη Ε. Μ.: Ένταυθα: Ό ένδομικός πού θά μπορούσθ νά σας βοηθήσθ εινε ένας καλός νευρολόγος, ό όποιος μετά έπισταμένη εξέταση, ό διαπιστώσθ τήν πραγματική αιτία τής παθήσεως. Άπορώ, μάλιστα, πώς δέν πηγάτε άκόμα γιά εξέταση, άφοι μόνετθ στην Άθήνα. Άποαθήτε, άν θέλετε, στό νευρολόγο τού περιοδικού μας.

Έναν Έπαρχιώτην: Πρέπει νά ξέρετε ότι ό παραδίδων πους κανόνας τής φύσεως πάντοτε τιμωρείται. Έπίσης όταν γίνεται μιά τόσο βεβαιωμένη θεραπεία, εκεί πού δέν ένδεικνύται, τότε τό άποτέλεσμα είναι άντίθετο. Συμπέρασμα: Νά μόν άκούτε κανέναν, και νά ακολουθήσετε τήν φυσιολογικήν εξέλιξί σας.

Αναγνώστρια + Σ.: Θεο) νίκη: Θά πρέπει νά σας πώ, ότι άπώλυτον γνώμη δέν είναι δυνατόν νά έχω έφόσον δέ σας έξετάσα. Σχετικώς όμως θά σας συμβούλεψω, σπριζόμενος στό Ιστορικό σας. Δέ μού είπατε βέβαια τί ένεσεις έκάματε (τό Ν. Multi Β. τό Β. Complex κλπ.). Θά προσθέσω και τό Ticinil, έφόσον δέ θά ύπαρχη άντένδειξις. Γιά τό άλλο ζήτημα, ένα μόν θά κάμτε ένα κουτί ένεσεις Solopar. Τόν άλλο μήνα θά παίρνετε ένα μπουκάλι Heranite. Θά τά εξακολουθήσετε μέχρι Βελτιώσεως.

Αναγνώστρια Χ.: Έλαβα και τή δεύτερα έπιστολή σας. Τό νόσημα σας είναι έντοχώς από εκείνο, πού βασανίζουν τόν άρρωστο, χωρίς νά εκθέτουν τό κίνδυνο τή ζωή του. Έπίσης είναι νόσημα χρόνιο, νοσηλευόμενο συμπτωματικά και όχι μέ όρισμένο πάντοτε θεραπευτικό σχήμα, άλλά άνάλογο πάντοτε μέ τόν όργανισμό και τήν ψυχούσθησά τού άρρώστου. Όπως βλέπω, όλα τά φάρμακα πού παίρνετε είναι κατευθυντικά

Άπαντήσεις έπιστολών

τού νευροφυτικού συστήματος και όχι τής παθήσεως, ή όποια προκαλεί τής νευροφυτικές διαταραχές. Σας συνιστώ τήν άκόλουθο θεραπευτική άγωγή: Θά παίρνετε ένα φιαλίδιο Dysentulin ένα χάπια τό πρωί, ένα τό μεσημέρι, και 2 τό βράδυ. Μετά 6 ή μέρες ένα σωληνάριο Siostegan, τής ίδιες δόσεις όπως και τό προηγούμενο. Μετά 20 ή μέρες θά πάρετε έπί 5 ή μέρες Enteronofortme, τής ίδιες δόσεις μέ τό προηγούμενο φάρμακο. Έάν σας ένοχλή τή νευροφυτική σας σύσταση, θά παίρνετε τρία κουταλάκια τήν ήμέρα Antispasmod, μέσα σέ λίγο νερό. Τό διαιτητικόν μέρος νομίζω ότι θά σας είναι γνωστόν. Πάντως άποφύγετε τά παστά και τηγανητά και οινόπνευματώδη ποτά. Τά διάφορα φρούτα νά τά προτιμάτε σέ κομμάτια. Θά σας παρακαλώ μετά τήν έφαρμογή τών άνωτέρω, νά μού γράψετε άποτέλεσμάτα, όποιαδήποτε και άν είναι αυτά.

A. A.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λουκία, Belgique: Όλα τά συμπτώματά σας, μορφορουν δευτεροπαθή όσθητική άνεπάρκεια μετά δυσμηνόρροιας. Λόγω όμως τών πολλών άποριών και έρωτημάτων σας, δέν είναι δυνατόν νά σας γράψω, από τή σύνομη στήλη τού «Θεσσαυρού». Άποστείλατε διεύθυνσι πού έπιθυμείτε γιά νά σας άπάντησω λεπτομερώς.

Μ. Μ. Ε., Κύμη: Γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι πού μού στείλατε. Βιβλίον άπέστειλα ταχυδρομικώς. Μ. π. Γ. Κ., Θεο) νίκη: Η εμφάνισι τής περιόδου ένωριότερον ήταν συμ-

πτωματική. Μετά τή λήξι της θά κάμτε κάθε δύο μέρες άνά μίαν ένεσιν Ονογπολ Β. τών 10.000 Νο 3. Δέκα δέ μέρες πρδ τής άναμενομένης περιόδου θά κάμτε τρεις ένεσεις και καθημερινώς μιά εκ τού φαρμάκου Αμπ. Λυτοπ τών 10 μλγρ. Έστωε- ρικός θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα καθ' όλην τή διάρκεια τού μή- νους, εκ τού φαρμάκου Caps E-Vita. Κατά τών νευρικών διαταραχών θά παίρνετε τρία ως τέσσερα κουταλάκια τού γλυκού, τήν ήμέραν εκ τού φαρμάκου Antiplegia. Η θεραπεία θά συνεχισθί έπί τρίμηνο.

Καλαμιά Φ., Ένταυθα: Γιά νά φτάσετε εκεί πού έπιθυμείτε, τό πρώτο βήμα είναι ή τόνωσις τού όργανισμού. Γιά τό σκοπό αυτό θά παίρνετε καθημερινώς και καθ' όλην τή διάρκεια τού μήνους άνά δύο χάπια πρωί, μεσημέρι και βράδυ μετά τό φαγητό —ένα χάπι από κάθε χρώμα— από τό φάρμακο Tabl. Pregnavite. Έν συνεχεία θά παίρνετε τρεις κάψουλες τήν ήμέρα άνά μιά πρωί, μεσημέρι και βράδυ, μέ τό φαγητό εκ τού φαρμάκου Folvion. Μικροί περιπατοι στην έξοχή θά ώφελήσουν πολύ. Θά έπαναλάβετε τήν θεραπείαν έπί τρίμηνο.

Ατολμη 23 Β, Ένταυθα: Η βελτίωσις είναι ικανοποιητική. Θά συνεχισθί τήν θεραπεία έπί τρίμηνο ενέσι, ως έξής: Μετά τή λήξι τής περιόδου θά κάμτε τρεις ένεσεις και κάθε τέσσερις ή μέρες μιά από τό φάρμακο Femiponit τών 5 μλγρ. Ό χτύδ δέ ή μέρες πρδ τής άναμενομένης περιόδου θά κάμτε τρεις ένεσεις και μιά καθ' έκάστην, εκ τού φαρμάκου

Amp. Luteol τών 10 μλγρ. Καθ' όλην τή διάρκεια τού μήνους, θά παίρνετε δύο κουτάλια τής σούπας ήμερησίως εκ τού φαρμάκου Wheat Germ Kretschmer.

Viky K. G., London, Ένταυθα: Ό ένέσις Primandron έχουν ειδική επίδρασι έπί τής όσθητικας. Θά κάμτε τέσσερις εν συνόλω, άνά δίημερο μιά, άμέσως μετά τήν περίοδον. Συγχρόνως θά κάμτε 3 ένεσεις Ονογ- cline τών 5 μλγρ., μιά άνά τετράημερο. Όχτώ δέ ή μέρες πρδ τής άναμενομένης περιόδου, θά κάμτε τρεις ένεσεις Lutocycline τών 10 μλγρ. και καθημερινώς μιά. Καθ' όλην τή διάρκεια τού μήνους, θά παίρνετε τρεις κάψουλες τήν ήμέρα, εκ τού φαρμάκου Cap. E-Vita. Η θεραπεία θά έπαναληφθί έπί τρίμηνο.

Α. Χ. Ι. Κ. Μ., Μυτιλήνη: Όλα τά συμπτώματά και ένοχλήματα προέρχονται από άνεπάρκεια τών όσθη- κών και άδένων έσω εκκρίσεως. Οι πόνοι όφείλονται σέ δυσμηνόρροια και πιθανώς όπισθιαν κάμψι τής μήτρας. Γιά τή βελτίωσι τής καταστάσεως θά κάμτε όχτώ ή μέρες πρδ τής άναμενο- μένης περιόδου, τρεις ένεσεις και καθημερινώς μιά, εκ τού φαρμάκου Amp. Estroprol. Άμέσως μετά τήν περίο- δον θά κάμτε κάθε τέσσερις ή μέρες μιά ένεσι και έν άλω τρεις εκ τού φαρμάκου Amp. Hognal τών 5 μλγρ. Όχτώ δέ ή μέρες πρδ τής άναμενομένης περιόδου, θά κάμτε τρεις ένε- σεις και καθημερινώς μιά εκ τού φαρμάκου Amp. Hognal τών 5 μλγρ. Καθ' όλην τή διάρκεια τού μήνους θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα εκ τού φαρμάκου Tabl. E-Vit. Η εξέ- τασι δέν είναι πλήρης, διότι δέν άνα- φέρε τόν άριθμό. Πάτως θά ευρένεται είναι όμαλή και ζωηρά. Η θεραπεία θά συνεχισθί έπί τρίμηνο.

Ι. Κο — Ρ. Η., Belgique: Άπαν- τώ λεπτομερώς δι' έπιστολή. Μέλλουσα μητέρα Θ., Έν- ταυθα: Θά παίρνετε έξη χάπια τήν ήμέρα, άνά δύο πρωί, μεσημέρι και βράδυ —ένα χάπι από κάθε χρώμα— από τήν πολυβιταμινούχο συμπλημα- τική τροφή, Tabl. Pregnavite. Η λή- ψις τού φαρμάκου θά άρχισθ από τό μέσα τού τετάρτου μήνους και θά συνεχισθί μέχρι τού τέκετος.

Β. Κ. Δ. 26, Ένταυθα: Άπό όσα μού γράφετε, προκύπτει ότι ή ένδομη- τρίτις προκάλεσε έρεθισμόν τών σαλ- πγγων υπό μορφήν χρονίας σαλπιγ- γιτιδός. Άπαράιτητος προϋπόθεσις γιά τήν θεραπεία σας, είναι ή παρα- μωνή έπί μίαν έβδομάδα στό κρεβάτι και ή λήψι άνά έξάωρον ένός καψυλίου Achromycin τών 250 μλγρ. Νο 16. Έν συνεχεία θά άποφύγετε έπί 15ήν- μερον κάθε κάτωσι πεζοπορία κλπ. και θά κάμτε είκοσι διαθερμίες.

Μιά άπελπισμένη μικρή, Ένταυθα: Όφείλεται άσφαλώς, σέ όσθητική άνεπάρκεια και γενικώς σέ διαταραχή τής όμαλής λειτουργίας τών άδένων έσω εκκρίσεως. Άδίκως δέ ύποβλήθηκατε στην καταστροφή διά τού ηλεκτρισμού. Ό τρόπος πού σκε- φτήκατε διά τής χειρουργικής άφαί- ρεσεως τών... ένδοκρινών άδένων, είναι πράγματι πολύ πρωτότυπος μέ τή διαφορά πώς θά σας άλλάξθ σύγ- χρόνως και από τή ζωή. Ό μόνος τρόπος άποτελεσματικής καταπολε- μήσεως είναι ή κατάλληλη και συστή- ματική όρμονοθεραπεία, πρέπει όμως πρδ πάσης άναγοραφής όρμονών, νά προηγηθί λεπτομερής εξέτασις τού όργανισμού.

Έλένη Δ. Ζ. Α.: Τά αίτια πού προκαλούν τήν πάθησιν είναι πολλά. Κυριώτερα και σφοδρότερα είναι: ή όσθητική άνεπάρκεια, ή κάμψις τής μήτρας και μεγάλη στένωσις τού έσω- τερικού στομίου τού τραχήλου, ή φλό- γωσις τών σαλπιγγών, ή περιτονίτις κλπ. Συμβαίνει επίσης συχνά ή πε- ρίοδος νά είναι όμαλή, άλλά νά μί γίνεται όσθητική (όρμονια) τού άα- ρίου και ρήξις τού όσθητικού. Άπο- στείλατε διεύθυνσι γιά νά σας γρά- ψω λεπτομερώς.

Φθινόπωρο Ρ. Σ., Μαρούσι: Τά συμπτώματά πού μού περιγράφετε μορφορουν άρχόμενη περίοδον έμμη- νιασεως. Γιά τή βελτίωσι τής κα- ταστάσεως θά κάμτε τρεις ένεσεις και μιά άνά δύο ή μέρες, όχτώ ή μέρες πρδ τής άναμενομένης περιόδου, εκ τού φαρμάκου Amp. Aieponit τών 25 μλγρ. Κατά τή διάρκεια δέ τών νευ- ροφυτικών διαταραχών θά παίρνετε 3 διακία τήν ήμέρα, εκ τού φαρμάκου Tabl. Sedamyl. Έπίσης καθ' όλην τή διάρκεια τού μήνους θά παίρνετε τρία διακία τήν ήμέρα εκ τού φαρμάκου

Caps. E-Vita. Η θεραπεία θά έπα- νληφθί έπί τρίμηνο.

Παλόμα, Ένταυθα: Πρόκειται γιά κάποια μορφή όσθητικής άνε- παρκείας, πού άνοιάζεται άρμονοή- ροια. Γιά τή βελτίωσι τής καταστά- σεως θά παίρνετε άμέσως μετά τήν περίοδον και έπί 15 ή μέρες, δύο χά- πια τήν ήμέρα εκ τού φαρμάκου Tabl. Viten και όχτώ ή μέρες πρδ τής άνα- μενομένης περιόδου θά κάμτε δύο έ- νεσεις και μιά καθ' έκάστην από τό φάρμακο Amp. Estroprol. Η θερα- πεία θά έπαναληφθί έπί τρίμηνο.

Λουίζα Ε. Κ., Ένταυθα: Τά έ- νοχλήματα προέρχονται από τριχομο- νάδες και μονιλία. Θεραπευτικώς, ά- μέσως μετά τήν περίοδον, ως και έπί δέκα ή μέρες πρδ αυτής θά τοποθετή- τε βαθεία ένδοκοπτικά δύο χάπια ά- πό τό φάρμακο Mycostatin Tabl. va- ginales, κατόπιν δέ θά έπαλειφθί τή έξωτερικά μέρη μέ τήν άλοιφή Myco- stalin ointment. Πρδ τής τοποθετή- σεως τών ύποθετών, θά κάμτε πρωί και βράδυ κολλητική πλύσι μ' ένα κου- ταλάκι τού γλυκού, από τό φάρμακο Nylmerate Solution, σέ τριακόσια δόματα νερό ζεστό. Η θεραπεία θά έπαναληφθί και τόν επόμενον μήνα.

Απειρολουλούδι 1. 2. Β.: Άπαντώ ιδιαιτέρως δι' έπιστολή. Λιάνα Μ., Ένταυθα: Η άτέλης άνάπτυξι τού στήθους προέρχεται συνήθως λόγω πρωτοπαθούς όσθητι- κής άνεπάρκειας και διαταραχής τής όμαλής λειτουργίας τών ένδοκρινών ά- δένων. Στην ηλικία σας ή κατάστασις θεραπεύεται ή βελτιώνεται σημαντικά μέ τή χορήγησι όρμονών. Πρδ πάσης όμως χορηγήσεως τών, πρέπει νά προη- γηθί λεπτομερής εξέτασις γιά τόν κα- θορισμό τού είδους, τής ποσότητος και τής διαρκειας τής όρμονοθερα- πείας. Βοηθητικώς θά ένισχύσετε τόν όργανισμό μέ τή λήψι τού φαρμάκου «Wheat Germ Kretschmet» από τό ό- ποιον θά παίρνετε καθ' όλο τό μήνα, δύο κουτάλια τής σούπας τήν ήμέρα και έπί δύο ή μέρες.

Πονεμένη άγωνιστή, Πει- ραία: Η ψυχρότης δέν έμποδίζει τήν τεκνοποίηση. Τά αίτια πού προκαλούν τή στειρόσι είναι πολλά. Μεταξύ αυτών, στην περίπτωση σας, ή κακή συ- νθήκη και ή έξασθένησι τού όργανι- σμού παίζουν σημαντικό ρόλο. Γιά τή βελτίωσι τής καταστάσεως θά παίρνετε έξη διακία τήν ήμέρα, άνά δύο πρωί, μεσημέρι και βράδυ και ένα διακίο από κάθε χρώμα, από τό φάρμακο Tabl. Pregnavite. Όχτώ δέ ή μέρες πρδ τής άναμενομένης περιό- δου θά κάμτε τρεις ένεσεις και μιά καθ' έκάστην από τό φάρμακο Amp. Procycol. Η θεραπεία θά συνεχισθί έπί τρίμηνο.

Lisette Clermont, Ιωάν- νινα: Δέν πρέπει νά άπογοητευθήτε, μέ τήν πρώτη φάσι τής θεραπείας. Θά έ- παναλάβετε αυτήν και τόν προσεχέ- μήνα. Πρδ έκάστης τοποθετήσεως χα- πιών θά κάμτε πρωί και βράδυ ένω- τικά από τό φάρμακο Nylmerate Solutionfl. Έσωτερικώς δέ, θά παίρ- νεις τρία διακία τήν ήμέρα Mycosta- tin τών 500.000. Τό φάρμακον είναι τελείως άκίνδυνον γιά τή άρρώστεια πού περάσατε, αυτό δέ πού διαβάσα- τε στίς οδηγίες τού φαρμάκου είναι στερεότυπον και έπιβάλλεται στην Ά- μερική υπό τού Νόμου.

Νατάσα Ρ. Σ.: Τά ένοχλήμα- τα προέρχονται από κολλητική εκ τριχομονάδων. Η θεραπεία είναι κυ- ρίως τοπική άλλά λόγω τής ειδικής θέσεως σας δέν είναι δυνατόν νά έ- φαρμοσθ παρά μόνον υπό γυναικολό- γου. Γιά τή βελτίωσι τής καταστάσε- ως θά κάμτε πρωί και βράδυ ένωτε- ρική πλύσι τοπική μ' ένα κουταλάκι τού γλυκού από τό φάρμακο Nylmerate Solution σέ μισή όκά νερό ζεστό, άκολουθώ δέ θά έπαλειφθί τα έώ- τερικά μέρη μέ τήν άλοιφή Mycosta- tin. Έσωτερικώς θά παίρνετε τρία διακία τήν ήμέρα από τό φάρμακο My- stecilin Squibb. Η θεραπεία θά έπα- νληφθί και τόν επόμενον μήνα.

Χωρίς παίδι Α. Φ., Ένταυ- θα: Η περίπτωση σας είναι περί- πω μοία μέ τής «Πονεμένης Άγωνι- στής». Ακολουθήστε τής συμβουλές πού δίδοι σ' αυτήν.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ. ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Φ. Π., Λευκαρία: Μπορείτε ν' α- νήστε βαθμιαία τή δόσι τού Artane και Myalasin, ώστε ν' άντιμετωπι- στούν πλήρως τά σπαστικά φαινόμε- να. Νά γίνουν ένεσεις Vitamine Β12

τών 1000 γ. δίς τής έβδομάδος, έν- δομικώς. Τοπικώς νά γίνονται συ- χνά μασάζ.

Ανάπρω, Θεο) νίκη: Η πα- ράλυσις όφείλεται σέ οικογενή συστη- ματική πάθησι τού κεντρικού νευρικού συστήματος. Η έπίδεινωσις τής κα- ταστάσεως είναι βαρβαία. Η νευραλ- γία τού τριδύμου δέ φαίνεται νά έχη καμμία σχέση μέ τήν παλιν ύπόθεσι. Νά κάμτε τοπική θεραπεία μέ είσοδυ- ηχητικά κύματα δίς τής ήμέρας, τού- λάχιστον έπί ένα μήνα. Ταυτοχρόνως νά πλημυρίσετε τόν όργανισμό σας μέ βιταμίνες Β12 και Amp. Sal - Bee 10 c.c. Νο 20. Η άκτινογραφία ήμιορεί- ναν άντρον και μετατωπίαν κόλπων εί- ναι άναγκαία.

Πολύ δυστυχισμένον, Χα- νιά-Κρήτης: Η μυοπάθεια σας έ- χει σιγά, σιγά δημιουργήσι αίσθημα κατωτέροτης. Κάθε φορά πού θά βραδίτε μπροστά σέ ένον, συγκι- νησθί, κινηματογράφο, κλπ. ύποσυ- νεϊσθη μαινεί σέ κίνησι δέ μηχανι- σμός τού συμπλέγματος κατωτέροτ- ητος και άρχίζουν οι φόβοι, ήδρωσι και γενική έξασθ. Έχετε άνάγκη βοήθειας από ψυχίατρο, γιά νά ξεπε- ράσετε τήν κατάσταση αυτή. Έφόσον αυτό δέ σας είναι δυνατόν, νά κάμ- τε και πάλι Amp. Largactil 5 c.c. Νο 20. Νά συνεχισθίτε δέ μέ Tab. Miltown 400 m.g. Νο 100, άτά τρία ήμερη- σίως. Η θεραπεία αυτή θά συντελέ- σθ, ώστε οι άντιδράσεις νά άμβλυν- θούν και σιγά, σιγά νά ύποχωρήσουν έντελώς.

Γ. Σ., Θεο) νίκη: Η κατά πλάκας σκληρυνσις δέν όφείλεται σέ ψυχικές συγκινήσεις και φόβους, ούτε στην κα- τάχρησι καπνού. Κατά τής τελευταίας έρευνας όφείλεται σέ μικρόδον παρεμ- φερές πρδ τό μικρόδον τής φυματιώ- σεως. Γι' αυτό χρησιμοποείται άντι- φυματική θεραπεία και κυρίως τό Ri- mifon. Τό έμβόλιο Margulis είναι ρωσικό και ή έφαρμογή τού έδωσε έν- θαρρυντικά άποτέλεσματα. Βρίσκεται άκόμη στό στάδιο τής μελέτης. Έ- φαρμοζέται και έδώ στην Ελλάδα. Ό γάμος δέν έπιτρέπεται όπωδη- ποτε.

Χ. Δ., Εάθη: Οι φόβος, τό άγ- χος και ή ποικιλία και περιодικότης

των ένοχλημάτων έξ όλων τών όργά- νων και συστημάτων, δείχνουν ότι πρό-κειται περί νευρωσικών ένοχλημάτων και όχι όργανικών αλλοιώσεων. Πολύ σκεπτικώς και άμφισβητώς γιά τή λή- ψι άποφάσεων βασικών βέβαια στη ζωή σας. Νά πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. Νο 100, άτά τρία ήμερη- σίως. Έτσι θά φύγη τό άγχος και τά φαινόμενα κοπώσεως και θά ήρε- μήσετε άπολύτως. Ό γάμος και πάλι σας έπαναλαμβάνω, όχι μόνον έπιτρέ- πεται, άλλά και έπιβάλλεται άπο- λύτως.

Α. Ν. Μ. 614, Καρδίτσα: Οι λό- γοι είναι καθαράς ψυχικής φύσεως. Όταν οι συνθήκες βελτιωθούν, τότε όλα θά λειτουργήσουν κανονικά. Νά πάρετε Tab. Sedamyl fl. Νο 2, άπό τρία ήμερησίως. Έξέτασις έργαστηρια- κής και παθολογικής δέν χρειάζονται. Και πάλιν έπαναλαμβάνω, ή άναστο- λή είναι ψυχικής φύσεως.

Ένα δυστυχή άνθρωπο, Κέρκυρα: Τά φαινόμενα από τήν καρ- δια συμβαδίζουν μέ τής σεξουαλικής ά- νωμαλίας. Νά κάμτε Amp. Testoni- don Depot δέ 100 m.g. μιά ένδομυ- κώς κάθε είκοσι ή μέρες έπί έξάμη- νο. Έσωτερικώς νά πάρετε Tab. Επέ- diane, δύο ήμερησίως έπί ένα μήνα. Τά ένοχλήματα θά ύποχωρήσουν ταύ- τοχρόνως έξ όλων τών όργάνων και συστημάτων, γιατί είναι τής αυτής αιτιολογίας.

Κ. Π., Κάτω Πατήσια: Κατ' όρ- χην πρέπει νά μετρήσετε βασικό με- ταβολισμό. Τά ένοχλήματα δέ φαί- νεται νά είναι όργανικής φύσεως. Η μεγάλη άδυναμία βεβαίως παίζει ση- μαντικό ρόλο, γι' αυτό θά πρέπει ά- παωδήστε νά συνέλθετε μέ φαγητόν, ή και φάρμακα. Ό γάμος έπιβάλλε- ται νά γίνη τό συντομώτερον. Η εκ- κρεμώσις τής μηνστεις συντελεί στην έπίδεινωσι τής καταστάσεως. Η εξέ- τασι σας από τό νευρολόγο τής έμ- πιστοσύνης σας είναι άναγκαία. Η παλιά προσβολή δέν πρέπει νά σας άνησυχί, γιατί δέν έχει σχέση μέ τή σημερινή κατάσταση.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟ

έφτυναν άλλοτε...

Περίεργες συνήθειες τού παλαιού καιρού

Μιά από τής περιφημότερας έταί- ρες τής Ρώμης κατά τήν περίοδον τής Άναγνώσεως ήταν ή συνήθεια τής ζούσε μέ τή μεγαλοπρέπεια, τή πολ- λυτέλεια και τή χλιδή βασιλίσσας. (Ό Μιχαήλ Ζεβόκο τήν έκαμε ένα από τς κυριώτερας πρόσωπα τού μου- στεογραφίου, πού έδημοσίευσε άλλοτε δ «Θεσσαυρός»).

Στά χρονικά τής εποχής άναφέρε- ται, λοιπόν, τό ακόλουθον άνεκδοτό γι' αυτήν:

«Μιά μέρα, ό πατριάρχης Άντζέλο άδήςσθ στο μέγαρό της τόν πρε- σβυτή τής Ισπανίας. Ό Ισπανός διπλωμάτης θάμισε τήν πολυτέλεια τών διαφόρων αίθουσών, άλλά ή όμορ- φία τής οικοδόμησεως τόν άφηρεσε έκστατικό. Στάθηκε μερικές στιγμές άφωνος κι' έπειτα, νιώθοντας τήν άνάγκη νά φύσθ, γύρισε κι' έφτυσε στο πρόσωπο ένός από τούς άρ- χισμους τής ακολουθείας του. «Μή θυ- μάσθ, πού είπα. Τό πιο άσχημο πράγμα έδώ μέσα είναι τό πρόσωπό σου. Δέν μπορείς, λοιπόν, νά φύ- σθ άλλωθ».

«Αυτή ή πράξις, μ' όλο πού ήταν άγενής, ευχαρίστησε βασικά με- ταβολισμό. Τά ένοχλήματα δέ φαί- νεται νά είναι όργανικής φύσεως. Η μεγάλη άδυναμία βεβαίως παίζει ση- μαντικό ρόλο, γι' αυτό θά πρέπει ά- παωδήστε νά συνέλθετε μέ φαγητόν, ή και φάρμακα. Ό γάμος έπιβάλλε- ται νά γίνη τό συντομώτερον. Η εκ- κρεμώσις τής μηνστεις συντελεί στην έπίδεινωσι τής καταστάσεως. Η εξέ- τασι σας από τό νευρολόγο τής έμ- πιστοσύνης σας είναι άναγκαία. Η παλιά προσβολή δέν πρέπει νά σας άνησυχί, γιατί δέν έχει σχέση μέ τή σημερινή κατάσταση».

Θά νομίσате ίσως ότι ό Ισπανός διπλωμάτης είχε κακή άνατροφή. Κά- νε άλλο! Ό άνθρωπος, ως τις άρ- χές τού δεκάτου όγδόου αιώνα, έφτυ- ναν όπου τύχη. Ό Λά Μπρυγιέρ, πε- ριγράφοντας τόν Ζιδόν, γράφει, με- τά όλων, τά έξής: «Βγάζει ένα μεγάλο ματσάκι και φασάι τή μύτη τού μέ γόλυο βόρυδο. Φταρνίζει πολύ δυνατά και φτύνει τό φλέγμα ή τό σάλιο τού πολύ μακριά».

Ό Λά Μπρυγιέρ αναφέρει επίσης γιά τόν δούκα ντε Μπρακά ότι έφτυ- νε πάνω στό κρεβάτι του. Μιά μέρα πού ήταν άρρωστος και πού είχαν πάει πολλοί φίλοι του και ώραίες κυ- ρίες γιά νά τόν έπισκεφθούν, έσκόπε- μπροστά τους τό σκεπασμά του κι' έφτυσε στό σεντόνιό τους.

Λίγο πρωτότερος, κάποιος Μπου- τζό έκαμε ένα βράδυ στό μέγαρό τής ύποκείμεσεως ν' «Όπου μία διαλέξι... γιά τούς διαφόρους τρόπους μέ τούς όποιους μπορούσε νά φύσθ κανείς εύγενικώς μέσα σ' ένα κοσμικό σα- λόνι. Κι' ό αέθροφος άπαράβησε πνήματα δύο! Σινέδριος δέ τά λόγια του και μέ παραδείγματα κι' άρχισε νά φτύνη βεβιά κι' άριστερά. Κατά τόν Μπουτζό, μπορούσε κανείς νά σηκώσθ, τό χαλί και νά φύσθ από κάτω. Άν, όμως, έφτυσε πάνω στό χαλί έπρεπε τότε νά... πατήσθ τό φλέγμα και ενά τό λυγίσθ».

Πολύ εύγενικός τρόπος ήταν επί- σης νά φτύνη κανείς μέσα στό βάζο, είτε περιείχαν άνθ ή είτε όχι. Έπρε- πε, όμως, νά διαλέξη μιά στιγμή πού νά μί τόν έβλεπε κανείς.

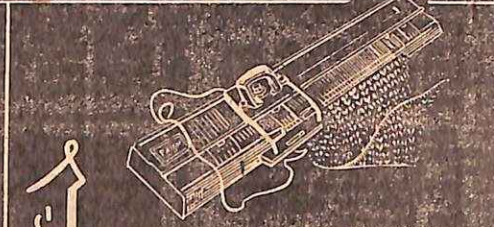
Ό Μπουτζό κατέκρινε, όστόσο, τή συνήθεια πού είχαν πολλοί άνθρωποι τής εποχής τού νά φτύνουν στη ράχη εκείνων πού προπορεύονταν άπ' αυ- τούς στο δρόμο!

Είμαι άλήθεια πώς, στο μεταξύ, είχαν έπληρωθί τά πνευμοδόχεια. Άλ- λά τά έφταναν από χρυσάφι ή ά- σπρι κι' ήταν άληθινά κομψοτεχνή- ματα. Γι' αυτό, οι κάτοχοι τους ά- πόφραζαν νά τά λερώνουν και προτι- μούσαν νά φτύνουν στο πάτωμα ή σταίς τοίχους. Γιά νά τά διατηρή- σουν δέ άσφρα, τά έβαζαν πάνω σέ ψηλές κουβάλες, σέ τρόπο πού νά μίν μπορ κανείς νά τά φτύσθ.

Έτσι, είχαν μόνο διακοσμητικό χα- ρακτήρα.

Άλλά από τήν εποχή τού Λουδο- βίκου 16ου, τά πνευμοδόχεια έπαυσα- ν νά έχουν διακοσμητικό χαρακτή- ρα και οι άνθρωποι άποκήρυξαν σιγά- σιγά τή συνήθεια νά φτύνουν μέσα σ' αυτά.

PASSAP

Ένα καινούργιο έφόδιον
είς τήν διάθεσιν κάθε ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ PASSAP

Η PASSAP (ΠΑΙΣΑΠ) ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ
ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΑΠΟΔΟΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΠΛΕΙΣΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΙΤΗ ΣΕ ΌΛΟΥΣ

τιμή βασιυή/μηχανή/2950
πλέμει ολατά μαλλια χειροπλευ-
τιυή/σε απείρια σχεδίων

Αναλαμβάνομεν τήν πλήρη Ευπαι-
ΔΕΥΣΙΝ κάθε άχοραστριάς ΔΟΡΕΑΝ

Συμπληρώσατε τού παρόν δελτίον και άποστεί-
λάτε είς τήν Εταιρίαν άντιπροσώπων
ελεγκτικών PASSAP
«Θεο) ΝΙΛΙΤΣ» 21 ΑΘΗΝΑΙ

Θά σάς άποστείλωμύ καθά κρίνησθ αλη-
θορροίμια ΔΟΡΕΑΝ

Όνομα.....
Διεύθυνσις.....

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ γουρούνια

Κάποτε ο Ναστραδίν, που βρέθηκε στην ανάγκη, πήγε και βρήκε τὸν 'Ισμέτ, ἀγὰ, τὸν πρὶν πλοῦσιο τοῦ χωριοῦ, κι' ἀπὸ ἐπεσε στὰ πόδια του, ἀρχισε νὰ τοῦ λέει:

— Ἀγὰν, 'Ισμέτ ἐφέντη! δώσε μου χίλια φλουριά, νὰ περάσω ἀπὸ τὴ δύσκολη χρονιά, καὶ τὸ χρέον θὰ σοῦ δώσω χίλια διακόσια!

Μὰ ἐκεῖνος, ἀπὸ κῦτταξε τὸ Χότζα κοροϊευτικά, σήκωσε ἀδιάφορος τοὺς ὤμους του καὶ κίνησε νὰ φύγει.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ 'Αλλάχ, ἀγὰ μου!... ἐξακολούθησε τὰ παρκαλῖα ὁ Ναστραδίν. Δώσε μου τὰ χίλια φλουριά, καὶ νὰ χρεώσω τώρα καὶ τὸ χρέον θὰ σοῦ δώσω χίλια πεντακόσια!

— Ἐγὼ δὲν κάνω τέτοιες δουλειές, Χότζα! ἀποκρίθηκε ὁ 'Ισμέτ. — Ἀν ζητᾶς το-κογλύφο, λάθος πόρτα χτύπησες... Ἐγὼ εἶμαι ἀρχόντης στὸ χωριὸ καὶ δὲν καταπιάνομαι με τέτοιες ψυλοδουλειές.

— Ψιλοδουλειὰ εἶν' αὐτή, ἀγὰ μου; ρώτησε μισοκακόμοια ὁ Χότζας. — Κερδίζεις πεντακόσια φλουριά, χωρίς οὐτὸ τὸ δακτυλάκι σου νὰ κουνήσης!

Πάει, τελείωσε ἡ κουβέντα, Ναστραδίν! τὸν ἔκοψε ἀπὸτομα ὁ 'Ισμέτ. Δὲν σοῦ δανεῖζα γρήγορα τοιαύτη Μονάχα, ἀν ἔχης πραγματικά ἀνάγκη καὶ θέλεις νὰ δουλέψης. Ἐλα στὸ χημάκι μου ἐπιστάτης.

Ὁ Ναστραδίν, πού τ' ἄν χρειάστηκε, δέχτηκε τὴν πρόταση τοῦ ἀγὰ.

— Ἀντί, γυναικά, ἀπὸ ἡ δόξη κατάντησα ζαπασί! Μὰ δὲν περάσεις. Σφαῖρα εἶναι καὶ γυρίζει... εἶπε στὴ φασίε.

Μὰ ἡ φασίε τοῦμπεσε ἀμέσως τὴ φωνή:

— Μὲ τέτοιο μπουμπουνιόφλο ποῦχες, καλὰ πού δὲν ἔγινες καὶ σκουπιδιαρής!

Ὁ Χότζας προτίμησε νὰ σοπᾶσθι κι' ἀρχισε σιγά-σιγά νὰ μαζεύει τὰ πράγματα πού θάπαινε μαζί στὴν καινούργια του δουλειά. Ἐχε βέβαια καὶ τὸ λόγον τοῦ μεγάλου βάρους στὴν καρδιά γιὰ τὸ κατάντημά του, μὰ δὲν ἔλεγε νὰ τὸ βάλῃ κάτω καὶ μονολογοῦσε γιὰ τὴν πάχη κουράγιο:

— Ἀν εἶναι θέλημα τοῦ 'Αλλάχ κι' ἔτσι γραμμένο στὸ κυμέν, δὲν ἀποκλείεται καὶ σκουπιδιαρής νὰ γίνω, πού λέει κι' ἡ γυναικά μου...

Ἐτοί περᾶσε κόμπορος καὶ ὁ κι' ὁ Ναστραδίν πηγαίνονταν κάθε βδομάδα ἀπ' τὰ χημάκια στὴ γυναικά του, πού, παρ' ὅλη τὴ γκρίνια της, τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη.

Μία φορὰ ὅμως χρειάστηκε νὰ περάσθι κι' ἀπ' τὸ κονάκι τοῦ ἀφεντικοῦ του, γιὰ κάποιον δουλειά. Μήπως λοιπὸν με σέβασμό στὸ σπιτί καὶ ζήτησε νὰ δῇ τὸν 'Ισμέτ. — Ἀγὰ, — τῶνε, Χότζας... Ἀν θέλεις περάσε μέσα στὸ προπέλι... τοῦτε ἕνας ὑπέρτης.

Κι' ὁ Ναστραδίν, ἐπειδὴ βιάζονταν, πήγε καὶ βρήκε τὸν 'Ισμέτ νὰ τῶν με τὴς δύο τοῦ γυναικὸς καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ του. Κάθισε τότε κι' ἐκεῖνος δίπλα στὸ τραπέζι, μὰ καίτοι δὲν εἶπε νὰ τοῦ δώσῃ κάτι τι.

— Τί νῆα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ χημάκι; τὸν ρώτησε ὁ 'Ισμέτ. — Ἀγὰς με μπουκωμένο τὸ στόμα.

— Τίποτα τὸ σπουδαῖο, ἐφέντημ'. Μονάχα ἡ γουρούνια γέννησε ἑκατὸν γουρούνιακια... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν, λιγωμένος ἀπ' τὴν πένια.

— Δικαίωμα, εἶπες; Δόσε νάχθι ὁ 'Αλλάχ! φώναξε ὁ 'Ισμέτ.

Μὰ ὁ Χότζας, πού ἀρχισε νὰ βράχῃ ἀπ' τὸ κακό του, γιὰ τὴν ἀδιαφορία τοῦ ἀφεντικοῦ του, συνέχισε τὴν κουβέντα:

— Αὐτὸ ὅμως, ἀγὰ μου, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο...

— Πισί, μπρὲ Ναστραδίν; ἐμφύλασθη ὁ 'Ισμέτ καὶ κόνιψε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὴ μπουκιά του.

— Νῆα, γιατί, ἡ γουρούνια ἔχει μόνο δώδεκα μαστάρια... μωμυρίζει ὁ Ναστραδίν.

— Καὶ πῶς τῶνε, λοιπόν, τὸ δέκατο τρίτο γουρούνακι; ἀπάντησε ὁ ἀγὰς.

Κι' ὁ Χότζας, πού περίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας εἰρωνικά:

— Κάνει τὸ καμμένο, 'Ισμέτ ἐφέντημ'. Δεῖ τι κάνω καὶ τοῦ λόγου μου τώρα: Κιττάει τ' ἄλλα... γουρούνακια πού τῶνε!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ 'Ισμέτ. — Ἀγὰς πήγε νὰ σκάσθι ἀπὸ ἕνα κόκκαλο, πού κάθισε ἐσφυκτικά στὰ λαμπού του.

72

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ ΧΙΟΝΙΑ

Τὸ φίλος μου τὸ Λευτεράκης αὐτοκίνητο ἔχει—ἕνα τζίπ ἐνεται, γιὰδρὸν—ἄμμα καμμία φορὰ ἐκδρομὴ μὰς πηγαίνει. Τὸ λοιπὸν ἐφέτος με ἔφαγε τὸ Σουρπουίτσα μου:

— Καραμπέτακι μου πῆς στὸν Λευτεράκη νὰ μὰς πᾶν μὴ ἐκδρομὴ με τὰ χιόνια.

— Χιόνια, κουζούμ, κρύα ἐνεται. Τί νὰ τὰ κάνης τὰ χιόνια, μπέ;

— Ἀμα τὸ Σουρπουίτσα μου πολλὴ τῆς ἀρέσουν τὰ χιόνια καὶ χίς τὸ στόμα της σταματημένον ντὲν εἶναι. Ἐσὺ τὸ ἡξέρεις, ἀναγνώστη ἐφέντη, τὸ Σουρπουίτσα μου. Ὅταν ἕνα λόγος λέει μπουλὲ κεβεζὲ νάϊκα ἐνεται, σταματημένη ντὲν ἵνεται. Τότε τὸ φίλος μου τὸ Λευτεράκης ἰδρίσκω.

— Λευτεράκης, λέω, τὸ Σουρπουίτσα μου πολλὴ παρακαλεσμένον σὲ κάνει, μὴ ἐκδρομὴ με χιόνια θέλει.

— Τὸ φίλος μου, τὸ Λευτεράκης πολλὴ πιρόθυμος ἀντιρῶν ἐνεται.

— Ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Σουρπουίτσα, λέει, μπορούμε νὰ τῆς χαλάσουμε τὸ κατήρι;

— Μπιδάβο, Λευτεράκη μου, λέω. Πότε νὰ ἐπόμε;

— Τὸ Σάββατο.

— Ὅταν τὸ εἶπα στὸ Σουρπουίτσα μου, ἀπ' τὴ χαρά της ἐκεῖ ἀπάνω πηδημένο ἐναι καὶ τὸ Σάββατο, τὸ ἀπόγεμα, μέσα στὸ τζιπάκι ἱμπήκαμε, ἐγὼ, τὸ Σουρπουίτσα μου, τὸ Λευτεράκης καὶ τὸ νάϊκα τοῦ Λευτεράκη, Δεσιπούλα λέεται.

— Πού νὰ πᾶμε; Πού νὰ πᾶμε; Λέμε στὸ ὄθβα νὰ πηγαίνουμε, κουμπάρα μας νὰ ἰδρίσκωμε, πολλὴ πολλὴ περιποίησις νὰ μὰς ἐκάνη.

Τὸ λοιπὸν ἐτοίμους λέετε, μέσα στὸ τζιπάκι ἱμπήκαμε καὶ τὸ Σουρπουίτσα μου μεῶλο χαρὰ ἔκανε, ἄμα μεῶλο ἀνησυχία εἶχε:

— Ὅα βροῦμε χιόνια;

— Καὶ βέβαια θὰ βροῦμε.

— Καὶ ἂν δὲ βροῦμε;

— Ἐ, ἄμα ντὲν ἰδρίσκω, ἔλεα ἐγὼ, τί νὰ ἐκάνουμε Σουρπουίτσα μου; Μόνοι μας χιονισμένο νὰ ἐκάνουμε;

Τὸ λοιπὸν τέτοια ἀνησυχία εἶχε τὸ Σουρπουίτσα μου, ἄμμα ἐκεῖ μὲς κοντὰ στὸ Βίλλια Μίλλια, πῶς τὸ λένε φτασμένο εἰνῆκαμε, βάϊ, βάϊ, κουζούμ, τί χιόνι ἦταν ἐκεῖνο γιὰχὸ! 'Ισοκίνητο μὰς χίς ντὲν ἡπιουρούσε πρὶνωρημένο νὰ ἐνεται, πολλὴ χιόνι στρωμένο ἦταν, μπιδάβο ἄλλο ἰσοκίνητο διρόμο κλεισμένο ἐκάνανε καὶ ἀπὸ πίσω ἄλλα ἦσαν ἐμείς σὰν ποτὶκα μέσα στὸ φάκα κλεισμένοι εἰνῆκαμε. Στὴν ἀρχὴ τὸ λοιπὸν τὸ Σουρπουίτσα μου λέει:

— Ἀχ τί ὠραία! Τί ὠραία!

Χιόνι εἶδε ἄμμα μεῶλο χαρὰ ἔκανε. Ὅλα ὠραία ἦσαν, ὠρα ὠρα χιόνι ἐπεφτε, ἀέρας φυσήμενος εἰνῆταν, βάϊ, βάϊ, ὠμοφα ἦταν.

Ἐπειὰ μὴ ὠρα περασμένο εἶναι καὶ τὸ διρόμο ἀνοιγμένο ντὲν εἰνῆταν. Βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί κρύο ἦταν ἐκεῖνο κουζούμ! Ὅζω ἀπὸ τὸ τζιπάκι ἰδρίκαμε ἄμμα μούτρα μὰς κατακόκινα εἶναι, χέλια μὰς παγωμένα, μᾶτια μὰς στρωμένα, μῦτες μὰς θὰ ἱπέτανε.

— Τρρρ! ἔκανε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Τρρρ! ἔκανε καὶ τὸ Δεσιπούλα.

— Ἀμὰν, μῦτη μου ἱπέφτε, ἔλεα ἐγὼ.

— Ἐξω στὸ ἰσοκίνητο ἰστέκομαστε, παγωμένοι ἐνόμεστε, μέσα ἱμπήκαμε, τρελλαινόμεστε, ἄμὰν γιὰδρὸν τί νὰ ἐκάνουμε; 'Ιμ-προστὰ ντὲν ἡπιουρούσαμε νὰ πηγαίνουμε, πῶς ντὲν ἡπιουρούσαμε νὰ ὀρίσουμε, χίς πουθενά, καφεῖνο μαφενέλο, μαζάϊ φελιάν, φιστίκ, τίποτα ντὲν ἦταν.

— Ἀμὰν Σουρπουίτσα, λέαμε, χιόνι ἡθελος ἄμα μὰς ἔκαψες μπέ γιὰχὸ!

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χίς τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἡπιουρούσε νὰ μιλήσθι, δόντια της τριζάνε, ἕνα, δύο, τριεῖς ὠρες, μπελὰ μὰς ἰδρίκαμε, γιὰδρὸν. Τέλος σπάγγων τὸ πιρῶϊ, διρόμος λιὰκι ἀνοιγμένο εἶναι, πίσω στὸ Ἀθῆνας ὀρίσαμε, παγωμένοι εἰμαστε. Χίς ἀπὸ τότε χιόνια ἄλλα ντὲν ἐλῆτρε τὸ Σουρπουίτσα μου.

— Ἀμα καὶ νὰ ἐπᾶν, πηγαίνω ἐγὼ, μπέ; Τρελλὰς ντὲν εἶμαι!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ καμινέτο

Ἄσε μας πιά, νὰ χαρῆς. Λυπήσου μας καὶ ἄσε μας μ' αὐτὸν τὸν παλιό-αναπηρά σου, πού κοντεύει ν' ἀποκτήσῃ τὰς διαστάσεις κοσμοϊστορικοῦ γεγονότος. Μπᾶ, σὲ καλὸ σου, τί σοῖ ψώνιο εἶναι τοῦτο δῶ πάλι: Ἐχω ἰδῆ καὶ ἀκούσει ἀνθρώπους νὰ ὑπερφηανεύονται γιὰ τὸ σπῆτι τους, γιὰ τὴν καταγωγή τους, γιὰ τὸν κῆπο τους, γιὰ τοὺς υἱούς των. Ἀλλὰ ἀνθρώπο νὰ ὑπερφηανεύεται γιὰ τὸν ἀναπηρά σου, νὰ τὸν διαφημίζῃ, νὰ τὸν ἐπαυῖν, νὰ τὸν ἐξυμνῇ, νὰ τὸν δοξολογῇ, νὰ τὸν σχολιάζῃ, νὰ τὸν ἐξυμνῇ, καὶ τὸν ἐγκωμιάζῃ καὶ τὸν κᾶν ἐκπομπή, πρώτη φορὰ συναντῶ κατὰ τὴν πολυτάραχη σταδιοδρομία μου. Καὶ ὅλο μὲ δαῦτον παλεύεις καὶ ὅλο μὲ δαῦτον ἀσχολεῖσαι καὶ ἀμφοδῶν ἂν ἔχης τίποτ' ἄλλο στὸ μικροῦσικο καὶ περιωρισμένο μυαλούδακι σου, ἐκτός ἀπὸ τὸν περιδρόμο αὐτὸν ἀναπηρᾶ.

Τὴν ἀναπηρᾶ δηλαδὴ: Ὁ Θεὸς νὰ τὸν κᾶν ἀναπηρᾶ αὐτὸ τὸ χοντροφτιαγμένο καμινέτο. Τί εἶπες; Εἶναι φτηνός, ἀλλὰ ἀνάγει! Αὐτὸς αὐτὸ εἶναι πού ἐπαναλαμβάνεις διαρκῶς:

— Ἐχω τὸν καλύτερο ἀναπηρᾶ. Κυττάτε πῶς ἀνάγει! Παίρνει μὲ τὴν πρώτη, δὲν χάνει καμμιὰ. Ἀνάγει καὶ στὸν ἀέρα.

Καὶ δὲς του ὁ ἀναπηρᾶς. Καὶ δὲς προφταίνει ἀνθρώπος νὰ βγάλῃ τσιγάρο καὶ τοσούτ. ἐσὺ τὸν ἀναπηρᾶ, γιὰ νὰ τοῦ δώσης φωτιά, χωρίς νὰ σοῦ τὸ ζητήσθι καὶ ν' ἀποδείξῃς ἐστὶν, ὅτι εἶναι καλὸ ἀναπηρᾶ.

Ἀλλὰ καὶ χωρίς νὰ βγάλῃ τσιγάρο ὁ ἄλλος καὶ χωρίς νὰ βγάλῃ οὔτε ὁ ἴδιος, ἐσὺ τοσούτ τὸν ἀναπηρᾶ, νὰ τὸν περιεργάζεσαι, νὰ τὸν ἐπιδεικνύης, νὰ παίζῃς μὲ δαῦτον, νὰ τὸν ἀνάβῃς καὶ νὰ τὸν σβύνῃς.

— Ἀναπηρᾶκι, ἔ: Δὲ χάνει μίαν!

Καὶ λοιπόν: Τί τὸ σπάνιον κατόρθωμα διαπράττει ὁ ἀναπηρᾶς σου, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς ἀνάγει: Καθῆκον παντὸς ἀναπηρᾶς, αὐτὸ εἶναι: ν' ἀνάβῃ. Ἀν δὲν ἀνάβῃ, δὲν εἶναι ἀναπηρᾶς κι' ἐκεῖνος πού τὸν ἔχει, τὸν πετάει στὰ σκουπιδιά. Ἡ μῆψος ἔχεις τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀναπηρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ πού ἀνάγει: Χιλιάδες ἀνθρώποι ἔχουν ἀναπηρᾶς, πού ἀνάβουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνουν ζήτημα, γιὰτί τὸ θεωροῦν φυσικόν.

Ἀλλὰ τοῦ λόγου σου ἔχεις καταστήσει τὸν ἀναπηρᾶ σου ἥρωα. Ἐπειδὴν λέει, ἀνάγει! Ἀλλὰ τί ἄλλο μπορούσε νὰ κᾶν, χρυσέ μου; Νὰ καταβρέχῃ, νὰ περπατᾷ ἢ νὰ χορεύῃ; Καί, κατὰ τὴν δική σου νοσηρία, δηλαδὴ, θὰ μπορούσε νὰ ὑπερφηανεύεται ἕνας ἀνθρώπος γιὰτί κομπᾶνεὶ τὸ παλτό του, ἀνὰβει ἡ λάμπα του, γράφει ὁ στυλογράφος του, λειτουργεῖ ἡ ηλεκτρικὴ του κουζίνα ἢ ἀνοίγει ἡ πόρτα του.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐτὴ ἡ ἱστορία κατ'ἡμέτερον ἐνοχλητικὴ καὶ ἐκνευριστικὴ εἰς τὸ ἔπακρον. Μία ὁ ἀναπηρᾶς, δύο ὁ ἀναπηρᾶς, τρεῖς ὁ ἀναπηρᾶς, βαρέθηκα ν' ἀκούω αὐτὴ τὴν ἀκατάσχετη ἀναπηρολογία. Καί, ἂν θὲς τὸ καλὸ σου καὶ τὸ καλὸ του, σταμάτα τη. Γιὰτί θὰ μὲ πιάσῃ τὸ νευρικό μου καμινέτο ὥρα καὶ θὰ φάῃ πέτρας τὸ καμινέτο σου, πού οὔτε τὸ βάζεις στὸ νοῦ σου. Γιὰ νὰ μὴ σοῦ πῶ ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ δεχτῇ καὶ κατακέφαλα. Μ' ἐπηρεᾶς πιά, ὁλακέντρε.

Στὴν χαρακτηριστικὴ αὐτὴ φωτογραφία τοῦ Τρέτσαν, τὰ ὀκτὼ πρόσωπα φαίνεται νὰ ἀτέκωνται παρατεταμένα κατὰ μέτωπον. Μόνον ἡ σκία τοῦ ἀναπηρᾶ πῶς ἔχουν τοποθετηθῇ σὲ κύκλο!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εἶχε τρελλαθῇ. Ἀπλῶς τὸ ὀκτὼ πρόσωπα, πού εἰκονίζονταν στὴν φωτογραφία, ἄκουσεν ἀπὸ τὸν τρόπο τὴν μηχανὴν τοῦ (σπεινὸν ὁ) ἐπέτρεχε ὁ Τρέτσαν τὸ ἐντυπωσιακὸ τρῦκ τῆς παρελθούσης.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ὅσοι τὴν εἶδαν, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό, ἀνέκωντο νὰ λίσουν τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ ἀνίγμα: Ἡ—σκέφτηκαν—ἡ μηχανή... τρελλάθηκε ἢ ὁ φωτογράφος ἢ ὁ ἥλιος!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εἶχε τρελλαθῇ. Ἀπλῶς τὸ ὀκτὼ πρόσωπα, πού εἰκονίζονταν στὴν φωτογραφία, ἄκουσεν ἀπὸ τὸν τρόπο τὴν μηχανὴν τοῦ (σπεινὸν ὁ) ἐπέτρεχε ὁ Τρέτσαν τὸ ἐντυπωσιακὸ τρῦκ τῆς παρελθούσης.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ὅσοι τὴν εἶδαν, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό, ἀνέκωντο νὰ λίσουν τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ ἀνίγμα: Ἡ—σκέφτηκαν—ἡ μηχανή... τρελλάθηκε ἢ ὁ φωτογράφος ἢ ὁ ἥλιος!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εἶχε τρελλαθῇ. Ἀπλῶς τὸ ὀκτὼ πρόσωπα, πού εἰκονίζονταν στὴν φωτογραφία, ἄκουσεν ἀπὸ τὸν τρόπο τὴν μηχανὴν τοῦ (σπεινὸν ὁ) ἐπέτρεχε ὁ Τρέτσαν τὸ ἐντυπωσιακὸ τρῦκ τῆς παρελθούσης.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ὅσοι τὴν εἶδαν, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό, ἀνέκωντο νὰ λίσουν τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ ἀνίγμα: Ἡ—σκέφτηκαν—ἡ μηχανή... τρελλάθηκε ἢ ὁ φωτογράφος ἢ ὁ ἥλιος!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εἶχε τρελλαθῇ. Ἀπλῶς τὸ ὀκτὼ πρόσωπα, πού εἰκονίζονταν στὴν φωτογραφία, ἄκουσεν ἀπὸ τὸν τρόπο τὴν μηχανὴν τοῦ (σπεινὸν ὁ) ἐπέτρεχε ὁ Τρέτσαν τὸ ἐντυπωσιακὸ τρῦκ τῆς παρελθούσης.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ὅσοι τὴν εἶδαν, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό, ἀνέκωντο νὰ λίσουν τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ ἀνίγμα: Ἡ—σκέ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μις Μπρίτζ, που ήταν δεινή σκοπεύτρια, προσελήφθη από τον Περζέ, για να κάνει επιδείξεις με το πιστόλι της. Μαζί της βρήκε δουλειά και ο Ραούλ κι' έτσι άρχισαν μια νέα ζωή. Σ' ένα χρόνο είχαν γυρίσει όλη την 'Αργεντινή και είχαν πάει και στη Χιλή, καθώς και στην Ουραγουάη.

24^{ον} "Ετσι με τα ταξίδια του αυτά ο Ραούλ μορφώθηκε, το μυαλό του ώριμωσε κι' έμαθε πολλά πράγματα. Με τη πείρα που είχε αποκτήσει, φρόντιζε να ρωτάει για όλα τα πράγματα. Για το εμπόριο, για τις πληροφορίες πηγές, για τα προϊόντα του κάθε τόπου, για το αξιοπερίεργο. 'Αλλά κι' εκτός αυτού, επειδή κέρδιζε πολλά χρήματα, κατέθετε τις οικονομίες του σε μια τράπεζα, όπως τον είχε συμβουλέψει η Μις Μπρίτζ.

Μια μέρα έτυχε ξαφνικά να βρεθεί σε μια δημοπρασία γαϊών, πράγμα που γίνεται στην 'Αργεντινή τακτικά. 'Αγόρασε λοιπόν έκτακτο εκτάριο στην κοιλάδα του Ρίο Νέγκρο, κοντά στη Μπάγια Μπλάνκα.

Χάρηκε πολύ μάλιστα, όταν ο συμβολαιογράφος του έδειξε τους τίτλους αυτής της ιδιοκτησίας, γρηγομείς του 'δινάτο, με κηδεμόνα τον σέρ Ράφλ.

Τώρα ο Ραούλ ήταν και ιδιοκτήτης! Αυτός ο μικρός και φτωχός μετανάστης της 'Αργεντινής είχε έκτακτο εκτάριο γης! Και την περιουσία αυτή τη χρυσόμνη στη δουλειά του, στην τάξη του, στις οικονομίες του, αλλά και στην προστασία της Μις Μπρίτζ.

Πόσο την αγαπούσε, πόσο την θαύμαζε, πόσο τη σεβόταν! Φρόντιζε πάντα να κάνει ό,τι του έλεγε, πρόθυμα.

Πολλές φορές η Μις Μπρίτζ εύρισκε μια ανθοδέσμη πάνω στο τραπέζι της...

"Ετσι πέρασαν μήνες και μήνες που ο Ραούλ θεωρούσε τον εαυτό του ευτυχισμένο.

"Ενα πρῶγμα επιθυμούσε: Να κρατήσει αυτή τη ζωή του όσο το δυνατόν και πιο πολύ. 'Ωστόσο ένα μικρό επεισόδιο που παρουσιάστηκε στις ώριμες ημέρες, στενοχώρησε τον Ραούλ.

Μια ημέρα η Μις Μπρίτζ κι' ο Ραούλ επρόκειτο να παρουσιάσουν για πρώτη φορά στην Μπάγια Μπλάνκα. Θά έδιναν στο θέατρο «Πολυθέατρο» μερικές παραστάσεις.

Η πόλη αυτή έχει τρία λιμάνια, που της εξασφαλίζουν σπουδαίο εμπόριο.

Η Μις Μπρίτζ κι' ο Ραούλ ήταν ενθουσιασμένοι από τη ζωή τους στη Μπάγια Μπλάνκα. Οι πλούσιοι του τόπου, που οι διασκεδάσεις τους ήταν σπάνιες, υποδεχθήκανε με μεγάλη χαρά την όμορφη σκοπεύτρια. 'Ολοι μιλούσαν για τις παραστάσεις του «Πολυθέατρου». Οι μεγάλοι εκείνοι γαιοκτήμονες των περιχώρων, οι γκάντσοι που είχαν γίνει στο μεταξύ πλούσιοι, ενώ ποιν αγωνιζόντουσαν με τους 'Ινδιάνους, ξετρελλάθηκαν με τις υπέροχες επιδείξεις της 'Αμερικανίδας. Της στέλνανε λουλούδια και την αγύριζαν μαζί με τον Ραούλ στις ώριμες τους «εσταντίτες».

Προς χάριν της Μις Μπρίτζ ωράγανωσαν κυνήγια στρουθοκαμήλων και γουανακόν. Τα κυνήγια αυτά γίνονται και πιο σπάνια, γιατί χρειάζονται μεγάλες εκτάσεις έλευθες από κάθε εμπόδιο, δηλαδή χωρίς σπίτια, χωρίς φράχτες και μαντρότουχους.

Πόσο διασκεδάζε ο Ραούλ με τα κυνήγια εκείνα! Ξεκινούσαν κομμάτι εικοσαριά καβαλλάρηδες με τα σκυλιά τους, που ήταν λαγωνικά της Παταγονίας. 'Ολοι μαζί σκορπίζονταν από όπου έκαναν πρώτα έναν κύκλο, κατόπιν τέντευαν κι' έδειναν μέσα τις στρουθοκαμήλους, που τρομαγμένες κούτααν να ξεφύγουν, μα δεν το κατορθώναν.

Τότε ακούγονταν από παιτύ να σφυρίζουν.

— Θέλει να γίνει χειρουργός σαν τον μπαμπά του!

οι «μπουλεαντόρες» — είδος λάσων, που καταλήγουν σε σιδερένιες μπάλλες — και τα μεγάλα πουλιά, μπλεκόντουσαν σ' αυτούς κι' έπεφταν κατά γης.

Η ώραία όμως αυτή ζωή επρόκειτο να πάρη τέλος. 'Υστερα από τρεις ημέρες οι παραστάσεις τελείωναν κι' η Μις Μπρίτζ, ο Ραούλ κι' ο σέρ Ράφλ θά έφηναν από την Μπάγια Μπλάνκα.

Ένα πρωί, ο Ραούλ παρουσιάστηκε στην κυρία του κρατώντας ένα χάρτη.

— Μις Μπρίτζ, της είπε, είδα λίγο πριν σ' αυτόν τον χάρτη ότι το κτήμα μου βρίσκεται εδώ κοντά, ανάμεσα στο Ρίο Νέγκρο και στο Ρίο Κολοράντο. Δεν απέχει παρά λίγες ώρες. Δέστε και σεις...

Ο μικρός είχε απλώσει τον χάρτη στο τραπέζι, όπου η Μις Μπρίτζ έγραφε το πρωινό της. 'Εκείνη τότε κατάλαβε το σκοπό του μικρού, και χαμογελώντας του είπε:

— Σέρω τί θέλεις, μωύ μωύ! Να κάνουμε έναν περιπάτο ως το κτήμα σου. Αυτό δεν εννοείς;

— Ναι, Μις Μπρίτζ! απάντησε ο μικρός. Δεν είναι άσπιο να αγοράσω έκτακτο εκτάριο γης, χωρίς να τα δώ ποτέ μου; Να έχω κτήμα και να μη το γυρίζω;

— Μπα! Έκανε ο σέρ Ράφλ. Για τόσο λίγο τόπο δεν αξίζει να σκοτίζεσαι...

Ο μικρός όμως είχε αντίθετη γνώμη. Τά έκτακτο εκτάριο του φανόντουσαν σπουδαία ιδιοκτησία και επιθυμούσε πολύ να τα δει. 'Επειτα ο Ραούλ είχε το σχέδιο του. Και δειλά-δειλά, είπε:

— Μις Μπρίτζ, μου φαίνεται ότι θα μου φέρετε ευτυχία, αν δεχτήτε την πρόκλησή μου και ορθή μαζί μου στο κτήμα μου. Θέλω να σας κάνω το τραπέζι...

Ο ευγενικός τρόπος του Ραούλ έκανε την Μις Μπρίτζ και τον σέρ Ράφλ να δεχτούν την πρόκλησή του. 'Ετσι η έκδρομή ορίστηκε για την άλλη μέρα.

Θά πήγαν να τον σιδηρόδρομο ως το Πισι Μαλβίντα κι' από εκεί θά έξακουσθούσαν τα ταξίδια τους ως το κτήμα με τ' αλογα.

Ο Ραούλ θέλησε να περιποιηθή την 'Αμερικανίδα ξεχωριστά. 'Επιθυμούσε να μη της λείψη τίποτα.

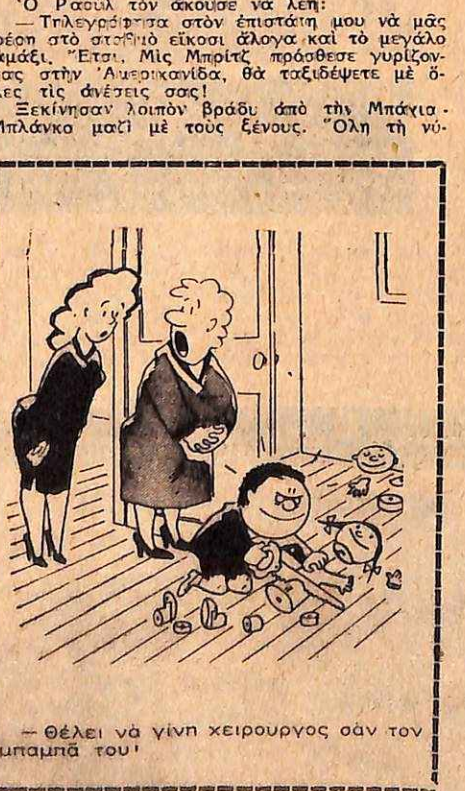
Γι' αυτό όλη την ημέρα έτρεχε στα έστια-τόρια και στα ζαχαροπλαστεία, παραγγέλλοντας άφθονα φαγητά, γλυκά και κρασιά εξαιρετικά, ακόμη και συμπάνιες, καθώς και λουλούδια, που ήταν σπάνια στον τόπο εκείνον. Μ' αυτά γέμισε καλάθια και τα φόρτωσε στο σιδηρόδρομο.

Τη στιγμή όμως που επρόκειτο να φύγουν και το τσάνι σφύριζε, ο Ραούλ στενοχωρήθηκε πολύ. Γιατί η Μις Μπρίτζ του παρουσίασε και δυο άλλους κυρίους, που θα τους έπαιρνε μαζί της στην έκδρομή. 'Ο μικρός δεν ήθελε ξένους. Προτιμούσε να ήταν μονάχα οι τρεις τους. 'Ησυχάζε διως σε λίγο, όταν του είπαν ότι ο ένας, ο κ. Μπαστέρ, ήταν μηχανικός γεωλόγος κι' ήθελε πολύ καλά την τοποθεσία που θά επισκεπτόνταν. Χάρη σ' αυτόν θά εύρισκαν πολύ εύκολα το άκρο της έκτασης που θά κτήμα και θά μάθαιναν την αξία του. 'Ο άλλος, φίλος της Μις Μπρίτζ, ήταν ένας πλούσιος «εσταντιέρος», που αντάλλαζε να τους προμηθεύει αλογα κι' αμάξια.

Ο Ραούλ τον άκουσε να λέει:

— Τηλεγράφιστά στον επιστάτη μου να μās φέση στο σταθμό είκοσι αλογα και το μεγάλο αμάξι. 'Ετσι, Μις Μπρίτζ, πρόσθεσε γυρίζοντας στην 'Αμερικανίδα, θά ταξιδεύετε με όλες τις ανέσεις σας!

Ξεκίνησαν λοιπόν βράδυ από την Μπάγια Μπλάνκα μαζί με τους ξένους. 'Ολη τη νύ-

χτα ήταν μέσα στο σιδηρόδρομο. Τέ πρωί έφτασαν στις όχθες του Ρίο Κολοράντο και στις όχθες βρίσκονταν στον σταθμό του Πισι-Μαλβίντα.

Απέναντι στ σταθμό υπήρχαν λίγες καλύβες. 'Ο φλογερός ήλιος έκαιγε όλη την πεδιάδα.

Όταν ο Ραούλ είδε την έρημη εκείνη, κατάλαβε πόσα χρήσιμη ήταν η παρουσία του πλούσιου «εσταντιέρος», που θέλησε να τους συνοδεύσει. Χάρη σ' αυτόν ένα υπέροχο αμάξι τους περίμενε στ σταθμό. Το μεγάλο αυτό αμάξι με τέσσερις ρόδες ήταν έφοδιασμένο με καθίσματα αναπαυτικά και με τέντα για να τους προφυλάει από τον καφερό ήλιο. Στο αμάξι αυτό ήταν ζεμμένα δώδεκα αλογα και γύρω απ' αυτά υπήρχαν μερικοί καβαλλάρηδες.

Επίσης ακολουθούσαν άλλα δώδεκα αλογα, που θά αντικαθιστούσαν τα πρώτα, μόλις θά κουράζονταν.

Ο Ραούλ, σαν καλός νοικοκύρης, φρόντισε να φορτωθούν όλα τα τρόφιμα στ αμάξι, ενώ τα πέταλο των ζώων χτυπούσαν βενερέα και οι φωνές των οδηγών χαλούσαν τον κόσμο.

Ύστερ' από μερικά χιλιόμετρα, ο Ραούλ είδε ότι ο «εσταντιέρος» είχε μεγάλο δ'κιο, που έπεμνε να πάρη μαζί κι' άλλα αλογα. Γιατί μόλις άφησαν την κοιλάδα του Ρίο Κολοράντο, μπήκαν σε έκτασεις γεμάτες άμμο κι' οι ρόδες του αμαξίου χώνονταν μέσα ως στόν άδριο. Δώδεκα αλογα μόλις μπορούσαν να σύρουν το αμάξι.

Ο Ραούλ έβλεπε άνθρωπα εκείνη την έρημο, όπου λίγα μόλις δένδρα έβλεπε κανείς σκορπισμένα εδώ κι' εκεί.

Αν το κτήμα μου έχη τέτοια γη, είπε σπόν γεωλόγος, δε θά είναι καθόλου ωραίο αλλά κι' ούτε γόνιμο.

Ο κ. Μπαστέρ όμως τού απάντησε:

— Όχι. Σύμφωνα με το σχέδιο που έχετε, το κτήμα σας βρίσκεται στ ανατολικό μέρος και απέχει από δώ καμιά πενήντα χιλιόμετρα. Είναι δηλαδή, κοντά σ' ένα άλλο ποτάμι, το Ρίο Νέγκρο.

»Εκεί οι όχθες είναι ώριμες και καλλιεργήσιμες. Αυτά έξαρτάτα βέβαια και από το ύψος του, δηλαδή αν είναι εύκολο ή δύσκολο το ποτάμι του. Θά το δοκιμή!

Για να περνά η ώρα, η Μις Μπρίτζ άρχισε να τραγουδά. Κι' ο Ραούλ, μ' όλα τα τινάγματα του αμαξίου, ζωγράφιζε τους ταπεινούς, τ' αλογα, το αμάξι, τους καβαλλάρηδες.

Κοντά με μεσημέρι έφτασαν στ μέρος όπου υπολόγιζε ο μηχανικός ότι θά βρίσκονταν το κτήμα του Ραούλ. 'Εκεί ο μικρός είδε μερικό ώραία δέντρα και ευχαριστηθηκε. Νάταν άραγε στ δικό του κτήμα;

Ο μηχανικός καταγινόνταν να βρή την ακριβή θεα. Μετρούσε, λογαρίαζε, μελετούσε ξανά το σχέδιο, ενώ ο Ραούλ αισθανόταν ιδιαίτερη συγκίνηση όσο συλλογιόταν ότι το μέρος εκείνο, σε λίγα χρόνια, θά γινόταν οπουδσία.

Ο μηχανικός είχε χάσει το μπιστούνι του στ γη και χάραξε γραμμές, κανονίζοντας την ιδιοκτησία.

Οι άλλοι έξεψαν το αμάξι κάτω από τη σκιά ενός πελώριου δέντρου κι' ο Ραούλ ανέλαβε και πάλι το ρόλο του νοικοκύρη. Οι καβαλλάρηδες κατέβηκαν απ' τ' αλογα τους και τον βοήθησαν ν' αδειάσει τα καλάθια, που είχαν απ' όλα τα καλά.

Σε μισή ώρα ο Ραούλ είχε απλώσει άσπρα τραπέζομάντηλα κάτω στ χῶμα. Πολυτέλεια μεγάλη για την πέμπα, μ' ήθελε να ευχαρίστηση, όπως εκείνος ήφερε, την Μις Μπρίτζ.

Κι' όταν εκείνη μαζί με τους συνοδόφους της γύρισε από έναν περιπάτο, που είχαν κάνει εκεί γύρω και είδε τις έτοιμασίες και τα πλούσια φαγητά, έμεινε κατάπληκτη.

Έκανε βλέπω, μ' ό μ' ό, τρέλλες! τού είπε η 'Αμερικανίδα.

— Μις Μπρίτζ, της απάντησε ο Ραούλ, δεν έκαμα τίποτα! Ευχαρίστη για μένα είναι να υποδεχτώ όσα μπορώ καλύτερα, εκείνην που της χρωστά τόσα...

Η Μις Μπρίτζ δεν απάντησε, άλλ' απλώσε το χέρι της στόν μικρό της φίλο, που τ' ήρε και τ' φίλησε με συγκίνηση. Μάλιστα ένα δάκρυ κύλησε στ χέρι της 'Αμερικανίδας. Και η Μις Μπρίτζ, για να σταματήσει τις συγκινήσεις αυτές, που δεν ήταν τού χαρακτήρα της, φώναξε, χαρούμενη:

— Ε, φίλοι μου, δεν καθόμαστε στ τραπέζι:

— Σταθήτε μια στιγμή! παρακάλεσε ο Ραούλ. Σας έτοιμασα μιάν έκκληση.

— Τι έκκληση!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΦΤΟΧΟΥΛΑ ΠΟΥΓΙΝΕ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας φτωχός ξυλοκόπος, που είχε μια όμορφη κόρη με τριανταφυλλένιο πρόσωπο και ξανθά μαλλιά.

Η Χρυσούλα, έτσι έλεγαν την κοπέλλα, είχε ακούσει πολλές φορές να μιλάει για την ευτυχία κι' ο πόθος της ήταν να τη γνωρίσει κι' αυτή.

Κάθε μέρα, κουβαλούσε απ' το δάσος τὰ ξύλα που μάζευε ο πατέρας της. Περνώντας ξυπόλυτη τα μονοπάτια και πατώντας σ' αγκάθια και τσουκνίδες, ο νους της πάντα έτρεχε στην ευτυχία και είχε την έλπιδα πως κάπου θά την συναντούσε. Περνούσαν έτσι οι μέρες, μα η Χρυσούλα δεν έτυχε ποτέ να την συναντήσει στ δρόμο της.

Θά βρισκόμην κάθε μέρα σ' αυτό το δάσος, έλεγε κάθε τόσο, και δε θά γνωρίσω ποτέ την ευτυχία:

Κι' έτρεχαν από τα μάτια της τέτοια δάκρυα που κι οι πέτρες ακόμη ράγιζαν, βλέποντας τόν πόνο της.

Μια μέρα όμως, εκεί που ποραπονοίταν πάλι για την τύχη της, φανερώθηκε μπροστά της μια νεράιδα και της είπε:

— Σώπασε μικρή μου ξανθομαλλούσα,δεν κάνει να κλαίς... Φαντάζεσαι πως η ευτυχία σου βρίσκεται ακριβώς Μην πικραίνεσαι κι' είναι δέκα βήματα κοντά σου. Γύρισε τώρα και κύτταξε στην άλλη μεριά του δρόμου, εκεί που σου δείχνω με το δάχτυλό μου. Τό βλέπεις εκείνο το όμορφο παλληκάρι, που κοιμάται κάτω απ' τη μεγάλη τριανταφυλλιά; 'Ε, λοιπόν, αυτό είναι το ξακουσμένο βασιλόπουλο! Ποτέ του δε σ' έχει δει κι' όμως τώρα σε βλέπει στόν ύπνο του. Πήγαινε γρήγορα νά καθήσεις κοντά του. 'Αυα ξυπνήσει, θά σε πάρη στ παλάτι του για να σε κόμη Βασίλισσά του...

Η καλή νεράιδα, μόλις είπε τα λόγια αυτά, άφανιρέθηκε την κοπέλλα κι' έγινε άφαντη.

Η Χρυσούλα έμεινε μονάχη, μη μπορώντας να βγάλη λέξι απ' το στόμα της. Ποτέ δε θα θάσε στό μου της, πως υπήρχε στόν κόσμο ένα τέτοιο όμορφο βασιλόπουλο. Καί, μ' την ιδέα μονάχα πως θά την έπαιρνε μαζί του, κοβόντουσαν τὰ γονάτα της.

Μάζεψε ώστόσο το φουστάνι της, για να μη την έμποδιζή κι' άρχισε να τρέχει.

Αλλά, στό πυκνό αυτό δάσος, δεν καθόντουσαν μονάχα καλές νεράιδες. Βρισκόντουσαν και κακές. Και μια απ' αυτές, ξεπρόβαλε ξαφνικά μπροστά στ Χρυσούλα και τη σταμάτησε.

— Θαρρείς πως έτσι γρήγορα θά βρής την ευτυχία σου; της φώναξε με φθόν. Τίποτε δε γίνεται χωρίς να κοπιήσεις... Μάθε, λοιπόν, από μένα πως ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο, θά μής Βασίλισσα στό παλάτι, μαζί με τ' όμορφο βασιλόπουλο.

— Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

Μά γιατί είσαι τόσο κακιά; της ρώτησε με παράνοη ή Χρυσούλα. Τί σε νοιάζει εμένα, αν βω την ευτυχία της μιά φτωχή κοπέλλα, σαν κι' εμένα; 'Επειτα δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σένα. Άφου ή

καλή νεράιδα μούπε να πάω κοντά του, κανένας δεν τολμάει να μ' έμποδιση...

— Ναι, αλήθεια, μια νεράιδα, ποτέ δεν έχει τη δύναμη να φερθή έχθρικό σε άλλη. Σήκωσε όμως το κεφάλι σου και κύτταξε εκεί ψηλά στὴν κορφή του δέντρου. Βλέπεις τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης, που ἀπλώνεται ὡς τὸ διπλανὸ δέντρο; 'Ε, λοιπόν, ἀπὸ κεὶ πρέπει να περάσεις, ἀν θέλεις νὰ πᾶς κοντὰ στὸ βασιλόπουλο που σε περιμένει...

Αὐτὰ μονάχα εἶπε ἡ κακιά νεράιδα καὶ χάθηκε ἀμέσως ἀπὸ μπροστὰ της.

Ἡ Χρυσούλα, ὅταν ἔμεινε μονάχη της, ἄρχισε νὰ τρέμει. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὴν ἄρχισαν νὰ τρέμουν τὰ φύλλα τῶν δέντρων, ἀκόμα καὶ τὰ πουλάκια που ἦταν κρυμμένα στὰ κλαδιά τους.

Έκανε ὥστόσο νὰ πρῆξη γιὰ νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸ κοιμισμένο βασιλόπουλο. Τὸ κακοὸ ὅμως. Μιὰ ἀόρατη δύναμι τὴν κρατοῦσε καὶ δὲ τὴν ἄφηνε νὰ προχωρήσῃ.

Ἀπελπίστηκε τότε καὶ τὴν ἐπίσταν τὰ κλάμματα. Ἀλήθεια, λοιπόν, δὲ θά μπορούσε νὰ πᾶν νὰ καθήσῃ διπλὰ στὸ ὄμορφο βασιλόπουλο, γιὰ νὰ τὴ βρῇ τὴν ὥρα που θά ξυπνήσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ στὸ παλάτι του;

Σήκωσε τότε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης. Ἀλλοῖμονο, ἦταν τόσο λεπτὸ, που νομίζεσ πως θά τὸ παρᾶσῃ ὁ ἀέρας με τὸ πρῶτο φύσημά του. Κι' ὅμως δὲ μπορούσε νὰ περάσῃ...

Μὰ ἔλα πάλι που ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν ευτυχία! Ἀνέθηκε, λοιπόν, στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου κι' ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης. Ἐπειτα πῆρε ἀπόφασι καὶ φώναξε:

— Έχε γιὰ, ὄμορφο βασιλόπουλο, που κοιμάσαι κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά. Πόσο ἤθελα νὰ σε δῶ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ σε γνωρίσω!

Μόλις εἶπε αὐτὰ ἡ Χρυσούλα, πᾶτῃσε με θόρυπος πᾶν ἀπὸ τὸ νῆμα κι' ἔκανε νὰ προχωρήσῃ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ Κική

Ξέρετε ποιά εἶμαι;
Εἶμαι ἡ Κική
κι' ὅποιος κι' ἀν με βλέπῃ
πάντα ἀπορεί.

Τρῶν καρμελέλλες,
τρῶν καὶ ζυλιές,
κυννῶ τις γάτες,
κάνω καὶ ζμίες.

Βάζω κορδελλίτσες
πάντα στὰ μαλλιά,
παρδαλὲς φουτίτσες,
τρῶν καὶ γλυκά.

Κι' ἔχω μιὰ δασκόλα,
Χριστὲ καὶ Παναγία,
που περνᾶ στὴ γκρίνια
ὡς καὶ τὴ γιογιά.

Ἐχω ἀκόμα κι' ἄλλα,
μὰ πῶς νὰ τὰ πῶ;
Μόνο αὐτὸ σας λέω:
(Πῶς σας ἀγαπῶ!)

Α. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ἡ καλή νεράιδα τότε, δίχως νὰ φανῇ, τῆς ἔδωσε μεγάλο θάρρος. Κι' ἡ Χρυσούλα πέρασε καὶ πῆγε καὶ κάθισε πλάι στὸ κοιμισμένο βασιλόπουλο. Ἐκείνη ξύπνησε ἀμέσως, πῆρε τὸ χέρι της καὶ φιλώντας το, τῆς εἶπε:

— Θέλεις νὰ πᾶμε στὸ παλάτι μου νὰ γίνῃς Βασίλισσά μου;

Ἡ Χρυσούλα, γεμάτη ευτυχία καὶ χαρά, δέχτηκε, με τὴ συμφωνία νὰ περάσουν πρῶτα ἀπὸ τὸ γέρο-ξυλοκόπο, γιὰ νὰ πάρουν τὴν εὐχή του.

Ἐτσι, τὴν ἄλλη μέρα, με χοροὺς καὶ πανηγύρια στὸ παλάτι, τὸ βασιλόπουλο παντρεύτηκε τὴν ὥρασια ξανθομαλλούσα κι' ἔζησαν καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ χιονάνθρωπος

Ὁ Μάκης εἶναι ὄλο χαρὰ σήμερα, γιατί ἔρχεται ὁ μεγάλος του ἐξάδελφος ὁ Σάκης ἀπ' τὸ Παρίσι, κι' ὅπως τὸ εἶχε γράψῃ, πρόκειται νὰ τὸν φέρῃ ἕνα ὠραίο δῶρο.

— Μπαμπά, πᾶμε στὸ σταθμὸ, γιατί θάρθῃ ὁ Σάκης, ὅπου νάναι... λέει στὸν πατέρα του.

— Μά, παιδί μου, ἀκόμη ἡ ὥρα εἶναι ἐννὰ καὶ τὸ πρῶτο θά φτάσῃ τὸ ἀπένεμα...

— Ναι, ἀλλὰ ὁ Σάκης βιάζεται νὰ μὲ φέρῃ τὸ δῶρο καὶ μὴν τὸν προλάβουμε... ἀποκρίνεται ὁ Μάκης, που κοντεύει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ἐπὶ τέλους μετὰ τὸ φαί, πατέρας καὶ γιὸ

Η βελή της γυναίκας

ΟΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΟΙ συγκεντρώσεις συνεχίζονται και κάθε νεωτερισμός για τις βραδυνές τουαλέτες, είναι εύπρόσδεκτος, για ν' απαθανατίσουμε τις βραδυνές εμφανίσεις μας.

Μία από τις τελευταίες ιδιοτροπίες της μόδας, είναι ο συνδυασμός της βραδυνης δαντελλένιας τουαλέτας με το βραδυνο έπαινοφόρι.

Ο συνδυασμός αυτός αποδίδει κυρίως στο χρώμα, γιατί, καθώς ξέρουμε, η σημερινή δαντελλένια τουαλέτα, δεν περιορίζεται πια στο άσπρο ή μαύρο χρώμα, αλλά παρουσιάζεται σε όλα τα χρώματα της μόδας.

Το κύριο χαρακτηριστικό της δαντελλένιας τουαλέτας είναι η έδρα κομπ και η αντίθεση μεταξύ φούστας και κορσά. Βλέπουμε δηλαδή το κορσά να είναι εφαρμοστό και τη φούστα να έχει πτυχές, που σχηματίζονται ή με σούρωμα της δαντελλίας ολισθίζοντας στη μέση ή με κομπ αν-φόρι, που ενώ περικρίνει τη φούστα στους γοφούς, της δίνει μεγάλο φάρδος προς τα κάτω.

Η δαντελλένια τουαλέτα έχει, φυσικά, πάντα το ανάλογο «ντε-σού» ομοιόμορφο σε χρώμα με την δαντέλλα. Το «ντε-σού» μπορεί να είναι φουρώ, αφήνοντας τη δαντέλλα να σχηματίζει μόνη της τις πτυχές της, αλλά μπορεί να έχει και ακριβώς το φάρδος της δαντελλίας.

Η μόδα, όπως είπαμε παρπατών, συνδυάζει με την δαντελλένια τουαλέτα και το ανάλογο έπαινοφόρι, όχι όμως σε ομοιομορφία χρώματος, αλλά σε κτυπητή αντίθεση. Έτσι βλέπουμε μία κίτρινη δαντελλένια τουαλέτα να συνοδεύεται μ' ένα ροζ έπαινοφόρι από σατέν σε χρώμα ροδι, ή μια πράσινη δαντελλένια τουαλέτα να συνοδεύεται με έπαινοφόρι από κίτρινο σατέν.

Οι πιο τολμηροί συνδυασμοί χρωμάτων προτείνονται εδώ, γιατί αυτοί ακριβώς, προσδίδουν όλη τη χάρη, που νοσταλγεί κάθε κομψή γυναίκα, για τη βραδυνη της εμφάνιση.

Αντιθέτως, οι λοιπές τουαλέτες συνοδεύονται από έπαινοφόρια σε ίδιο χρώμα. Τα ωραία αυτά υφάσματα, που συντελούν τόσο στην πλούσια εμφάνιση, παρουσιάζονται σε όλα τα χρώματα, που ευνοεί φέτος η μόδα. Και τα έπαινοφόρια ή οι κάπες, που τα συνοδεύουν, γίνονται από τα ίδια υφάσματα.

Τα φορέματα ακολουθούν την ίδια γραμμή, δηλαδή φουρώ, αλλά χωρίς να αποκλείεται και η άνετη, έδρα γραμμή. Με την κομπ φουρώ, φορούμε έπαινοφόρι ριχτό, ενώ με την έδρα γραμμή προτιμούμε μία φαρδιά κόπια, που έχει για συμπλήρωμα ένα μεγάλο γιακά σαν δεύτερη μικρότερη κόπια.

ΡΟΜΠ-ΠΡΕΝΣΕΣ ΚΑΙ ΜΠΥΣΤΙΕ

Συνηθίζονται πολύ για βράδια τα φορέματα σε στυλ Πρενσές, δηλαδή με το κορσά που σχηματίζει «μπυστί», με πολύ εφαρμοστό τη μέση και τη φούστα, που είναι συνέχεια του κορσά, με μεγάλο φάρδος, στο κατεβαίνει προς τα κάτω. Γι' αυτό το

στυλ, φυσικά, η τουαλέτα έχει έντελως μακριά φούστα. Αυτές οι τουαλέτες, πολύ συχνά, κεντούνται με πέρλες, χρησιμοποιούμε δε ως υφάσματα το σατέν και το όργκανζά, σε απαλούς χρωματισμούς ή και σε άσπρο.

Το κέντημα με πέρλες αρχίζει άμεσα κάτω από το στήθος και συνεχίζεται ως τα μισά σχεδόν της φούστας.

Το επάνω μέρος του μπυστί μένει έντελως σκέτο, πίσω δε, στο σημείο ακριβώς που τελειώνει το σκέτο υφάσμα του μπυστί, μία ζώνη περιορισμένου φάρδους από το ίδιο υφάσμα του φορέματος, δίνει ένα κόμπο και οι δυο άκρες κρέμονται ως χοιμήλα στη φούστα.

Στη γραμμή φουρώ, εξ άλλου, βλέπουμε να εφαρμοζονται διάφορες καινοτομίες. Μία απ' αυτές, είναι ο συνδυασμός του ολόσιου φουρώ, που καταλήγει σε κορσά μπυστί, και της τουνίκ, που πέφτει ελεύθερη, συγκρατούμενη από το μπυστί κι αυτή και ανοικτή μπροστά. Το φουρώ γίνεται με μακριά φούστα, ενώ η τουνίκ έχει μακρύτερα επτά όγκους.

Άλλη παραλλαγή της γραμμής φουρώ σε μία τουαλέτα από κρεπ-σατέν, που εφαρμόζει κι αυτή το μπυστί στο κορσά, είναι να στολίζεται στην πλάτη μ' ένα ελεύθερο «πάν», που σχηματίζει ούρα, ενώ το μπυστί περιβάλλεται με ντραπαριστό τούλι.

Πολύ της μόδας είναι επίσης ένας άλλος τύπος φουρώ, που ξεφεύγει από την τυπική γραμμή, μ' ένα ντραπαριστό μπροστά, κατά μήκος όλου του μακρύτερου της φούστας. Αυτό το ντραπαριστό έπαινοφόρι δίνεται στο κορσά, που σχηματίζεται από δύο διαγώνιες ντραπαριστές μπάντες, που καλύπτουν τους ώμους και σχηματίζουν μπροστά ένα μεγάλο μπροστό ντεκολτέ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΑΜΙ

Μία μόδα που επεκράτησε ιδιαίτερα φέτος και φαίνεται ότι θα συνεχισθεί ως το τέλος της χειμερινής περιόδου, είναι η μόδα των υφασμάτων νταμι.

Τα βλέπουμε σε φορέματα, σε σύνολα, σε πτρί-ρόμπ, σε πτρί-παλτό, σε ταγιέρ και πρέπι να αμολογούμε, που κολοκυδώνουν πολύ τη γυναίκα σιλουέττα, γιατί της δίνουν κάτι το πολύ νεανικό.

Οι συνηθισμένοι συνδυασμοί, στο για τα χρώματα, στα νταμι, είναι το άσπρο-μαύρο, το πομπό και μπλε, το σάμπλ και πράσινο, το μπλε και κίτρινο ή άσπρο κ. ά.

Ας δούμε τώρα τους διάφορους συνδυασμούς αναφορικά με την κομπ.

Είναι πολύ της μόδας τα σύνολα φούσας και μπλοκ, στην περίπτωση αυτή, βλέπουμε τη φούστα να ακολουθεί την έντελως ίσια γραμμή, με ώρισμένες πένες ολισθίζοντας στη μέση, που προσδίδουν στους γοφούς την απαιτούμενη φάρμα. Το μπλοκ καλύπτει τη μέση και εφάπτεται μόνον στους γοφούς. Προτιμούμε γι' αυτό το είδος το ριχτό σχέδιο, με ελαφρά κλίση σπινθίσματος προς τα κάτω.

Χαριτωμένο είναι το σκέρσο μιας άκακτα φορεθείας φάσας γύρω στο λαιμό, κομμένης στο λοξό του υφάσματος, που κλείνει μπροστά με μια άγκραφα, σαν ζώνη. Τα μανίκια θα έχουν, κατά προτίμηση, μακρύτερα ποσά, που ταιριάζει ιδιαίτερα στην κομπ μπλοκ.

Κάτω από το μπλοκ μία πλεκτή μπλούζα με ψηλό γιακά, ένορ-μανιζαμένη με το βαθύτερο χρώμα του νταμι, συμπληρώνει την όλη εμφάνιση.

Αλλά και το ολόκληρο φόρεμα από νταμι υφάσμα, έχει κι αυτό την ιδιαίτερη, αν χάρη του. Γι' αντίθεσι, αν κορσά είναι εφαρμοστό, προτιμήστε τη φαρδιά φούστα.

Πολύ ταιριαστή εδώ η μόδα της ελεύθερης πιάτας, που διαδέχεται ή μια την άλλη. Τις πιάτες μόνο κάτω από τη ζώνη της μέσης, αφήνοντας τις ελεύθερες προς τα κάτω, ώστε να σχηματίζουν μία πράγματι φαρδιά φούστα.

Για χοιμήρισμα σε μία τέτοια τουαλέτα, έχουμε το κατεβατό στρογγυλό γιακαδάκι και τα ρεβεράκια στα μανίκια, έναρμονισμένα με το ανοικτότερο χρώμα του νταμι.

ΣΤΑΜΠΑΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο γίνεται πιο καταφανής

1) Παλτό τρουά κάρ από υφάσμα καντρινί. 2) Η τελευταία λέξη της μόδας ή μικρή κόπια. 3) Φορέματα που συνδυάζονται με μπλούζα ή πουλόβερ. 4) Συνδυασμός του κολλιέ με τα ακου-λαρίκια. 5) Η βραδυνη γόδα με το πανύψηλο τακουνί-βελόνα. 6) Συνδυασμός σε χρώμα ζώνης και γόδας. 7) Τα γάντια συνδυάζονται με τη ζώνη ή τις γούες.

ή μόδα της σταμπάτης μπλούζας, σ'α να θέλη με τα χαρμάτα της χρώματα, να μας φέρη πιο γρήγορα την άνοιξη.

Αυτές οι σταμπάτες μπλούζες γίνονται τότε από μουλιν-ντε-λαίν έμπριμέ, τότε από διάφορα μεταξωτά και για καθημερινή χρήση από σταμπάτες φανελλίτσες ή και ποπλίνας.

Το σταμπάρισμα σ' αυτά τα υφάσματα για μπλούζες, γίνεται συνήθως πάνω σε άσπρο φόντο και αποτελείται από μικρά μοτίβα: φύλλα, φρούτα, μπουκετάκια, ανθάκια, γεωμετρικά σχέδια και ότι άλλο μπορείτε να φαντασθήτε.

Είναι πολύ της μόδας για μεταξωτά ιδίως υφάσματα τα σχεδιάκια που ποριστάνουν κουκουναρές, κατ' απομίμηση των λαχουριών, καθώς και η ανά-μιξη μέσα στα μοτίβα λεπτών ραβδώσεων.

Η κομπ σ' αυτές τις μπλούζες ακολουθεί την κλασική γραμμή του κλειστού λαιμού, με κατεβά-στο γιακαδάκι και πουανιέ στα μανίκια, είτε μακρύτερα, είτε τρουά-κάρ. Αν όμως θέλετε να δώσετε στην μπλούζα σας μια νότα πιο άμπιγιέ, μπορείτε να το πετύχετε μ' ένα μεγαλύτερο άνοιγμα του λαιμού, στολίζοντας συγχρόνως το ντεκολτέ με μια φαρδιά κορδέλλα στο βασικό χρώμα των μοτίβων του σταμπάρισματος.

Μία τέτοια μπλούζιτσα, με μια ανάλογη φούστα, σας βοηθεί να κάμψετε μια χαριτωμένη εμφάνιση.

Άλλη επίσης μόδα η ιδιοτροπία, ιδίως για τις μπλούζες, που συνδυάζουν σταμπάρισμα και ραβδώσεις, είναι η κοπλή της μπλούζας σε μία ζώνη από το ίδιο υφάσμα, τοποθετημένο στο κόντρα.

Η ζώνη σ' αυτή την περίπτωση, φοριέται έξω από τη φούστα με μια άγκραφα.

Μη ξεχνούμε και τα σύνολα, που παρουσιάζουν το φόρεμα με πολύ ντεκολτέ το άνοιγμα του λαιμού και χωρίς μανίκια, πράγμα που επιτρέπει να φορέμε από μέσα μία ωραία σταμπάτη μπλούζα, παρουσιάζοντας έτσι, ένα πολύ κομψό και χαριτωμένο σύνολο.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το συμπλήρωμα κάθε μπλούζας είναι φυσικά ή φούστα, γι' αυτό αξίζει να μιλήσουμε και γι' αυτήν. Οι κομπ στις φούστες ακολουθούν τη γενική γραμμή της μόδας και εμφανίζονται άλλοτε έδρα και άλλοτε ευθύγραμμες, με κάποιο σκέρσο, που δίνει στην κάθε μία το χαρακτήρα της.

Έχουμε πρώτ' απ' όλα τις πλισσεδωτές φούστες με την ατέλειωτη ποικιλία, που παρουσιάζουν οι πιάτες τόσο σε φάρδος όσο και σε συνδυασμούς.

Έχουμε τις φούστες που σχηματίζουν την έδρα γραμμή τους με άφθονες σούρες ολισθίζοντας στη μέση. Εδώ βλέπουμε να χρησιμοποιούνται πολύ τα σκωτσέζικα όσο και τα ριγανά υφάσματα.

Στα σκωτσέζικα ή τοποθέτησι του υφάσματος γίνεται διαγώνια κι' ένα χαριτωμένο σκέρσο είναι να καταλήγουν, αντί σε στρίφωμα σ' ένα στενό πολύ-χρωμο κροσάκι, ανάλογο στα χρώματα με τα χρώματα του σκωτσέζικου.

Στις φούστες με σκέτες ραβδώσεις ή με ραβδώσεις που συμπληρώνονται με σταμπάτα μοτίβα, βλέπουμε τις ραβδώσεις να τοποθετούνται σε όριζόντια κατεύθυνση και η σουρωτή φούστα παίρνει μία ξεχωριστή χάρη. Τα ζωνάρ χρώματα έχουν εδώ τη θέση τους και φυσικά οι μπλούζες, όπως άλλωστε και με τα σκωτσέζικα, φοριούνται πάντοτε μονόχρωμες. Το ίδιο και οι πλεκτές μπλούζες, αν προτιμήσουμε αυτές.

Επειτα έχουμε τις φούστες από κοπλή βελούδο, που γίνονται μάλλον πλισσεδωτές και σπανιότερα ευθύγραμμες. Μη σας φαίνεται παράξενο αν σας πούμε, ότι συνηθίζεται πολύ να τοποθετούμε όριζόντιες τις ραβδώσεις του κοπλή βελούδου. Αυτό όμως, για τις πολύ λεπτές σιλουέτες.

Τις ευθύγραμμες φούστες τις βλέπουμε πιο πολύ όταν χρησιμοποιούμε μονόχρωμα λαινάζ. Μία πλεγμαστική πιάτα πίσω στη μέση ακριβώς, δίνει στην ευθύγραμμη φούστα την άνεσι που απαιτείται για το βάδισμα.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Πολύ της μόδας αυτό τον τελευταίο καιρό για τις κοπελλίτσες είναι τα σύνολα, που έχουν για συμπλήρωμα είτε μία μπλουζιτσα είτε ένα πλεκτό πουλοβεράκι.

Η φουσιτσα, φυσικά, είναι το κυριότερο εξάρτημα για ν' αποκτηθεί ένα παρόμοιο σύνολο, αλλά υπάρχουν και άλλοι χαριτωμένοι συνδυασμοί. Α. χ. συνηθίζονται οι φουσιτσες με πιράντες, που φοριούνται πάνω από μπλουζιτσα ή πουλόβερ. Άλλοτε τελειώνει ή φουσιτσα με μια στενή ζώνη από το ίδιο υφάσμα και οι πιράντες, εφευγόντας από τη ζώνη στα δυο πλάγια, σταυρώνουν στην πλάτη. Άλλοτε πάλι, συνεχίζονται και στην πλάτη ευθύγραμμες και τότε, για να συγκρατούνται καλύτερα στη θέση τους, έ-νώνονται μπρος και πίσω με μια φάσα.

Είναι επίσης της μόδας οι φουσιτσες, που συγκρατούνται στη μέση από μια πολύ φαρδιά ζώνη, που ανεβαίνει προς το μπουστό και σχηματίζει έτσι κορσελέ. Τότε οι πιράντες, ευθύγραμμες μπρος και πίσω, εφευγόν από αυτή τη φαρδιά κορσελέ ζώνη, που στο-λίζεται μπροστά με τέσσερα σταυρωτά κομμάτια.

Άλλος χαριτωμένος συνδυασμός για τα κοριτσάκια, είναι το

1) Φόρεμα σεμίζε με πλισσεδωτή φούστα και βελουδέσιο γανιρίσμα στο γιακά. 2) Άπλη άπογευματινή τουαλέτα με μανίκια τρουά-κάρ και στο γιακά. 3) Τουαλέτιτσα σε κομπ, κίονα με ελαφρό ντραπαρισ-σικό γιακά. 4) Άπογευματινό φόρεμα με ντεκούπ στο κορσά και ευθύγραμμη φούστα.

1) Παλτό τρουά κάρ από υφάσμα καντρινί. 2) Η τελευταία λέξη της μόδας ή μικρή κόπια. 3) Φορέματα που συνδυάζονται με μπλούζα ή πουλόβερ. 4) Συνδυασμός του κολλιέ με τα ακου-λαρίκια. 5) Η βραδυνη γόδα με το πανύψηλο τακουνί-βελόνα. 6) Συνδυασμός σε χρώμα ζώνης και γόδας. 7) Τα γάντια συνδυάζονται με τη ζώνη ή τις γούες.

φουσιτσαδάκι, που συνδυάζεται με τη μπλουζιτσα ή το πουλοβεράκι. Εδώ το κορσά είναι χωρίς μανίκια κι' έχει μεγάλο άνοιγμα γύρω στο λαιμό, ώστε να συμπληρώνεται από τα μανικακάκια της μπλουζιτσα ή του πουλόβερ. Το ίδιο και στο λαιμό, όπου βλέπουμε ή το κατεβατό γιακαδάκι της μπλουζιτσα ή το σκωτσέζικα του πουλόβερ. Η φούστα της τουαλέτιτσας μπορεί να είναι πλισσε-δωτή, κομμένη αν-φόρι ή κλός με φύλλα.

Για όλους αυτούς τους συνδυασμούς, χρησιμοποιούμε μονόχρωμα λαινάζ και σκωτσέζικα, κοιντρινί ή νταμι. Καθένα έχει τη χάρη του και προσδίδει στο σύνολο της παιδικής εμφάνισης τον ιδιαίτερο του χαρακτήρα.

ΠΥΤΖΑΜΕΣ ΝΥΧΤΙΚΑΚΙΑ ΝΤΕΣΟΥ

Η μόδα της πυτζάμας εφαρμόζεται ιδιαίτερα στα παιδάκια, γιατί είναι πολύ πρακτική.

Τα σταμπάτα υφάσματα ποπλίνας ή φανελλες με σκόρπια μικρά μοτίβα, είναι αυτά που χρησιμοποιούνται πιο πολύ για τις παιδικές πυτζάμες, χωρίς όμως να αποκλείονται και τα μονόχρωμα σε απαλούς χρωματισμούς, όπως το ροζ, το μπλε, το κίτρινο, το μαύρο.

Για τις κοπελλίτσες ή κομπ στη μπλουζιτσα της πυτζάμας, ακολουθεί συνήθως η ριχτή γραμμή με το κομψό μόνο ως ένα σημείο κάτω από το λαιμό. Η μπλουζιτσα δηλαδή περνά από το κεφάλι και το κομψό άνοιγμα είναι τόσο, ώστε να γίνεται το πέρασμα με άνεσι. Συχνά, ένα άμπεισμάν γανιρίει το επάνω αυτό μέρος και ή μπλουζιτσα, ένωμένη με σουρίτσα γύρω από το άμπεισμάν, πέφτει άνετα ολισθίζοντας. Στα σταμπάτα υφάσματα βλέπουμε ένα μονόχρωμο φιλετάκι να γανιρίει το τέλος του άμπεισμάν, το γιακαδάκι ολισθίζοντας, τα πουανιέ των μανικιών και τις τσεπού-λες, που στολίζουν το κάτω άκρο της πυτζάμας, που είναι ένα νόστιμο σκέρσο στο παινελαδάκι της πυτζάμας, που είναι συγχρόνως πρακτικό, γιατί βοηθεί την πυτζάμα να μη σηκώνεται, είναι ή στενή φάσα που μαζεύει το παινελαδάκι γύρω από τους άσπραγάλους. Ο ίδιος τύπος πυτζάμας ταπεινά βέβαια και σ'α μικρά αγόρσικα, με τη διαφορά, πως οι μπλουζιτσες κομψώνονται συνήθως ως κάτω.

Πολύ νόστιμο γανιρίσμα στις παιδικές μονόχρωμες πυτζάμες

είναι και τα ποικιλόχρωμα σειρητάκια που γαρνίρουν το κλείσιμο της μπλουζίστας, τα γιοκαδάκια, τα πουανιέ των μανικιών και τη φάσα στα άκρα του παντελονιού.

Στα μεγαλύτερα αγοράκια ή ριγωτή πουτζίμα, που είναι ή μικρογραφία της πουτζίμας των μεγάλων, είναι πολύ της μόδας. Θα την διαλέξετε όμως με ραβδώσεις ζωηρού χρώματος, όπως ταιριάζει για την ηλικία τους.

Οι ριγωτές παιδικές πουτζίμες γαρνίρονται με μονόχρωμο ύφασμα στο χρώμα που επικρατεί στο ριγωτό. Το μονόχρωμο ύφασμα θα αποτελέσει το γιοκά της μπλουζας, τα ρεβέρ των μανικιών και θα γαρνίρη και τις τσέπες.

Για τις κοπελλίτσες, μαζί με τις πουτζίμες, έχουμε και τα νυχτικά, που έχουν πάντοτε τη χάρι τους και είναι πιο ευχάριστα όσο προχωρεί ο χειμώνας προς το τέλος του.

Γίνονται κι αυτά από λεπτές φανελλίτσες μονόχρωμες ή σταμπάτες, από ποπλίνες, νανσούκ, βουσαλά και βέροσια κι' από νάυλον. Τα παιδικά νυχτικά γαρνίρονται με σουρίτσες, σφηκοφωληές, βολανάκια, δεσίματα από κορδέλλα, μονικάκια-φουσκίτσες, νομίτες, γιοκαδάκια κατεβαστά. Άλλοτε πέφτουν έλευθερα κι' άλλοτε μια ζωίτσα, που δίνει στην πλότη, σχηματίζει τη μέση.

Απαραίτητη για τα μικρά και ή ράμπας, που θα φορέσουν μόλις σηκωθούν από το κρεβάτι.

Πολύ κατάλληλο ύφασμα τόσο γι' αγοράκια, όσο και για κοριτσάκια, κάθε τύπος σκωτσέζικης φανέλλας, που γαρνίρεται κι' εδώ με φανέλλα μονόχρωμη στο γιοκά, τα ρεβέρ των μανικιών, τις τσέπες και δίνει και μια ζώνη ολοτοίγυρα σπ'η μέση.

Εξ άλλου, για τις κοπελλίτσες, συνήθίζεται πολύ και ή ριχτή ρομπίτσα από ματλασέ, που έχει μια ιδιαίτερη κομψότητα. Τις βλέπουμε σε διάφορους απολους χρωματισμούς με ευθύγραμμο κούμπωμα και πολλές φορές είναι φοδραρισμένες και γαρνιρισμένες με το σταμπάτο ύφασμα της πουτζίμας.

Τα παιδικά άσπρόρουχα γίνονται και λευκά και χρωματιστά και μονόχρωμα και σταμπάτα, με βούλες ή ανθάκια.

Οι βατίτσες και τα νάυλον χρησιμοποιούνται για τα παιδικά άσπρόρουχα: πουκαμισάκια, σλίπ, κομπιναιζόν.

Οι δαντελλίτσες, τα βολανάκια και το κέντημα, είναι τα γαρνιρίσματα που ταιριάζουν στα παιδικά άσπρόρουχα, για να μάθουν τη μικρούλα να άρεσκέται στο ώρατο και το κομψό από τα μικρά της νεύατα...

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ «ΜΙΚΡΕΣ ΚΥΡΙΕΣ»

Οι κοπελλίτσες σήμερα, μόλις πατήσουν τα δέκα πέντε τους χρόνια, βρίσκονται στο διάμεσο μεταξύ παιδιού και γυναίκας. Είναι αυτή που έπεκράτησε να λέγεται «αχάριστη ηλικία»—και είναι πράγματι, γιατί ή μικρούλα άρχίζει να χάνη την παιδική άφέλεια, χωρίς όμως να έχη ακόμη άποκτησει τη γυναικεία χάρι.

Η μόδα, λοιπόν, άσχολείται ιδιαίτερος με την εμφάνισι που πρέπει να έχουν αυτές οι κοπελλίτσες στην έποχή της άναπτύξεώς τους, για να έλαττώνη όσο το δυνατόν το χαρακτηρισμό που τις βραίνει.

Ας δοίμε, λοιπόν, μερικές από τις έμπνεύσεις της μόδας γύρω από τις μικρές κυρίες.

Για την ηλικία αυτή ή μόδα συνιστά ιδιαίτερος τις φαρδείες φούστες, είτε πρόκειται για άυτοτελή φούστα, είτε για συνέχεια του κορσάζ μιας τουαλετίτας.

Η φαρδειά φούστα, μός λέει, δίνει έναν ιδιαίτερο άέρα στη νεανική σιλουέττα και καλύπτει κάπως τις άδέξιες κινήσεις αυτής της ηλικίας. Η φαρδειά φούστα μπορεί να γίνη με φύλλα, ή άν-

1) Πουτζίμα κοριτσιάτικη με το παντελόνι πιασμένο κάτω, για να μη σκύνεται. Άπό κάτω φοριέται μια ματλασέ ζακέττα. 2) Η ίδια πουτζίμα, χωρίς τη ζακέττα άπο έμπριμε φανελλίτσα. 3) Μία κομψή και ζεστή ρόμπα σκωτσέζικη για αγοράκι. 4) Να και μια χαριτωμένη νυχτική για κοριτσάκι. 5) Πουτζίμα μονόχρωμη για πολύ μικρό αγοράκι. 6) Και μια νυχτική για την άδελφούλα. 7) Πολύ πρωτότυπη πουτζίμα με ναυτικό γιοκαδάκι. 8) Κομπιναιζόν και ολίπ για κοπελλίτσα.

1) Φορεματάκι για κοπελλίτσα με μία πολύ κομψή, κοπή μανικιών. 2) Όφρεμα με μπρετέλλες σε κοπή πρενοές, φοριέται με άσπρη μπλουζά. 3) Μία χαριτωμένη τουαλετίτσα με μεγάλο γιοκά και κούμπωμα σταυρωτό. 4) Ταγεράκι άπο καρδεάτο ύφασμα με πολύ κοντή ζακεττούλα. 5) Όφρεμα άπο λαϊνάς με φούστα κουμπωτή ως κάτω και μεγάλο γιοκά.

φάρμ, ή πλισσεδωτή ή με μία φαρδειά κουφωτή πιέτα μπροστά κι άλλη μία πίσω. Οι δυό αυτές πιέτες γίνονται στενώτερες επάνω και φαρδαίνουν κάτω, για να σχηματίζουν τη φαρδειά γρομμή.

Η μόδα συνιστά επίσης τους μεγάλους γιοκαδες ή όβαλ στον τύπο των «φισού», που σκεπάζουν τους ώμους ή με γωνίες στην πλάτη, στον τύπο των ναυτικών γιοκαδών.

Όσον άφαιρά τη γρομμή του όλου φορέματος, ή μόδα συμβουλεύει την κομπ πικανσέ, που καθώς έξορμε, σχηματίζει τη μέση με μονοκόμμη γρομμή του κορσάζ και της φούστας, και τη γρομμή που έμπνέεται άπο τις ρόμπ-ντε-στυλ, δηλαδή το έφαρμοστό κορσάζ και τη φούστα, που ξεφεύγει κάτω άπο το κορσάζ, είτε με σούρες, είτε άν-φάρμ. Συνιστά τόσο τα ραγκλάν μανίκια ή τα έφαρμοστά, όταν πρόκειται για μανίκι μακρύ ή τρουά-κά, όσο και τα ζαπινέ, όταν πρόκειται για άμπιγιέ τουαλετίτσα με κοντά μανικάκια.

Τα κουμπιά και τα δεσίματα με κορδέλλα, στολίζουν αυτά τα νεανικά φορέματα, όπως και οι ντεκούτι, που δίνουν μία ιδιαίτερη χάρι στα κορσάζ και συνεχίζονται πολλές φορές και στις φούστες.

Πολύ της μόδας είναι επίσης και ο συνδυασμός, που άνιστέραμε και στα παιδικά φορεματάκια, δηλαδή της τουαλετίτας, χωρίς μανίκια: μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό, που ολοκληρώνεται με μία μπλουζίστα.

Οι μεγάλες τσέπες, έξ άλλου, είναι ένα πολύ όμορφο στόλισμα στις φούστες, ενώ άλλοτε πάλι, τις βλέπουμε κοφτές και στολισμένες μ' ένα γύρισμα. Χαριτωμένα ταγεράκια πλουτίζουν επίσης την γκαρνταρόμπα της κοπελλίτσας, άλλοτε μονόχρωμα και άλλοτε καντρινιέ ή σκωτσέζικα.

Αυτά τα ταγιέρ έχουν πλισσεδωτές φουσιτίτσες και ζακεττούλες με πολύ κιντές μπάσκες. Πολύ συχνά, ο γιοκάς στολίζεται με βελούδο, καθώς και τα ρεβέρ των μανικιών.

ΜΑΡΟΥΔΙΣΤΙΚΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τα πλεχτά είναι ένα άπο τα βασικά ντυσίματα για τα μαρά, όπως είπαμε και άλλοτε. Μέσα στα πλεχτά τους τα μαρά είναι ευτυχισμένα και οι μαιμάδες τους δε χορταίνουν να τα βλέπουν.

Τί πιο μεγάλη άπόλαυσις άπο το να έτοιμάξη μία μητέρα όλη την πλεχτή αυτή προίκα για το μαρό, που πρόκειται να φτάση, τί πιο μεγάλη χαρά άπ' το να το βλέπη ύστερα να φορή πότε το ένα και πότε το άλλο άπο τα άμέτρητα έξαρτήματα της πλεχτής γκαρνταρόμπας;

Τό λευκό, το ρόζ, το σιέλ, είναι τα χρώματά που βασιλεύουν άπ' άκρη σε άκρη και άπειρα πλεξίματα προσφέρουν το καθένα τη χάρι του.

Όσες πλέκετε μαρουδίστικα, έχτε πάντα ύπ' όψη σας να πλέκετε πολύ άπολά, ώστε να γίνετα πολύ μαλακό, το πλεχτό και να διατηρη όλη του τη φρεσκάδα και έλαφρότητα.

Συνήθίζονται πολύ για μαρουδίστικα και τα δαντελωτά πλεξίματα σε διάφορα σχέδια.

Φυσικά, κάθε πλέξι, έχει τον περιορισμό της. Η μία είναι κατάλληλη για ζιπουτάκι, ή άλλη για ζακεττούλα, ή άλλη για μπέρτα για γυνάικια, σκουφίτσα, κουβερίτσα, παπουτσάκια.

Σε πολλά πλεχτά μαρουδίστικα, βλέπουμε την πλέξι τρου-τρου που στολίζει το λαιμό, τη μέση, τα μανίκια. Η πλέξι αυτή έπί-τρέπει το πέραςμα κορδέλλας άνάμεσα άπο τις τρύπες και κάθε τόσο ένα φιογκάκι, που άποτελεί το ώραίτερο στόλισμα.

Ακόμη και τα παπουτσάκια και τα καλτσάκια γαρνίρονται, με πλέξι τρου-τρου και κορδέλλα.

Χαριτωμένες είναι επίσης οι πλεχτές μπαρμποτέξ με τα κοντά μανικάκια, που άφινουν στο μαρό τελεία έλευθερία να παίξη και να κυλιση κατάχαμα.

Προτιμάτε πάντα για τα μανικάκια την κομπ-ζαπινέ, γιατί αυτή καθιστά το πλεχτό πολύ άπαλό κι' άνάλαφρο.

Η έλληλογραφία μου

Έλμ'ίνα: Να κάνετε δυό-τρεις φορές την ήμέρα κρού το-νικά επιθέματα και γυμναστική του θώρακος που μπορεί να σας την δείξη μία γυμνάστρια.

Μό'ίρα: Πολύ άργά έφτασε το γράμμα σας. Δεν άμφιβάλλω πως θα του έκαμπε ώραίο ώρο. Για τα ματοποίνουρα λίγο ρε-τρινόλαδο, αλλά με προσοχή να μη πάη μέσα στα μάτια.

Για τις κέικινες άνταύγειες των μαλλιών δεν ξέρω δυστυ-χώς άλλο άπο την χρήσι βαφή.

Να θουχοδονόσο'ρα: Μία καλή μπριγιαντίνη και λου-οιμο τακτικό. Άρωμα μόνον μία καλή κολώνια.

Η αγάπη της οδολόγου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΗ Κριμαία ζούσε άλλοτε ο Χάν Μασσολάι που είχε ένα γιο, τον Τολάικ. Ο Χάν ήταν γέρος, με το χαρμό του ήταν γεμάτο απ' τις πιο όμορφες γυναίκες, που όλες τον λάτρευαν. Τα χάδια του ήταν γεμάτα περιπάθεια, δύναμη και φλόγα. Κι' οι γυναίκες ξετρελλανόταν για κείνον που έφερε να χαϊδεύει ερωτικά, κι' ως είναι άσπρα τα μαλλιά του και το πρόσωπό του αλόκωμένο απ' τις ρυτίδες...

Όλες, λοιπόν, αγαπούσαν τον Χάν. Μα εκείνος λάτρευε τη Μέλχα και την ξεχώριζε με την αγάπη του ανάμεσα στις τριακόσιες οδολόγες του χαρμιού του, που ήταν όλες τους σαν ανοιξιάτικα λουλούδια. Τις έτρεφε με τα πιο διαλεχτά φαγιά και τις άφηνε ελεύθερες να παίζουν και να τραγουδούν. Την οδολόγη που όμως την έπαιρνε συχνά απ' το χορτάκι και την οδηγούσε σ' έναν πύργο, κοντά στη θάλασσα, όπου υπήρχε δ.τι χρειαζόταν για να γίνει μια γυναίκα εύτυχισμένη. Διαλεχτά φαγιά, σπάνια ύφασμα, χρυσάφι, πολύτιμα πετράδια, μεθυστική μουσική, εξωτικά πουλιά και κοντά σ' αυτά τα φλογερά χάδια του ερωτευμένου Χάν.

Στον πύργο αυτό του έρωτα ο άρχοντας της Κριμαίας περνούσε μέρες εύτυχισμένες. Με τη συντροφιά της Μέλχα εύρισκε ξεκούραση από τις φροντίδες της ζωής. Ήταν ήσυχος για τη χώρα του κι' ο γιος του φρόντιζε για τη φήμη του και την ασφάλειά του.

Ο Τολάικ, πρηνέρος πολέμοις, γύριζε στις στέπες, έσπερνε στο περσικό του τον τρόπο κι' επέστρεφε φορτωμένος με πλούσια λάφυρα, με διαλεχτές γυναίκες, με ασάνι και δόξα.

Ο Τολάικ, ύστερ' από μια τέτοια επιδρομή, γύρισε πάλι νικητής. Γιορτές διαργανώθηκαν προς τιμή του σ' όλη τη χώρα και αγώνες και συμπόσια.

Ο γέρο-Χάν, υπερήφανος για το γιο του, ήταν ολόχαρος. Θέλοντας λοιπόν να δείξει στον Τολάικ την ενορία του και τη δύναμη της αγάπης, που είχε γι' αυτόν, σηκώθηκε από το τραπέζι με το κύπελλο ύψωμένο και είπε με βροντερή φωνή:

— Τολάικ, είσαι καλός κι' αντάξιος γιού μου! Εύχαριστώ τόν 'Αλ-λάχ και το δόγμα τού Προφήτη άς είναι δοξασμένο! Όσο ζω, άς αναστήσει τη νεότητά μου στο σώμα τού γενναίου μου παιδιού. Κι' όταν ο ήλιος σβύσει τα γερωνικά μου μάτια και τα 'κουλήκια θάχουν καταφέρει τη καρδιά μου, εγώ θα ζω πάντα στο πρόσωπό τού παιδιού μου... Τό χέρι σου, γιού μου, είναι αλύγιστο, η καρδιά σου γενναία, το πνεύμα σου καθαρό! Τι δώρο θέλεις τώρα από τα χέρια μου, Τολάικ; Διάλεξε και θάρρος δ.τι μου ζητήσεις!

Η φωνή τού Χάν δεν είχε σβυστή ακόμα, όταν ο νέος σηκώθηκε και με πύρινο βλέμμα, σαν τού γερασμένο, τού είπε:

— Δώσε μου τη πεντάμορφη Μέλχα σου, πατέρα και κύριέ μου! Ο Χάν σώπασε λίγο, όσο χρειαζόταν για να συνέρθη απ' το ρίγος της καρδιάς του και ύστερα αποκρίθηκε:

— Πάρε την! 'Ας τελειώσει το συμπόσιο και η Μέλχα θα είνε δική σου. Ο Τολάικ έλαμπε από χαρά. 'Ωρθωσε το ανάστημά του και είπε:

— Ξέρω τί μου δίνεις, πατέρα και κύριέ μου. Το ξέρω... Μα κι' εγώ είμαι ο δούλος σου κι' είμαι έτοιμος να πεθάνω για σένα!

— Δεν θέλω τίποτα, παιδί μου, είπε ο Χάν. Και το κάταστρο κεφάλι του έγειρε μαρμαμένο στο στήθος του.

Τό συμπόσιο τελείωσε. Κι' οι δύο τους, πατέρας και γιός, αμίλητοι, βγήκαν από το παλάτι και τράβηξαν για το χαρμί. Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Γκριζόμυρα σύννεφα έκυρσαν πίσω τους το φεγγάρι. Περπάτησαν αρκετά σιωπηλοί και τέλος ο Χάν είπε:

— Πόσος καιρός μου μένει να ζήσω ακόμα; Η ζωή μου σβύνει μέρα με την ημέρα, η καρδιά μου χτυπάει όλο και πιο αδύνατα κι' η φωτιά της ψυχής μου σκεπάζεται σιγά-σιγά από κρύα στάχτη. Πες μου, Τολάικ, σου είναι στ' αλήθεια απαραίτητη η Μέλχα; Πάρε έκαστο γυναίκες τού χαρμιού μου γι' αντάλλαγμα της αγαπημένης μου οδολόγης...

Ο Τολάικ όμως αναστέναζε βαθεία.

Κι' ο πατέρας του εξακολούθησε:

— Η τελευταία χαρά της ζωής μου είναι η Μέλχα! Μ' αγαπάει! 'Αμα τη χάρω, ποιά θ' αγαπήσει με την ίδια λαχράρα έμένα το γέρο; Ολ' έμεινα κατάκαρδα στη σκέψη ότι μπορούν να τελειώσουν οι μέρες μου χωρίς αυτήν. Θά προτιμούσα ν' ανοίγαν οι έπουλωμένες πληγές, πούχω στο σώμα μου και να φευγε απ' αυτές όλο το αίμα της καρδιάς μου, για να πεθάνω αυτή τη νύχτα, παιδί μου...

Ο Τολάικ βάδιζε πλάι στον πατέρα του, αμίλητος. Κι' όταν στάθηκε μπρος στην πόρτα τού χαρμιού ο νέος είπε:

— Πατέρα, την αγαπώ από πολύν καιρό...

— Τό ξέρω... Και ξέρω ακόμα πως δεν σ' αγαπάει... απάντησε ο Χάν.

— Η καρδιά μου ματώνει, όταν τη συλλογίζομαι...

Κι' η δική μου η γερασμένη ματώνει τό ίδιο...

Και πάλι θυβίστηκαν στη σιωπή. Σε λίγο ο γιός ψιθύρισε:

— Όποτε, λοιπόν, ο σοφός Μουλλάς μου είπε την αλήθεια: 'Η γυναίκα πάντα είναι κοινό για τόν άντρα. 'Αν είναι άφρατα, γεννεί τόν πόθο στους άλλους να την αγαπήσουν, ενώ τόν άντρα της τόν ρίχνει στα μαρτύρια της ζήλειας. 'Αν είναι άσχημη, ο άντρας της υποφέρει εξ αιτίας της κι' επιθυμεί τις άλλες...

— Η καρδιά δε γιατρεύει τους πόνους της καρδιάς! Είπε ο Χάν.

— 'Ας βοηθήσουμε ο ένας τόν άλλον, πατέρα!

Ο Χάν σήκωσε το κεφάλι και κούταξε το γιο του.

— 'Ας τη σκοτώσουμε! Είπε άξαφνα ο Τολάικ.

— 'Αγαπάς περισσότερο από μένα κι' από εκείνη τόν έαυτό σου; απάντησε ο Χάν.

— Λοιπόν; Ξαναρώτησε ο γιός.

— Δεν μπορώ να σου τη δώσω! Δεν βασιτάει η καρδιά μου! φώναξε ο πατέρας του.

— Κι' άγώ δεν μπορώ να υποφέρω! Καλύτερα ξεριζώσέ μου τη καρδιά! ψιθύρισε ο Τολάικ.

Ο Χάν δεν μίλησε.

— 'Ας τη ρίξουμε απ' το βουνό στη θάλασσα, πατέρα!

— 'Ας τη ρίξουμε απ' το βουνό στη θάλασσα, είπε σαν ήχώ της φωνής τού γιού του, ο Χάν.

Και μπήκαν στο χαρμί.

Η όμορφη Μέλχα, ξεπλωμένη στα χρυσοκέντητα μαξιλάρια κοιμόταν ξένοιαστη. Στάθηκαν πολλή ώρα θαυμάζοντας την όμορφιά της. Δάκρυα αλόκωναν τα μάγουλα τού γέρο Χάν. Τα μάτια τού Τολάικ όμως πέταγαν σπ' όρες. Σε μια στιγμή η όμορφη οδολόγη άνοιξε τα μάτια της. Δεν είδε τόν Τολάικ και άπλωσε τα ροδόλευκα μπράτσα της στο Χάν.

— Σήκω με, άετέ μου, τού είπε.

— Σήκω κι' εγώ μαζί σου, της απάντησε γλυκά ο Χάν. Γυρίζοντας τότε εκείνη είδε τόν Τολάικ. Κι' είδε και τα δάκρυα στο πρόσωπό τού Χάν. Κατάλαβε τό δράμα τους.

— Έρχομαι, είπε, έρχομαι! 'Ας γίνει τό θαλημά σας.

Κι' οι τρεις τους τράβηξαν προς τους βράχους της θάλασσας. 'Η λεπτοκαμωμένη Μέλχα σε λίγο κουράστηκε. 'Υπερήφανη όμως όπως ήταν δε μίλησε.

— Θά σε πάρω στα χέρια μου, της είπε ο νέος που κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τούς ακολουθήσει.

Κι' άνοιξε την αγαλιά του.

Μα η Μέλχα τύλιζε τα γυνιά μπράτσα της στο λαιμό τού Χάν. 'Εκείνος τη σήκωσε σαν πούπουλο στα χέρια του. Τέλος έφτασαν στ' απόκρημνα βράχια της ακτής. Ο Τολάικ βάδιζε πίσω και μπροστά ο πατέρας του με τό πολύτιμο φορτίο. Κάτω από τα πόδια τους ήταν ο γκρεμός.

Η οδολόγη, άτάραχη, γύρισε στους θημίους της και τούς είπε:

— Ρίξτε με!...

Ο Τολάικ άπλωσε τα χέρια του μά τ' άφησε να πέσουν αναστενάζοντας βαθεία. Ο Χάν όμως τη φίλησε ακόμα μία φορά και την άφησε να πέση στο βράβρο...

Τα κύματα άγριεμένα έσπασαν κάτω στους βράχους μ' ένα άπαίσιο βουητό...

Ο νέος τότε τράβηξε τόν πατέρα του και προχώρησαν λίγα βήματα. Μα ο Χάν σταμάτησε.

— Πού πηγαίνω; είπε. Για ποιά σκοπό, Τολάικ, με τραβάς προς τη ζωή; 'Ο,τι ήταν η ζωή μου, χάθηκε εδώ στους άγριους γκρεμούς. Ποιάς θά μου ξαναδώσει αυτό που έχασα;

— Έχεις πλούτη, πατέρα, έχεις δόξα!...

— Δός μου ένα και μόνο ερωτικό φιλή της και σου τ'α χαρίζω όλα! Ο έρωτας δεν εξαγοράζεται με τίποτα. Χωρίς τόν έρωτα, ο άνθρωπος δεν έχει τη ζωή. Ο έρωτας της γυναίκας είναι η ζωή, παιδί μου. Ο 'Αλλάχ άς οδηγή τα βήματά σου...

Και γύρισε προς τό γκρεμό.

Πριν προφτάσει ο Τολάικ να τόν συγκρατήσει ο Χάν κύλησε κάτω στα βράχια της ακτής. Ο γέρο Μασσολάι δεν υπήρχε πιά. Είχε πάει να συναντήσει την αγαπημένη του Μέλχα, την πεντάμορφη οδολόγη, που τούχε χαρίσει τη μεγαλύτερη εύτυχία της ζωής: τόν έρωτά της...

ΕΛΙΖΑ ΡΑΓ'Σ

Ο Τολάικ βάδιζε πίσω και μπροστά ο πατέρας του με τό πολύτιμο φορτίο...

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖέιμς Τσέιζ

Ο οδολόγος-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Φελίξ φανερώνει στη Λορέλι ότι έμαθε την προσπάθειά της να δραπετεύσει κι' ότι σκότωσε τό Γουίλλυ για χάρη της, για να μη τ'α πη όλα στον 'Αλσκόνι, έπειδή την αγαπάει πάντα. 'Υστερα ύποψιάζεται πως ο 'Αλσκόνι κάτι κακό τους ετοιμάζει, και προσπαθεί ν' άνεσή στο γραφείο του, βρίσκει όμως τις πόρτες κλειδωμένες. Στο μεταξύ, η Λορέλι παραδίνει τό μοναδικό πιστόλι τούς στό Ντόν. 'Εκείνος αρχίζει να εξερευνά τό ύπόγειο. Μπάνει στο δωμάτιο τού 'Ενγκλεμαν και βρίσκει εκεί ένα τηλεφώνω, με τό οποίο κατορθώνει ν' επικοινωνήσει με τό σπίτι του και να δώσει οδηγίες στο Χάρρυ για την άπελευθέρωσή του. Τη στιγμή εκείνη μπαίνει ο 'Ενγκλεμαν και τόν κρατάει ακίνητο με τό πιστόλι τού. Στό μεταξύ, ο Χάρρυ κι' ο Τσέρρυ πιάνουν τόν Τζάκοπο, που αντίκαταστήσε τό Γουίλλυ στην κατοικία της βίλλας, και τόν αναγκάζουν να τους δώσει οδηγίες για να μπορέσουν να φτάσουν ως την ύπογεια φυλακή τού Μικλέμ. Ο 'Αλσκόνι μαθαίνει τη σύλληψη τού Τζάκοπο και καταλαβαίνει πως είναι πιά χαμένος, γιατί θ' αποκλυφθή όλη η δράση του. 'Αποφασίζει λοιπόν να τό σκάσει, παίρνοντας μαζί του όλα τα λεφτά του. Τό γινώ του τόν περιμένει στο Παλέριο, για να τόν πιά μακριά. Προηγούμενος όμως σκοτώνει τό νερό μιας γειτονικής λίμνης στα ύπογεια για να πινηθεί στους βράχους αποκλεισμένοι εκεί κάτω.

στη συσκευή. Τό νερό έφτανε τώρα πάνω απ' τούς αστραγάλους του και άνεβαινε ολόενα.

Διέσχισε τό δωμάτιο κι' έριξε μία ματιά στο διάδρομο.

Ο Κάρλος είχε άνοιξει την άποσάλεια πόρτα. Ο Φελίξ κι' η Λορέλι είχαν όρμησει στο μικρό διάδρομο, και μαζί τους χύμηξε μέσα τό νερό.

Έφτοσε ως τα γόνατά τους κι' εξακολουθούσε ν' άνεβαίνει.

— Κλείστε αυτή την πόρτα! φώναξε ο Ντόν, τσαλαβουτώντας στο νερό τού διαδρόμου.

— Ε, σεις οι άλλοι! Έλάτε να με βοηθήσετε!

Τόν κούταζαν κι' οι τέσσερες σάν αποβλακωμένοι. Ο Κάρλος τόν ακολουθούσε ως την πόρτα πούχε άνοιξει. Και προσπαθούσαν όλοι μαζί να την ξανακλείσουν, για να έμποδίσουν τό νερό που πλημμύριζε τό διάδρομο.

Οι συνδυασμένες προσπάθειές τους δε φέρανε αποτέλεσμα, παρά μόνο όταν ενώθηκε μαζί τους κι' ο Φελίξ. 'Αφού κλείσα-

ρον λισε τούς σύρτες της πόρτας τού διαδρόμου, προσπαθώντας να τήν άνοίξει.

Ο Ντόν είδε με μία ματιά όλη αυτή τη σκηνή. Ξαναγύρισε ύστερα στην κάμαρα τού 'Ενγκλεμαν κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Τσαλαβουτώντας μέσα στο νερό, που είχε άπλωθή τώρα σ' όλο τό δωμάτιο, πήγε ως τό τηλέφωνο και σήκωσε τό ακουστικό. Διαπίστωσε με άνακούφισι πως η γραμμή δεν ήταν κομμένη.

Σχημάτισε τόν αριθμό της βίλλας Τρίονι, κι' όταν άκουσε στην άλλη άκρη τού σύρματος τη φωνή της γραμματέως του, τή ρώτησε άμέσως:

— Τί γίνεται, Μάριαν; Μήπως έφτασε ο Γκιουζέπε;

Εκείνη κατάλαβε απ' τόν τόνο τού πως δεν έπρεπε να χάση καιρό ζητώντας τόν εξηγήσει.

— Μάλιστα. Μαζί με πέντε φίλους του... απάντησε.

— Πέστε στο Χάρρυ ναρρή άμέσως, πρόσθεσε ο Ντόν. Πέστε του πως δεν ισχύουν πιά όσα είχαμε συμφωνήσει. Βρισκόμαστε πέντε άτομα, εδώ. Τό ύπόγειο πλημμυρίζει με νερό. 'Αν δεν κατορθώσουμε να βγούμε γρήγορα, είμαστε χαμένοι.

— Θά τού τό πώ, απάντησε η Μάριαν.

Η φωνή της πρόδιδε την άνησυχία της.

— Μην κλείσετε τό τηλέφωνο, πρόσθεσε ο Ντόν. 'Ισως ξανάρθω να σας μιλήσω. Πάω να δώ τί γίνεται.

— Αφίστε τό ακουστικό δίπλα

το νερό.

Σπρώχνοντας μπροστά του τη Λορέλι, προχώρησε με κόπο ως τη θαρρακισμένη πόρτα πού έδυαζε στη σκάλα.

Ο Κάρλος κι' ο Φελίξ τόν άκολουθούσαν. Ο 'Ενγκλεμαν όμως έμεινε στην ίδια θέση, άκουμπισμένος στον τοίχο, σάν άπολιθωμένος απ' τό φόβο του.

— Καλά θά κάνετε να πάτε να τόν φέρετε κι' αυτόν... είπε ο Ντόν στο Φελίξ, ενώ προσπαθούσε ν' άνοίξη την πόρτα.

— 'Ας πάη στο διάβολο! γκρίνιασε εκείνος.

— Βοήθησε με, εσύ! φώναξε ο Ντόν στον Κάρλος.

Μά, όσο κι' άν τραβήξανε μ' όλη τους τη δύναμη, τό βάρος τού νερού κροτούσε καλά κλεισμένη την πόρτα.

— Δώστε μου τό λουστό είπε ο νέγρος.

Ο Φελίξ τού τόν έδωσε. Βλέποντας όμως πως δεν κατόρθωνε τίποτα, τόν ξαναπήρε και κατώρθηκε να χώσει την άκρη του άναμέσα στην πόρτα και της «κάσα» της. Ο Φελίξ ένωσε τις προσπάθειές του με τις δικές, τους κι' επέτυχαν έτσι ν' άνοίξουνε λιγάκι την πόρτα.

Όσο τό νερό ξεχυνότανε στο μικρό διάδρομο που οδηγούσε στη σκάλα, λιγότευε η πίεσι τού πάνω στην πόρτα, ώσπου μπόρεσαν να την άνοίξουν έντελώς.

Όρμησαν τότε προς τη σκάλα, ενώ τό νερό χυμόσε μέσα στο διάδρομο κι' ανασήκωνε με την όρμη του και παρέσυρε τη Λορέλι. Εκείνη έδυαζε μία φωνή. Ο Ντόν είχε κινδυνέψει να χάση κι' αυτές την ίσσορροπία του. Θέλησε άσπότε να τήν άρπάξει, καθώς περνούσε δίπλα του, αλλά δεν τό κατόρθωσε. Τήν είδε να βουλιάζει στο νερό και να ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, μακριότερα στο διάδρομο.

Ο 'Ενγκλεμαν είχε παρασυρθή κι' αυτός απ' τό όρμητικό νερό. Βγήκε πάλι στην επιφάνεια, φυσώντας και φτυνώντας.

Τό νερό άπείχε τώρα λιγώτερο από ένα μέτρο απ' τό βόλο τού ύπογειου διαδρόμου κι' άνεβαίνει γοργά.

Με μία βουτιά, ο Ντόν διευθύνθηκε προς τη Λορέλι. Καθώς περνούσε όμως κολλητώντας δίπλα στον 'Ενγκλεμαν, έκείνος τόν άποδοξε απ' τό σασκάκι και βούλιαξε μαζί του.

— Άρχισε ένας άγριος άγώνας μεταξύ τους. Ο 'Ενγκλε-

Μυρές Ιστορίες

Βρήκε τό μάστορά του

Μία φορά δ.κ. Μουνταρίδης, μαριώδης κυνηγός τού πο-δούρου, αποφάσισε να βάλη μυαλά και να νοικοκυρευτεί. — Θά πάω μια φτωχική και τίμα κοπέλλα για να με φροντίσει στα γεράματά μου!... έσομολογήθηκε εμπιστευτικά σ' έναν έπιστήθιο φίλο του.

— Καλά και πως θά υποσέσεις να τό βγάλεις πέρα με τις ύποχρεώσεις τού γάμου; άπόρησε εκείνος.

— Δηλαδή; ρώτησε ο Μουνταρίδης ξαφνιασμένος.

— Να είσαι πιστός στη γυναίκα σου, να γυρνάς νωρίς στο σπίτι σου και να δίνεις λογαριασμό για τό κάθε τι στο τρυφερό σου ήμισυ... άσπισε να τού εξήγη είρωνικά ο φίλος του.

— Άνοησίες! αποκρίθηκε επιγραμματικά ο Μουνταρίδης. Ο δικός μου γάμος θά διαφέρει από τούς άλλους. Δεν πρόκειται ν' αλλάξη καμιά από τις συνήθειές μου!...

Μά δεν πέσαε ένας χρόνος κι' ο νύμφευτος κ. Μουνταρίδης τρέχει στο δικηγόρο γασφείο καποιού φίλου του που είναι ειδικευμένος στα διαζύγια.

— Τί έπαθες και βιάζεσαι σ' αυτά τα νάλια; τόν ρωτά με συμπάθεια ο δικηγόρος.

— Παντρεύτηκε! απάντα μονολεκτικά ο Μουνταρίδης.

— Και τώρα τί θέλεις από μένα;

— Να πάω διαζύγιο!

Ο δικηγόρος κατσοφιάζει σκέπτεται λίγο κι' ύστερα τού λέει:

— Με τό παρελθόν που έχεις να ξέρης πως θά βγύ εις βάρος σου τό διαζύγιο...

Μά ο Μουνταρίδης σπυεύει να τόν καθυστερήσει:

— 'Αν είναι γι' αυτό ένοια σου! Γιατί άν βάλεις από τη μία μεριά τό παρελθόν τό δικό μου κι' από την άλλη τό... παρόν της συζύγου μου σίγουρα θά πάω τό διαζύγιο με τό σταθί μου!...

έτανε να σταθή όρθια.

— 'Υπάρχει τρόπος να φτάσουμε ως τη σκάλα που οδηγεί στο διαμέρισμα τού 'Αλσκόνι; ρώτησε τόν Κάρλος.

Εκείνος έτρεψε απ' τό φόβο του. Κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά.

— Έμπρός λοιπόν, πάμε! είπε μ' άνυπομονησία ο Ντόν.

Από κεί θά προσπαθούσαν να μπουνε οι άνθρωποι μου. Κι' ύστερα, τό μέρος είναι ψηλότερο και θά βρισκόμαστε έξω απ' τό νερό.

Σπρώχνοντας μπροστά του τη Λορέλι, προχώρησε με κόπο ως τη θαρρακισμένη πόρτα πού έδυαζε στη σκάλα.

Ο Κάρλος κι' ο Φελίξ τόν άκολουθούσαν. Ο 'Ενγκλεμαν όμως έμεινε στην ίδια θέση, άκουμπισμένος στον τοίχο, σάν άπολιθωμένος απ' τό φόβο του.

— Καλά θά κάνετε να πάτε να τόν φέρετε κι' αυτόν... είπε ο Ντόν στο Φελίξ, ενώ προσπαθούσε ν' άνοίξη την πόρτα.

— 'Ας πάη στο διάβολο! γκρίνιασε εκείνος.

— Βοήθησε με, εσύ! φώναξε ο Ντόν στον Κάρλος.

Μά, όσο κι' άν τραβήξανε μ' όλη τους τη δύναμη, τό βάρος τού νερού κροτούσε καλά κλεισμένη την πόρτα.

— Δώστε μου τό λουστό είπε ο νέγρος.

Ο Φελίξ τού τόν έδωσε. Βλέποντας όμως πως δεν κατόρθωνε τίποτα, τόν ξαναπήρε και κατώρθηκε να χώσει την άκρη του άναμέσα στην πόρτα και της «κάσα» της. Ο Φελίξ ένωσε τις προσπάθειές του με τις δικές, τους κι' επέτυχαν έτσι ν' άνοίξουνε λιγάκι την πόρτα.

Όσο τό νερό ξεχυνότανε στο μικρό διάδρομο που οδηγούσε στη σκάλα, λιγότευε η πίεσι τού πάνω στην πόρτα, ώσπου μπόρεσαν να την άνοίξουν έντελώς.

Όρμησαν τότε προς τη σκάλα, ενώ τό νερό χυμόσε μέσα στο διάδρομο κι' ανασήκωνε με την όρμη του και παρέσυρε τη Λορέλι. Εκείνη έδυαζε μία φωνή. Ο Ντόν είχε κινδυνέψει να χάση κι' αυτές την ίσσορροπία του. Θέλησε άσπότε να τήν άρπάξει, καθώς περνούσε δίπλα του, αλλά δεν τό κατόρθωσε. Τήν είδε να βουλιάζει στο νερό και να ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, μακριότερα στο διάδρομο.

Ο 'Ενγκλεμαν είχε παρασυρθή κι' αυτός απ' τό όρμητικό νερό. Βγήκε πάλι στην επιφάνεια, φυσώντας και φτυνώντας.

Τό νερό άπείχε τώρα λιγώτερο από ένα μέτρο απ' τό βόλο τού ύπογειου διαδρόμου κι' άνεβαίνει γοργά.

Με μία βουτιά, ο Ντόν διευθύνθηκε προς τη Λορέλι. Καθώς περνούσε όμως κολλητώντας δίπλα στον 'Ενγκλεμαν, έκείνος τόν άποδοξε απ' τό σασκάκι και βούλιαξε μαζί του.

— Άρχισε ένας άγριος άγώνας μεταξύ τους. Ο 'Ενγκλε-

μαν πάλεψε για πολλή ώρα, με τη δύναμη της απελπισίας, γαντζωμένος απ' το λαιμό του Ντόν. Επιτέλους κατωρθώσε εκείνος ν' απαλλαγεί απ' το σφιγμένο του και καλύμπτει πάλι πρὸς τὴν Λορέλι. Τὴν ἔβλεπε τὴ στιγμή που ὁ Ἐνγκελμαν ξαναγύριζε στὴν ἐπιφάνεια, μετὰ τὸ πρόσωπό του κίτρινο ἀπ' τὸ φόβο.

Ἡ Λορέλι ἐμπήξε μιὰ φωνή. Ὁ Ἐνγκελμαν εἶχε γαντζωθῆ πάνω της.

Ὁ Ντόν τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ τὴν ἀφήσῃ.

Μὴν παλεύετε σεις! τῆς φώναξε. Ἄψιτε με ἔμενα νὰ σὰς βοηθῶ!

Ἀπέειπε τώρα μερικὸς πόντους μονάχα ἀπ' τὸ ταβάνι.

Πιστήτε ἀπ' τὸ σακκάκι μου! πρόσθεσε ὁ Ντόν.

Κι' ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ με δύναμη πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ρυμουλκώντας πίσω του τὴ νέα γυναίκα.

Πέρασε μαζί της τὴν πόρτα καὶ τὴν ἐσπρώξε ὡς τὴ βάσι τῆς σκάλας.

Δίσταςε μιὰ στιγμή κι' ἀνωματήθηκε ἂν θάπρεπε νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἐνγκελμαν. Βλέποντας ὅμως πὼς τὸ νερὸ εἶχε φτάσει πιά ὡς τὸ ταβάνι τοῦ διαδρόμου, τὸν ἐγκατέλειψε στὴν τύχη του.

Βοήθησε τὴ Λορέλι ν' ἀνεβῇ στὴ σκάλα, γιὰ τὸ νερὸ σπρωδιδιόχωντας ἐνῶ τους. Σπρώχνοντας κι' ἀνασηκώνοντας τὴν, κατάρθωσε νὰ τὴν ἀνεβάσῃ ὡς τὸ μικρὸ κεφαλόσκαλο, ὅπου βρισκόταν ἡδὴ ὁ Κάρλος κι' ὁ Φελίξ.

Ὁ δευτέρως ἐξετάζε τὴ θωρακισμένη πόρτα.

Δὲ θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ τὴν ἀνοίξουν! φώναξε. Εἶναι πολὺ γερό.

Ὁ Ντόν πῆγε κοντὰ του. Μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα τὸν ἔπεισε πὼς εἶχε δίκιο ὁ Φελίξ.

Ἐκτός ἀν ἐνώσουν πάλι τὸ ρεῦμα, πρόσθεσε ἐκεῖνος. Μὰ τότε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάθουν ἠλεκτροπληξία!

Πρέπει νὰ χτυπήσω συνεχῶς, νὰ κάνω μεθ' ἐνός, γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι μου ποῦ βρισκόμαστε, εἶπε ὁ Ντόν.

Πῆρε τὸ λαστὸ κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μ' αὐτὸν τὴν πόρτα. Ἐμφανικὰ σῦσσε τὰ φώτα.

Βρέθηκαν μέσα σὲ βαθὺ σκοτάδι.

Εἶναι θαῦμα πὼς δὲν εἶχανε σβῆσι πρὶν γρηγορὰ, παρατήρησε ὁ Ντόν.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα.

Τὸ νερὸ ἀνεβαίνει, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Λορέλι. Ἐφύσησε στὰ πόδια μου.

Ὁ Κάρλος ἐσπρώξε ἀπὸτομα τὸ Φελίξ, γιὰ νὰ περάσῃ καὶ νὰ φτάσῃ στὸ τελευταῖο σκαλοπατί.

Φύγε ἀπὸ κεῖ! μούγκρισε...

Ὁ Φελίξ βουτήχθηκε ξαφνικὰ στὸ νερὸ ὡς τὸ γόνατο. Κυριεύθηκε ἀπὸ πανικό καὶ γαντζώθηκε ἀπ' τὸ νεῖρο, γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ ξαναπάρῃ τὴ θέσι του.

Ὁ Κάρλος βλαστήμησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ὁ Ντόν ἄκουσε ἐνῶ ὑπόκοφο κρότο κι' ὑπερὰ τὸ θόρυβο ἐνὸς σώματος ποῦ ἐπεφίε στὸ νερὸ.

Ἀπλῶς τὸ χέρι του, μέσ' στὸ σκοτάδι, ψαχούλεψε κι' ἄγγιξε τὸ μανίκι τοῦ Κάρλος. Ὁ νεῖρος, ξετρελλασμένος ἀπ' τὸν τρόμο, ρίχτηκε πάνω του,

τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ πέτα τοῦ σακκακιού του καὶ τὸν σήκωσε ψηλά.

Ὁ Ντόν γαντζώθηκε μετὰ τὸ δυὸ τοῦ πόδια ἀπ' τὸ μπρὸ τοῦ Κάρλο καὶ τὸν ἄρπαξε μετὰ τὰ χέρια του ἀπ' τὸ λαιμό. Ἐκεῖνος τοῦ κατάφερε μιὰ γροθιά στὸ στήθος.

Τὰ δάχτυλα τοῦ Ντόν γλύσθησαν πάνω στὸ χοντρὸ λαιμό, βρῆκαν τὴν ἀρτηρία του καὶ τὴν ἐσφίξαν μετὰ δύναμη. Μιὰ δευτέρη γροθιά τοῦκοψε τὴν ἀνάσα. Μὰ κι' ὁ Κάρλος ἔχασε τὴν ἰσορροπία του. Κατρακύλησαν κι' οἱ δυὸ μαζί ἀπ' τὰ σκαλοπατὰ καὶ πέσανε στὸ νερὸ.

Λαχανιασμένοι, μισοπνιγμένοι, ὁ Ντόν ἐνοίωσε νὰ παρασύρεται πρὸς τὸν πλημμυρισμένο διαδρόμο.

Τὸ σφιγμένο τοῦ Κάρλος χαλαρώθηκε. Μετὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια, ὁ Ντόν κατάρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ νεῖρο καὶ νὰ ξαναβῇ στὴν ἐπιφάνεια. Ἐφύσησε ὅτι ἔτσι σκαλοπατὰ τοῦ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὸ νερὸ. Καθὼς ὅμως πατούσε πάνω του μετὰ γόνατο, ἐνοίωσε τὰ δάχτυλα τοῦ Κάρλος νὰ τοῦ σφίγγουν τὸν ἀστρογάλο. Θέλησε νὰ τὸν κλωστήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν πέτυχε καὶ ξανάπεσε στὸ νερὸ.

Μόλις πρόλαβε ν' ἀνασάνῃ βαθεῖα, πρὶν ξαναβουτιάσῃ. Ψαχούλεψε ἀκόμα μέσ' στὸ νερὸ, ἀναζητώντας τὸ νεῖρο, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε καὶ ξανάβυθίκε στὴν ἐπιφάνεια.

Ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα τοῦ κεφαλόσκαλου μισοάνεψε ξαφνικὰ, σκορπίζοντας ἐνῶ ἀδύνατο πορτοκαλὶ φῶς. Ἐτσι, ὁ Ντόν μπόρεσε νὰ δῇ τὸν Κάρλος, ὁρθὸ πάνω στὸ πρῶτο σκαλοπατί. Τὰ χοντρά του χεῖλη, μισανοιχτά, ἀφῆσαν νὰ φαίνωνται τὰ κάτασπρα δόντια του.

Ὁ Ντόν κολύμπησε πρὸς τὸ μέρος του. Τὴ στιγμή που ἔφτανε στὸ σκαλοπατί, ὁ Κάρλος τοῦδωσε μιὰ κλωτσιά, ποῦ τὴν ἀπόφυγε ὅμως, παραμερίζοντας ἐγκαίρως. Ἡ ματιὰ του ἐπέσε πίσω ἀπ' τὸν Κάρλος, στὴ Λορέλι, ποῦ κύτταξε τὴ σκηνή, ὁρθὴ στὸ ψηλότερο

σκαλοπατί. Ἦξερε ὅτι σὲ μερικά λεπτά τὸ νερὸ ποῦ ἀνέβαινε συνεχῶς θὰ τὸν ἀνασήκωνε καὶ θὰ τὸν ἔφερνε πρὶν κοντὰ στὸ τεράστιο παπούτσι τοῦ νεῖρου. Ἄν δὲν ἐπενέβαινε ἡ Λορέλι, δὲ θὰ τοῦμενε πιά παρὰ ν' ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸ του νὰ βουτιάσῃ, ἢ νὰ τοῦ σπᾷς τὸ κεφάλι ὁ Κάρλος μετὰ τὴς κλωτσιᾶς του.

Μὰ ἡ Λορέλι ἄρπαξε ἀποφασιστικὰ τὸ λαστὸ, τὸν σήκωσε ψηλά καὶ τὸν κατέβασε μ' ὅλη τὴν τὴ δύναμη πάνω στὸν Κάρλο.

Ὁ νεῖρος ἔκανε νὰ γυρίσῃ, μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά. Ὁ λαστὸς τὸν βρῆκε στὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου. Ἐπείσε πρὸς τὰ ἔμπρῳς καὶ βουτιάσε στὸ νερὸ.

Ὁ Ντόν τέντωσε γρηγορὰ τὸ χέρι του καὶ τὸν κράτησε ἀπ' τὸ σακκάκι. Μὰ εἶχε ἐξασθενήσει καὶ δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τέτοιο βάρος. Νοιώνοντας πὼς θὰ βουτιάσε κι' αὐτός, παρατήρησε τὸ νεῖρο καὶ κολύμπησε ὅπως-ὅπως ὡς τὸ μέρος ὅπου στεκόταν ἡ Λορέλι, μισοθυνημένη στὸ νερὸ.

Ἐκείνη τοῦδωσε τὸ χέρι της καὶ τὸν βοήθησε ν' ἀνεβῇ σ' ἐνῶ σκαλοπατί, ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ.

Τὴ στιγμή που ἀνασηκώνοντο ὁ Ντόν, μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ἔφτασε σ' αὐτὰ τους, μετὰ ἀπ' τὴ θωρακισμένη πόρτα, στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ἀρπαξε τότε ἀπ' τὸ χέρι τὴ Λορέλι κι' ἀνέβηκε τρεκλίζοντας τὴν ὑπόλοιπη σκάλα, ἐνῶ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἀκούγονταν κι' ἄλλη κραυγὴ.

Ὅταν ὁ Ντόν ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο, συγκρατώντας ἀπ' τὴ μέση τὴ Λορέλι, τὸ νερὸ ἀνέβαινε ἀκόμα ὡς τὰ γόνατά του. Κόλλησαν κι' οἱ δυὸ στὴν πόρτα.

Ἐστῆ εἰσαι, Χάρρυ; φώναξε ὁ Ντόν.

Ζῶ, ἀφεντικό! ἀπάντησε ὁ Χάρρυ ἀπ' ἔξω. Προσπαθῶ ν' ἀνοίξω αὐτὴ τὴν πόρτα...

Μπορῶ νὰ μεταχειριστώ δύναμη;

Ὁχι! οὐρλιάσε ὁ Ντόν. Βρισκόμαστε ὅλοι πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ δὲ μπορούμε ν' ἀπομακρυνθούμε. Τὸ νερὸ ἔχει

ἀνεβῇ σχεδὸν ὡς τὴ μέση μας.

Καλὰ, θὰ τὰ κανονίσω ἀλλοῶς, εἶπε ὁ Χάρρυ. Μπορεῖτε νὰ κρατήσετε πέντε λεπτά;

Ὁχι. Πρέπει νὰ κάνῃς πρὶν γρηγορὰ! φώναξε ὁ Ντόν, ἐνῶ συγχρόνως, μ' ἐνῶ ἀπὸτομα ἀνέβασμα τοῦ νεοῦ, λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του.

Ὁ Ντόν λογάρισε πὼς τοὺς ἀπομένανε μερικά δευτερόλεπτα μονάχα. Σήκωσε ψηλά τὸ χέρι του, πιστεύοντας πὼς θ' ἄγγιζε τὸ βόλο σ' ἀπόστασι μερικὸν πόντων ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά του συνάντησαν μόνο τὸ κενό.

Μιὰ ξαφνικὴ ἐλπίδα τὸν ζωογόνησε τότε. Τέντωσε τὸ χέρι του ἀκόμα ψηλότερα, καὶ μόλις μπόρεσε ν' ἄγγιξῃ τὸ βόλο.

Νομίζω πὼς γλυτώσαμε! δῆλωσε. Τὸ νερὸ κατέβηκε τριαντα πόντους τὸ λιγώτερο.

Τὸ λέτε γιὰ νὰ με καθησυχάσετε.

Σηκώστε τὸ χέρι σας καὶ θὰ βεβαιώθῃτε μονάχα σας.

Μὰ ναι, βεβαίως! ἔχετε δίκιο!

Ὁ Ντόν πῆρε κατακόρυφὴν θέσι στὸ νερὸ, καὶ τὸ πόδι του βρῆκε ἐνῶ σκαλοπατί.

Τὰ καταφέρνατε! φώναξε. Σὰς τόχα πῆ ἐγώ... Τὸ νερὸ κατεβαίνει! Πατάμε σὲ στερεὸ ἔδαφος!

Ἡ Λορέλι κατάρθωσε κι' αὐτὴ νὰ στοθῇ ὁρθὰ, κοντὰ του. Ἀκούμπησε πάνω του κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ἐν τάξει; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Χάρρυ. Στρέφωμὲ ἀλλοῦ τὸ νερὸ. Τώρα θὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν πόρτα.

Πᾶς θὰ τὴν ἀνοίξετε; φώναξε ὁ Ντόν.

Βρῆκα τὸ γενικὸ διακόπτη. Θὰ ἐνώσω τὸ ρεῦμα.

Περιμένε λίγο ἀκόμα, ὥσπου νὰ βγούμε ἐντελῶς ἀπ' τὸ νερὸ.

Ἐν τάξει, ἀφεντικό. Εἰδοποιήστε με, ὅταν θάσαστε ἐτοιμοί.

Τὸ νερὸ δὲν ἔφτανε πιά, παρὰ ὡς τὰ γόνατα τοῦ Ντόν. Καὶ κατέβαινε συνεχῶς.

Σὲ πέντε λεπτά, θάμαστε ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ, εἶπε στὴ Λορέλι.

Τὴ σκοπεύετε νὰ κάνετε τώρα; ρώτησε ἐκείνη. Θὰ με παρασύρετε στὴν ἀστυνομία;

Ἐγὼ δὲ θὰ σὰς κάνω τίποτε. Ἀποφασίστε μόνη σας τί θὰ κάνετε! Γιὰ μένα, ἔχετε πεθάνει ἐδῶ, μαζί με τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ θέλω νὰ πιστέψω.

Ἐσπληθθῆτε ἀνάσκελα καὶ βυθίστε ὅσο μπορεῖτε πρὶν πολλὸ στὸ νερὸ τὸ πῖσω μέρος τοῦ κεφαλιού σας, τῆς σύστησε βουθώντας τὴν νὰ συγκρατήσῃ στὴν ἐπιφάνεια. Φοβόμαστε;

Λιγώτερο ἀπὸ πρὶν, ἔσεις;

Ναι, νομίζω. Μὰ δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὸ ἠθικό μας.

Ὁ Φελίξ πνίχθηκε, ἔ;

Ναι! Μὴν τὸν σκέπτεστε πιά...

Ὁ Ντόν λυπᾶμαι καὶ βόλου. Εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ποτὲ γιὰ μένα.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ κεφαλόσκαλου δυνάμωσε ξαφνικὰ κι' ὑπερὰ ἐσθυσσε τελείως. Βρέθηκαν καὶ πάλι στὰ σκοτεινά.

Ὁ Ἀλσκόνι θὰ πῇ τὴν τελευταία λέξι! παρατήρησε ἡ Λορέλι, χωρὶς νὰ τρέμῃ καθόλου ἡ φωνὴ της. Ἦμουν τρελὴ καὶ νύμισα πὼς θὰ μπορούσα νὰ τοῦ ξεφύγω... Ὅταν καὶ καλύτερο ἴσως νὰ βουτιάξω καὶ νὰ ἡσυχάσω μιὰ καὶ καλὴ...

Μὰ τί ιδέες εἶν' αὐτές! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντόν. Θὰ γλυτώσουμε, σὰς λέω... Ἐτσι συμβαίνει καὶ στὸν κινηματογράφο: Οἱ ἥρωες τοῦ ἔργου σώζονται τὴν τελευταία στιγμή...

Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά... Ὡ, πὼς κρυώνω!

Ὁ Ντόν λογάρισε πὼς τοὺς ἀπομένανε μερικά δευτερόλεπτα μονάχα. Σήκωσε ψηλά τὸ χέρι του, πιστεύοντας πὼς θ' ἄγγιζε τὸ βόλο σ' ἀπόστασι μερικὸν πόντων ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά του συνάντησαν μόνο τὸ κενό.

Μιὰ ξαφνικὴ ἐλπίδα τὸν ζωογόνησε τότε. Τέντωσε τὸ χέρι του ἀκόμα ψηλότερα, καὶ μόλις μπόρεσε ν' ἄγγιξῃ τὸ βόλο.

Νομίζω πὼς γλυτώσαμε! δῆλωσε. Τὸ νερὸ κατέβηκε τριαντα πόντους τὸ λιγώτερο.

Τὸ λέτε γιὰ νὰ με καθησυχάσετε.

Σηκώστε τὸ χέρι σας καὶ θὰ βεβαιώθῃτε μονάχα σας.

Μὰ ναι, βεβαίως! ἔχετε δίκιο!

Ὁ Ντόν πῆρε κατακόρυφὴν θέσι στὸ νερὸ, καὶ τὸ πόδι του βρῆκε ἐνῶ σκαλοπατί.

Τὰ καταφέρνατε! φώναξε. Σὰς τόχα πῆ ἐγώ... Τὸ νερὸ κατεβαίνει! Πατάμε σὲ στερεὸ ἔδαφος!

Ἡ Λορέλι κατάρθωσε κι' αὐτὴ νὰ στοθῇ ὁρθὰ, κοντὰ του. Ἀκούμπησε πάνω του κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ἐν τάξει; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Χάρρυ. Στρέφωμὲ ἀλλοῦ τὸ νερὸ. Τώρα θὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν πόρτα.

Πᾶς θὰ τὴν ἀνοίξετε; φώναξε ὁ Ντόν.

Βρῆκα τὸ γενικὸ διακόπτη. Θὰ ἐνώσω τὸ ρεῦμα.

Περιμένε λίγο ἀκόμα, ὥσπου νὰ βγούμε ἐντελῶς ἀπ' τὸ νερὸ.

Ἐν τάξει, ἀφεντικό. Εἰδοποιήστε με, ὅταν θάσαστε ἐτοιμοί.

Τὸ νερὸ δὲν ἔφτανε πιά, παρὰ ὡς τὰ γόνατα τοῦ Ντόν. Καὶ κατέβαινε συνεχῶς.

Σὲ πέντε λεπτά, θάμαστε ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ, εἶπε στὴ Λορέλι.

Τὴ σκοπεύετε νὰ κάνετε τώρα; ρώτησε ἐκείνη. Θὰ με παρασύρετε στὴν ἀστυνομία;

Ἐγὼ δὲ θὰ σὰς κάνω τίποτε. Ἀποφασίστε μόνη σας τί θὰ κάνετε! Γιὰ μένα, ἔχετε πεθάνει ἐδῶ, μαζί με τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ θέλω νὰ πιστέψω.

Ἐσπληθθῆτε ἀνάσκελα καὶ βυθίστε ὅσο μπορεῖτε πρὶν πολλὸ στὸ νερὸ τὸ πῖσω μέρος τοῦ κεφαλιού σας, τῆς σύστησε βουθώντας τὴν νὰ συγκρατήσῃ στὴν ἐπιφάνεια. Φοβόμαστε;

Λιγώτερο ἀπὸ πρὶν, ἔσεις;

Ναι, νομίζω. Μὰ δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὸ ἠθικό μας.

Ὁ Φελίξ πνίχθηκε, ἔ;

Ναι! Μὴν τὸν σκέπτεστε πιά...

Ὁ Ντόν λυπᾶμαι καὶ βόλου. Εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ποτὲ γιὰ μένα.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ κεφαλόσκαλου δυνάμωσε ξαφνικὰ κι' ὑπερὰ ἐσθυσσε τελείως. Βρέθηκαν καὶ πάλι στὰ σκοτεινά.

Ὁ Ἀλσκόνι θὰ πῇ τὴν τελευταία λέξι! παρατήρησε ἡ Λορέλι, χωρὶς νὰ τρέμῃ καθόλου ἡ φωνὴ της. Ἦμουν τρελὴ καὶ νύμισα πὼς θὰ μπορούσα νὰ τοῦ ξεφύγω... Ὅταν καὶ καλύτερο ἴσως νὰ βουτιάξω καὶ νὰ ἡσυχάσω μιὰ καὶ καλὴ...

Μὰ τί ιδέες εἶν' αὐτές! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντόν. Θὰ γλυτώσουμε, σὰς λέω... Ἐτσι συμβαίνει καὶ στὸν κινηματογράφο: Οἱ ἥρωες τοῦ ἔργου σώζονται τὴν τελευταία στιγμή...

Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά... Ὡ, πὼς κρυώνω!

Ὁ Ντόν λογάρισε πὼς τοὺς ἀπομένανε μερικά δευτερόλεπτα μονάχα. Σήκωσε ψηλά τὸ χέρι του, πιστεύοντας πὼς θ' ἄγγιζε τὸ βόλο σ' ἀπόστασι μερικὸν πόντων ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά του συνάντησαν μόνο τὸ κενό.

Μιὰ ξαφνικὴ ἐλπίδα τὸν ζωογόνησε τότε. Τέντωσε τὸ χέρι του ἀκόμα ψηλότερα, καὶ μόλις μπόρεσε ν' ἄγγιξῃ τὸ βόλο.

Νομίζω πὼς γλυτώσαμε! δῆλωσε. Τὸ νερὸ κατέβηκε τριαντα πόντους τὸ λιγώτερο.

Τὸ λέτε γιὰ νὰ με καθησυχάσετε.

Σηκώστε τὸ χέρι σας καὶ θὰ βεβαιώθῃτε μονάχα σας.

Μὰ ναι, βεβαίως! ἔχετε δίκιο!

Ὁ Ντόν πῆρε κατακόρυφὴν θέσι στὸ νερὸ, καὶ τὸ πόδι του βρῆκε ἐνῶ σκαλοπατί.

Τὰ καταφέρνατε! φώναξε. Σὰς τόχα πῆ ἐγώ... Τὸ νερὸ κατεβαίνει! Πατάμε σὲ στερεὸ ἔδαφος!

Ἡ Λορέλι κατάρθωσε κι' αὐτὴ νὰ στοθῇ ὁρθὰ, κοντὰ του. Ἀκούμπησε πάνω του κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ἐν τάξει; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Χάρρυ. Στρέφωμὲ ἀλλοῦ τὸ νερὸ. Τώρα θὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν πόρτα.

Πᾶς θὰ τὴν ἀνοίξετε; φώναξε ὁ Ντόν.

Βρῆκα τὸ γενικὸ διακόπτη. Θὰ ἐνώσω τὸ ρεῦμα.

Περιμένε λίγο ἀκόμα, ὥσπου νὰ βγούμε ἐντελῶς ἀπ' τὸ νερὸ.

Ἐν τάξει, ἀφεντικό. Εἰδοποιήστε με, ὅταν θάσαστε ἐτοιμοί.

Τὸ νερὸ δὲν ἔφτανε πιά, παρὰ ὡς τὰ γόνατα τοῦ Ντόν. Καὶ κατέβαινε συνεχῶς.

Σὲ πέντε λεπτά, θάμαστε ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ, εἶπε στὴ Λορέλι.

Τὴ σκοπεύετε νὰ κάνετε τώρα; ρώτησε ἐκείνη. Θὰ με παρασύρετε στὴν ἀστυνομία;

Ἐγὼ δὲ θὰ σὰς κάνω τίποτε. Ἀποφασίστε μόνη σας τί θὰ κάνετε! Γιὰ μένα, ἔχετε πεθάνει ἐδῶ, μαζί με τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ θέλω νὰ πιστέψω.

Ἐσπληθθῆτε ἀνάσκελα καὶ βυθίστε ὅσο μπορεῖτε πρὶν πολλὸ στὸ νερὸ τὸ πῖσω μέρος τοῦ κεφαλιού σας, τῆς σύστησε βουθώντας τὴν νὰ συγκρατήσῃ στὴν ἐπιφάνεια. Φοβόμαστε;

Λιγώτερο ἀπὸ πρὶν, ἔσεις;

Ναι, νομίζω. Μὰ δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὸ ἠθικό μας.

Ὁ Φελίξ πνίχθηκε, ἔ;

Ναι! Μὴν τὸν σκέπτεστε πιά...

Ὁ Ντόν λυπᾶμαι καὶ βόλου. Εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ποτὲ γιὰ μένα.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ κεφαλόσκαλου δυνάμωσε ξαφνικὰ κι' ὑπερὰ ἐσθυσσε τελείως. Βρέθηκαν καὶ πάλι στὰ σκοτεινά.

Ὁ Ἀλσκόνι θὰ πῇ τὴν τελευταία λέξι! παρατήρησε ἡ Λορέλι, χωρὶς νὰ τρέμῃ καθόλου ἡ φωνὴ της. Ἦμουν τρελὴ καὶ νύμισα πὼς θὰ μπορούσα νὰ τοῦ ξεφύγω... Ὅταν καὶ καλύτερο ἴσως νὰ βουτιάξω καὶ νὰ ἡσυχάσω μιὰ καὶ καλὴ...

Μὰ τί ιδέες εἶν' αὐτές! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντόν. Θὰ γλυτώσουμε, σὰς λέω... Ἐτσι συμβαίνει καὶ στὸν κινηματογράφο: Οἱ ἥρωες τοῦ ἔργου σώζονται τὴν τελευταία στιγμή...

Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά... Ὡ, πὼς κρυώνω!

Ὁ Ντόν λογάρισε πὼς τοὺς ἀπομένανε μερικά δευτερόλεπτα μονάχα. Σήκωσε ψηλά τὸ χέρι του, πιστεύοντας πὼς θ' ἄγγιζε τὸ βόλο σ' ἀπόστασι μερικὸν πόντων ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά του συνάντησαν μόνο τὸ

Τό ΣΕΡΦ σας
δίδει υαί τά ΔΥΟ!

ΣΕ-SUR 59-2334

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«LADAS»

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35 — Τηλ. 32-692

ΔΕΧΕΤΑΙ :

Από 10 π. μ. έως 3 μ. μ.

Διατηρήστε την ομορφειά σας
ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ
ΜΙΛΑΝΙΟΥ Stephens

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIAR"

Τα καλλυντικά «LYDIA P» είναι προϊόντα μακράς έρευνας και έπιστημονικών παρατηρήσεων, παρασκευασμένα με την τελευταία λέξη της έπιστήμης. Έδοκιμάσθηκαν και συνιστώνται από τους μεγαλύτερους δερματολόγους. Δοκιμάστε! Όδηγία ύπαρχον εντός.

Γάλα καθαρισμού εις τρεις πυκνότητας Νο 1, δια έφρων, Νο 2 δια κανονικών, Νο 3 δια λιπαρών δερμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Δια κανονικών ή στεγνών και αφυδατωμένων δερμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τας ρυτίδας. Τωνωτική λωσσιόν. Τωνώνει το χαλαρόν δερμα. Στυπτική λωσσιόν. Σφίγγει και απολυμαίνει τους πόρους. Κρέμα χεριών. Σας προφυλάττει από ακάθιστο, πρήξιμο και χριούστρες. Κρέμα ήλιου. Προλαμβάνει στα φαρμακεία. Τηλ. 612-450.

MENTIOYM
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαιδείας μακράς αποστάσεως, της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, Όδος Κυμώλης 34B. Όροι επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812-278.

Παστέλλες
Pharyngoi
Κατά της ζάλης ή Αμυγδαλίτιδας

Άλσκόνη είναι βέβαιος πως έχετε πεθάνει έσεις οι δυό. Θα πιστέψω λοιπόν πως ή βίλλα του στο Παλέρμο είναι άσφαλισμένο καταφύγιο... και θα πέση στη φάκα!

— Δέ θα τό πιστέψω, παρά μόνο όταν την πιάσουν, έπλε ή Λορέλι. Είναι διαβολέμενος! Άν τυχόν ξεφύγω τώρα, καλά θα κάνετε να πάρετε τα μέτρα σας, να φυλάγεστε. Έξ αίτίας σας βρήκε όλους αυτούς τους μπελαδες. Δέ θα τό ξεχάσω, καί θα κάνω τό κάθε τι γιά να έκδικηθώ.

— Έννοια σας, καί δέν πρόκειται να ξεφύγω, βεβαίως έ ο Ντόν.

— Ύστερα ρώτησε απότομα: — Ποιός σκότωσε τό Σαπίρο;

— Η Λορέλι τόν κύτταξε. — Άς τόν ανακαλύψω ή αστυνομία του Λονδίνου, αν μπορέσω, πρόσφερε. Τί σας νοιάζει, έσας, ποιός τόν σκότωσε;

Πρίν προλάβη ν' απαντήσει, ό Ντόν είδε τά δυνατό φάτα ενός αυτοκινήτου πού έρχοταν κατεπάνω τους. Ό δρόμος πού ακολουθούσαν, ανέβαινε με «κορδέλλες». Δέν έβλεπε ακόμα τό αυτοκίνητο, άλλα ή γρηγοράδα με την όποία πλησίαζε τόν φάτα του, έδειχνε πως είχε αναπτύξει όλη του την ταχύτητα.

Πολύ βιαστικός είναι αυτός ό κύριος... έπλε, φέρνοντας τό δικό του άμάξι πολύ δεξιά και χαμηλώνοντας τά φάτα του.

Ύστερα από μερικές στιγμές, τούς είχε φτάσει τό άλλο αυτοκίνητο. Έτρεχε με 80 χιλιόμετρα την ώρα, υπερβολικά γρήγορα γιά ένα τέτοιο δρόμο.

Ό Ντόν τυφλώθηκε άπ' τούς προβολείς του. Πάτησε φρένο μ' όλη του τη δύναμη. Άκούσε να στριγγιλίζουν τά λάστιχα, καθώς φρενάρει κι ό άλλος σωφέρ. Ύστερα ένοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο πλευρό του αυτοκινήτου του. Σπαμάτησε, βλαστημώντας άνάμεσα στα δόντια του, άνοιξε την πόρτα καί πήδησε έξω.

Τ' άλλο αυτοκίνητο είχε ντεραπαίρει με τό απότομο φρενάρισμα κι έφραζε τό δρόμο κατά πλάτος. Οι πσινοί τροχοί του άπείχαν μόλις μερικούς πόντους άπ' τό γκρεμό πού έχασκε στην άκρη του δρόμου.

Ένας άντρας με «τρέντς κότ» καί μαλακή ρεμπουμπλικά βγήκε άπό τό αυτοκίνητο, ενώ ένας άλλος έμεινε καθισμένος στη μπροστινή θέσι. Ό πρώτος έβριζε μιά ματιά στο έμπρός μέρος του άμαξιού, γιά να έξασκιδώσει τις ζημιές πούχε πάθει. Δέν έδωσε καμμία προσοχή στο Ντόν, πού προχωρούσε κι αυτός.

— Γιατί δέν πηγαίνατε δεξιά; διαμαρτυρήθηκε εκείνος ιταλικά.

Ό άνθρωπος με τό «τρέντς κότ» έβριζε τό φως ενός μικρού ηλεκτρικού φαναριού στο μπροστινό τροχό. Τό φτερό είχε βουλιάξει κι είχε τρυπήσει τό λάστιχο.

— Βιάζόμαστε, έπλε άγγλικά. Έπαθε μεγάλη ζημιά τό δικό σας άμάξι;

— Λίγο μ' ενδιαφέρει αν βιάζόμαστε, άπάντησε ό Ντόν νευριασμένος. Δέν μπορείτε να τρέχετε σαν δαιμονισμένος σε τέτοιο παλιόδρομο!

— Σας ρώτησα αν τό αυτοκίνητό σας... έπαθε ό άλλος, έβλε, την ίδια στιγμή, ό σύν-

τροφός του κατέβηκε άπό τό αυτοκίνητο καί στάθηκε στο φως του ηλεκτρικού φαναριού.

— Μου φαίνεται πως άναγνωρίζω τη φωνή σας, έπλε στο Ντόν σημάδευστάς τον μ' ένα πιστόλι πού κρατούσε. Μά βέβαια, είσαστε ό κ. Μίκλεμ!

Ό σύντροφός του φώτισε τότε με τό φανάρι του τό πρόσωπο του Ντόν.

— Ποιός τό περίμενε πως θα ξανασυναντιόμαστε; πρόσθεσε ό Άλσκόνη. Μά την πίστι μου, έσεις είσαστε έφτάψυχος! Μείντε εκεί πού βρίσκεστε!

Καί κούνησε άπειλητικά τό πιστόλι του. Ύστερα έπλε στον Κράντορ:

— Πήγαμε να δής αν έχω κανένα μαζί του, σ' αυτοκίνητό του.

Ό Κράντορ πλησίασε στη «Μπέντλεϋ». Βλέποντάς τον να έρχεται, ή Λορέλι άνοιξε την πόρτα καί κατέβηκε. Τό όπλο του την κράτησε ακίνητη. Τόν άναγνώρισε κι έπνιξε μιά φωνή...

Φτάνοντας στο μέρος πούχε άφίσει τό αυτοκίνητο ό Μενότι, ό Άλσκόνη άναρωτήθηκε ξαφνικά αν θα κατέφερε να οδηγηση τη μεγάλη «Καντιλάκ». Μετανοιωσε άμέσως πούχε σκωτώσει τό Μενότι χωρίς να σκεφτή πως θα μινε έτσι δίχως σωφέρ.

Είχε πέντε ή έξη χρόνια να πιάσει δρόμο στα χέρια του. Καί δέν ήξερε ποτέ του να οδηγώ καλά.

Τ' αεροπλάνο του Κράντορ έπρόκειτο να φτάσει τά μεσάνυχτα. Έπρεπε άπαρτήτως να βρίσκεται εκεί γιά να τόν υποδεχτή. Δέν τούμινε παρά μιάμιση ώρα, γιά να φτάσει στο αεροδρόμιο. Κι είχε να διατρέξω 60 χιλιόμετρα, σ' ένα δύσκολο δρόμο.

Κάθισε στο βολάν κι έχασε τρία-τέσσερα λεπτά ώσπου ν' ανακαλύψω πως λειτουργούν τά φάτα. Όταν κατωρθώσε επιτέλους να τ' άνάψη, έβαλε μπροστά τη μηχανή. Εύτυχώς γι' αυτόν, τό αυτοκίνητο είχε αυτόματο σύστημα αλλαγής ταχυτήτων.

Κατέβηκε την άλλέα, ως την καγκελόπορτα. Παρατηρούσε πως τού ήταν άδύνατο να κρατήσει τό αυτοκίνητο στο στενό τοιμεντόστρωτο δρομάκι, όταν περνούσε τά 25 χιλιόμετρα την ώρα.

Σταμάτησε μπροστά στο θυρωρείο. Ό φύλακας τού άνοιξε την καγκελόπορτα καί τόν κύτταξε με περιέργεια. Μά εκείνος δέν τό πρόσεξε, γιάτί

τόν άπορροφούσε δολικληρωτικά τό σωφέρισμα.

Όταν βγήκε στο δρόμο, πότησε περισσότερο γκάσι. Δέν άργησε όμως να διαπιστώσει πως τού ήταν άδύνατο να τρέξει πάνω από 40 χιλιόμετρα δίχως κίνδυνο.

Είδε κι έπαθε γιά ν' άνεβή τόν άνηφορικό εκείνο δρόμο με τις άπότομες στροφές του. Πρίν ακόμα φτάσει στην κορυφή, είχε μουσκέυη στον ιδρώτα καί κατωριότανε τόν έαυτό του γιά τη βλακεία πού έκανε να σκώτωση τό Μενότι.

Τό ρολόϊ του ταμπλώ έδειχνε πως είχε καθυστερήσει πολύ. Κι όμως έπρεπε να φτάσει στο αεροδρόμιο πρίν προσγειωθεί τό αεροπλάνο. Γιατί, άφού άφινε τόν Κράντορ, θα άπογειωνόταν άμέσως. Κι ό Άλσκόνη ήθελε να φύγμ' αυτός.

Ήξερε πως ή μόνη του έλπίδα ήταν να φτάσει αεροπορικώς στο Παλέρμο κι από κεί να πάρη τό γιάτ του, πρίν είδοποιή ή αστυνομία.

Θέλησε να τρέξω με 55 χιλιόμετρα την ώρα, λίγο έλειψε όμως να ρίξη τό αυτοκίνητο έξω άπ' τό δρόμο. Άν δέ φρενάρει απότομα, θα πέφτε στο γκρεμό!

Βλαστήμησε καί ξεκίνησε πάλι, άλλα με λογική ταχύτητα, όχι μεγαλειότερη από 30 χιλιόμετρα.

Μιά ώρα άργότερα, βγήκε στο μεγάλο δημόσιο δρόμο. Λίγο μακρύτερα, άρχισε άπ' αυτόν ένας άλλος στενός δρόμος, πού οδηγούσε σ' αεροδρόμιο.

Ό Άλσκόνη άνοιξε τώρα ταχύτητα, ως τά 50, καί κατέφερε να τη διατηρήσει. Έστριψε δεξιά, στο μικρό δρόμο τού αεροδρομίου.

Ενώ ταξίδευε σ' αυτόν, διέκρινε μακριά τά φάτα προσγειώσεως κι άκούσε συγχρόνως τό βουήτο του αεροπλάνου. Πάτησε γκάσι, καί παρά λίγο να βρεθώ μαζί με τό αυτοκίνητο έξω άπ' τό δρόμο.

Ύστερα βλαστήμησε, όταν κατάλαβε πως τό αεροπλάνο είχε άπογειωθεί κι έφευγε πιά!

Σταμάτησε, έξω φρενών. Τώρα θα πέφτε να κάνη όλο τό ύπόλοιπο ταξίδι με τό αυτοκίνητο. Καί θα καθυστερούσε τό λιγώτερο 24 ώρες!

Στό κάτω-κάτω όμως, δέν ήταν καμμία καταστροφή... Μονάχα ό Φελίξ κι ή Λορέλι έβλεπε την ύπαρξη τού γιάτ του, κι αυτοί οι δυό δέ ζούσανε πιά.

Μά έπρεπε να προσέξει πολύ. Όσο κι αν δέν ήξερε ή

άστυνομία ποιά διεύθυνσι θα παίρνε, θα τόν άναζητούσε πάντως...

Ό Κράντορ ξεπρόβαλε άπ' τό σκοτάδι, κρατώντας μιά μεγάλη βαλίτσα, καί πλησίασε σ' αυτοκίνητο.

— Ό κύριος Άλσκόνη; ρώτησε σιγανά.

— Σάπα λοιπόν, ήλίθιε! μούγκρισε ό Άλσκόνη. Έφερες τά λεφτά;

— Ναι.

Ό Κράντορ σταμάτησε κοντά σ' αυτοκίνητο, προσπαθώντας να διακρίνη τη φυσιογνωμία τού Άλσκόνη.

— Θα πάμε στο Παλέρμο, πρόσθεσε εκείνος. Κάθισε έσύ στο βολάν. Θα σου δείχνω τό δρόμο.

Καί παραμέρισε, γιά να τού δώση τη θέσι του.

— Στο Παλέρμο; άπόρησε ό Κράντορ, ενώ καθόταν στο βολάν. Μά αυτό βρίσκεται στη Σικελία... δέν είν' έτσι;

— Πού θες να βρίσκεται, ήλίθιε; άπάντησε ξερά ό Άλσκόνη. Βιάζομαι! Άσε τις φλυαρίες καί κάνε όσο πιο γρήγορα μπορείς!

Ό Κράντορ κοκκίνισε. Ό χαρακτήρας του δέν άνεχότανε τέτοια κακομεταχείριση.

Έβαλε μπροστά ώστόσο, ξεκίνησε κι άνέπτυξε, τέτοια ταχύτητα, ώστε να κόβεται ή άνάσα τού Άλσκόνη...

— Εκεί κάτω, θα στρίψης άριστερά, κι ύστερα θα τραβήξης δλοίσια, τόν ώδήγησε εκείνος.

Ό Κράντορ άγαπούσε να σωφέρ γρήγορα. Βρισκότανε τώρα στο στοίχειό του... Ό δεικτής τού κοντέρ έφτασε τά 155 χιλιόμετρα την ώρα.

Μά τί σημαίνει αυτό; — άναρωτιότανε συγχρόνως ό Κράντορ. Γιατί πήγαίον στο Παλέρμο; Τί είχαν μέσα τά ξύλινα κουτιά, πού βρισκόταν πάνω στο πίσω καθίσμα; Γιατί έπρεπε να φτάσουν έπείγοντως στη Σικελία; Είχε μπελαδες ό Άλσκόνη; Παρατούσε μήπως τη «δουλειά» του;

Έβριζε μιά ματιά στο χοντρό εκείνο άνθρωπο, πού καθόταν δίπλα του. Η μικρή λάμπα τού ταμπλώ φώτιζε τό πλαίσιο καί σκυθρωπό πρόσωπό του, τά κομμένα μάτια του καί τ' αέβριστα μάγουλά του.

Ό Κράντορ τόν εύρισκε άπογοητευτικό. Ύστερα άπ' όσα είχε άκούσει γι' αυτόν, περίμενε πως θαταν ένας άντρας γερός, άτσάλενιος, κι όχι ό μεσόκοπος εκείνος καί γκρινιάρης άνθρωπάκος.

Ό Άλσκόνη ένοιωσε τη διαπεραστική ματιά του καρφωμένη πάνω του. Τόν κύτταξε τότε κι αυτός, γιά πρώτη φορά... κι άναστήχισε από φρίκη!

Τί μούτρα ήταν εκείνα!... Άν ήξερε πως ήταν τέτοιο τέρας ό Κράντορ, ποτέ δέ θα σκεπτότανε να τόν χρησιμοποιήση στην οργάνωσή του. Θαταν τόσο εύκολο να τόν άναγνωρίση κανείς, όσο καί τόν πελώριο νέγρο, τόν Κόρλος! Ήταν άδύνατο να τόν ξεχάσω, όποιος τόν έβλεπε μιά φορά...

Μά ήξερε να σωφέρ σαν «άσος» τού βολάν! Άν έξακολουθούσαν έτσι, θαχών φτάσει στη Νεάπολι πρίν ξημερώσει...

Ό Άλσκόνη άνακάθισε λίγο καί έπλε:

— Δέ θ' άργήσουμε να φτάσουμε σ' έναν άσχημο δρόμο, πού βγάζει στη Σιέννα. Εκεί, θ' άναγκαστής να κόψης ταχύ-

τητα. Όχι όμως πολύ. Πρέπει άπαραιτήτως να φτάσω τό γρηγορώτερο στο Παλέρμο.

— Εκεί βρίσκεται ό Φελίξ; ρώτησε ό Κράντορ. Έγώ νομίζα πως ήταν στη Σιέννα.

— Μή με σκοτίζης με φλυαρίες, τόν έκαψε ό Άλσκόνη. Έχω να σκεφτώ σοβαρά πράγματα.

Ό Κράντορ έξακολούθησε να σωφέρ, άμίλητος. Έβραζε όμως άπ' τό κακό του γιά την προσβολή.

Μονάχα όταν φτάσανε στο δρόμο με τις πολλές «κορδέλλες» κι άναγκάστηκε να λιγοστήψη την ταχύτητα, άρχισε να σκέπτεται την κατάσταση.

Τού είχε πη ό Άλσκόνη πως σχεδίαζε ώρισμένες αλλαγές, καί τόν είχε προσκαλέσει ναρθή άμέσως. Μήπως σημαίνει αυτό πως θα τόν κρατούσε τώρα γιά στενό συνεργάτη του;

Μά άξιζε τόν κόπο να δουλεύη κανείς γι' αυτόν, αν φερνόταν έτσι άσχημα σ' όλο τον κόσμο;

Ό Κράντορ σκέφτηκε ξαφνικά τις 15 χιλιάδες λίρες πού είχε φέρι μαζί του άπ' την Άγγλία, σε χαρτονομίσματα πεντόλιρα, καί πού βρισκόταν τώρα χάμω στο πάτωμα τού αυτοκινήτου. Άν ήξερε πως θα τόν υποδεχόταν έτσι ό Άλσκόνη, θαβάζε στην στέπη του όλα αυτά τά λεφτά καί θα γινόταν άφαντος!

Βέβαια, δέ θαταν εύκολο, αυτό, μά άξιζε τόν κόπο να δοκιμάσω.

Ήταν ακόμα καιρός... Σκέφτηκε πάλι τά ξύλινα κουτιά. Τί είχαν μέσα; Λεφτά κι' αυτά;...

Οί σκέψεις αυτές τόν άπορροφούσαν τόσο, ώστε δέν πρόσεξε τό αυτοκίνητο τού Ντόν, παρά μονάχα όταν ήταν πολύ άργά πιά! Πήρε όλοταχώς τη στροφή καί κατάλαβε ξαφνικά πως βρισκότανε σ' άριστερό μέρος τού δρόμου.

Μόλις πρόλαβε να διακρίνη τά χαμηλωμένα φάτα της «Μπέντλεϋ» καί να πατήση φρένο μ' όλη του τη δύναμη.

Ένοιωσε ένα δυνατό τράνταγμα κι' άκούσε τό μπροστινό λάστιχο πού έσκαζε. Καθώς τό αυτοκίνητο ντεραπαίριζε πάνω στο δρόμο, νομισε μιά στιγμή πως θα πέφτανε στο γκρεμό.

Ενώ πάλευε με τό βολάν, άκούγε τόν Άλσκόνη να βλαστημά.

Ύστερα τό αυτοκίνητο σταμάτησε. Ό Κράντορ, ταραγμένος καί μανιασμένος, άνοιξε την πόρτα καί κατέβηκε.

Κυττάζοντας πίσω άπ' τόν Κράντορ, ή Λορέλι άναγνώρισε τη σιλουέτα τού Άλσκόνη. Καί πάγωσε τό αίμα της...

— Τί γυρεύετε εδώ, μαζί με τό Μίκλεμ; τη ρώτησε ό Κράντορ, πούχε τόσο σαστίσει, ώστε χαμήλωσε μηχανικά τό όπλο του. Τί συμβαίνει;

— Φέρ' την έδω, Κράντορ! ούρλιασε ό Άλσκόνη. Μη την άφήσης να φύγη!

Η Λορέλι κυτάζε γύρω της μ' άπόγνωση. Ό Κράντορ την έπιασε άπ' τό χέρι. Προσπάθησε να έλευθερωθώ μ' ένα τίνονγμα, μά εκείνος την κρατούσε καλά. Την τράβηξε μπροστά στον Άλσκόνη, πού έξακολουούσε να σημάδευε με τό πιστόλι του τό Ντόν.

Στό φως τών φάρων της «Καντιλάκ», ό Άλσκόνη φαινότανε χλωμός κι' άναστατωμένος. Τά χείλη του τρεμόπαιζαν νευρικά, κι ό φόβος του ζωγραφίζότανε στα μάτια του.

— Πρόσεξε αυτό τόν άνθρωπο, διατάξε τόν Κράντορ. Σκότώσε τον, αν κάνη την παραμικρή κίνηση.

Άρπαξε άπ' τό μπράτσο τη Λορέλι καί την τράβηξε μπροστά στα φάτα τού αυτοκινήτου του, γιά να τη βλέπη καλύτερα.

— Όστε γλύτωσες λοιπόν; μούγκρισε. Καί με πρόσθεσε, έ; Φανερώσε όλα τά μυστικά μου!

Φύλαξε στην τσέπη του τό όπλο του, άρπασε τη Λορέλι άπ' τό λαιμό καί την τράνταξε...

— Είν' αλήθεια, έ;... Τά γόνατά της λυγίσανε, τά δάχτυλά της γαντζώθηκαν στα χέρια τού Άλσκόνη, προσπαθώντας να χαλαρώσουνε τό σφιγμένο του.

— Τους μίλησες γιά τό γιάτ μου... δέν είν' έτσι; πρόσθεσε εκείνος.

— Αφίστε την! φώναξε ό Ντόν. Δέν μπορείτε πιά να γλυτώσετε. Η άστυνομία βρίσκεται πάνω στο γιάτ καί σας περιμένει. Τό ίδιο καί στη βίλλα Μπαζένη.

Ό Άλσκόνη έσπρωξε τη Λορέλι τόσο άπότομα, ώστε την πέταξε χάμω, στο δρόμο. Ύστερα έβγαλε πάλι τό ρεβόλβερ άπ' την τσέπη του, με άπειλητικό ύφος.

Μά ό Κράντορ, ενώ όπισθοχωρούσε γιά να μη χάση άπ' τά μάτια του τό Ντόν, έδωσε συγχρόνως ένα ξερό χτύπημα στο χέρι τού Άλσκόνη καί τόν άναγκασε ν' άφίση να πέση τό όπλο του.

Εκείνος έκαμε δυό βήματα πίσω, τρεκλίζοντας, κατάχλωμος.

— Τί θα πουνε όλ' αυτά; ρώτησε απότομα ό Κράντορ. Τί συμβαίνει;

— Τί συμβαίνει; γαύισε ό Άλσκόνη. Μας πούλησε αυτή ή βρώμα! Αυτό συμβαίνει! Μας πρόσθεσε στην άστυνομία.

— Κι' αυτό τό γιάτ... Ποιό είναι;

— Πώς να ξεφύγω, δίχως τό γιάτ;... Η άστυνομία έρεει τά χαρακτηριστικά μου... Στη βίλλα έχω τά λεφτά μου... Τί θα κάνω τώρα;...

Είχε ξετρελλαθώ άπ' τό φόβο του. Μά κι' ό Κράντορ είχε τρομάξει.

Όστε λοιπόν ό Άλσκόνη πρόσθεσε τώρα, κι' ή άστυνομία είχε την περιγραφή του!

Μιά ιδέα τού ήρθε άμέσως στο μυαλό: Η ιταλική άστυνομία δέν είχε τη δική του περιγραφή. Άν τυχόν όμως τόν πιάνανε μαζί με τόν Άλσκόνη...

Είχε φερθώ σαν ήλίθιος! Ού, πρεπε να πάρη τις 15 χιλιάδες λίρες καί να έξοφιστή. Ξαφνικά, σκέφτηκε μιά άλλη λεπτομέρεια.

— Τί γίνεται εκείνη ή βεν-

γκρέκα

Γιά να έχετε
δόντια λευκά καί
γερά σαν τά δικά
μου, μεταχειρίζεσθε πάντοτε
την οδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ζινάκατος; ρώτησε. Την έχετε πάντα;

—Ο Άλσκόνι χτύπησε τὰ χέρια του.

—Μα ναι, βέβαια! φώναξε. Είχε ξεχάσει τελείως τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σκάφος του, ποῦταν ἀραγμένο στὸ λιμάνι τῆς Τσιβιταδέκιας—αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ περνήσῃ λαθραία γαλλικὰ λεφτὰ στὴν Ἰταλία.

—Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκε; πρόσθεσε. Αὐτὸ εἶναι! Ἐνῶ ἡ ἀστυνομία μὲ περιμένει στὸ Παλέρνο, ἐγὼ θὰ τὸ σκάσω ἀπ' τὴ θάλασσα γιὰ τὸ Μοντεκάρλο... Πάμε ἀμέσως στὴν Τσιβιταδέκια!

Σήκωσε ἀπὸ χάμω τὸ ρεβόλβερ ποῦχε πέσει ἀπ' τὰ χέρια του ὅταν τὸν χτύπησε ὁ Κράντορ. Ἡ Λορέλι εἶχε σηκωθῇ καὶ στεκόταν κοντὰ στὸ Ντόν, κυττάζοντας μὲ τρόμο τὸν Ἀλσκόνι.

—Ἐχει μεγάλες ζημιές τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μίκλεμ; Πήγαινε νὰ ρίξεις μιά ματιά... εἶπε ὁ Ἀλσκόνι στὸν Κράντορ. Ἐγὼ θὰ προσέχω αὐτοὺς ἐδῶ.

Ὁ Κράντορ πλησίασε τὴ «Μπέντλεϊ». Τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο δὲ φαίνονταν νάχη πάθει τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ στράβωμα ἐνὸς φτεροῦ.

—Ἀνοίξε τὴν πόρτα, κάθισε στὸ βολάν κι' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή. Ἐκομε μερικά μέτρα, σταμάτησε, ἔδωσε τὸ μωτέρ καὶ ξεναγύρισε κοντὰ στὸν Ἀλσκόνι.

—Εἶν' ἐν τάξει, δήλωσε. —Θὰ τὸ πάρουμε λοιπὸν. Θάναί πιδ ἀσφαλές... Αὐτοὶ θορυβοῦνε μαζί μας. Ἡ ἀστυνομία δὲ θὰ σκεφτῇ καθόλου νὰ μ' ἀναζητήσῃ μέσα σ' ἕνα ἐγγλέζικο αὐτοκίνητο μὲ τρεῖς ἐπιβάτες.

—Βγάλε τὰ κουτιά ἀπ' τὴν «Καντιλάκ» καὶ φόρτωσέ τα στ' ἄλλο αὐτοκίνητο. Ὑστερα ρίξε στὸ γκρεμὸ τὸ δικό μας. Γρήγορα!

Ἐνῶ ὁ Ἀλσκόνι σημάδευε τὸ Ντόν καὶ τὴ Λορέλι, ὁ Κράντορ ἔκαμε τὴ μεταφορά τῶν ξύλινων κουτιῶν στὸ πισινό κι-βώτιο ἀποσκευῶν τῆς «Μπέντλεϊ». Ἐβαλε ἐπίσης ἐκεῖ μέσα τὴ βαλίτσα του, καθὼς καὶ τοῦ Ἀλσκόνι.

Ξαναγύρισε ὕστερα στὴν «Καντιλάκ». Ἐσφίξε τὸ χειρόφρενο. Στάθηκε μπροστὰ στ' αὐτοκίνητο καὶ τὸσπρωξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι πρὸς τὰ πίσω. Ἡ «Καντιλάκ» κοινήθηκε, κύλησε, ἔπεσε στὸ γκρεμὸ καὶ τσακίστηκε πάνω σὲ μιά χοντρή ἐλιά, πενήντα μέτρα χαμηλότερα.

—Θὰ σωφάρετε σείς, κύριε Μίκλεμ, διάταξε ὁ Ἀλσκόνι. Πρέπει νὰ μὲ πᾶτε τὸ γρηγορώτερο στὴν Τσιβιταδέκια.

Στράφηκε στὴ Λορέλι καὶ πρόσθεσε:

—Ἐσὺ θὰ καθήσης δίπλα του. Κι' ἂν κάποιος ἀπὸ σὰς κἀνὴ τὴν παρामीκῇ ὑποπτη κινήσει, θὰ φάῃ μιά σφαῖρα! Κατάλαβε;

—Δὲ θὰ μπορέσετε νὰ πᾶτε μακριὰ, παρατήρησε ὁ Ντόν. Γελάτε τὸν ἐαυτὸ σας, ἂν νομίζετε πῶς θὰ γλυτώσετε.

Σ' αὐτὸ συμφωνοῦσε κι' ὁ Κράντορ, ποὺ ἄκουγε, ἀμίλητος...

—Ἀνεβήτε στ' αὐτοκίνητο! μοῦγκρισε ὁ Ἀλσκόνι.

Ὁ Ντόν κι' ἡ Λορέλι προχώρησαν πρὸς τὴ «Μπέντλεϊ». Οἱ δύο ἄλλοι τοὺς ἀκολουθοῦσαν. Ἀνέβηκαν ὅλοι, κι' ὁ Ντόν ἔ-

βαλε μπροστὰ τὴ μηχανή, ἔκαμε μεταβολὴ καὶ ξεναπήρε τὸ δρόμο τῆς Σιέννας.

Ἡ ὥρα ἦταν σχεδὸν 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Θάχαν νὰ διατρέξουν 180 χιλιόμετρα, ὡς τὸ λιμάνι τῆς Τσιβιταδέκιας. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι. Ὁ Ἀλσκόνι ὑπολόγισε πῶς θὰ φτάνανε κατὰ τὴς 3½.

—Ὁ Λαμπάρντο θὰ κοιμᾶται στὴ βενζινακάτο, εἶπε στὸν Κράντορ. Μὰ, ἂν δὲ βρίσκεται ἐκεῖ, δὲ θὰ τὸν περιμένουμε. Ἐρεῖς νὰ κυβερνήσῃς τὸ σκάφος;

—Θὰ δοκιμάσω πάντως... ἀπάντησε μ' ἐπιφύλαξι ὁ Κράντορ. Δὲ μοῦχει τύχει ποτὲ τὸσο μεγάλη βενζινακάτος... ἄλλα ξερώ ἀπὸ μηχανές.

—Πάλι λες βλακείες! γκρίνιασε ὁ Ἀλσκόνι. Πρέπει νὰ ξέρης ἀπὸ τιμὸν. Εἴσαι ἱκανὸς νὰ μὲ πᾶς στὸ Μοντεκάρλο;...

—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Κράντορ. Δὲν ἔχω ἰδέα ἀπὸ θαλάσσης.

Ὁ Ἀλσκόνι σκέφτηκε μιά στιγμή. Ἄν ὁ Λαμπάρντο δὲ βρισκότανε στὸ σκάφος—ὅπως ἦταν τὸ πιδ πιθανόν—ἡ κατάστασι ἀπειλοῦσε νὰ γίνῃ ἀπελπιστικὴ...

Ἐσκυψε μπροστὰ καὶ χτύπησε στὸν ὦμο τὸ Ντόν.

—Ἐρετε σείς νὰ κυβερνήσετε μιά βενζινακάτο; τὸν ρώτησε. Ἄν ἀναλάβετε νὰ μὲ πᾶτε στὸ Μοντεκάρλο, δὲ θὰ κἀνω αὐτὸ ποῦχα ἀποφασίσῃ ἀρχικά: νὰ σὰς ξεκάνω μὲ μιά σφαῖρα, ὅταν φτάσουμε στὴν Τσιβιταδέκια.

—Μεγάλη σας καλωσύνη! ἀπάντησε ἐκεῖνος εἰρωνικά. Θὰ σὰς πᾶω ἐκεῖ ποὺ θέλετε,

μὲ τὸν ὁρὸ δὴν νὸ κρατήσωμε τὸ σκάφος ἡ Λορέλι κι' ἐγώ, ἀφοῦ σὰς ξεμπάρκάρουμε.

—Μὰ φυσικά! εἶπε ὁ Ἀλσκόνι, χαμογελώντας μὲς στὸ σκοτάδι. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας πῶς δὲ θὰ πῆτε σὴν ἀστυνομία ποὺ μὲ πῆγατε.

—Εἴμαστε σύμφωνοι, υποσχέθηκε σοβαρὰ ὁ Ντόν.

Ἦξερε πολὺ καλὰ πῶς ὁ Ἀλσκόνι δὲ θὰ τὸν ἄφινε ποτὲ νὰ φύγῃ...

Ἐκεῖνος ἔγειρε πίσω, στὸ καθίσμα του, ἀνακουφισμένος.

Κοντεύανε 3, ὅταν τ' αὐτοκίνητο μπῆκε στὴν Τσιβιταδέκια ἀπ' τὸν παραλιακὸ δρόμο.

Σταματήστε μιά στιγμή, διάταξε ὁ Ἀλσκόνι. Ἐχομε νὰ κανονίσωμε μερικές λεπτομέρειες ἀκόμη.

Ὁ Ντόν φρενάρισε.

—Ὁ φύλακας τοῦ λιμανιοῦ θὰ μὰς ζητήσῃ ἀσφαλῶς ἐξηγήσεις, πρόσθεσε ὁ Ἀλσκόνι. Τὸν ξέρω, τοὺς πιδ πολλοὺς. Μὰ μπορεῖ νὰ μὰς τύχη κανένα στραβόξυλο...

Ἐτοίμασε τὸ πιστόλι σου, Κράντορ. Θὰ κατεβάσω τὸ τζάμι καὶ θὰ μιλήσω στὸ φύλακα. Ἄν φανῇ πῶς ὑποψιάζεται κάτι, σκότωσέ τον. Ἐχει ἀποσιωπητῆρα τὸ ὄπλο σου;

—Ὁχι.

—Τὸ δικό μου ἔχει. Ἄς ἀλλάξουμε λοιπὸν τὰ πιστόλια μας.

Ἐνῶ ὁ Κράντορ ἔφαχνε στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλλῃ τὸ ὄπλο του, παρατήρησε:

—Δὲν ἀποκλείεται νάναί περισσότεροι φύλακες...

—Δὲν τὸ πιστεύω, τέτοια ὥρα...

Ὁ Κράντορ εἶχε κατορθώσει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφτῇ ὁ Ἀλσκόνι, καὶ ἄδειασε τώρα κρυφὰ τὶς σφαῖρες του, μὲ τὸνα χέρι. —Δὲς μου λοιπὸν τὸ ὄπλο σου! πρόσθεσε ἀπότομα ὁ Ἀλσκόνι. Τί κάνεις, τὴν ὥρα;

Σκάλωσε στὴ φόδρα τῆς τσέπης μου.

—Δὲν τὸ βάζουνε σὲ τέτοιες τσέπες, ἡλίθιε! Ἐλα, κομνησου!

«Θὰ πάψῃς σὲ λίγο νὰ μὲ λες ἡλίθιο!» σκέφτηκε ὁ Κράντορ.

Ἐδωσε στὸν Ἀλσκόνι τὸ ἀδειανὸ πιδ ὄπλο του καὶ πῆρε τὸ δικό του μὲ τὸν ἀποσιωπητῆρα.

—Ἐσεῖς οἱ δύο, μπροστὰ, μὴ βγάλετε ἄχνα! πρόσθεσε ὁ Ἀλσκόνι. Ἄν δοκιμάσετε νὰ κάνετε τὸν ἔξυμνο, θὰ σὰς καθαρίσω... Ὁδηγήστε μας τώρα ὡς τὴν εἰσοδὸ τοῦ λιμανιοῦ. Εἶναι ὁλοῖσις ἀπὸ δῶ, μετὰ τὸ σιδηρόδρομο.

Ὁ Ντόν ξεκίνησε πάλι. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ὡς τὴν Τσιβιταδέκια εἶχε ψάξει νὰ βρῇ ἐνα τρόπο γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς δύο ἄντρες. Δὲ μπορούσε ὅμως νὰ κἀν τίποτε, ὅσο εἶχαν τὰ πιστόλια τους στὸ χέρι. Λογάριαζε μονάχα νὰ βρῇ κάποια εὐκαιρία, ὅταν θὰ βρισκόταν πᾶνω στὴ βενζινακάτο.

Ὁ Κράντορ ἦταν ὁ πιδ ἐπικίνδυνος ἀπ' τοὺς δύο, γιὰτὶ εἶχε πρωτοβουλία καὶ ἀστραπιαῖες ἀντιδράσεις. Ὅταν εὐκολο νὰ βρῇ τὸν Ἀλσκόνι ἀπροετοίμαστο σὲ κάποια στιγμή, ποτὲ ὅμως τὸν Κράντορ.

Ἐκομε ταχύτητα γιὰ νὰ διαβῇ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Καὶ διέκρινε, στὸ φῶς τῶν φάρων του, τὰ κόκκινα καὶ ἄσπρα κάγκελλα ποὺ φράζανε τὴν εἰσοδὸ τοῦ λιμανιοῦ.

Μιά σκοπιά βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, κι' ἀπ' ἐξῶ στεκόταν ἕνας ἄντρας μὲ χακὶ στολή, μὲ μιά καραμπινὰ στὸ χέρι.

—Νάσαι ἐτοιμοὺς νὰ πυροβολήσῃς μὲς! ἀπ' τὸ τζάμι! εἶπε ὁ Ἀλσκόνι στὸν Κράντορ.

Ὁ φύλακας πλησίασε στ' αὐτοκίνητο.

—Τὸν γνωρίζω εὐτυχῶς, μοιροῦρισε ὁ Ἀλσκόνι.

Καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐσὺ εἶσαι, Μτελίνι; Μήνες ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε. Πῶς πᾶς;...

Ὁ φύλακας χαμογέλασε κι' ἔσκυψε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

—Πόσο χαίρομαι ποὺ σὰς βλέπω, κύριε Ταμπάτο! ἀπάντησε. Στὴ Ρώμη πᾶτε; Ἀπὸρῶ νὰ σὰς προσφέρω καμμιὰ ὑπηρεσία;

—Ναί, πᾶμε στὴ Ρώμη, εἶπε ὁ Ἀλσκόνι. Μιά καὶ βρισκόμαστε ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, θέλησα νὰ δεῖξω στοὺς φίλους μου τὴ βενζινακάτο μου. Εἶναι μέσα ὁ Λαμπάρντο;

—Ὁχι, κύριε, δὲ κοιμᾶται πιδ στὸ σκάφος. Παντρεύτηκε, ἐδῶ καὶ τρεῖς βδομάδες.

—Δὲν πεiráζει... Μιά στιγμὴ μόνο θὰ ρίξουν οἱ φίλοι μου.

—Λυτᾶμαι, κύριε Ταμπάτο, ἀλλὰ τὸ λιμάνι ἔχει κλείσει. Ἐδῶ καὶ μιά ὥρα, πῆρα μὲ διαταγὴ ἀπ' τὴν ἀστυνομία νὰ μὴν ἀφήσω νὰ περάσῃ κανεὶς. Φαίνεται πῶς κάποιος κακοῦργος προσπάθει νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ Ἀλσκόνι γέλασε.

—Μοιάζω ἐγὼ γιὰ κακοῦργος; εἶπε. Δὲ θὰ μείνουμε ποτὲ. Μισὴ ὥρα μονάχα...

ΣΤὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΩ τὰ ἀτομικὰ καὶ τὰ θερμοπυρηνικὰ ὄπλα μποροῦν νὰ κατασκευαστοῦν μόνο ἀπὸ ὠριμένες μεγάλες χώρες, ποὺ διαθέτουν τὴς ἀπαιτούμενες τεχνικές καὶ οικονομικές δυνατότητες, ἕνα ἄλλο εἶδος ὄπλου εἶναι φτηνὸ, εὐκόλο καὶ προσιτὸ σὲ ὁποιοδήποτε κράτος, σὲ ἀπομονωθῆκε καὶνοῦργιο Χίτλερ ἡ Μουσοσολίνι ποὺ θὰ ζητήσῃ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν κόσμο μὲ τὴ βία καὶ τὸν τρόμο.

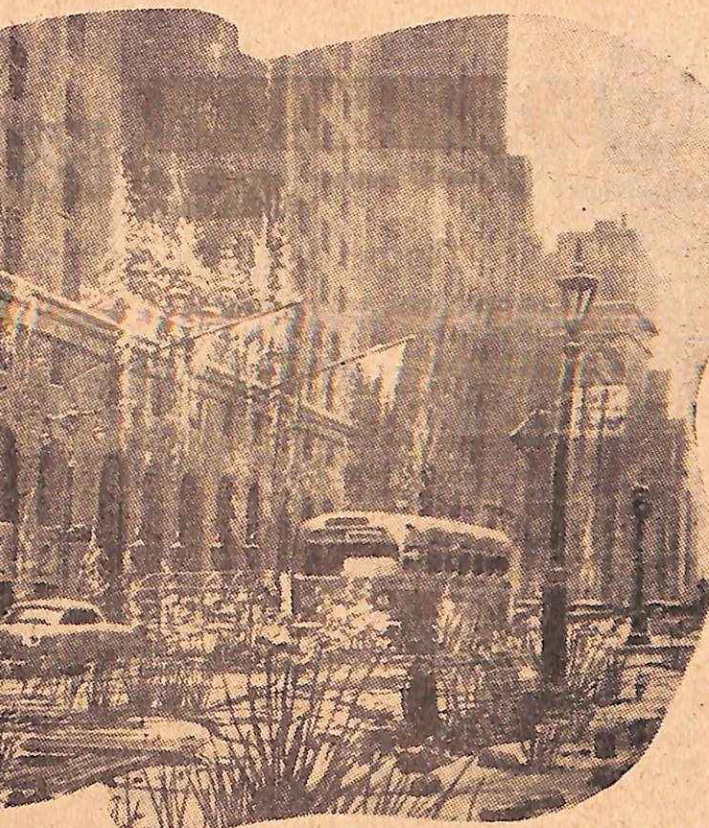
Πρόκειται γιὰ τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς, τὰ μέσα ὁμαδικῆς καταστροφῆς τοῦ λεγομένου «βιολογικοῦ» πολέμου. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι τόσο εὐκόλο καὶ λιγυρότερα, ἔχουν χαρακτηριστεῖ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς ὡς «ἀκόμη φοβερώτεροι» ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἢ τὴν ὑδρογονικὴ βόμβα. Ὁ Ἀμερικανὸς στρατηγὸς Οὐ. ἔ.τ. που ἔχει ἀναλάβει τὴς σχετικές ἐρεῖνες στὴν Ἀμερικὴ, τονίζει ὅτι τὰ μικρόβια εἶναι «τὸ ἰδεώδες ὄπλον», γιὰτὶ σκοτώνει τοὺς ἀνθρώπους, ἀφίνει ὁμως τὶς πόλεις καὶ τὰ ἐργοστάσια, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπ' τὸν ἐχθρό.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Καναδὸς δόκτωρ Τόλ. σκολμ, γενικός διευθυντὴς τῆς Ὀργανώσεως Παγκοσμίου Ὑγείας, εἶπε τελευταία τὰ εἶψε σὲ μιά συγκέντρωσι ἀτομικῶν ἐπιστημόνων: «Ἡ ἀτομικὴ βόμβα ἔχει πιδ ξεπεραστῇ. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει τελειοποιήσει νέες ἀσθενεῖες καὶ μέσα διαδόσεώς τους, πολὺ καταστρεπτικώτερα ἀπ' τὸ ἀτομικόν».

Ἀπ' τὸν πρῶτο παγκόσμιον πόλεμον ἀκόμη, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν σκεφτῇ νὰ μεταχειριστοῦν ὡς ὄπλο τὰ μικρόβια. Μάλιστα, ἕνα χρόνον νωρίτερα, τὸ 1913, μυρστικοὶ πράκτορες τοὺς εἶχαν σκορπίσει μικρόβια γρίπης στοὺς στοβμούς τοῦ μετρό τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν πόσο γρήγορα μπορεῖ νὰ διαδοθῇ μιά ἐπιδημία μὲ τέτοια μέσα. Μὲ τὰ πειράματα δὲ αὐτὰ, κρεβατιώθηκε ὁ μισὸς πληθυσμὸς τῶν δύο πόλεων.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1915, Γερμανοὶ ἀσπιότερ ἔδρασαν σὲ διάφορα ἀμερικανικὰ λιμάνια, μολύνοντας μὲ ἀνθράκα τὰ βῶδια καὶ τὰ ἄλογα ποὺ στέλνονταν στοὺς συμμάχους.

Στὸ δευτέρου πόλεμο, ὁ Χίτλερ δὲν παράβλεψε καθόλου τὴ

Μιά τέτοια εἰκόνα τελείας ἐρημώσεως καὶ θανάτου θὰ παρουσιάζουν οἱ μεγάλες πόλεις, ἂν πραγματοποιηθῇ ὁ βιολογικὸς πόλεμος.

Ὁ Πόλεμος ΜΕ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

Φοβεροὶ ἰοὶ καὶ τοξίνες

Ὁπουδαιότητα τοῦ μικροβιακοῦ ὄπλου. Εἶχε σχεδιάσει μάλιστα μιά ἀσχημὴ «ἐκπληξί» γιὰ τὶς συμμαχικές δυνάμεις ποὺ ἔκαναν τὴν ἀπόδοσι στὴν Ὀρμανδία: ὁμαδικὸ θάνατο μὲ «βοτουλινική» τοξίνη, ἕνα ἰσχυρότατο δηλητήριο ποὺ παράγεται ἀπὸ ὠριμένα μικρόβια μέσα στὰ τρώγimia. Ἐνα κυβικό ἐκατοστόμετρο τῆς τοξίνης αὐτῆς ἀρκεῖ γιὰ νὰ δηλητηριάσῃ 20 ἐκατομμύρια ἀνθρώπους!

Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ ἀμερικανικὴ κατασκοπεῖα ἀνακάλυψε ἐγκαιρῶς τὸ σχέδιο αὐτὸ τῶν Ναζιῶν. Παρασκευάστηκε ἀμέσως ἡ ἀντίδοσι, ἀντιτοξίνη κι' ἐμβολιάσθηκαν μ' αὐτὴν ἐκατοντάδες χιλιάδων Ἀμερικανοὶ καὶ Βρεταννοὶ στρατιῶτες, δικῶς κἀν νὰ ὑποψιαστοῦν περὶ τίνος προκρίεται.

Ἄλλα κι' οἱ Γαπωνέζοι προετοίμασαν κι' ἐφήμεσαν ὡς ἕνα σπῆμα τὸ μικροβιακὸν πόλεμον. Ἐνα μῆνα πρὶν ἀπ' τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πῆλλ Χαρμπιν, ἕνα ἀεροπλάνο τοὺς ἀκόρπισε στοὺς θρόμους τῆς κινεζικῆς πόλεως Τσανγκτῆ παλὰ νανία μὲ φύλλα καὶ ἑλίκας μικρόβια πανώλους, καθὼς καὶ ρυζὶ μολυσμένο μὲ τὰ ἴδια μικρόβια. Οἱ φτωχοὶ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως ἔσπευσαν νὰ τὰ μαζέψουν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ θείρησῃ ἡ πανώλης πολλὰς ἐκατοντάδες ἀπ' αὐτοὺς.

Οἱ Γαπωνέζοι εἶχαν ἐγκαταστήσει στὸ Χαρμπιν τῆς Μαντσουρίας ἕνα «ἐργοστάσιον», ποὺ μπορούσε νὰ παραγάγῃ ἕνα τόννο μικροβίων πανώλους τὸ μῆνα. Χρησιμοποιοῦσαν δὲ αἰκμαζώτους γιὰ πειραματοζῶα, ὅπως παραδέχτηκε κι' ὁ Γαπωνέζος συγγραφεὺς Σκινιάμα. Γιὰ τὰ πειράματα τῆς πανώλους μονάχα, θανατώθηκαν 2.000 αἰχμάλωτοι τοῦ Χαρμπιν.

Μετὰ τὸν πόλεμον, οἱ Ρῶσοι ὀφείλαν ἀκριτὰ τὰ γεωμανικά καὶ ἰαπωνικά ἐργαστήρια μικροβιακοῦ πολέμου καὶ συνέχισαν τὶς ἐρεῖνες τους. Ἐτοί, τὸ Νοεμβρίον τοῦ 1950, ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ κατέλαβαν τὸ Πυανγκ-Γιάγκ, στὴν Κορέα, ἀνακάλυψαν ἐκεῖ ἕνα μυρστικὸ ἐργαστήριον, μὲ 5.000 νεντικὸς μολυσμένους μὲ πανώλη, ποὺ τὸ διηύθυνε μιά Ρωσίδα.

Φυσικά, δὲν παρέλειψαν κι' οἱ Ἀμερικανοὶ ν' ἀσχηληθοῦν μ' αὐτὸ τὸ νέο καὶ τρομερὸ ὄπλο. Τὸ δικὸ τους ἐργαστήριον βρίσκεται στὸ Κάμπ Ντετρικ, στὴ μικρὴ πόλιν Φρέντερικ τῆς πολιτείας Μαίριλαντ. Λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ 1943, ἔχουν δὲ ἐργασθῇ σ' αὐτὸ πᾶνω ἀπὸ 4.000 ἄτομα, ἐπιστήμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον.

Στὸ ἐργαστήριον αὐτὸ ἐφαρμόζονται σχολαστικὰ μέτρα προφυλάξεως. Ὅταν φτάνῃ τὸ προσωπικὸν ἀπ' ἐξῶ, γδύνεται, περνᾷ σ' ἕνα ἀποστειρωμένο δωμάτιον καὶ φορεῖ τὴς μπλούζας τῆς δουλειᾶς, φεύγοντας, ἀλλάζει καὶ πάλι ρούχα, ἀφοῦ πρηνῶς μὲνως κάμῃ ἕνα καλὸ ντους.

Ὁ ἀέρας τῶν ἐργαστηρίων φιλτράρεται καὶ ἀποστειρώνεται συνεχῶς μὲ υπερῖωδες ἀκτίνες. Αὐτὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ κεῖ, καίγεται κυρίως ἀκτικτὰ, γιὰ νὰ μὴν περιέχῃ κανένα ζωντανὸν μικροβίον. Τὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ συσκευὲς δὲ βράζονται ἀπλῶς, ἀλλ' ἀποστειρώνονται ἐπὶ πολλὰ ὥρα μὲ ἀτμὴ ὑψηλῆς πίεσεως.

Ὅστόσο, παρ' ὅλας αὐτῆς τῆς προφυλάξεως, περὶ τὰ 60 ἄτομα ἔχουν πάθει φητᾶκωσι, κίτρινον πυρετὸ, μιλταῖο καὶ ἀνθράκα. Γιατρεύτηκαν ὅμως μὲ τοὺς καταλλήλους ὁρμούς.

Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο τῆς μολύνσεως τους, ἐξακριβώθηκε πῶς εἰσπνευσαν τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς ποῦ, ὅταν βρίσκονται σὲ πολὺ μεγάλη συμπύκνωσι, διασκορπίζονται στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἐτοί, ἀρρώστησαν χωρὶς νάχουν ἀγγίξει τίποτε μολυσμένο.

Στὰ ἐργαστήρια τοῦ Κάμπ Ντετρικ μελετήθηκαν περίπου 300 ἰοὶ. Εἶναι ἀγνωστὸν πόσοι καὶ ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς θεωρήθηκαν κατάλληλοι γιὰ πολεμικὸ ὄπλο.

Πάντως, ἕνας ἀπ' ὅλους θὰ εἶναι ὁ μικροσκοπικὸς ἰὸς τῆς φητᾶκώσεως.

Ἐνα κίλδ ἀπ' αὐτὸν ὑπολογίζεται πῶς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σκοτώσῃ 7 δισεκατομμύρια ἀνθρώπους.

Κατάλληλος γιὰ πολεμικοὺς σκοποὺς φαίνεται ἐπίσης ὁ ἰὸς τοῦ μελταῖου πυρετοῦ.

Ἡ «βοτουλινική» τοξίνη, γιὰ τὴν ὁποία γράψαμε καὶ πιδ πάνω, μπορεῖ νὰ παραχθῇ εὐκόλο καὶ μὲ ἀσημαντὴ δαπάνη καὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴ δηλητηρίασιν τοῦ ὑδραγωγείου μίας πόλεως. 30 γραμμάρια ἀπ' αὐτὴν ἀρκοῦν γιὰ νὰ θανατώσουν 300 ἐκατομμύρια ἄτομα.

Ἐχομε κατόπιν τὴν τόσο γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα πανώλη. Τὰ μικρόβια τῆς μποροῦν νὰ σκορπιστοῦν ἀπ' τὸν ἀέρα, εἶναι δὲ 100 τοῖς 100 θανατηφόρα.

Ἄλλα κι' ὅσοι ἐπιζήσουν ἀπ' τὸ βιολογικὸν πόλεμον, θὰ κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν τῆς πείνας. Γιατὶ, μὲ ἄλλα μικρόβια καὶ ἰοὺς, θὰ καταστραφούν τὰ χρήσιμα ἔζω καὶ τὰ σπορτά.

Γιὰ τὰ ἔζω μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ μικροβίον τοῦ ἀνθράκος. Γιὰ τὰ φυτὰ, διάφοροι ἰοὶ ἀσθενεῖς, καθὼς καὶ οἱ νέες συνθετικές ὁρμόνες ποὺ πους προκαλοῦν μιά ἀρρώστεια σὺν καρκίνου.

Τέτοιες οὐσίες θὰ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἀμερικανοὶ στὸν Ε. ἀντικὸ κατὰ τὸν Πανώλεον, ἂν δὲν τελειώσε γρήγορα ὁ πόλεμος, θὰ κατεστρεφῶν ἔτσι τὶς φυτεῖες τους, χωρὶς νὰ βλάψουν τὰ ἔζω καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ σκόρπισμα τῶν μικροβίων καὶ ἰών μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ δύο τρόπους:

1) Σὲ μικρὴ κλίμακα ἀπὸ μυρστικούς πράκτορες καὶ ἀσπιότερ, ποὺ θὰ μολύνουν ὑδραγωγεία, κλπ., εἴτε θὰ ἀπολύσουν μολυσμένα ἐντομα ἢ ποντικία. 2) Σὲ μεγάλῃ κλίμακα, μὲ βόμβας ἀεροπλάνων, μεγάλους συρματωσὶ καὶ κατευθυνόμενα πλοῖα, ποὺ θὰ σκορπίσουν συρματωσὶ τῶν καὶ σκόνῃ γεμάτῃ μολύβου. Μιά γυάλινη βόμβα τῶν 150 κιλῶν μπορεῖ νὰ μολύσῃ μὲ ὑδατοδιαλυτὴν 25.000 κυβικών μέτρων μὲ «βοτουλινική» τοξίνη, ἔτσι ὥστε μιά γουλιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ νὰ φέρῃν τὸ θάνατον.

Ἡ ἀμυνα ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ὄπλου εἶναι προβληματικὴ. Ὁ μολυσμὸς δὲ μπορεῖ νὰ ἐκρηκθῇ ἀσκητός, γιὰτὶ τὰ εἰδικὰ ἐργαστήρια εἶναι σὲ ὅσῃ νὰ παραγάγουν (φυλετῶν)

Η ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κορίννα Α. Σ. 10, Ένταυθα: 'Η διευθύνσις του Pierre Cressoy είναι: 33 Avenue F. Roosevelt, Paris 3e, France.

Φίλον του γέλιου, Ένταυθα: 'Ο καμικός Χιού Χέρμπερτ έχει πεθανεί. Οι κομωδίες που αναφέρονται είναι πολύ παλαιές. Παρόμοια φιλμ γυρίζονται σήμερα αποκλειστικά και μόνο για την τηλεόραση. 'Η διευθύνσις του Bob Hope είναι: 10346 Moorpark, North Hollywood, Calif. U.S.A.

Εύτυχία Παπαδημητρίου, Χαλκίδα: 'Η διευθύνσις της Irene Paras είναι: C/o Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A.

Χρυσόστομον Ρωμανόν, ΣΤΓ 902: 'Η διευθύνσις της Ruth Roman είναι: United Artists Studio Corp., 1041 N. Formosa Ave, Hollywood 46, Calif. U.S.A.

Λάτρην του 'Θησαυρού': 'Η Βιδί Τζούζι, 'Η νέα όμως που θαυμάζετε τότε είναι σήμερα 40 χρόνων και παίζει σχεδόν αποκλειστικά στο θέατρο. 'Η Μπριζίτ Μπαρντό και ο σύζυγός της, ο παραγωγός Βαντίμ, χώρισαν. Δε φαίνεται να εστιά η ζήλεια για το χωρισμό αυτό, δεδομένου ότι δε λείπουν οι εξαιρετικά τολμηρές εμφανίσεις από κανένα από τα φιλμ που η νεαρά καλλιτέχνης γυρίζει για λογαριασμό του. Στο τελευταίο μάλιστα «Και ο Θεός έπλασε την γυναίκα», η άρτια Μπριζίτ κάνει στους θαυμαστές της πολύ ενδιαφέρουσες... αποκαλύψεις.

Μικρή περιέργη, Θεσσαλονίκη: Στο φιλμ «Πρίγκιψ φοιτητής» ακούσατε τη φωνή της ίδιας της πρωταγωνίστριας 'Αν Μπλου, η οποία όπως θα προσέξτε τα καταφέρνει και φωνητικά θανμάσια, κοντά στον Μάριο Λάντσα, που τραγουδά αντί του 'Εντμουντ Πάρντον. Στην παλαιή πρωταγωνιστίσαν ό Τάυρον Πάουερ, η Μύνα Λού και ο Τζόρτζ Μπράντ. Το ρόλο της Μαχαράνης τον υποδύονταν η Μαρία Ουάιντγκαμπα, η οποία πέθανε πρό καιρού.

Λεάνδρον Δ., Ένταυθα: 'Η 'Ινγκριντ Μπεργκμαν, γέννησε σε φιλμ την «Αναστασία». Το έργο «Ταίφι και συμπόδια» το παίζει στο θέατρο. Το ίδιο έργο γυρίζεται σε φιλμ στο Χόλυγουντ, αλλά με πρωταγωνίστρια την Ντεμπόρα Κέρρ. 'Η διευθύνσις της Ingrid Bergman είναι σήμερα: 'Etheatre de Paris, Paris, France.

Μιραμπέλ, Ένταυθα: 'Ο Μάρλον Μπράντο είναι ο νεότερος, γεννήθηκε στις 3 'Απριλίου 1924, ενώ ο Στιούαρτ Γκρέντνερ στις 6 Μαΐου 1913 και ο Φερνάντο Λόμας στις 9 'Ιανουαρίου 1915.

Λέλα Σταματίου: 'Η διευθύνσις της Silvana Mangano είναι: Via della Vasca Navale 58, Roma, Italia. Και του Alberto Sordi, Via dei Pettinari 40, Roma, Italia. 'Ο John Wayne βρίσκεται αυτή τη στιγμή στη Β. Αφρική, θα πάρετε όμως οποιαδήποτε απάντησι στο γράμμα σας αν το απευθύνετε στην ακόλουθη διευθύνσις: Warner Bros Studios, 4000 W. Olive Ave, Burbank, Calif. U.S.A.

Έλληνα του Καίρου: 'Ο Τζον Γουάιντ έχει ύψος 1 μ. 88, και ζυγίζει 100 κιλά. Γυρίζει τώρα στη Β. Αφρική μαζί με τη Σοφία Λόρεν το φιλμ «Ο θόλος του Τιμποκτού». 'Ο Ρόμπερτ Ράιντ γεννήθηκε στο Σικάγο στις 11 Νοεμβρίου 1913. Το ύψος του είναι 1,90 και είναι παντρεμένος από το 1939 με την Τζέσσικα Καντβάντερ, με την οποία απέκτησε 3 παιδιά. 'Η Κιμ Νόβακ γεννήθη-

κε στο Σικάγο στις 13 Φεβρουαρίου 1933. Τα μάτια της είναι πράσινα. 'Ο Ντίρκ Μπάγκαρντ γεννήθηκε στο Χάμπσχιρ της Αγγλίας, στις 28 Μαρτίου 1920.

Φίλον της γροθιάς του 'Εντν: 'Ο Έντν Κωνσταντίν, γεννήθηκε στο Λος Άντζελες στις 29 'Οκτωβρίου 1917. 'Απευθύνετε το γράμμα που του προσέξτε, στην ακόλουθη διευθύνσις: Eddy Constantine, C/o Unifrance Film, 77 Avenue des Champs Elysees, Paris 8e, France.

Ο Ρόμπερτ Νιούτον πέθανε σε ηλικία 51 χρόνων.

Ξανθούλα Μίρκα, Ένταυθα: 'Η διευθύνσις της Βίλλας του Walt Disney είναι: 355 Carolwood, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Και της Ida Lupino: 917 N. Beverly, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. 'Η διευθύνσις του Frank Sinatra είναι: 1168 Coldwater, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

'Ο Θεμιστοκλής Θεμιστοκλέους, κατ' ο Σάββας Κριβαρίδης, Έρμου 161, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με τις δυο φίλες «Αίνα» και «Ρόβον» του 'Ισπαχάν, που θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από το εξωτερικό.

'Ο Γεώργιος Μουσκή (32 χρόνων), ευκατάστατος, υπάλληλος του κυβερνητικού τυπογραφείου, C/o Κυβερνητικών Τυπογραφείων, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 22-27 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξι μίας αγνής φιλίας.

'Ο 'Ανδρέας Πρωτοπαπᾶς (20 χρόνων), Κατωκίτης, Μόρφου, Κύπρος, ιδιοκτήτης αυτοκινήτου, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξι μίας αγνής φιλίας.

'Ο Σωτήριος 'Αρίστη-

δης (19 χρόνων), κατ' ο Δήμος Βύρωνος (21), Διδασκαλικόν Κολλέγιον Μόρφου, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Ο Δημήτριος Περίδης (19 χρόνων), Σαλαμίνος 24, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, υπάλληλος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, κατ' ον τον κόσμο, ηλικίας 16-22 χρόνων.

'Ο Χαράλαμπος Λεωνίδα, Δερύνεια, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Βιολέττα» από την Αθήνα.

'Ο Θεόφιλος Μιχαήλ (22 χρόνων), Λεωφόρος Τσαρτσιλ 46, 'Αγίους 'Ομολογητές, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

'Ο Γιαννάκης Παναγιώτου (19 χρόνων), Ηραίου 7, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «17χρονη Κυπριούλα» του τεύχους 941.

'Ο Δημητράκης Κυριάκου (20 χρόνων), 'Ιπποκράτους 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξι μίας φιλικής γνωριμίας.

'Ο Χάρης Γεωργίου (24 χρόνων), D.P. 108 E. Κρατηρία Πύλας, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνίδες από τον κόσμο.

'Ο Τότνης Κασαβᾶς (20 χρόνων), 'Αρχιμανδρίτου Κυπριανού 7, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Ο Εύριπίδης Παπακυριάκου (18 χρόνων), Τόσσας, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-20 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράψουν, να έσπευσουν στο γράμμα τους και μιά φωτογραφία τους.

'Ο Κωστής Δημητρίου (18 χρόνων), 'Αγίος Σέργιος 'Αμμοχώστου, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15-20 χρόνων.

'Ο Μιχαήλ Παναγιώτου (16 χρόνων), Δημόκριτος 7, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή-

ση με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15-16 χρόνων.

'Ο 'Ιωάννης 'Ιωαννίδης, 'Αθηνών 9, Λευκωσία, ζητεί αλληλογραφία με την αναγνωστρία μας από την Κύπρος, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κυπριώτικα μάτια».

Τρεις φίλοι, ο 'Αντώνης Κ. Μισοδιδης, ο Πέτρος Ζάρκος, και ο 'Ανδρέας Σαφθακάλας (όλοι είναι από 17 χρόνων), 'Ελισάβετ 108, Καίμακλι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Ο 'Ανδρέας Σταυρινίδης, Έξω Μετόχι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες από τον κόσμο, ηλικίας 15-18 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Ο Καλίστρος Ρ.Ο.Β. 427, Ρ.Λ.Λ. Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας από το Βόλο, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαριάννο Λουλούδι» του τεύχους 945.

'Ο 'Ανδρέας Ξανθού και ο εγγεγραμμένος του 'Ανδρέας Βιολάκης, 'Αγίους 'Επιτήκοι, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν, ο πρώτος με τὰ «δυο πρόσωπα μάτια» από τη Λαμία και ο δεύτερος με την «Λολίτα» από τη Βέροια.

'Ο Χρηστάκης 'Αναστασιάδης (16 χρόνων), Πατρών Γερμανού 7, Καίμακλι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα. Παρακαλεί όλες γράψουν, να στείλουν και μιά φωτογραφία τους.

'Ο 'Ανδρέας Παπαδόπουλος (20 χρόνων), 'Ομορφιά, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Ο Κωνσταντίνος Πιτσιάλης, Κολλέγιον Λευκωσίας, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-17 χρόνων, κατά προτίμηση με μαθήτριες, με σκοπό τη δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

'Ο Τάκης Ευαγγέλου (20 χρόνων), Γεωργίου Παναγιώτης (18), Κυριάκος 'Αντωνίδης (17), Γεωργίου Πρασιτίδης (18), Δημητρίου Σαρδαλίδης (30), Σουρνακίτης Πηλιδίδης (17), και Κόκος Τσασινίδης (20), Παραλίμνη, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

'Ο Γιαννάκης Σιακαλᾶς (23 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 272, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα ή το εξωτερικό, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων και γραμματοσήμων.

'Ο Πελοπίδης 'Ελληνας (16 χρόνων), Θεομυτοῦ 2, Κτήμας, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όλες γράψουν, να έσπευσουν στο γράμμα και μιά φωτογραφία τους.

'Ο Ροκκός Ρωσίδης (19 χρόνων), οδός Αρχιμύδους, 'Αγίους Δομέτιους, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένες 'Ελληνίδες από τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και την Αίγυπτο. 'Ο ίδιος επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «'Αλκυονίς».

'Ο Χρηστάκης Καραλήστου, Τρίκωμο, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Τσιγγάνα Σιγκοάλα».

Τρεις φίλοι, ο Κώστας 'Ιωαννίδης, Κώστας Κερκίδης και Λοΐζος Παπαγιάννης, Κατωκίτης, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες ηλικίας κάτω των 18 χρόνων. Παρακαλούν εκείνες που θα γράψουν, να στείλουν και μιά φωτογραφία τους.

'Ο Ξεφάνης Χαγιάννης (18 χρόνων), μαθητής, Λεωφόρος Α' Αθηνών 52, Κτήμας, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξι μίας φιλικής γνωριμίας και την ανταλλαγή δώρων. Παρακαλεί όλες γράψουν, να έσπευσουν και μιά φωτογραφία τους.

'Ο Νίκος Φραγκεσκίδης, 'Ομορφιά, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-21 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

'Ο Λάκης Νικολάου, μαθητής, Κοντεμένος, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Σεβαστός Τσικιδιάνης (17 χρόνων), 'Ηρακλέους 36, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο Carlos Haritopoulos (28 χρόνων) S/C Lissian Sailor, C/o Messrs Ships, Management Corp., 80 Broad Str. New York, 4, N.Y. U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με μιά νέα της ηλικίας του, με σκοπό τη δημιουργία οικογενείας.

'Ο Antonios Stantoulis (3ος μηχανικός) M/T 'Lord Caning' Ships Finance 2, Management, Portoken House, Minorities, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Σταχτοπούτα» του τεύχους μας της 5-7-56.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο Minas Paras, S/T Nicolas M. Mar Trade Corporation, 44 Whitehall St. New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες.

'Ο ανθυποπλοίαρχος Michel Vlianiatos (21 χρόνων), ο E. Manuel Politis (20), οι ναύτες Theodoros Bourkoulas και Dimitrios Froustis (24 και 21 χρόνων), S/S Andros Merchant, C/o Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες 18-21 χρόνων.

'Ο Christos Paratheodorou (21 χρόνων) S/S Panagiotis, C/o Southern Steam Ships, London Ltd, 3 London Wall Building, London E.C. 2, England, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

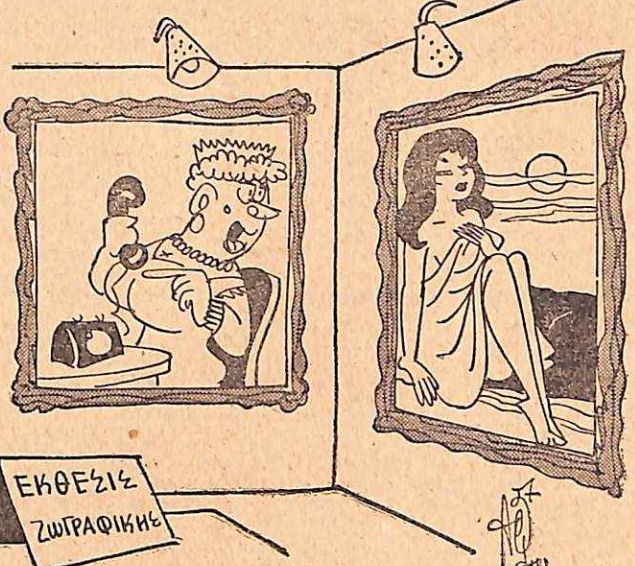
'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

— Που θα πάη αυτή η δουλειά, δεσποινίς; Πάλι εσάς ζητούν στο τηλέφωνο! (Τοῦ 'Αρχέλαου)

Ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες 18-24 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξι φιλίας.

Δυο φίλοι, ο John Melissarigos (21 χρόνων) και ο Dennis Karavias (20), S/S Pan Cocomantatos, C/o Ocean Freight and Broker Corp., 80 Broad Str. New York 4, N.Y., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες κάτω των 20 χρόνων από τον κόσμο.

'Ο Marcos Nomicos (22 χρόνων), S/S Trader, C/o Goulardis Bros Ltd, 61 St. Mary Ave, London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα 18-22 χρόνων.

Τρεις φίλοι, ο Petros Glanidis, ο George Polychronopoulos και ο Dimitrios Gavrilidis, S/S Andreas G. C/o Lemos and Pateras, 34 Line Str. London E.C. 3, England, ζητούν αλληλογραφία με τις τρεις αναγνωστές μας του τεύχους 930, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «'Ισαβέλλα Κ», «Μαριάννα» και «Φίλη».

'Ο Greek Boy Carpenter, S/S Azure Coast, C/o Pandelis Shipping Co, Maritime House Ltd, 13 St. Mary Ave, London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες από τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μίας απλής φιλίας.

'Ο δόκιμος μηχανικός Panayiotis Maratos (21 χρόνων) και ο δόκιμος πλοίαρχος Isidoros Tsouris (20), S/T 'Atlantic Earl', C/o Maritime Bronets, 52 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες 16-18 χρόνων από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

'Ο ανθυποπλοίαρχος D. Moshopoulos, ο δόκιμος πλοίαρχος P. Zagoraios και ο δόκιμος μηχανικός K. Marinatos, S/S Evanthia, Kaiser Aluminium Co, Baton Rouge L.A., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απεμπισμένες από τη ζωή.

στοιόπουλος (20), ο Stam Papadopoulos (21) και ο Basil Pargias (23), S/S 'Matador', Phoebe Ship Agency, Millocrat House, 53 Eastcheap, London E.C. 3, England, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες από τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

'Ο Bayan Vanda Papadopoulos Sissi Kucuk Bahce Sok. Park Apt. No 118, D. 9, Istanbul Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένες νέες από τον κόσμο 25-30 χρόνων, στην αγγλική ή ελληνική γλώσσα. Την ίδια επιθυμία έχει και η φίλη της Livia Anastasiadi, για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνσις. Και οι δυο παρακαλούν όλες να τους γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία μαζί με το πρώτο τους γράμμα.

Τρεις φίλες, η Anna-Maria Karotselli, η Anthoula Prenton και η Kassiani Kantonli Gelata Juksek Kaldirim, Kucuk Han 58, Kat 3, No 9, Istanbul, Turkiye, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και από τον κόσμο, στην ελληνική, τουρκική, ιταλική ή γαλλική γλώσσα.

'Η Βιολέττα Παπαθανασίου, Home Hill, P.O. Box 155, N.Q.L.D., Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-30 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

'Η 'Οραία της Σταμπούλ, (38 χρόνων), από καλή οικογένεια, αλλά κατεστραμμένη, που αγαπά τα σπορ και ιδιαίτερα το κολύμπι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με πλούσιους και μορφωμένους κυρίως 42-58 χρόνων, κατά προτίμηση από τις 'Ην. Πολιτείες, τον Καναδά και την 'Ελλάδα. 'Η διευθύνσις της είναι: C/o B. C., Beyoglu Posta Kutu: No 226, Istanbul, Turkiye.

'Η Μαρία Ρούλου (28 χρόνων), 17 Afton Ave, Toronto, Ontario, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνες από τον κόσμο, κατά προτίμηση της 'Αμερικής, 35-40 χρόνων.

'Η 'Εκέρννη Κούκλα (17 χρόνων), ύψους, ξανθείς, γαλανόμαυρα και πολύ καλές οικογενείας, ζητεί αλληλογραφία με υπερασπιστάς νέους από τον κόσμο με μοναδικό σκοπό το γάμο. 'Η διευθύνσις της είναι: Sissi Abide Hummel Cadd. 190/1, Sissi, Istanbul, Turkiye.

Τρεις αδελφές από την Κωνσταντινούπολη, η Soula (26 χρόνων), η Rena (24) και η Laurie (22), P.K. No 7, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητούν αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο από των 27 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-

πο το γάμο. 'Οσοι θα τους γράψουν, παρακαλούνται να στείλουν και μιά φωτογραφία τους.

'Η Litsa Iakovou (17 χρόνων), 10 Hargrave Park, London No 19, England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα 18-28 χρόνων, κατ' προτίμηση ναύτες, στρατιώτες και αεροπόρους, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Η κυρία Anna Fanarioti, Gigin Sokak No 59, Amavut Koyu, Istanbul, Turkiye, και ο αδελφός της Γιόργος, ζήτην να μάθουν τη διεύθυνσι του αδελφού τους Δημητρίου Φαναριώτη (του Γρηγορίου), από το Μεγάλο Ρεύμα, ο οποίος τώρα βρίσκεται στη Νέα Υόρκη, όπου εργάζεται ως κουρέας, και του οποίου έχουν χάσει τη διεύθυνσι.

'Η Χριστίνα Κ., ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες από τον κόσμο και κυρίως από την 'Αμερική, άνω των 24 χρόνων, με σκοπό το γάμο. 'Η φίλη της Κ. Λεονίκη Μ., θέλει ν' αλληλογραφήσει με κυρίως άνω των 40 χρόνων από την 'Αμερική ή την Αυστραλία. 'Η διευθύνσις και των δυο είναι: Bostan Basi Cadd. Uzun Ar. 37-39/4, Beyoglu, Turkiye. Και οι δυο παρακαλούν εκείνες που θα τους γράψουν, να έσπευσουν μιά φωτογραφία στο πρώτο τους γράμμα.

'Η Wilma Otten, Bremen, Winterstrasse No 42, Deutschland, (30 χρόνων), ύψους 1 μ. 68, με μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά, ζητεί αλληλογραφία με νέους της Ελλάδας 35-40 χρόνων στην αγγλική ή γερμανική γλώσσα. 'Οσοι γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η Efi Ioannidou, Beyoglu Faik Pasa, Sirin Ar. No 51/1, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με νέους από την Ελλάδα και του εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Η Νεράτσα του Νεΐλου, ζητεί αλληλογραφία με μιά δασκάλα που να παραδίδει αγγλικά ή γαλλικά δι' αλληλογραφίας, επί πληρωμή. Το «Ξενιτεμένο» ο Βίτν (πουλί), από την Αγγλία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνες 35-45 χρόνων του Καναδά και των 'Ην. Πολιτειών, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Η Κυπριούλα «Φάτμα» νοικοκυρούλας (21 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μηχανικούς από τον κόσμο ή φοιτητές των πολιτικών και οικονομικών επιστημών.

'Η «Μυρωμένη αυρα» του Βασίλειου (24 χρόνων) από την Κωνσταντινούπολη, ύψους, ξανθείς, ήθη, ήθη, νοικοκυρά και καλές οικογενείας, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού κατά προτίμηση από τις 'Ην. Πολιτείες και του Καναδά, 30-35 χρόνων, ανεξαρτήτως οικονομικής, με σκοπό τη δημιουργία οικογένειας. 'Η Ξενιτεμένη Κυπριώτισσα, που λ' (20 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους από τον κόσμο. Δυο φίλες από την Κωνσταντινούπολη, η 'Αγκουέντα (17 χρόνων), και η Καρλόττα Μπροντέ (18), θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους από την 'Ιταλία, τη Γαλλία και την 'Αμερική, στην ελληνική γλώσσα. 'Οσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις ανωτέρω αναγνωστές μας, να δώσουν τη διεύθυνσι τους από τις στήλες της αλληλογραφίας μας.

'Η Eleni Tsiotiadiou, Yenil Mahalle Apt. Pas Sok. No 36, CengelKoyu, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες από τον κόσμο, στη γαλλική ή ελληνική γλώσσα.

'Η Diana Theodoridou, Cengiz Kilitli, Ali Turkeri Salih Aslan, Ar. 19/4, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, (16 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο.

Για το λαμό πασιλλίες Pharyngol 'Ασπία-Θεραπεία

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙ: ΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ Δέχεται καθ' εσάστην ΟΜΗΡΟΥ 60α Τηλ. 611-709

Η ΚΑΛΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ
«Υστερα από την τελευταία της επιτυχία στη Μετροπόλιταν Όπερα της Νέας Υόρκης, παρατηρείται σήμερα στην 'Αμερική μεγάλη ζήτηση δίσκων της Μαρίας Μενεγκίνι-Κάλλας, η οποία, ως γνωστόν, θα τραγουδήσει και στην Αθήνα κατά το προσεχές Θεατρικό. Στη φωτογραφία μας, η εξαιρετική καλλιτέχνης κάνει ένα τελευταίο «ρετίτ» στην Κούκλα, που παριστάνει την ίδια στην όπερα «Λουκία ντι Λαμεριόνη». 'Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε στην 'Ιταλία, λίγο πριν αποσταλή η Κούκλα στην 'Αμερική, προκειμένου να τοποθετηθῇ στη Βιτρίνα ενός μεγάλου μουσικού οίκου της Νέας Υόρκης, που πούλαει δίσκους της Κάλλας.

ἐπιθυμοῦσαν νὰ μεταναστεύσουν στὴν Αὐστραλία. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ φίλος του Evangelos Stratakis, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει

ἀλληλογραφία με νέες ἀπ' ὅλον τὸν
κόσμο, με σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς
ἀντικειμενικῆς φιλίας. Ὁ Γεωργίου Γεωργίου

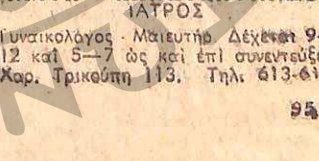
ΦΙΑΤ 1100 μεταχειρισμένο, κό-
 θέρτιμπλ, πωλείται. Πληροφορίες
 874-147.

THA 29647 ABINAI

Ἰωάννης Παπα-

ἀνὴς Σιμάτης, γὰρ τοὺς ὁποίους ἰ-
σχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.

Λογ. Τριεύρη 113. Τηλ. 013-01
95

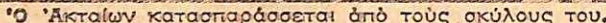

ΝΥΜΦΙΚΑ
 ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ
 ΠΙΚΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩ
 BEAUTE
 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΤΟΡΟΥ 6
 ΤΗΛ. 29.647 ΑΘΗΝΑΙ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5 - 7
ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γυναικ. ΚΑ-
ΜΑΡΗ - ΤΗΛΕΦ. 612 006
ΑΘΗΝΑΙ

ΦΙΑΤ 1100 μεταχειρισμένο, κο-
βέρτα, πωλείται. Πληροφορία
674=147.

95

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς τὰ χρόνια μας

Ὅταν ὁ ἴσως ἔπειτα ἀπὸ λί-
δων τὸ κακὸν τὰ ζωὰ κ' εἴ-
δαν πίσω ἀπὸ τὸ ἔκτανον, τὸ
νῆπτα ἐκείνη περὶ φῶς καὶ τὸ
πινυκνὸν, ἔπεισαν περὶ φῶς λαγυ-
πινυκνῶν. Κάπως ἔπειτα τὴν
γῆν ὅραμα καὶ μετὰ τὴν
τῆς Ἀρκταδίας. Ὁ Ἀγνὸρ,
λύττωρ ἦν ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ κα-
νιτάρου κινουμένης, εἶχε μετὰ
κίλα. Ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, τὸ
ποῦσε τόσο πολὺ τὴν ἀγα-
θὴν, ὅτε τὴν πληροῦντα καὶ
ἀλλος, οὐτε κ' αὐτὸς ἀκούει
δ' ἀδελφὸς του. Ὅταν τῆς ἀκούῃ
κυνὴν, ἀφῆκε μετὰ δωδεκάδα
σκυλῶν τὰ τῆς φυλῆς.

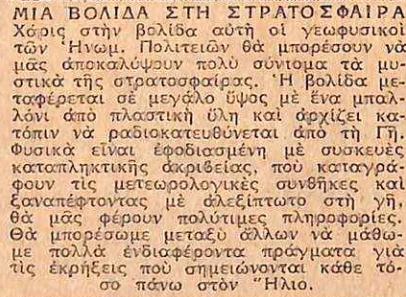
Ἡ Θέκλα, βέβαια, χοιροῦν
τὰ βλεπὴ γύρω τῆς τοσούτου
πυλῆς φυλῆς. Ἦρε ὁ ἴσως
μετὰ ἐποχῇ πῶς ἐρωτεύετο

τοὺς πῶς τοὺς κοιμάτοσαν
κ' ἐφάρταν τὴν ἀσκήσαν τοῦ
Μόνου ἡ θεοῦ γάλακτος μετὰ
ἐπείσεσιν τὸν θεῶν πῶς τὴν
πῆραν μετὰ τοὺς καὶ τὴν ἔκα-
ναν ἀθάνατον. Ὁ μῦθος αὐτός
ἔχει ἐμπνευσίαν πολλοὺς καλλι-
τέχνους. Εἶναι δὲ γινώστὸν τὸ
περὶ φῶς γλυπτῶν, ποὺ παρο-
υσίαι τὴν μαχὴν αὐτὴν τὸν κυ-
νητικὸν τετραπόδων. Τὸ ἐρ-
γὸν αὐτὸ, ποὺ εἶναι μικρὰν δια-
στάσεως, βρέθηκε στὴν ἀνα-
σκαφῇ τοῦ ἀρχαίου Φόρουμ, ἐν
τῇ Ρώμῃ, ἀκαίρως.

Οἱ πλοῦσιαι Αἰγυπτίαι, δια-
τηροῦσαν ἐκατοντάδες κυνηγε-
τικὰ σκύλους. Ὑπάρχον μετὰ
λίαντα κινουνοφῆσαι, ποὺ ὄ-
μναν ἀσκήσαν τὸν κυνῶν.
Στοὺς ἀσκήσαν τὸν Φαραῶν,
παριστάνονται σάν ζωὰ τερά-
στια καὶ ἄγρια, φυλῆς ἀ-
γρυπτοῦ τὸν μνημῆον τοῦς.
(2. Ὁ ἴσως σχεδὸν τοὺς βασιλεῖς

Ἡ πλαστική ωραριότητα τοῦ σκύλου, ἀνεβείθη κυρίως σὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ζωγράφοι τὸν μεταχειρίσαντο στὺς πίνακές τους, σὰν διακοσμητικὸ στοιχεῖο. Στὸν «Ἐν Κανά γάμο» τὸν Βερνέζε, σὰν πόδια τὸν μαρκαῖο, ἀπαυτοῦ τὸν ὠρεῖο, αἰσίου τοῦ Ἄρσενος τοῦ Ρένυ, ἔλας ἀπὸ τοῦς μετὰ- τοῦς Ρώσους ζωγράφους, ἐφίπτας ἔσαν πίνακες ποὺ παριστάνει τὸν Ἰδαν τὸν Τρομέρ σιμὰ στὸ ὑπερόχο λαγωνικὸ του. Λέγεται πὺς μόλις τελείω- σεν τὸν πίνακα, μήτηρ τυχεῖα καὶ γὰρ στὸ ἐργαστήριό του καὶ μόλις εἶδε τὸ σκύλο, ὥρ- πονε πᾶν του, νομίζοντας τὸν γιὰ ζῶνταν. Ἀλλὰ καὶ σήμερ, ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώ- που πρὸς τὸ ζῷον αὐτὸ τε- τραπόδι, πορνεῖται.

Ε. Β. Ι.

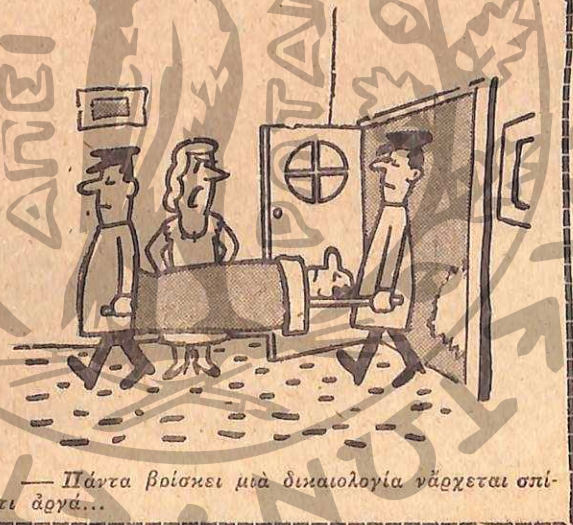
F. B. I.

— Μὲ οὐς, παῖδι μου... Καὶ ὁ-
μῶς... ἀν δὲν σκεπτόσθαι ἐνώτι-
κα, γὰρ μίᾳ μόνῳ στήθῳ, δὲν θὰ στε-
κόσουν ἀπέναντι μου σὰν ζῆνος,
σὰν ἐχθροί! Ἐσὺ, ποῦ ἔχεις τὴν
μαύρην ζῆν, ποῦ πέρασα κοντὰ στὴ
γιάγια σου, θὰ μὲ δικαιολογούσης.
Μου εἶπες ὅτι κι' ἔκτειν μὲ μισεί...
Μὰ, ἔκτειν πάντα μὲ μισοῦσε, γιὰτὶ
ἐνὶ τῆς ψυχῆς μὴ ὤφειλται ποῦ παν-
τρέψαι τὸν πλοῦσι γιὰ τῆς. Μὲ
μισοῦσε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ
κι' ἐμπήσαε ἐντὸς ἐξωτὸς τοῦ σπῆ-
τος οὐτέρας σου, δὲξάσατ' ὁππότε
νυφούλα. Ἦ ἀγρία ματιά, ποῦ μου
ἐρίριζε τότε, ποῦ πάγωσε το χαμ-
νέλο σὰ καλὴν. Ἀπὸ ἔκτειν τὴν ἡ-
μέρα ἄπέρα τῆς ζῆν, ποῦ θὰ περνοῦ-
σα κοντὰ τῆς. Μὰ οὐ πτέρως σου
πάλι, δὲν ἠθέλε νὰ ζήσῃ μακριὰ ἀ-
πὸ τῆς ὑπέρτα σου, ἀπὸ τῆς ἀφορμῆς
γιὰ μέγα. Ἐτοί, ὁκτώσως ἔκτειν τὴν
τὴν μεγάλη ἀγάπην ποῦ τοῖς ἐίκα καὶ
πέρσασε μαρτυρικὴ ζῆν, ἀόκληρη καὶ
μετὰ το θάνατό το, ἐπὶ ἀόκληρη
χρόνια. Ὑπέρσασε ὡστόσο τὰ πάντα
γιὰτὶ εἶχα ἐσένα Ἡσοῦν ἡ νόμι-
ακὴ μου εὐτυχία...

Σώπασε μίᾳ στιγμὴν κι' ἄπτερά ἐ-

Όταν χιμώριος ζήτησε να την
πανε στο προσκεφαλό του παιδιού
της. Τού χαμογέλασε τότε και σκυ-
βοντας τόν φίλησε, ενώ τα δάκρυά
της κυλούσαν από τα μάτια της.
— Παιδί μου! ψιθύρισε. Μονακριόν
αγάπη μου..

— Πάντα βοίσκει μετὰ δικαιολογία νᾶρχεται σπί-
τι ἀρχαί...

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟ-ΝΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΣΥΡΙΑΣ 4-1

Οι Σύροι, αν και έχασαν, ήταν τεχνικά ανώτεροι από τους Έλληνες

Το ελληνικό ποδόσφαιρο ήσυχον το ποδόσφαιρο της Συρίας. Τι συνέβη κατά τον αγώνα των Ενόπλων Δυνάμεων Ελλάδος - Συρίας, που στενοχώρησε τους Έλληνες φιλάθλους; Δε νίκησε η εθνική ομάδα των Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδος με 4-1. Μήπως δεν ήταν καθορή η νίκη, με ξένο μέλος διατηρή;

Όχι! Όλα αυτά σωστά και καλά και εύχρηστα. Το γεγονός όμως ότι η εθνική ομάδα των Ενόπλων Δυνάμεων της Συρίας παρουσιάζει τεχνικά ανώτερη από την εθνική ομάδα της Ελλάδος δημιουργήσει πολύ κακή εντύπωση και έβαλε σε θλίψεις σκοπές τους ιθύνοντες, τους παίκτες, τους φιλάθλους, που άγαπούν τα ελληνικά νεύματα και λατρεύουν το ποδόσφαιρο.

Η ελληνική ομάδα ήταν ανωριότερη, έγωιστική, ατομική, καθυστερημένη. Έπαιξε βέβαια δυναμικά, ψυχωμένα, μαχητικά, φιλότιμα. Της έλειπε το συνδυασμένο, μελετημένο, στρατηγικό, τεχνικό παιχνίδι. Ο Ύφαντης οδηγούσε με ακρίβεια ως ατομική σέντερφορ, όπως και ο Λινοξυλάκης κράτησε άφραγκο σαν βράχος άμυνας. Πώς δούλεψαν όμως το τετράγωνο Νεοτοριδίου - Παπαδόπουλου - Αγγελόπουλου - Μαρτίνας; Χωρίς τακτική, χωρίς σύστημα, χωρίς συνδυασμένο παιχνίδι και χωρίς συγκεκριμένο σχέδιο.

Το μεγάλο «άτομο» της εθνικής μας Ενόπλων ήταν η άμυνα της. Ο Αντύπας, σαν τερματοφύλακας έδειξε προσόντα αξία έπαινον σε έλαχιστες στιγμές που εννοήθηκαν.

Ο Παπουλίδης, σταθερός, ταχύς, χωρίς να ναι διακριτός, πάντως αναγκαίος της καλής άμυνας. Ο Λινοξυλάκης θυμισε τον «άεοντα» του Πατέρου. Δυνατός, κορμάρης, επιθετικός, θορραλός, διακριτικός, ίδιος στις μαχητικές κεφαλές, που θα χιλήσαν και παίκτες διεθνούς κλάσεως. Ο Παναγιώτης είναι το «άεοντα» που έφτασε, «Όσο θ' αβύση την πέτρα

του, τόσο θα βελτίωση την απόδοσή του. Ανακόπηξε έξυπνος και «πλάσσει» πονηρός.

Οι μέσοι Μαρτίνας και Αγγελόπουλος έπαιξαν μέτρια. Ο πρώτος συνήλθε μόλις στο δεύτερο ημίχρονο. Τότε κινήθηκε τη μπάλα. Έπαιξε με διάθεση. Αναγκάστηκε αρκετές φορές αλλά δεν προέβλεψε τα παιχνίδια. Ο Αγγελόπουλος έπαιξε με «σοφιστική» στις ποδοσφαιρικές όψεις του και γι' αυτό άσχημα. Τούτοι να μη παίξουν μηχανικά κι' αυτός... Έχασε τα νεύματα. Πού ήταν τα λιντορισία ξεκινήματα του που σ' άλλους άδωκας σκορπούσαν δέος;

Απ' τους κυνηγούς ο Ύφαντης ήταν ο άριστος. Έπαιξε με κέφι. Αγωνίστηκε με μαχητικότητα. Κινήθηκε τη μπάλα και πέτυχε τρία τέρματα. Διευκόλυνε, υπερφαλάγγιζε, διεξίφριζε, ξεγελούσε άκομη και τον τερματοφύλακα. Έάν συνεδεάζει και την πεντάδα, βάται «ό αντιπρόσωποι».

Ο Μουστακλής κατά το λινό διάστημα πομπάζει ήταν σ' ώριμες στιγμές επικίνδυνος στη μαχητικότητα του και τη δύναμή του. «Το σώμα του όμως ήταν πρόθυμο, άλλ' ο νους άσθενής». Ο αντίπαλος στήλη του Σταματιάδη ως «ατμός» δεν έδημιούργησε άγασθέρ έντονα ούτε μετέδωσε την κατάσταση. Ο Παπαδόπουλος «άνεργος» έτρεξε άσκοπα, αγωνίζοντο έντελως άφορμάριστος. Ο Νεοτοριδίου ήταν η προσωποποίηση του έγωισμού και του ατομικού παιχνιδιού. Σ' όλα τον άγώνα μονάχα μία φορά συνεργάστηκε με τον Θεοφάνη και η προσπάθεια κατέληξε σε... τίποτα. Ο Θεοφάνης υπέφερε από εύθυνοφροσύνη και έδειξε σημεία έλλείψεως θάρρους και μαχητικότητας. Είναι τεχνίτης όμως, αλλά χωρίς αξιοποίηση των προσόντων του.

Δεκαοχτώ χιλιάδες θεατές απήλασαν το δεύτερο τέρμα του Ύφαντη στο 18'. Θαραλέα ως σέντερφορ της εθνικής μας «έκοψε» τη μπάλα, άρπάζοντας την μέσα απ' τα χέρια σχεδόν του τερματοφύλακα των Σύρων και μπήκε μονάχος του στο αντίπαλο τέρμα. Ο ίδιος, ο Ύφαντης, πέρασε ανάμεσα απ' τις «Συμ-πληγάδες Πέτρων» της άμυνας των Σύρων στο 28' και προσάθεσε να διεμβόληση. Στην απέλπια του ο Όμαρ τον

κράτησε αντικανονικά. Ο Ύφαντης όμως προχώρησε, ξεγέλασε τον τερματοφύλακα και σημείωσε τέρμα. Στο μεταξύ όμως ο διατητής σφύριξε... πάλι. Το χτύπησε ο Νεοτοριδίου δυνατά-αυτά και η μπάλα πέρασε κάτω απ' τα χέρια του Μάρσαν (2-0). Ο Σύρος Μάρσα μείωσε το σκόρ στο 44' σε 2-1.

Κατά το δεύτερο ημίχρονο η ελληνική ομάδα άγωνίστηκε καλλίτερα απ' το πρώτο. Μ' ατομική επίθεση, ο Νεοτοριδίου διεξίφρισε την άμυνα και έστρωσε στον Ύφαντη, που ξεγελώντας πάλι τον τερματοφύλακα βελτίωσε την άριστη τεχνική υποχρήση με 3-1 στο 12'. Τη νίκη επέσφραγισαν ο Θεοφάνης, ο Μουστακλής και ο Νεοτοριδίου στο 90' (4-1).

Το συριακό ποδόσφαιρο έκανε λαμπρές προόδους τα τελευταία χρόνια. Έξελίχτηκε και τεχνικά και στρατηγικά. Η εθνική Ενόπλων της Συρίας έπαιξε ένα συνδυασμένο, σωστό, τεχνικό, σωστό παιχνίδι. Το κόντroll της μπάλας ήταν αξιόλογο. Οι πάσες ακριβείς και καλομελετημένες. Υστερούσαν όμως οι Σύροι στον άγωνα «κόρ α κόρ» (σώμα προς σώμα). Εκεί, οι Έλληνες ήταν άκατάβλητοι. «Ο αντίπαλος» έφηρσαν οι δικό μας «από ύψηλο παιχνίδι».

Σ' αυτό οι Σύροι δε μπορούσαν να ανταγωνιστούν. Θάυμασαν, όπως είπαν, τ' άλλατά μας στον άερα. Πραγματικά, σ' αυτά υπερτερούσαμε. Ιδίως ο Λινοξυλάκης ήταν άνυπερήλτος. Οι Έλληνες ήταν ακόμη ταχύτεροι και όρμητικότεροι απ' τους Σύρους. Τι θα κάνουν όμως με ομάδα, που δε θα ύστερη σε όρμη, μαχητικότητα και ταχύτητα απ' την Ελληνική; Τότε, τα προσόντα μας αυτά θα εξουδετερωθούν και η τέχνη και το σύστημα θα έπιβληθούν.

Το Έλληνικό φιλότιμο δεν άρκει! Άκόμη και οι Σύροι έμειναν να παίζουν το αληθινό ποδόσφαιρο. Γιατί να ύστερούμε με έμεις, παύουμε πολύ περισσότερα προσόντα απ' τους Σύρους ποδοσφαιριστές; Δεν ξέρουμε πώς θα αντιδράσουν οι ιθύνοντες ύστερα απ' την εμφάνιση των Έλλήνων ποδοσφαιριστών σ' αυτό 10 Φεβρουαρίου στο γήπεδο του Π.Α.Ο. Νομίζουμε όμως πώς το θέμιο έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι φαίνεται και πρέπει ν' άποσπώλη την Ε.Π.Ο., την Συντονιστική Επιτροπή των Ενόπλων Δυνάμεων, τα Σωματεία, τον Τύπο. Ο εμπνευσμένος ηγέτης του Στρατιωτικού Αθλητισμού κ. Νικ. Παπαρέκος, θέλω να με έλπίσουμε, θα καταπιασθή με τη μελέτη του προβλήματος και τη θεραπεία του κακού.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΙΑΠΑΣΩΝ - ΚΑΛΙΕΠΗΣ. 2) ΝΩΡΙΣ - ΕΠΙ. 3) ΑΤΕ - ΑΣΗΜΙ - ΚΕΙΝΟ. 4) ΚΟΥΡΑΜΑΝΑ - ΣΙΑΜΑΙΑ. 5) ΚΑΜΑΤΑΡΙΚΟ. 6) ΜΩΡΟ - ΝΙΚΗ. 7) ΝΙΚΗΤΗΡΑ. 8) ΧΑΒΙΑΡΙ - ΜΙΤΑΡΩΜΑ. 9) ΛΑΣΚΑ - ΑΛΩΝΙ - ΜΥΡΑ. 10) ΡΙΚΑ - ΗΛΙ. 11) ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ - ΑΡΡΙΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΚΟΥΣ - ΜΑΧΑΛΑΣ. 2) ΑΝΩΤΕΡΑ - ΒΙΚΑΡΙΟΣ. 3) ΠΑΡΙΣ - ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ - ΚΑΚΟΥ. 4) ΑΝΑΜΑ - ΚΗΡΙΑ. 5) ΕΣ ΣΗ - ΤΑΡΑΧΗ - ΛΩΤΟΣ. 6) ΜΙΣΙΡΙ - ΡΙΜΙΝΙ. 7) ΛΙΕ - ΑΚΟΝΙΑΤΑ - ΗΡΙ. 8) ΕΠΙΚΕΙΜΑΙ - ΡΩΜΥΛΙΑ. 9) ΝΟΑ'ΙΤ - ΚΑΜΑΡΑ.

Ο άνδρας ή η γυναίκα;

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (ή άναλογία είναι 3 άνδρες 2 γυναίκες). 3) ΛΑΘΟΣ. 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (ή γυναίκα είναι πιο ψυχραιμή). 6) ΛΑΘΟΣ. 7) ΛΑΘΟΣ. 8) ΛΑΘΟΣ (συνήθως φταίει η μητέρα του κυρίου). 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΛΑΘΟΣ.

Κι όμως είχε δίκιο

Η Λίζα γεννήθηκε με 29 Φεβρουαρίου και η συζήτηση έγινε την 28η Φεβρουαρίου μιας χρονιάς που δεν ήταν δίσεκτη.

Λεξιγριφές

Αργοστόλιον (Αργος-το-Λαών).

Επιγραφή

«Από ρόδο βγαίνει άγκάθι». Η άναγνώσις γίνεται ξεκινώντας από την άνω δεξιά γωνία, μαιανδροειδώς.

Σωγράφος χωρίς να το θέλετε

1) Θα σχηματίσετε ένα φερωτό κράνος με τους αριθμούς 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, 30, 33, 36, 39, 42, 45, ένα δεύτερο 6 και ένα ακόμα 9. 2) Ένα τακτοειρή με τους αριθμούς 51, 48, 54, 6, 57 και 60. 3) Ένα εφίδιον με τους αριθμούς 63, 66, 69, 15 και 18.

Η λύσις του υπ' αριθ. 628 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΘΑΛΑΜΑ - ΑΕΝΑΩΣ. 2) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ - ΓΑ. 3) ΥΝ - ΓΩΝΙΑΚΟΝ - ΚΟΣ. 4) ΜΑΡΙ - ΣΑΜΟΣ - ΧΑΡΙ. 5) ΤΝΟΝΕΡ - ΠΑΡΓΑ. 6) ΕΙΚΟΝΑΙ - ΔΗΛΙΟΝ. 7) ΩΚΕΙΑ - ΕΙΡΑ - ΚΑΝΟ. 8) ΟΜΑ - ΓΕΡΜΑΝΙΑ - ΑΣ. 9) ΤΗΡΩ - ΟΜΑΣ. 10) ΜΑ - ΑΝΑ - ΟΦΙΣ - ΤΠ. 11) ΑΜΑΡ - ΣΥΡΡ - ΠΑΡΑΣ. 12) ΣΠΕΙΡΩ - ΑΝΤΙΓΟΝΗ. 13) ΚΑΡΦΙ - ΚΑΝΤ - ΙΣΑΙΟΣ. 14) ΑΡΙΑ - ΣΑΛΤΟ - ΣΑΡΙ. 15) ΡΕΑ - ΚΑΣΤΟΡΙΑ - ΜΣ. 16) ΑΣ - ΤΡΙΚΟ - ΙΩΝΙΑ. 17) ΑΝΑΝΑΣ - ΑΝΑΝΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΥΜΝΕΩ - ΜΑΣΚΑΡΑΣ. 2) ΘΑΝΑΤΙΚΟ - ΑΜΠΑΡΕΣ. 3) ΡΟΚΕΣ - ΑΕΡΙΑ. 4) ΛΑΤΙΝΟΙ - ΤΑΡΙΦΑ - ΤΝ. 5) ΑΛ - ΕΝΑΤΗ - ΡΙ - ΚΡΑ. 6) ΜΕΓΑΡΑ - ΕΡΑΤΩ - ΣΑΙΝ. 7) ΟΞΗ - ΙΕΡΩΝ - ΚΑΣΚΑ. 8) ΣΑΝΣ - ΙΜ - ΑΣΦΑΛΤΟΣ. 9) ΝΙΑΓΑΡΑΣ - ΝΤΟ. 10) ΑΔΑΜ - ΑΝ - ΟΡΑΤΟΡΙΑ. 11) ΕΡΚΟΣ - ΙΟΦΩΝ - ΝΕΟΣ - ΔΡΑΜΙ - ΤΙΡΑΝΑ. 12) ΑΙΝ - ΠΗ - ΑΣΠΙΣ - ΙΝ. 14) ΩΑ - ΧΑΛΚΟΣ - ΑΓΑΣΤΑΙ. 15) ΚΑΡΙΑ - ΤΡΟΙΑ. 16) ΓΟΡΓΟΝΑ - ΠΑΝΟΡΜΟΣ. 17) ΦΑΣΙΑΝΟΣ - ΣΗ. ΣΙΣ.

ΣΣ

Κατάγγειλε το Διάβολο

Οι δικαστικές αρχές της μικρής πόλεως Πάστο, στη νοτιοαμερικανική δημοκρατία της Κολομβίας, βρέθηκαν τελευταίως σε δύσκολη θέση. Μία χαριότατα, όνοματι Ζοζεφίνα Φερναντέζ, υπέβαλε κανονική μήνυση κατά... του Διαβόλου! Όπως έγγιντο σε στην καταγγελία της, η ανυπόφορη συμπεριφορά του άνδρα της την είχε ανάγκη να επανέλθει με νόσημα και να την παρηγορήσει. Αλλά αυτός δεν ένοιαζε να κάνει την εμφάνισή του, άσπου η Ζοζεφίνα άγανάκτησε και τον κατάγγειλε «για να συλληφθή και να τιμωρηθή»!

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΤΗΣ ΙΑΒΑΣ

Παράξενο διήγημα

Ο Άγγλος που είχε φτάσει στο Παπαντάγκεν της Ιάβας, λεγόταν Έμπερτ Κένουν. Είχε μεγάλη περιουσία και γύριζε στον κόσμο κυνηγώντας θηρία. Ήταν ένας άντρας άμορφος και γερός.

Οι Ιθαγενείς τον θαυμάζανε. Είχαν πιστέψει πως ήταν ή ένσάρκωση ενός θεού του κυνηγιού, που το είδωλό του βρισκόταν σ' ένα έρειπωμένο ναό της Ζούγκλας.

Μία μέρα ο Κένουν πήγε να βρή το δόκτορα Γιοχάν Κρούγερ, που έμενε σ' ένα ξύλινο σπιτάκι. Φαινόταν πολύ τσαντισμένος.

Μου συμβαίνει κάτι παράξενο, γι' αυτό, του είπα, κυττάζοντας τον μετ' στα μάτια. Κάποιος κλέβει τη ζωή μου! Έδω κι' έφ'το νύχτες ξυπνώ πάντα μετά τα μεσάνυχτα, από ένα σουβλερό πόνο στον άριστερό μου μο. Κάποιος ή κάτι έρχεται κρυφά, την ώρα του ύπνου μου, και μου πίνει το αίμα!

Το περίεργο δε είναι ότι, όταν ξυπνάω, ακούω ν' αντήχη ένα κουδούνισμα. Μα δεν έχω τότε τη δύναμη να σηκωθώ. Μου φαίνεται πως έχω εξαντληθή τελείως...

Ο γιάρκος παραξενεύτηκε. Έξέτασε τον άριστο έρω του Κένουν κι' είδε πραγματικά έφ'το κόκκινα σημάδια στη σειρά, σαν καυωμένα από μύτερά δοντία.

Κάτι σ'άς δάγκασε, του είπα. Άλλά τί άραγε;

Δε μπορούσε να έξηγήση αυτό το μυστήριο. Ωστόσο κράτησε τον Κένουν να κοιμηθή τη νύχτα εκείνη στο σπίτι του. Τού έτοίμασε κρεβάτι σ' ένα δωμάτιο, που ή πόρτα του ήταν άμπαρμένη και το πασάθρο στο φραγμένο με δικτυωτό.

Ξαφνικά, μετά τα μεσάνυχτα, ξύπνησε από μερικές πιστολιές. Ο Κένουν στεκόταν έξω απ' το σπίτι και πυροβολούσε σαν τρελλός.

— Ήρθε πάλι και μου ήπιε το αίμα! φώναξε έξωλας στο γιάρκο. Είχε έφτασε στον άριστερό μου μο άλλο ένα κόκκινο σημάδι!

Όταν ξύπνησε, είχε βρή την πόρτα άμπαρμένη. Τό δικτυωτό όμως του παραθύρου είχε άνασκαφθ' στη μία άκρη και σχημάτιζε μία μικρή τρύπα.

Από τότε, ο Κένουν δεν μπορούσε πιά να κλείση μάτι. Δεν έτρωγε,

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσιο Δρχ. 340. —
Εξάμηνος » 170. —
Τριμήνιος » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσιο Άλρες 7. —
» Δολλάρια 20. —
» Φρ. Γαλ. 7.000 —
» Φρ. Βελγ. 1.000 —

Εμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τίστασης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγατασίου 4 (Πατεία Κλαυδίου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδείας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τού Α. Ν. 1092) 1938. Ιδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατασίου 4. Διευθυντής-Διαχειριστής και ύπευθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Δύσεως, Νέον Ήράκλειον.

έκανε σαν τρελλός. Έμεινε άυπνος πέντε μερώνυχτα.

Ο γιάρκος στο μεταξύ πήγαινε στα έρείπια του ναού και παρακολούθουσε τους Ιθαγενείς που προσεύχονταν. Την έκπη μέρα, πρόσεξε μία νέα γυναίκα. Τά λόγια της προσευχής της τον παραξενέψανε.

— Δεν κοιμάσαι πιά, θεέ μου! έλεγε μ' απόγνωση. Μα γι'ατί; Πότε θα κοιμηθής πάλι;

Όταν έφυγε απ' το ναό, ο Κρούγερ την παρακολούθησε κρυφά. Ύστερα από 4 μίλια περίπου, φτάσανε σ' ένα ξέφωτο της Ζούγκλας.

Εκεί, μέσο σε μία άπόλυτη μοναξιά και μία μυστηριώδη σιωπή, βρισκόταν μία καλύβα. Η Ιθαγενής υπήκει σ' αυτήν. Ο γιάρκος κρύφτηκε και περίμενε.

Πέρασε μία ώρα, δυό... Τέλος, μετά τρεις ώρες άνοιξε ή πόρτα της καλύβας και παρουσιάστηκε ή Ιθαγενής. Κρατούσε ένα δίσκο μ' άναμένα κάρβουνα. Τ' άπλωσε χάμω, σχηματίζοντας ένα κύκλο μ' αυτά.

Έκείνη τη στιγμή, βγήκε κι' ένας άντρας απ' την καλύβα. Ίόνουρε, βάρταν ο άντρας της. Ήταν άδύνατος, σαν σκελετός. Υπέφερε, φαίνεται, από κάποια άρρώστεια.

Κρατούσε στα χέρια του ένα μικρό πθήκος, που είχε δεμένο στο λαιμό του ένα κουδούνισμα. Προχώρησε με κόπο και τον άφισε μέσα στον κύκλο που σχημάτιζαν τα κάρβουνα. Η Ιθαγενής έροίξε μία σκούη πάνω στα κάρβουνα. Στάθηκε ένν συνεφέα από μπλε καπνό. Κι' όταν διαλύθηκε, ο πθήκος είχε χαθή!

Ο γιάρκος κατάλαβε πως είχε παρακολουθήσει μία άνεξηγητή σκηνή μαγείας. Πέριμενε τη συνέχεια...

Πέρασε μία ώρα. Ύστερα ο άντρας είπα κάτι στη γυναίκα του και γύρισε στην καλύβα. Εκείνη έδερε κι' άλλα άναμένα κάρβουνα, τάριξε πάνω στα πρώτα, έροίξε και τη μυστηριώδη σκηνή και προκάλεσε πάλι τον ίδιο μπλε καπνό.

Συγχρόνως άκούστηκε ο ήχος του μικρού κουδουνιού του πθήκου! Όταν διαλύθηκε ο καπνός, το ζωβρισκόταν στη μέση του μαγικού κύκλου! Η γυναίκα τό ήπες στην άγκαλιά της, μπήκε στην καλύβα κι' έκλεισε την πόρτα.

Ο γιάρκος ήταν βέβαιος πιά πως ο πθήκος ρουφούσε τό αίμα του Κένουν και τα μεταγγίζε με κάποιο μυστηριώδη τρόπο στο σώμα του άρρωστου κυρίου του, για να τον κρατάει έτσι στη ζωή!

Γύρισε άμέσως στο σπίτι του, τρέχοντας σαν τρελλός. Βρήκε τον Κένουν να κοιμάται. Τον ξύπνησε. Ο Άγγλος βγήκε απ' τη νάοκη του κι' έμπηξε μία φωνή τρομού:

— Ήρθε πάλι και με δάγκασε! Ο γιάρκος προσπάθησε να τον καθυστερήσει. Μα τον πόνεσε ή μεγάλη νευροκτονία του κι' έτσι τού έδωσε, σχεδόν δια της βίας, ένα ναοκοτικό, για να κοιμηθ' κάπως.

Όταν βυθίστηκε σε λήθαργο, τον έάπλωσε, σ' ένα κρεβάτι, γύμνωσε τον άριστερό μο του κι' έλειψε με στρυχνίνη όλο το μέρος όπου βρισκόταν το κόκκινο σημάδι.

Τό πρώτο ο Κένουν είχε άλλο ένα κόκκινο σημάδι. Τον είχε ξανά-δάγκασε ή μυστηριώδης επισκέπτης... Μα αυτό ήθελε κι' ο Κρούγερ. Έπληξε τον άμο του απ' τη στομάχνη και περίμενε ή άποτέλεσμα. Τό μεσημέρι έμεινε από κάποιον περαστικό Ιθαγενή ότι ο άρρωστος που έμενε στη Ζούγκλα, είχε πεθάνει. Δίπλα του είχαν βρή νεκρό και τό μικρό πθήκο.

Η στρυχνίνη είχε θανατοποιήσ'! Ο πθήκος που σουφούσε τό αίμα του Κένουν κι' έβιβε ζωή στον άρρωστο άφέντη του, είχε ψωφίσει! Ο Κένουν που είχε πεθάνει κι' ή Ιθαγενής. Όσο για τη γυναίκα του, δεν άργησε να παρηγορηθ' και να παντρευθ' ένα νέο παλληκάρι.

Τ. ΝΤΟΥΑΓΙΕΡ

Αρρώστειες από το κρύο

Αρρώστειες του δέρματος που προκαλούνται με το κρύο κι' έχουν σχέση με την αισθητική δερματολογία είναι τα έλαφρά κυκλοσώματα των παρειών (κόκκινα μάγουλα), της ρινός (κόκκινη μύτη) και των αυτιών.

Στο πρόσωπο με την έκθεση μία φορά σε πολύ ψυχρό άερα τα τριχοειδή άγγεια συστέλλονται, τό αίμα δεν κυκλοφορεί καλά και το δέρμα στις παρειές και τη μύτη, που είναι πιο έκτεθειμένο, άσπρίζει, γίνεται κρύο και δεν αισθάνεται. Με την είσοδο σε θερμή αίθουσα τό άγγεια διαστέλλονται, τό αίμα κυκλοφορεί καλά και τό δέρμα παίρνει ρόδινη όψη κι' άρχίζει ένας κνησμός. Μπορεί όμως καίμια φορά αυτό τό άπότομο κρύο και μετά τό ζέσταμα, να προκαλέση μόνιμη κόκκινηλα στη μύτη και στα μάγουλα, όφειλομένη στη μόνιμη διεύρυνση των τριχοειδών άγγείων που βρισκονται στο άπάνω μέρος του δέρματος κι' έτσι προκαλείται μία κόκκινη μύτη ή κόκκινα μάγουλα ή και τό δύο.

Τά αυτιά επίσης που είναι πιο πολύ έκτεθειμένα από όλα τα μέρη στον άερα, με τό δυνατό και άπότομο κρύο παθαίνουν σύσπαι των τριχοειδών άγγείων, διατράει της κυκλοφορίας τού αίματος, άσπρισμα του δέρματος, κνησμό και μετά άναίσθησία και νοιίζει κανείς πως θα του πέσουν. Καίμια φορά σηκώνονται και φούσκες γεμάτες ύγρο, που όταν γιαιρευτούν, αφήνουν ούλες και μεγάλη εύαισθησία στα αυτιά.

Αργότερα με τό κρύο, άκόμα και με τη ζέση, παθαίνουν κνησμό και τό χρώμα τους φεύγει από τό κανονικό και άλλοτε είναι άσπρο, άλλοτε κόκκινο και άλλοτε προς τό μελιτζανί και παραμένουν και μερικές εύραγγιες μόνιμα. Έδώ κι' εκεί στο χέλος των αυτιών παραμένουν μόνιμα καίμια φορά και ούλες επιμήκεις από τις φούσκες με νερό που προεκλήθησαν.

Εκτός από τις κόκκινιες αυτές, που προκαλούνται με την άπότομη έκθεση για μία φορά στο δυνατό κρύο, υπάρχουν κι' άλλες βλάβες που για να προκληθούν με τό κρύο ή με τον ύγρο καιρό, χρειάζεται να έκτεθ' το άτομο πολλές φορές.

Οι χιονίστρες είναι μία από τις πιο συννησιμένες άρρώστειες, που παρουσιάζεται σε μικρούς, σε έφήβους, σε γυναίκες και πολύ σπάνια σε μεγάλους άντρες. Οι χιονίστρες άρχίζουν από μικρές κηλίδες σπραγγυλές ή μακρουλές, κόκκινες ή μελιτζανιές. Το δέρμα τους είναι κρύο, πολύ λεπτό και γυαλιστερό. Με την πίεση με τό δάχτυλο ή κόκκινηλα χάνεται, μα μόλις άφρησει τη χιονίστρα έλευθερη ξανά κόκκινιζε. Τα μέρη που προσβάλλονται άλλωζουν σήμα, πρήζονται και τα δάχτυλα μοιάζουν σαν λουκάνικα. Οι χιονίστρες συνδεόονται με κνήμο, φαγούρα, μούδιασμα και αίσθημα δυνατού κρύου. Με την άπότομη άλλαγή προς τό κρύο και πρό πάντων στο ύγρο κρύο ή όταν τις ζεστάνη κανείς από πολύ κοντά, τότε προκαλείται δυνατή φαγούρα και πόνος.

Στους περισσότερους οι χιονίστρες, δεν προχωρούν, παρά ύστερα από μερικές βδομάδες άρχίζουν πολύ σιγά να ύποχωρούν, ή κόκκινηλα χάνεται, τό πρήξιμο λιγοστεύει, τό δέρμα ξεφουρίζει και σιγά-σιγά όλα ύποχωρούν. Σε πολλούς εξαφανίζονται πάλι μόλις ξανακάνη δυνατό και πρό πάντων ύγρο κρύο.

Οι χιονίστρες παρουσιάζονται στα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών, στα πλάγια των χεριών, στις φτέρνες και τον άσπράγγο και σπάνια στις κνήμες και τα γόνατα σε κορίτσια, που κυκλοφορούν με τό κρύο με κοντές φούστες και χωρίς κάλτσες.

Σε μερικά άτομα οι χιονίστρες είναι πολύ πιο έντονες. Τό πρήξιμο μεγαλώνει, ή κόκκινηλα άπλώνει και ή έπιδερμίδα από τό τέντωμα σχίζεται και γίνονται πληγές. Οι πληγές αυτές είναι πολύ έπώδυνες και βγαίνουν ένα θοπό ύγρο. Σε άλλους πάλι πάνω στις χιονίστρες γίνονται φούσκες με ύγρο όπως οι φούσκες που γίνονται μετά τό κάψιμο. Οι φούσκες αυτές σπάζουν και μετατρέπονται σε άνωμαλες πληγές που βγαίνουν ύγρο κτηνιάτο άνακατωμένο με αίμα. Το ύγρο αυτό πηζει και γίνονται άρρώστως με χρώμα καστονόμαυρο. Οι χιονίστρες αυτές, που καταλήγουν σε πληγές και κροστές όταν ζεστάνη ο καιρός και ύποχωρήσουν, αφήνουν σημάδια.

Οι χιονίστρες παρουσιάζονται σε άτομα που δεν τρέφονται καλά και σε άτομα που από τη δουλειά τους είναι πολύ έκτεθειμένα στο κρύο: πλύστες, ύπηρετές, μονάθρες, χαρτάπδες, λούστροι, άμαξάδες, φαράδες, βαρκάρηδες και άλλοι.

Οι κυκλοφοριακές διαταραχές παίζουν πολύ σπουδαίο ρόλο στην πρόκληση της άρρώστειας αυτής. Όσοι έχουν παρμένα πόδια και μελιτζανιά από κακή κυκλοφορία, παθαίνουν πολύ εύκολα από χιονίστρες. Επίσης και ένοβλικές διαταραχές είναι συχνά άφορμή για τις χιονίστρες.

Όσοι πάσχουν από έμβροκυάνωση πάνω από τους άσπράγγους, μία άρρώστεια που παθαίνουν παχυντά κορίτσια με κυκλοφοριακές και ένδοκρινικές διαταραχές, τον χειμώνα ύποφέρουν πολύ απ' αυτή. Στις κνήμες, πάνω από τους άσπράγγους, τό δέρμα είναι μελιτζανι κατά τόπους, λεπτό και γυαλιστερό. Τά πόδια είναι παχυντά και πρησμένα και τα δάχτυλα των ποδιών πάντα πολύ κρύα.

Καλή τροφή, καλό ντύσιμο, καλή θέρμανση, προλαμβάνουν όλες αυτές τις άρρώστειες. Τά χέρια και πόδια θα προφυλάσσονται με κοίμα των χεριών λιντρία και τό πρόσωπο όταν έκτίθεται στο κρύο με μία κρέμα βιταμίνης Α.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Γιατρός Δερματολόγος

Ο διακριθείς στον άγωνα Έλλάδος-Συρίας («σέντερφορ») Ύφαντης σημειώνει έξυπνα τό τρίτο τέρμα, ξεγελώντας τον Σύρο τερματοφύλακα.

— Μαμά, έλα, γύρισε ο μπαμπάς!

— Νά αυτή τή φιγούρα τοῦ «ρόκ εντ ρόλ» θέλω γά μου, κάνης, Ζαχαρία!...

Χωρίς λόγια

Ποιός γά είναι άραγε αυτός;
Κάνετας άργοπορημένος γλεντζές!...